VICTOR MARTIN

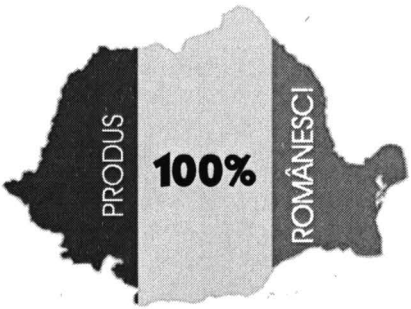
NOAPTEA ORAȘULUI ILUSTRAT

Colecția Science-Fiction #59

PAVCON

NOAPTEA ORAȘULUI ILUSTRAT

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

59

Victor Martin
NOAPTEA ORAȘULUI ILUSTRAT

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Victor Martin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, VICTOR
Noaptea orașului ilustrat / Victor Martin - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-69-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-69-7

VICTOR MARTIN

Noaptea orașului ilustrat

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scorniturі spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
#42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

I

„Ce tâmpenii îmi mai trec prin cap?!", îşi spuse Albert.

După atâtea nopţi petrecute în holul central, aflat la parterul clădirii maternităţii, era frânt de oboseală, dar şi plictiseala se afla la loc de cinste. Nevestele celorlalţi născuseră, una după alta, iar bărbaţii lor, aflaţi până atunci împreună cu el în incintă, plecaseră pe rând să-şi vadă nou-născuţii, să-i înregistreze la Registratura oraşului şi să sărbătorească evenimentul.

Rămas singur, se uită pentru a nu ştiu câta mia oară la ceasul de deasupra biroului asistentei din serviciul de noapte, care îşi făcea de lucru prin hârtii, apoi la telefonul de unde trebuia să vină vestea cea mare: faptul că îi născuse soţia. Trecuseră câteva ore de când plecase ultimul bărbat, iar blestematul de telefon se încăpăţâna să nu sune.

Înţepenit şi nervos, se ridică de pe bancheta din lemn, făcută parcă să nu te lase să aţipeşti, îşi trosni oasele, îşi îndreptă coloana vertebrală şi făcu douăzeci de paşi, încolo şi încoace. Dacă se aşeza la loc, îl năpădeau din nou gândurile, care numai gânduri de om normal nu erau.

Când se aşeză pe bancă, rezistă cât rezistă, apoi îl fură din nou somnul. Îi căzu capul într-o parte şi firul unei poveşti absurde se legă la loc.

În vis, telefonul blestemat sună, iar asistenta de serviciu îl anunţă că soţia sa născuse un băieţel. Împreună cu o însoţitoare, urcă la etaj, văzu copilul, îşi îmbrăţişă nevasta, coborî să perfecteze certificatul de naştere şi completă câteva formulare uzuale.

Pentru că trebuia să se facă ziuă şi se apropia ora începutului de program, îşi spuse că era bine să meargă să înregistreze nou-născutul, la prima oră, până nu se producea aglomeraţie

la Registratură. Se sui în maşină, ocoli bulevardele aglomerate şi o luă spre centru, pe străduţe ştiute doar de el.

— Hei, domnu'! Aţi adormit la volan, auzi Albert o voce.

Ridică privirea, văzu poliţistul care îl trezise din somn şi îşi dădu seama că se afla, înţepenit în trafic, foarte departe de străduţa pe care rula. Staţiona pe bulevardul din apropierea parcului unde se găsea clădirea futuristă a Registraturii, oprit în trafic, înţepenit într-unul din şirurile de automobile.

— Ce caut aici?! întrebă.

— Asta-i bună! râse poliţistul. De unde să ştiu eu ce cauţi dumneata pe aici?

— Mi-a născut nevasta.

— Asta explică totul. Când a născut nevastă-mea prima dată, am stat beat o săptămână încheiată. Norocul dumneata e că ai adormit în timp ce aveai maşina oprită. Dacă erai pe drum, accidentul era iminent.

— Am treabă în clădirea de acolo. Trebuie să depun actele copilului.

— Ai mare noroc. Te ajut să ieşi din ambuteiaj şi să te sui cu maşina pe trotuar, acolo, în stânga.

— Nu poţi să mă scoţi la aleea aceea, să intru în parc? Ieşirea de la poarta cealaltă e mai liberă.

— Te obrăzniceşti! se supără poliţistul. În primul rând, în parc nu au voie să parcheze decât salariaţii care lucrează în cele trei clădiri administrative.

— În primul rând, nu sunt trei clădiri, ci doar două, se supără.

— Poţi să le numeri. Sunt trei. Eu aici stau toată ziua şi dirijez circulaţia la intrarea în intersecţie.

Albert văzu că poliţistul avea dreptate. Nu mai erau două clădiri cu arhitectură futuristă, ca două pălării culcate între pâlcuri de arbori, ci trei.

— Visez.

— Nu visezi deloc. Mai degrabă nu te-ai trezit încă din somn.

— Exact. Cred că am adormit pe bancheta din holul maternității, iar acesta este visul care se derulează. În acest vis, am adormit la volan, undeva, pe nişte străduțe lăturalnice, şi m-am trezit în centru. Deci, visez că am adormit şi visez.

— E prea complicat pentru mine. Eu sunt doar un simplu polițist de la circulație şi, din punct de vedere profesional, cred că puteai să te trezeşti într-un pom. Spune-mi, vrei să te ajut sau nu? O dată îi naşte omului nevasta prima dată.

— Sunt nevoit să vreau şi, totodată, mă mai nedumereşte ceva; ar fi trebuit să se facă ziuă.

— Nu mi-am pus problema. Zi, noapte, ce importanță mai are?

Oraşul e luminat ca ziua şi, oricum, pe lumina nopții sau pe lumina lăptoasă a zorilor de zi, eu plec acasă. Mi s-a terminat tura. Mă duc să mă culc. Vrei sau nu să te scot din rând?

— Vreau.

Polițistul îi rugă pe şoferii din stânga-față, de pe primul şir, să dea puțin înainte şi pe cel din spatele acestuia să dea înapoi, puțin stânga. Alți câțiva automobilişti îl felicitară pe proaspătul tată, îi urară să-i trăiască, îl ajutară să iasă pe trotuar şi se întoarseră la preocupările lor.

Albert opri motorul, luă actele şi se ridică de pe scaunul maşinii, cu gândul s-o încuie. Deoarece îl apucase amețeala şi nu se mai putea ține pe picioare, nu avu timp să facă acest lucru.

Auzi țârâitul insistent al unui telefon, sirena îndepărtată a unei maşini de pompieri şi nişte voci înfundate. Nedându-şi seama dacă era în vis sau în realitate, văzu cum asistenta de serviciu îl stropeşte cu apă pe față.

— Mulți pățesc aşa, îi spuse. Astea-s condițiile.

— Ce s-a întâmplat?

— Ați adormit, ați alunecat de pe bancă şi v-ați lovit la cap. Nu puneți mâna! Vă scoateți bandajul.

— Am visat că mi-a născut nevasta.

— Naşte ea. E doar o chestiune de timp. Ar fi mai bine să mergeţi acasă. Îmi daţi numărul de telefon şi, când are loc evenimentul, vă sun. În cinci minute sunteţi aici. Mulţi fac aşa.

— Nu am niciun chef. Stau aici.

— Cum doriţi, dar dacă vă hotărâţi să plecaţi, îmi spuneţi. Nu e deloc comod să dormi pe bănci de lemn.

— De atâtea zeci de ani, de când presupun că există maternitatea, putea şi conducerea să pună nişte fotolii.

— Dacă s-au gândit aşa cum mă gândesc eu, că se putea transforma holul în dormitor, n-au pus, şi bine au făcut. Mulţi vin cu băutură la ei şi încep să se bucure mai devreme. Când depăşesc limita bunei cuviinţe, chem brancardierii să facă ordine. Până acum, fie că a fost zi, fie că a fost noapte, nu s-a întâmplat niciodată să rămână doar bărbatul unei femei în hol.

— Vrei să spui că într-o maternitate aşa mare, unde abia am găsit un pat liber, a rămas să nască numai nevastă-mea?!

— N-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că au plecat cu toţii acasă. O fi ceva legat de alegerile astea care au loc azi.

— Chiar. Am şi uitat, spuse Albert. Azi au loc alegeri parlamentare.

— Şi prezidenţiale.

— Or fi plecat să voteze, să se scape de o grijă şi să se odihnească. Totuşi, cu nevasta în maternitate, nu cred că le mai arde de votare.

— Tot ce e posibil, aprobă asistenta.

— Eu nu merg la niciun vot. Am o idee foarte vagă ce partide se mai mişcă pe tabla de şah a politicii. Pe indivizii care candidează, nici atât nu-i ştiu.

— Sunt expuşi pe toţi pereţii. Sunt membră a unuia dintre partidele care s-au înscris în cursa electorală şi am participat la lipirea afişelor şi înălţarea pancartelor. Sperăm să schimbăm actuala conducere.

— Ce distrat sunt! spuse bărbatul. Nici nu i-am observat. Abia se văd printre reclamele comerciale.

— Cred că ar fi bine să scriu în registrul de predare-primire, pentru asistenta din tura următoare, să ceară o urnă mobilă pentru femeile care n-au născut încă şi pentru personalul medical. Cred că aşa sună legea; viitoarele mame sunt persoane care nu se pot deplasa, iar medicii şi asistentele dintr-o maternitate nu au voie să părăsească locul de muncă.

— Eu, unul, nu merg la niciun vot. După ce naşte nevastă-mea, cred, mai degrabă, că voi merge la serviciu. Sunt rămas în urmă cu lucrările.

— Cum arătaţi de obosit, ar fi mare lucru să mai puteţi lucra ceva. O să încurcaţi borcanele.

— Nu cred. Mă pun pe o banchetă şi dorm două ore. La serviciu am canapele confortabile.

— Eu v-am făcut propunerea; puteţi să vă odihniţi acasă. Niciunde nu e mai bine decât în patul tău.

— Vă deranjează prezenţa mea?

— Nu. Serviciul acesta m-a învăţat să nu fiu deranjată de nimic.

— Stai, că n-a venit soacră-mea, să vedeţi ce înseamnă adevăratul deranj. Când s-o apuca să vă spună povestea vieţii, să se vaite ce necazuri are şi cât e de chinuită, demisionaţi.

— Nu cred. La noi, să crezi că necazurile tale sunt cele mai mari, a devenit sport naţional. Când va veni mama pacientei, repet, ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică, se aşează la locul ei, la birou, şi se apucă din nou să facă ordine în fişe sau să-şi noteze câte ceva.

Rămas singur, Albert se frecă la ochi şi îşi roti privirile prin incintă, blestemând liniştea ce se aşternuse. De frică să nu perceapă din nou ticăitul monoton, să adoarmă şi să mai viseze cine ştie ce bazaconii, evită să se mai uite la ceasul de pe peretele din spatele biroului asistentei.

Aşa cum îşi propusese, nu mai adormi, dar acest lucru nu era deloc mai bun. Imaginaţia îi juca feste; îşi închipuia tot felul

de prostii. Se imagină cum se depărtează de automobilul parcat pe trotuar şi se îndreaptă către Registratura oraşului, ţinând strâns într-o mână dosarul cu actele de naştere ale copilului său abia născut. Arborii de pe o parte şi alta a aleii foşneau ameninţător, cum numai în lumea gândului se poate întâmpla.

Răsuflă uşurat când ajunse aproape de scara clădirii, dar aceasta era o simplă scară metalică, nu scara somptuoasă, acoperită cu gresie, pe care o ştia el.

Urcă până la intrare şi constată că uşile rabatabile, mari, din plastic transparent, fuseseră înlocuite cu o trapă din metal masiv, care se deschidea în plan vertical.

„Bine că tâmpeniile astea nu există decât în mintea mea obosită", îşi spuse.

Căută să-şi direcţioneze gândurile în altă parte şi nu reuşi.

Intră într-un hol imens şi se îndreptă cu paşi repezi spre ghişeul portarului. În alte condiţii, şi-ar fi făcut probleme sau s-ar fi amuzat să vadă cum era îmbrăcat acesta, într-un combinezon argintiu, ca acelea folosite de astronauţi, când ies în spaţiul cosmic, dar acum, ştiind că totul nu e decât imaginaţie pură, folosită să mai treacă timpul, se hotărî să nu bage în seamă detaliile.

— Aici este Registratura? îl întrebă.

— Nu. Nu-i aici. E la nivelul 3, lângă Computerul Central. Să vă anunţ?

— Chiar vă rog! răspunse amuzat.

Portarul apăsă mai multe butoane, spuse cuiva că mai era un întârziat care trebuie înregistrat şi îi indică lui Albert liftul 34. În mod normal, mulţimea lifturilor şi faptul că fusese făcut întârziat la începutul programului, ar fi trebuit să-l pună pe gânduri, dar aşa, în situaţia în care se afla el, de bărbat care aşteaptă să-i nască nevasta şi, în timpul acesta, ţese o poveste, lipsa de formalism a celui din spatele ghişeului, fără bilete de

voie, fără cărți de identificare, ecusoane sau întrebări sâcâitoare, îl învioră. În lumea imaginației, totul e posibil.

Începu să-i dea dreptate unui coleg de serviciu, care stătea atât de mult în fața calculatorului încât începuse să se identifice cu acesta şi lumea lui, încât inversa valorile. Acesta obişnuia să spună că lumea înconjurătoare era un simplu spațiu virtual în care putem să trăim sau nu, atunci când ieşim de pe calculator, un spațiu al timpului, un spațiu mâncat de timp.

Coborî din lift şi, în jurul unui hol circular, numără şase uşi. Cum acestea nu aveau decât nişte plăcuțe cu cifre, se hotărî să întrebe. Salariații, îmbrăcați în aceleaşi costume futuriste, argintii, ca şi portarul, dădeau mediului ambiant o notă de carnaval. Grăbiți, ieşeau pe o uşă, pentru a intra pe o alta.

Într-un târziu, amintindu-şi pentru ce era acolo, opri un bărbat şi îl întrebă unde este Registratura.

— Dormi?! se miră acesta. Ai uitat că Registratura e cu un nivel mai jos? Aici e nivelul 4. Dacă ai probleme cu înscrierea, grăbeşte-te! Plecăm peste zece minute, iar tu nici măcar nu ți-ai pus uniforma.

Deoarece, grăbit, omul dispăruse deja în spatele uneia dintre uşi, Albert nu avu timp să-l întrebe unde se pleacă peste zece minute şi despre ce uniformă vorbeşte.

Luă liftul, apăsă pe buton şi, când se deschiseră uşile rabatabile, coborî. Binecuvântă faptul că la nivelul 3 nu era decât o uşă, probabil biroul de înregistrare. Restul pereților erau tapetați cu panouri luminoase, pline cu indicatoare divers colorate, butoane ciudate şi tot felul de săgeți.

Înainte de a intra, îşi spuse că decorațiunile interioare ale clădirii, uniformele salariaților şi arhitectura, nu puteau fi ideea primarului, un tip obtuz, constipat şi bătrânicios, ci erau apanajul imaginației lui, ca pasionat cititor de science-fiction.

Nu i se păru deloc ciudat faptul că pătrunsese într-o cameră luminoasă, unde, în spatele unui ghişeu, la un birou banal, se

găsea chiar asistenta de la maternitate, o brunetă tunsă scurt, îmbrăcată într-un costum alb, cu tăietură clasică.

Albert văzu că, ocupată cu hârţoagele, femeia din holul spitalului nu observase că o fixează cu privirea şi se întoarse la asistenta din gând.

— Nu aveţi uniformă de cosmonaut?! se amuză el.

— Nu fac parte din personalul tehnic, răspunse femeia, întinzând mâna după dosar. Vă rog să completaţi aceste formulare!

Bărbatul luă hârtiile şi se apucă, automat, să umple spaţiile dintre rubrici. I se cereau date generale, aceleaşi date personale cerute peste tot. Încheie, puse data, trase o semnătură şi înapoie chestionarele.

— Vă felicit! spuse fata, ridicându-se în picioare.

Veni în faţa lui, îi strânse mâna şi îl îmbrăţişă.

— Vă mulţumesc, spuse bărbatul, cuprins de o emoţie pe care nu şi-o putea explica.

Uitând de oboseală, îşi spuse că ar fi fost o revoluţie în administraţie ca, în loc să-l urmărească dacă i-a adus ceva, să se ridice o fată frumoasă de la birou şi să-l îmbrăţişeze pe client.

— O recipisă, ceva? îndrăzni s-o întrebe. E drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi tratat cu atâta căldură sufletească, dar eu cum demonstrez că am trecut pe aici?

— Nu e nevoie de nimic, dădu bruneta din mână. Totul e fişat şi înregistrat în Calculatorul Central.

— Dar dacă există oameni care nu au încredere, ce faceţi?

— Nu există oameni care să nu aibă încredere. Aceia care nu au încredere, fie nu au atins condiţia umană, fie fac parte din altă rasă.

Numai zâmbet, îl conduse până la uşă, astfel încât, înainte ca Albert să mai spună ceva, se trezi în hol, singur, felicitat încă o dată şi cu un ecuson prins de gulerul hainei.

În mod normal, ar fi trebuit să primească ecusonul la intrare, nu la plecare, dar, îşi făcu socoteala că, dacă birocraţii au

început să se comporte pe dos, nonconformist, nu acru, aşa cum le e felul, o fi şi cu ecusonul vreo chestie mai nouă.

Nici faptul că îi scriseseră numele, Albert Hosman, fără să-l ştie, alături de cifra 7712, nu i se părea foarte absurd. În lumea imaginaţiei sunt permise tot felul de erori de logică.

Luă liftul şi coborî la nivelul 0, gândindu-se că acela era parterul, unde se găsea trapa de ieşire. La nivelul 0 nu era decât o încrengătură de ţevi, cabluri, manometre şi alte feluri de aparate de măsură, transformatoare imense, tablouri de comandă şi un furnicar de oameni preocupaţi.

— Cred că am greşit etajul, spuse Albert când fu întrebat de vorbă.

— Ce nivel ai format?

— Nivelul 0.

— Ai format bine, dar acesta nu este nivelul tău. După cartela de identificare, ai un nivel superior, nivelul 7. E nivelul cuşetelor membrilor de partid. Aici este sala maşinilor, iar la nivelul 1 este reactorul superluminic.

— La 2 ce e?

— Dumneata eşti cam obosit, interveni un al doilea tehnician.

— Am venit acum o jumătate de oră. N-am mai fost aici.

— Atunci, nu e de mirare. N-ai prins şedinţa de deschidere. Ai trecut pe la Registratură?

— Am trecut, că de-asta am venit. Am rezolvat problema, iar acum vreau să plec. Am o grămadă de hârţoage de rezolvat. Pe unde pot să ies?

— Pe unde ai venit, lifturile sunt libere, dar mai bine du-te şi odihneşte-te! Abia am plecat şi avem drum lung. Nu vreau să te ofensez cu vreo comparaţie, dar a mai ajuns o ameţită bătrână pe aici, una grasă şi enervantă. Când am întrebat-o dacă e membră de partid, s-a apucat să ne spună că ea nu are de-a face cu politica, că vrea acasă, că i-a născut fiica, i-a dispărut ginerele şi nu are ea chef să discute cu nişte muţunache de mecanici, cum suntem noi.

— Ha, ha, ha! Baba nici nu avea habar că are de-a face cu nişte specialişti în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero şi atomodinamică, potenţiali candidaţi la preşedinţia şi la fotoliile parlamentare ale lumii spre care ne îndreptăm.

— Domne, puteţi să fiţi ce candidaţi vreţi, se enervă Albert, dar eu am timpul drămuit şi o grămadă de dosare de rezolvat. Nu vine peste voi inspecţia financiară la sfârşitul săptămânii, ci peste mine.

— E bună, râseră şi alţi tehnicieni. Şi baba avea umor involuntar, cu fiica ei, care a născut. Ţi-o fi născut şi ţie fata?!

— Nu, mie mi-a născut nevasta.

Încă vreo zece tehnicieni se întorseseră cu faţa spre ei şi râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Eşti dulce, domnule! spuse un specialist. Să ştii că te-am reţinut. Când ajungem, te iau cu mine în campania electorală.

— Nu e adevărat, spuse un altul, un bătrân chel, la aproape şaizeci de ani. După ce se învecheşte în partid, omul se hotărăşte singur pe cine urmează. S-a dus vremea când se trasau sarcini. S-a deşteptat electoratul, iar membrii angajaţi politic sunt şi mai deştepţi. Ei sunt creatorii de opinie.

Lui Albert îi venea să-i ia la pumni. Ce îi întreba el şi ce îi spuneau ei?!

Se depărtă, hotărât să nu mai răspundă la provocări, în timp ce tehnicienii se întorceau, fără nicio vorbă, la treaba lor.

— Să mai treci pe aici! îi aruncă peste umăr un tânăr hidrotehnician.

— Mai trec pe dracu'! mârâi Albert, îndreptându-se spre lift.

Urcă la nivelul 3, să întrebe bruneta cum poate părăsi clădirea fără să mai fie luat peste picior de toţi boii, dar avu o deziluzie. În locul fetei, se găsea un tânăr îmbrăcat în salopetă argintie de astronaut.

— Era, mai devreme aici o brunetă, spuse Albert.

— S-a dus să se odihnească. Şi aşa, nu mai avea prea multe de făcut. Deoarece a înregistrat toţi pasagerii acestei curse, urmează, pe parcurs, să i se dea alte sarcini.

— Abia a venit la serviciu şi s-a şi dus la culcare?! se miră Albert.

— Ora nu are importanţă decât dacă nu cumva aveţi vreo întâlnire de amor, la vreo oră fixă. Dacă da, ţin să vă informez că păstrăm, convenţional, acelaşi sistem de măsurare a timpului ca pe Pământ. Domnişoara este disponibilă toată după-amiaza, ca să spun aşa. Amândoi facem parte din dispozitivul tehnico-administrativ, aşa cum aţi învăţat la şedinţele de instruire dinaintea plecării. Dacă n-aţi reţinut, uniforma mea vorbeşte de la sine.

Albert era ameţit de logoreea tânărului, din care nu înţelegea, de altfel, nimic.

Îşi spuse că, probabil, adormise din nou, dar nu era aşa. Asistenta era la locul ei, scormonind prin hârtii ştiute numai de ea, iar el se găsea pe aceeaşi banchetă de lemn, aşteptând să-i nască nevasta, luptându-se cu somnul şi ţesând poveşti incredibile. Poate că avea dreptate asistenta; era bine să-i dea numărul de telefon de acasă, numărul telefonului mobil şi pe cel de la serviciu, apoi să meargă să se odihnească.

Îl durea îngrozitor spatele şi îi amorţiseră picioarele. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să-şi provoace înţepături în creier. Printre fulguraţii dureroase, ca un ecou al gândurilor sale, auzea vocea tânărului imaginat cu câteva minute mai înainte.

— Ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi puţin, se auzea acesta. Cu toţii am lucrat în ultimele zile. Cred că şi dumneavoastră aţi lucrat destul de mult. E adevărat că, într-un partid, recompensa are un caracter mai mult moral, dar eu cred că trebuie să se sacrifice cineva.

— Eu n-am lucrat nimic. Acum vreau să lucrez, îl minţi pentru a-i face plăcere. Am stat câteva nopţi pe culoarele maternităţii, unde a născut nevastă-mea.

— A venit şi o doamnă cu aceeaşi problemă. Spunea că a născut fiica sa. Deoarece a făcut o criză tipică de isterie, a fost sedată şi dusă la culcare. Cred că nu aveţi nevoie de aşa ceva.

— Nu, nu este nevoie, spuse Albert, îngrozit la gândul că i s-ar putea face vreun calmant şi ar putea pierde controlul asupra realităţii.

Încercă să pună cap la cap informaţiile ce i se învârteau în cap şi îşi spuse că, probabil, salariaţii de aici, de la portar până la fochiştii de jos, plasaţi într-un decor futurist, ajunseseră să se creadă pe o navă cosmică. Era posibil ca, din lipsă de activitate, să se fi apucat de jocul ăsta tâmpit cu partidul. Cum aproape toate întreprinderile erau informatizate, nu le era deloc greu să participe la joc fără să se ridice de pe scaun, în grupuri mici sau interconectaţi cu toţii. De aici până la o paranoia colectivă, nu era decât un pas. Orice era posibil. Era posibil chiar să nu fi nimerit în Registratură. Scara metalică de la intrare ducea la concluzia că aceasta era cea de-a treia construcţie, probabil o construcţiei nouă, neterminată, iar trapa metalică sugera un spaţiu închis, probabil vreun spital de nebuni.

Numai nebunii duc un joc până la capăt. La el, la serviciu, nu cu mult timp în urmă, s-a jucat până la epuizare jocul „Alaiul". S-a jucat cu atâta convingere, încât nişte proşti au intrat, din greşeală, în fişierele companiei naţionale de căi ferate şi s-au produs pierderi masive de bani. Jocul era destul de complicat, conceput pentru coeficienţi de inteligenţă peste medie. Albert îl înţelegea foarte bine şi ar fi putut să preîntâmpine neplăcerile, dar nu-i prea plăcea să participe la jocuri din astea, de masă, aşa că a scăpat de concediere. Ca să nu cadă ca fraierul în valul imens de disponibilizaţi, a trebuit să facă dovada neparticipării, lucru mult mai greu de demonstrat decât participarea.

Acum era nervos pentru că îşi putea pierde slujba tot din cauza unui joc şi nu putea să-şi dea seama cum putea ieşi din acesta. Îşi făcu socoteala că participanţii la jocul numit „Partidul", sau cum s-o fi numind, par destul de fanatici, ca şi jucătorii de şah, crichet, fotbal şi chibiţii lor. Dacă s-au hotărât să-l bage în joc, nu mai avea scăpare. Trebuia să spună că e alături de ei şi să aştepte momentul prielnic pentru a fugi.

Necazul era că, în timpul ăsta, îşi putea pierde serviciul. Exista şi o parte bună; legislaţia era destul de dură în astfel de situaţii şi putea să-i cheme în instanţă pe vinovaţi. Pentru asta, îi trebuiau probe, pentru a demonstra că a fost implicat în mod forţat într-un joc pe care nici măcar nu-l cunoştea. Putea cere daune morale foarte mari. Uneori, daunele morale nu au nimic a face cu morala, ci cu pragmatismul. Se gândi că, dacă cerea o sumă imposibilă, instanţa îi acorda cam 10% din aceasta. Un procent de 10% dintr-o sumă imposibilă este o sumă foarte mare, generatoare de dobândă pe măsură. În condiţiile astea, îşi putea permite să se gândească şi la morală. Moraliştii nu sunt oamenii fără bani.

— Hei! se simţi zgâlţâit de tânăr. Dormiţi în picioare?

— Cred că mi-ar trebui puţin somn, admise Albert.

— E evident acest lucru. Pot să vă conduc? Tot nu am nicio treabă.

— Dacă doriţi...

Se urcară în lift, iar tânărul atinse butonul nivelului 7. Dacă la nivelul 3 liftul era poziţionat lateral faţă de hol, la nivelul 7 se oprise în mijloc, sub o plafonieră luminoasă, circulară, imensă.

— Aici este, spuse tânărul.

— Ce este aici?

— Nivelul dormitoarelor membrilor de partid.

Îi arătă cele zece culoare, ca nişte raze, ce porneau de la lift, şi îi indică să meargă pe culoarul 7. Cum indicativul său era 7712, prima cifră arăta etajul adresei, iar următoarele, 7 şi 12, arătau culoarul şi numărul cuşetei.

— Ce să caut eu la dormitoarele membrilor de partid?

— Dormitoarele membrilor de partid sunt nişte cuşete individuale. Dumneavoastră aveţi cuşeta cu numărul 12, de pe culoarul 7, cum v-am mai spus.

— Dar eu nu sunt membrul niciunui partid. Nici nu-mi place politica.

— Sunteţi Albert Hosman, nu? întrebă tânărul arătând plăcuţa de pe trapa cuşetei.

— Aşa mă numesc, îi răspunse.

— Dacă sunteţi domnul Hosman, atunci cartela de identificare se va potrivi la intrare.

Uimit de repeziciunea cu care îi pregătiseră dormitorul şi îi puseseră şi numele pe el, Albert uită de minima politeţe de a-l întreba şi el pe tânăr cum se numeşte.

— Dar ceea ce se cheamă cuşeta 12 nu are sistem de deschidere, îi spuse.

— Are o fantă prin care treceţi cartela de identificare pe care o aveţi în ecusonul de plastic de la piept, spuse tânărul.

Îi arătă cum să procedeze pentru ca microcipul cartelei să activeze senzorul trapei şi intrară. Albert se aştepta să dea peste o incintă ca în filmele science-fiction, nu mai mare decât o cuşetă de vagon de dormit, dar ceea ce vedea era un dormitor spaţios, ultramodern. În patul aşezat lateral puteau dormi şi patru persoane, iar la masa din centru încăpeau până la zece.

— Pe acest perete, unde se găsesc mai multe inscripţii, pictograme, butoane şi fante, aveţi toate facilităţile civilizaţiei, spuse tânărul. Suntem un partid mic doar din cauză că nu primim pe oricine. Deoarece aţi fost primit pe ultimii metri, nu am avut timp să vă schimbăm sistemul general al cuşetei cu unul specific, adaptat personalităţii şi bazat pe amprente digitale. Cred că sunteţi încă în studiu. Când se va termina cercetarea, vor apărea şi tehnicienii pentru a vă face modificările necesare.

— E posibil?! se prefăcu Albert a fi mirat.

— Nu posibil, ci absolut cert. Dacă aţi fost acceptat, înseamnă că aveţi un profil moral perfect şi aveţi stofă de manager. Vă dau un exemplu de folosire a facilităţilor şi am plecat...

Introduse cartela în fanta unde scria „calculator", iar din perete ieşi o măsuţă pe care se găsea un sistem computerizat, cu ecran plat şi toate anexele necesare.

— Fiecare facilitate, cum este acum „calculatorul", are un buton. Când e incompatibilă cu o altă facilitate, să zicem „barul", se aude acest sunet strident şi trebuie să apăsaţi pe buton pentru a se închide.

Albert văzu cum apare barul, auzi zgomotul calculatorului, văzu cum trebuie acţionat butonul acestuia şi cum dispare în perete.

— Acum puteţi să petreceţi în voie! spuse tânărul.

— Cum adică?

— Adică, de exemplu, putem ciocni un pahar în cinstea înscrierii în partid.

Iniţie apariţia barului, turnă coniac în două pahare şi îi ură „bun venit".

— Şi eu, eu ce trebuie să fac aici?

— Aici, în cuşetă, sau aici, în partid?

— În cuşetă.

— În cuşetă puteţi să faceţi ce doriţi. E teritoriu privat.

— Dar în partid?

— Ah, am uitat. Daţi-mi cartela!

Luă cartela de identificare şi o trecu prin fanta aflată sub inscripţia „activat" producând aprinderea unui bec verde.

— Acum, puteţi primi pe cartelă mesaje de convocare de la nivel central, sarcini de partid sau cine ştie ce alte informaţii. Uitaţi, scrie „activat". Dacă doriţi să nu fiţi deranjat, treceţi cartela din nou prin fantă şi se aprinde un bec roşu. Acum este „dezactivată".

— Nu cred că mi se cere să activez sau să dezactivez cartele...

— Aţi intuit exact. Dacă vreţi să promovaţi în ierarhia de partid, trebuie să vă implicaţi cât mai mult. Pentru asta, vă recomand să ţineţi cartela cât mai mult activată, dacă nu chiar tot timpul. De altfel, dacă sunteţi convocat la o şedinţă de partid, puteţi participa sau nu, după voie; nimeni nu vă retrogradează sau pedepseşte. În politică, e ca la coadă la pâine: puteţi doar

să stați pe loc sau să înaintați. Ceea ce azi e defect de imagine şi vă ține pe loc, mâine poate deveni element de progres.

— Mai am o singură rugăminte, spuse Albert amețit de discurs şi de alcool, să mai stați un minut. Vreau să vedeți dacă mă pricep să folosesc facilitățile date de cartelă.

— Nicio problemă. Doar pentru asta sunt aici.

Albert mai turnă câte o porție de coniac şi vru să activeze calculatorul, însă pe cartelă apăruse mesajul „eroare".

— V-am spus, „barul" e incompatibil cu „calculatorul". Închideți întâi barul!

După ce reuşi să scoată calculatorul din perete, Albert îl rugă pe tânăr să se aşeze pe un scaun şi să-i arate cum funcționează.

— Ce ați vrea să ştiți?

— Să zicem că m-aş ocupa cu monitorizarea activității partidului şi ar trebui să raportez şefilor tot ce se întâmplă, bun sau rău. Cu ce aş începe?

— Cu începutul, se învioră tânărul.

— Care ar fi începutul?

— Nu ştiu.

— Începutul ar fi, să zicem, faptul că ne-am întâlnit noi doi. Dumneata m-ai ajutat să mă integrez. Ăsta e un lucru bun sau rău?

— E un lucru bun, desigur.

— Nu mă văd eu atunci nevoit să fac tot un lucru bun?

— Care ar fi acela?

— Să conştientizez faptul că dumneata m-ai ajutat, că ai făcut ceva bun. Să raportez şefilor acest fapt. Să te ajut să promovezi.

— Nu vă împiedică nimeni să faceți asta. Şefii noştri sunt foarte receptivi.

— Da, dar dacă vine şeful şi îmi spune că umblu cu minciuni spre a te promova pe dumneata, care, întâmplător, îmi eşti nepot?

— E posibil, dar în partidul nostru nu se umblă cu nepotisme.

— N-am auzit de un partid în care să nu se umble cu nepotisme.

— Nici eu, dar partidul nostru se doreşte a fi formaţiune politică de tip nou, modernă, o formaţiune a viitorului, pentru viitor, cum a spus preşedintele.

— Se doreşte, nu se doreşte, un lucru e clar: de la vorbe la fapte, trebuie să avem înscrisuri. De acord?

— Întru totul, dar nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

— Vreau să spun că sunt diferenţe de nuanţe. Putem spune „un partid al viitorului" sau „un partid pentru viitor". Când spunem ceva, vorba zboară şi nu putem face diferenţe între nuanţe.

— Extraordinar. Aţi intrat chiar în miezul problemelor.

— În miez am intrat, dar să nu uităm învelişul, spuse Albert, ridicând degetul arătător, didactic, încălzit de băutură. Şi atunci, nu trebuie să creăm învelişul întâlnirii noastre epocale, care poate imortaliza pe vecie începutul acestui joc numit „partidul"?

— Îl imortalizăm printr-un nou pahar.

— Nu. Îl imortalizăm pe o bucată de hârtie. La imprimantă.

— Acest calculator e ultraperformant, iar imprimanta merge cu folii de plastic rezistente la intemperii.

— Mai bine. Începem?

— Ce trebuie să fac? întrebă tânărul.

— Să scrii. Eu îţi dictez, iar dumneata scrii.

— Sunt gata.

— Titlul: Declaraţie. Subsemnatul... cum te numeşti?

— Emert Holms.

— Deci, Emert Holms, în vârstă de... oraşul, strada...

— Eu nu am niciun domiciliu. Locuiesc pe această aerodină lenticulară.

— Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară..., cum se numeşte.

— Nu are nume. Doar o cifră: 068.

— Deci, domiciliat pe aerodina 068, cu număr de carte de identitate, seria, numărul..., precizez că l-am ajutat pe d-l Albert Hos-

man, în vârstă de 47 de ani, domiciliat în oraşul Esper, strada Festa, numărul 8, planeta Pământ, proaspăt înscris în partidul nostru, să se integreze. Pentru a se integra în jocul numit „partid"...

— În jocul de partid, îl corectă tânărul.

— Nu e bine. Într-un partid nu e voie să se facă „jocuri de partid". E tendenţios. Partidul însuşi e un joc, un joc frumos pentru o cauză dură: puterea.

— Aveţi dreptate. În fapt, partidul nostru nici nu are un nume. Îi zicem „partidul x" şi urmează, în funcţie de conjuncturi, să-şi capete singur un nume.

— Vezi?... Hai să continuăm! îl îndemnă Hosman. Cum spuneam, l-am condus la nivelul 7 al aerodinei, unde locuieşte, culoarul 7, cuşeta 12, şi i-am arătat cum funcţionează toate „facilităţile" puse la dispoziţie. De asemenea, l-am informat cum funcţionează cartela de identificare şi l-am ajutat la redactarea acestui text. Declaraţia aceasta ne va ajuta pe amândoi, arătând conducerii de partid că, la nici două ore de la înălţarea aerodinei lenticulare 068 în spaţiul interstelar, doi membri s-au şi pus pe treabă. Data, numele... şi atât.

După ce scoase folia din imprimantă, Albert îl mai servi pe tânăr cu un coniac şi îl puse să semneze. Luă fiecare câte un exemplar, toastară pentru viitorul de aur al partidului şi goliră paharele.

— Ce legătură ai tu cu partidul, dacă locuieşti pe aerodină?

— N-am spus că stau tot timpul pe aerodină, ci că am domiciliul pe 068, spuse Emert. Am o cuşetă a mea. Când vreau, pot rămâne mai mult timp pe Pământ sau mai mult pe Ioza.

— Ce e Ioza?

— Planeta către care ne îndreptăm, unde am exportat oameni şi am format un partid. M-am născut pe Ioza, dar fac legătura politică între cele două lumi.

— În ce sens? întrebă Albert.

— Cât timp am fost pe Pământ, am urmărit dacă va fi o criză politică generalizată.

— Şi? Va fi?

— Eu sunt optimist şi spun că va fi, spuse Emert.

— Ce te face să crezi asta?

— S-a iniţiat o reformă atât de accelerată, încât mă tem că va trece ca vântul.

— Nu prea vezi cu ochi buni succesele semenilor noştri, observă Albert.

— Semenilor tăi.

— Bine, fie şi semenilor mei.

— Ar fi absurd să le vedem cu ochi buni, spuse tânărul. Partidul pe care îl exportăm a eşuat lamentabil la ultimele alegeri, iar membrii noştri de bază sunt cei care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană. Decât să se ia decizii proaste, mai bine se iau indecizii bune.

— O fi de la coniac, dar nu te-ai exprimat corect. Decizii bune şi indecizii proaste.

— Indeciziile sunt proaste prin definiţie, astfel încât o indecizie proastă e aproape o decizie bună.

— Cum vrei tu, dar nu înţeleg ce aveţi cu politica pământeană, spuse Hosman.

— Pentru a putea iniţia o mişcare politică de amploare pe Ioza, ne luptăm să demonstrăm că politica pământeană e falimentară. De exemplu, am învăţat de la pământeni că, pentru a-l învinge pe duşman, trebuie să faci studiile superioare la el. Mă bate gândul, când mă întorc pe Pământ, să mă înscriu la o facultate şi să rămân câţiva ani acolo. Nu-mi place faptul că s-a înlocuit comerţul cu idei prin comerţul cu idei comerciale.

— Spui că membrii acestui partid de export s-au recrutat dintre cei „care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană"?

— Da, spuse Holms.

— În acest caz, eu sunt acel votant scârbit, spuse Albert.

— Vezi? Ai toate atuurile să fii bine primit la noi. Personal, nu am nimic cu politica pământeană, dar aceasta s-a demone-

tizat prin promisiuni neonorate. Acum, şi să vrea un partid să onoreze promisiunile făcute în campanie electorală, nu-l mai crede nimeni. Trebuie să vină un conducător providenţial, care, dintr-un motiv sau altul, să fie crezut de oameni, dar să şi pună în practică promisiunile.

— Să lăsăm politica şi să trecem la lucruri mai practice!

— S-o lăsăm! admise tânărul. La o băutură, subiectul predilect sunt femeile.

— Nu voiam să spun asta, ci faptul că nu ştiu să activez WC-ul.

Holms îi arătă cum se scoate closetul din perete şi cum se deschide uşa.

— E curat. Pot să intru şi în ciorapi.

— Nu te împiedică nimeni să intri în ciorapi, dar cred că ar fi mai bine să intri în WC-u, râse tânărul ca de o glumă bună.

— Nu vreau să discutăm despre femei, spuse Albert după ce reveni. După ce se termină jocul acesta de-a partidul, mă duc glonţ la spital. Mi-e frică să nu se fi introdus politica şi în maternităţi.

— Ce v-a venit cu maternitatea?

— Nici eu nu ştiu. Soţia mea a născut şi nu mai am altceva de făcut decât să o scot de acolo şi s-o duc acasă.

— Nu există maternitate pe navă! se miră Emert.

Albert se enervă şi îi spuse că nu exista nicio navă, că nu s-a iniţiat niciodată un plan serios de zboruri intergalactice, pentru simplul fapt că nu se inventaseră suporturile tehnice necesare unui asemenea demers, apoi tăcu brusc, dându-şi seama că făcuse o greşeală de tactică. Într-un război psihologic, cum era acesta, pe care îl ducea el cu nebunii din jocul „Partidul", tăcerea era esenţială.

— Pe moment, va trebui să vă obişnuiţi cu ideea că suntem pe aerodina 068, în spaţiul cosmic, şi că am părăsit Pământul, nevestele, fraţii, copiii şi toate problemele lor. Suntem în drum spre o planetă locuită, mult mai civilizată decât a voastră, după părerea mea. Zborul interplanetar e stresant şi numai sexul vă poate feri de angoase.

— Domnule, eşti de-a dreptul odios! se enervă Hosman.

— Deloc. Nu vă poate rămâne indiferentă fata întâlnită mai înainte. E foarte talentată. Promite. Promite orice. Şi ei îi plac relaţiile dintre noi.

— Relaţiile noi.

— Mă rog, relaţiile noi, râgâi tânărul.

— Despre ce fată vorbeşti?

— Despre bruneta de la Registratură. O bomboană. Dulce! O cheamă Olga. Nu a vrut să se culce cu mine decât de două ori. Am simţit eu că vă interesează.

— Sigur că mă interesează, minţi Albert, dar nu crezi că era bine să laşi pe cineva în loc? Ţi-ai părăsit postul pentru mine.

— Pentru o cauză nobilă, nimic nu e prea mult... Vă dau adresa. Stă tot la 7, aci, pe culoarul 1, da' nu mai ştiu cuşeta... Aflu eu... Nu se poate să n-o întâlniţi la şedinţe.

— Eşti îngerul meu păzitor! mimă Albert încântarea.

— Mai ales că ne aflăm chiar în cer.

Aburiţi de băutură, se îmbrăţişară şi îşi strânseră mâinile de mai multe ori.

— Noi nu vom mitui poporul! strigă Emert şi goli un ultim pahar.

— Ce e asta?

— Un slogan.

— A?! se miră Albert.

— Când ajungem, mă înscriu la concursul de sloganuri. Se lasă cu o sumă foarte mare de bani. Nu vii şi dumneata?

— Nu.

— Păcat, spuse tânărul. Ia spune un slogan!

— Nu trebuie să mai stăm pe loc!

— Nu merge. Spune ceva despre legi!

— Legi mai bune! încercă Hosman.

— E banal.

— Legi în folosul cetăţeanului!

— Hm! Parcă mai merge, dar mai trebuie să exersaţi, constată Emert.

— Până la legi mai bune, să le respectăm pe astea!

— E mai subtil, dar nu concordă cu politica partidului de a face bine în mod agresiv.

Când, în sfârşit, trapa se închise în urma tânărului, Albert se aşeză pe pat şi adormi instantaneu, într-o poziţie nefirească, uitând să micşoreze intensitatea luminii şi să activeze încălzirea incintei.

Se trezi brusc, aşa cum adormise, şi se ridică în picioare, înghețat, fără să-şi dea seama unde se găseşte. Nu-şi aducea aminte unde şi cum adormise. Privea bulversat spre biroul asistentei de serviciu şi nu-şi dădea seama dacă era o continuare a visului sau era realitatea.

— Vă cheamă Olga, nu-i aşa?

— Sigur. Aşa mă cheamă.

— Cred că am visat şi cineva din vis mi-a spus numele dumneavoastră.

— Cred că aţi văzut numele meu pe ecuson şi nu vi s-a întipărit pe scoarţa cerebrală decât prenumele.

— Am adormit, nu-i aşa?

— Sigur. Şi cred că aţi avut un somn destul de chinuit. Nu se doarme deloc bine pe bănci de lemn.

— Nu am dormit. Am stat, aşa, şi mi-am imaginat tot felul de prostii. Vreţi să vă povestesc?

— Sigur. Aici, fiecare vine cu povestea lui. Când aşteaptă să le nască soţiile, bărbaţii simt nevoia să se descarce. Când sunt mai mulţi, povestesc între ei. Când sunt mai puţini, cum sunteţi dumneavoastră acum, se spovedesc la mine. Maternitatea a devenit un fel de biserică. Atunci când se duc la biserică, să boteze copilul sau să se cunune, oamenii nu au timp de confesiuni.

— Nu am de gând să vă povestesc viaţa mea, cum cred că face majoritatea celor ce trec pe aici. Vreau să vă povestesc ce mi-a trecut prin cap în orele astea de aşteptare, ce mi-am imaginat, uneori şi fără să vreau.

— Imaginaţia omului e dată de cantitatea mare de cunoştinţe, care, când se aglomerează, dau pe-afară. Veridicitatea celor

imaginate e dată de starea afectivă a fiecăruia. Dacă țesătura de informații şi stări afective concordă cu ceea ce vrea publicul într-un anumit moment al istoriei, atunci poate rezulta nu numai o poveste frumoasă, ci şi de succes. Expuneți-mi, în câteva fraze, ce ați imaginat!

— Aici e vorba de un întreg roman. Nu poți prezenta ceva atât de amplu în câteva fraze. Asta îmi aduce aminte de tinerețe, când scriam romane science-fiction. La o editură consacrată, directorul, un scenarist ratat, mi-a spus să-i prezint romanul într-o frază.

— Şi?!

— I-am tras o înjurătură, care era conținută exact într-o frază.

— Sper că nu vreți să procedați şi cu mine la fel.

— Se subînțelege.

— De acord, un roman, de orice tip ar fi, nu poate fi sintetizat într-o frază, dar nici nu poate fi imaginat în câteva zile, de când bântuiți dumneavoastră pe aici, aşteptând să vă nască soția.

— Nu e vorba de câteva nopți sau zile. E vorba de ultimele ore din noaptea asta, când am rămas singur în linişte vastă.

— Cum se poate?!

— Cred că se poate imagina orice, într-un timp oricât de scurt, dacă în prealabil s-a adunat din componente disparate şi s-a copt în subconştient.

— Tot ce se poate, mai ales că, ați imaginat şi o navă cosmică, o aerodină lenticulară, în cazul acesta, un element indispensabil în science-fiction.

— Sau un pretext. Nu-mi doresc să fie un roman SF. Vreau să vorbesc mai mult despre politică, să fie un politic-fiction.

— Da, dar ați spus că vă enervează politica.

— Tocmai de-aia. Am să vorbesc mai mult de demagogia politică.

— S-ar putea să prindă. S-au înmulțit vocile care spun că politica s-a demonetizat prin exces de demagogie şi ar fi bine

să fie scoasă în afara legii. Dacă ați mai scris și alte romane, vă puteți considera scriitor.

— Am spus că am scris; n-am spus că am publicat. Editorii m-au îndepărtat fără să citească un rând. Am eu ceva respingător.

— Trebuia să publicați câteva cărți la vreo editură obscură, apoi să veniți cu ceva tare. Azi, dacă are ceva bani, oricine poate publica o carte. Toți scriitorii celebri fac așa; la început, nu sunt băgați în seamă, dar atunci când se produce declicul, aleargă editorii după ei ca nebunii. Scriitorii luați în brațe de la început nu rezistă trecerii timpului. Ei se culcă pe urechea succesului facil și nu mai evoluează. Dacă vrei să distrugi pe cineva, laudă-l! E stilul poporului nostru de a scăpa de cineva avansându-l în funcție, fără ca acesta să aibă vreun merit.

— Eu cred că un scriitor celebru e cunoscut prin unu'-două romane, spuse Albert. Pe celelalte, nici nu are rost să le mai scrie.

— Da, dar, ca să ajungă la alea una-două cărți emblematice, nu trebuie să exerseze, scriindu-le pe celelalte?!

— E și acesta un adevăr.

— Ca toate adevărurile.

Bărbatul îi povesti cum ajunsese în parcul din centrul orașului și cum nimerise într-o a treia clădire, inexistentă până atunci, crezând că intră în Registratură, să perfecteze actele, ca efect al faptului că își imaginase că nevasta lui născuse deja.

— Ce mi-ați spus e o consecință a dorinței. Mulți se duc cu gândul înainte și își spun ce vor face și vor drege în viitorul apropiat.

Albert sări peste episodul în care imaginea asistentei de serviciu se suprapunea peste imaginea brunetei care îl făcuse membru de partid și trecu la întâlnirea cu Emert Holms, prezentarea cușetei lui de pe navă și celelalte discuții.

— Dar, spuse femeia, ați spus Emert Holms?!

— Da.

— Așa îl cheamă pe soțul meu. Ciudat! Dacă am putut face legătura dintre dumneavoastră și pronunțarea numelui meu,

aflați că nu-mi pot imagina de unde puteați şti numele soțului meu. Cum arăta?

Albert îi făcu o descriere amănunțită şi, după spusele asistentei, corespundea întru totul realității, apoi femeia îi jură că nu a cunoscut niciodată în viață vreo persoană care să-l imagineze atât de veridic pe soțul ei.

Enervată de credința că, în viață, nimic nu este întâmplător, femeia ceru mai multe detalii. Bărbatul sări episodul în care Emert îi propunea să-i facă lipitura cu Olga, locatară a aceluiaşi nivel 7 al navei 068, unde locuia şi el, şi îi povesti că băuseră coniac, bârfiseră politica pământeană, strigaseră sloganuri şi se despărțiseră.

— Şi, v-ați mai întâlnit cu soțul meu?

— Nu e vorba de niciun soț al dumneavoastră aici. E pură imaginație. Sau vis; nu pot şti.

— Aveți dreptate. Spuneți mai departe! Ați ajuns pe planeta aceea, Ioza, sau cum i-ați spus?

— Da, am ajuns, dar, mai înainte, vreau să vă povestesc cum, tot pe navă, am suferit un grav accident, un accident care putea să-mi fie fatal.

Îi descrise personajele întâlnite şi se opri mai mult la detalierea primei adunări din spațiul cosmic a tuturor membrilor primului partid plecat, de pe Pământ, să ia puterea pe altă planetă. Acest partid flutura şi el ideea iubirii de popor, transformarea unui gând într-o grandioasă putere politică, testarea politicii pământene pe extratereştri şi altele.

Îi povesti cum, mahmur, se învârtise de la un nivel al aerodinei la altul, pe la parter sau la nivelul unde locuia. Într-un târziu, nu ştia nici el din ce motiv, s-a hotărât să ia liftul şi să coboare la nivelul 2, acolo unde trebuia să aibă loc întâlnirea de partid, constatând că a ajuns prea devreme.

În sală nu erau decât dulgheri, care lucrau la montarea scenei, electricieni care montau panouri electronice imense, iar pe scaune, ici şi colo, se găseau grupuri de 4-5 oameni, mici nuclee

de bârfă. Discutau cu voce joasă sau trăgeau cu ochiul spre cei câțiva tehnicieni în salopete argintii, care făceau proba la instalațiile de sunet şi lumini sau întindeau bucăți de mochetă pe scenă.

A făcut prostia să se apropie şi să intre în discuția unui grup mai aparte, format dintr-o blondă tânără, un bărbos alb şi un bărbat de culoare. Din vorbă în vorbă, au ajuns la concluzia că Albert miroase cam rău după beție, iar femeia s-a oferit să meargă, să îi arate cum funcționează duşul şi cum poate fi folosită, în acest sens, cartela de identificare. Nu s-a mirat nimeni că foloseşte o cartelă și nu are cuşeta profilată să funcționeze pe bază de amprentă digitală.

Dacă ar fi rămas pe loc, îi povesti, nu ar fi fost nicio tragedie. S-ar fi aşezat pe un scaun, ar fi făcut abstracție de strâmbăturile din nas ale celor din jur şi ar fi aşteptat liniştit începerea adunării. Nu ar fi pățit ceea ce s-a gândit că a pățit.

Tânăra blondă i-a spus că un membru de partid trebuie ajutat la greu şi a urcat cu el în cuşetă, unde i-a arătat cum se activează duşul, cum se dezbracă o femeie şi cum se intră în cabina transparentă.

Cabina îşi autoregla capacitatea pentru maxim zece persoane, cum scria pe plăcuța indicatoare, lucru pe care Albert refuza să-l înțeleagă, având în vedere că incinta era cuşeta lui individuală.

Bineînțeles, ei fiind doar doi, nu s-au înghesuit într-o cabină de o persoană, ci s-a autoreglat cabina pentru ei doi.

La întoarcere, blonda l-a sfătuit să nu se simtă pe aerodină şi în partid aşa cum te-ai simți într-o întreprindere. Prostia asta o făcuse şi ea la început. Nefiind nevoie de salariați, nu erau salariați. Fiecare avea preocuparea lui, lucrând fiecare mai mult după cum îi era felul decât după ceea ce se pricepea să facă. În dorința de a se exprima liber, membrii de partid îşi dăduseră demisia din funcțiile pe care le dețineau. În politică, funcția era considerată o închisoare, care nu-ți dădea voie să

spui ce crezi. Majoritatea instituțiilor au regulamente de ordine interioară, care nu permit să te înscrii în vreun partid, într-o cursă electorală sau să iei atitudine într-o problemă sau alta. Omul oscilează tot timpul între o puşcărie bogată şi o lume largă, lipsită de resurse.

— Prea multă politică, îl întrerupse asistenta. Ai văzut, azi, rețeta succesului e speculația ştiințifică, împănată cu politică şi sexualitate.

— Ce au toate astea cu sexualitatea?!

— Am văzut că ai imaginat o scenă, cu amănunte picante, exact aşa cum trebuie, fără descrieri explicite. Nu poți băga şi un dialog în sensul acesta?

— Ba da, dar e foarte greu. Ar trebui să scot scena de sub duş, să construiesc un personaj masculin mofturos şi o discuție în care celălalt personaj să-i explice binefacerile sexualității în politică.

— Zău?! Şi cum ai face asta?

— „Şi ce au toate astea cu sexualitatea?" aş întreba-o pe blondă, făcând pe naivul, exact cum te-am întrebat pe dumneata, iar femeia, în loc să mă ia cu rețeta zilei privind romanele de succes, se apucă să-mi spună că abia am ieşit dintr-o dictatură de extremă stângă, că există pericolul de a aluneca într-o dictatură de extremă dreaptă şi că, orice fel de dictatură ne-ar paşte, aceasta interzice orice manifestare sexuală, provocând obsesii, iar oamenii normali nu vor asta. Dacă nu la sex, la ce să te gândeşti într-o dictatură? m-ar întreba retoric, continuând cu faptul că sexul nu mai poate fi controlat de poliția politică, fiind promovat chiar de aceasta, ca o compensare a faptului că viața şi proprietatea nu pot fi garantate, că avem două sexe perfect funcționale şi nu trebuie să le raționalizăm în exces. Eu fac pe furiosul, mă învârt prin cuşetă ca leul în cuşcă şi spun că nici nu vreau să mai aud de vreo dictatură, că vreau democrație, iar democrația îmi permite să refuz orice, chiar şi să mă bag cu ea sub duş din rațiuni de partid, că unii şi-au părăsit slujbele

din dorința de a veni în partid să-şi găsească pe cineva sau, pur şi simplu, să se distreze, ceea ce nu e cazul meu. I-aş spune că nevasta mea a născut chiar în dimineața acelei zile, iar eu pierd timpul pe o navă cosmică, încercând să mă adaptez la un joc de-a partidul, care deja începe să mă calce pe nervi.

— Chestia asta cu nevasta nu merge, spuse asistenta. Trebuie să găseşti altceva. Chiar dacă ai luat-o înainte cu imaginația şi admitem că ți-a născut nevasta, ca pretext să plimbi hârtiile şi să se creeze confuzia despre care povesteşti, un om cu mintea întreagă, cum considerăm că este interlocutoarea ta, nu poate concepe că i-a născut cuiva soția chiar în dimineața aia şi peste câteva ore se află pe o aerodină, proaspăt membru de partid, în drum spre o altă planetă.

— La ceea ce îi spun eu, tânăra, ca să nu-şi mai bată capul cu mine, îmi spune că am visat, că nu e nicio supărare, intră singură sub duş, îi arată cum se reglează instalația, face un duş scurt, trece în cabina de uscare, apoi se îmbracă, reproşându-mi că eu sunt cel care a invitat-o să mă ajute să fac duş, că doar n-o fi aşa proastă să creadă că există cineva pe navă fără un instructaj prealabil.

— E prea multă dezinvoltură pe capul bietei femei, spuse asistenta, prea multă dezinhibiție. Deşi crede că ai instructajul făcut şi ştii cum funcționează instalațiile cabinei, deşi crede că ai invitat-o să facă duş cu tine, ca pretext să faceți sex, ne-nțelegând prea bine cum de te-ai răzgândit, aşa, deodată, îți arată cum se reglează duşul şi uscătorul, apoi pleacă. Nu e nevoie să se dezbrace şi să facă duş. Îți spune că niciun necaz nu e prea mare, că drumul e lung şi consideră că invitația rămâne deschisă, având în vedere că sunt colegi de partid, au o luptă electorală grea şi îndelungată, iar un coleg de partid nu se refuză niciodată. Din punct de vedere al unei femei, acesta ar fi o portiță de scăpare din fața frustrării. Sintagma „un coleg de partid nu se refuză niciodată", denotă reciprocitate, adică nici tu nu aveai dreptul moral s-o refuzi pe ea, mai ales că, potrivit datelor problemei, tu ai invitat-o la duş.

— Pe dracu'! E prea complicat. Eu mă gândeam că unul dintre prietenii ei mi-o va băga pe gât. La plecare, îi trântesc un „Mai scuteşte-mă! Eu nu sunt membrul niciunui partid şi am nimerit întâmplător în jocul vostru", adică o ţin pe-a mea, cu înregistratul noului născut şi Registratura. Fata ştie că în partid sunt primiţi doar oameni sănătoşi la minte, buni profesionişti, cu înaltă ţinută morală, şi că, pentru a face o politică justă, trebuie să fii un om detaşat, cu un rafinat simţ al umorului. Se întoarce în uşă şi îmi spune toate astea. Îmi spune că s-a prins: eu scriu un roman science-fiction şi exersez replicile pe pielea ei, aşa că, fiind hotărâtă să intre în jocul meu şi să glumească la fel, raportează conducerii că nu sunt membru de partid, să-mi trimită o gorilă care să mă însoţească tot timpul, până la destinaţie, unde se va clarifica situaţia. Un om ciudat, cum sunt eu, hotărât să creadă că nu mai este membru de partid, nici nu este demn de a face parte dintr-un partid de export, cum este al lor. Poate face multe lucruri rele şi, pentru a nu le face, are nevoie de un paznic, un zdrahon cu multe zeci de kilograme de muşchi pe el. Speriat de o aşa perspectivă, îi spun că am glumit şi zâmbesc larg. Hotărâtă să creadă orice, fata îmi spune că şi ea a glumit, că nu prea avea chef să facă duş cu mine, că bărbosul şi negrul, cu care împarte cuşeta, îi sunt mai mult decât de-ajuns, apoi îmi arată cum funcţionează duşul şi uscătorul şi cum se ajunge la dulapurile cu haine. Totuşi, înainte de a pleca, continuând să zâmbească larg, nu uită să-mi spună că suntem vecini şi, dacă uit cum merge duşul, pot s-o contactez, băgându-mi, în sensul acesta, adresa în calculator: Ecaterina Sohn, nivelul 7, culoarul 10, cuşeta 1.

— Nu eşti departe de ceea ce ţi-am sugerat eu, cu o singură excepţie: însoţitorul. Ce ţi-a venit cu însoţitorul acela?

— Nici eu nu ştiu. Dar ce nu-ţi convine la însoţitorul acela?! Nu e logic, dacă cineva te crede nebun, să considere că e bine să stai sub pază?

— Ba da.

— Atunci?! Care e necazul?

— Necazul e că am citit undeva ceea ce spui dumneata că ai imaginat. Unele amănunte coincid, altele nu. O întrebi pe fată ce fel de glumă a fost aia cu însoțitorul, iar ea îți zâmbeşte enigmatic şi spune „O glumă bună, sper". Felul în care zâmbeşte te face să crezi că minte şi te apucă frica. Un hohot de râs sănătos te-ar fi putut deconecta.

— Exact aşa am gândit. E posibil să fi citit şi eu romanul despre care vorbeşti şi să cred că e propria mea imaginație. Un lucru de acest tip mi s-a mai întâmplat, pe vremea când eram în liceu. Din tot ce-am citit, mi-a rămas în minte, involuntar, o poezie reuşită. După un timp, am aşternut pe hârtie acea poezie, crezând că am imaginat-o eu, şi am publicat-o. A ieşit un scandal monstruos.

— E posibil să fie acelaşi fenomen. Uneori, memoria ne joacă feste, mai ales când suntem obosiți, cum eşti dumneata acum.

— Ce rău îmi pare. Mi-ar fi plăcut să cred că am imaginat o poveste aşa frumoasă. Din ce-ai citit, îți aduci aminte de episodul cu accidentul?

— Nu. Ce accident?

— Episodul în care particip la o adunare condusă de preşedintele partidului, sunt călcat în picioare de mulțime şi mă trezesc la infirmeria navei.

— Nu am în memorie aşa ceva. Cum se poate să fii călcat în picioare?

— Aşa, bine. Domnişoara Sohn îmi spune că, în cazul în care am chef s-o întâlnesc şi nu e acasă, o pot găsi la sala de mese, la şedințe, la bar, la biliard sau în oricare din spațiile virtuale, puse la dispoziția membrilor de partid, dar, cel mai bine e să-i trimit un mesaj, prin intermediul calculatorului, că vine ea la mine. Jenat, îi spun că, dacă nu mă pârăşte conducerii de partid, îi dezvălui un secret.

— Merge. Femeile se dau în vânt după secrete. Ce secret?

— Că habar n-am s-o apelez.

— E banal şi e o minciună. Ăia de acolo, ca în orice comunitate minusculă, ştiu totul unii despre alţii. Tu, ca specialist în investiţii, nu poţi să nu ştii să trimiţi scrisori electronice. Zi, mai bine, care e problema cu accidentul.

— Ah, accidentul? Ajung imediat acolo... Bun! Folosesc varianta mea. Deci, auzind că nu cunosc tehnica de informare electronică, îmi arată cum pot apela orice persoană de pe navă, activând sistemul de comunicare prin folosirea cartelei de identificare, mă sărută şi iese, activând închiderea trapei.

— Chestia cu sărutatul e forţată. O femeie refuzată nu te sărută până nu-i trece furia.

— Pot scoate asta. Dacă tot cred, în continuare, că totul nu e decât un joc, încălzit de perspectiva câştigării unui proces cu aceia care m-au implicat fără voia mea, ca probă principală, ascund într-un sertar cu cifru declaraţia lui Emert Holms. În minte, ascund ideea meschină de a o căuta pe domnişoara Caty Sohn, de a o seduce şi de a lua de la ea o a doua declaraţie.

— Corect. Bărbaţii sunt mari măgari.

— Deci, tânăra pleacă, iar eu, rămas singur, mă bag sub duş, căutând să-mi adun gândurile, să văd ce pot face în continuare. Trag concluzia, încă o dată, că totul e o farsă, deşi nu îmi dau seama cine era sadicul care pusese totul la cale. Probabil că la mijloc sunt colegii de serviciu, care vor să mă compromită în faţa şefilor şi să scape de mine. Nu pot face asta decât dacă au pe cineva aici, la Registratură. Poate nu vor decât să mă enerveze şi să se distreze pe seama mea. Mă gândesc la faptul că e bine să las faptele să curgă firesc şi să prind momentul oportun pentru a evada.

Intru în baza de date a calculatorului şi găsesc, la cuvântul „înregistrare", informaţia care îmi trebuie. Cartea mea de identificare este, practic, mult mai funcţională decât puteam spera; are o memorie foarte mare şi, dacă apăs pe un desen minuscul, funcţionează şi ca „înregistrator". Din timp în timp, poate descărca informaţiile pe un disc, iar calculatorul are un program

special făcut pentru tot felul de compilații. Până la urmă, pentru a improviza nişte fraze care să-mi folosească în instanță, nu-mi trebuie decât amprenta vocală a fetei.

Mulțumit de ceea ce aflu, probez mai multe costume şi salopete. Cel mai mult îi place un costum albastru, ce se potriveşte de minune cu nişte ghete gri dintr-o piele moale. Nici salopeta argintie, pe care o poartă tehnicienii, nu-mi vine rău. Până la urmă, îmi spun că e cel mai la modă să fii îmbrăcat în ceea ce te reprezintă cel mai bine şi îmi aduc aminte sloganul prezent, o perioadă destul de lungă de timp, pe toate clădirile. „Ce îmbrăcăm şi de ce?" e întrebarea scrisă cu litere foarte mari, luminoase, deasupra numelui firmei producătoare de îmbrăcăminte, care abia se vede. La această întrebare, îmi aduc aminte răspunsul: până la urmă, cel mai bine e să te îmbraci astfel încât să te simți tu însuți, cel care ai o grămadă de lucruri de făcut, într-o viață ordonată, înainte de a te arunca într-o aventură de felul acesteia în care sunt eu aruncat. În consecință, îmi pun pe mine tot vechiul costum de serviciu şi aceiaşi pantofi uşori, cu tocuri foarte joase. Singurul lucru nou, dar necesar, sunt ciorapii, pe cei vechi aruncându-i în nişa pe care scrie „gunoi".

Îmi pun ecusonul ce conținea cartela de identificare şi cobor, vesel şi relaxat, la nivelul 2, unde sunt surprins neplăcut de înghesuiala creată. Vorbitorul nu poate fi văzut decât ca o proiecție holografică, deasupra capetelor publicului. De jur-împrejur, pe ecrane luminoase, se derulează sloganuri. „Numai o putere slabă foloseşte forța!", „Vom transforma defectele oamenilor în calități!", „Vom lăsa alegătorii să gândească singuri!", „Nicio schimbare nu e definitivă!", „Va trebui să avem ce împărți!", „Promitem salarii mai mari decât impozitele!", „Noi ne gândim la banii voştri!", se poate citi. Las în pace sloganurile şi îmi îndrept atenția către cel care vorbeşte. Oratorul, preşedintele formațiunii politice care se exportă, spune că partidul nostru nu are încă un nume, numele venind la timpul potrivit, în funcție de condițiile sociale, politice, istorice şi culturale de pe planeta

spre care am pornit. Fiind la începutul începutului, îi spunem, deocamdată, Partidul X, odată cu renumele, venind şi numele, firesc, de la sine. Unde nu e, poţi să pui ce vrei. În timp ce noi, fondatorii, ne facem cunoscuţi în rândul publicului, partidul va căpăta un nume. E plin eşichierul politic de partide „democrate", ce nu au nimic a face cu democraţia, partide „liberale", ce nu au treabă cu vreo doctrină liberală sau partide „creştin-democrate", care folosesc creştinismul ca pe un paravan al hoţiei. Venim de pe Pământ şi spunem că orice sfârşit are un început.

Ca şi cum nu mi-aş fi dat seama, un bărbat chel, scund şi gras, îmi spune că vorbitorul e preşedintele, iar eu, ca să iniţiez un dialog, îi spun că vorbitorul a greşit, spunând că „orice sfârşit are un început", în loc să spună că „orice început are un sfârşit". Chelul îmi spune că preşedintele e considerat un om atât de inteligent, încât nu-şi pune nimeni problema să-l înţeleagă; trebuie doar să fie ascultat cu atenţie.

— Lasă amănuntele! Spune, ce e cu accidentul imaginat de dumneavoastră?! M-ai făcut curioasă, se impacientă asistenta.

— Un roman fără amănunte e un ca o mâncare fără condimente.

— Ştiu. Avem şi destul timp până la ieşirea mea din tură, dar sunt curioasă să aud despre accident. Acesta nu există în cartea citită de mine.

— Am gândit acest accident absurd ca pe o parabolă. De fapt, într-un capitol următor, pun chiar în gura preşedintelui partidului faptul că nu poţi accede la o funcţie importantă într-un partid dacă nu dai un tribut de suferinţă pentru asta.

— Ajuns la nivelul 2, unde se ţine întâlnirea, constat că spaţiul dintre rândurile de scaune şi cercul din spatele acestora sunt pline cu spectatori strânşi unul în altul. Singurele locuri de unde mai poţi privi sunt cele trei intrări. Întreb un tip gras şi chel ce e cu înghesuiala asta, iar el îmi răspunde că e şedinţă inaugurală şi că la viitoarele şedinţe e posibil să scadă afluenţa. Îmi spune că am avantajul de a fi mai înalt şi pot vedea tribuna,

iar eu fac o remarcă de bun simț, faptul că puteau să amenajeze o sală în trepte? La câtă aparatură electronică se poate vedea împrejur, se poate deduce că s-au cheltuit foarte mulți bani şi, la atâta cheltuială, puteau să asigure oamenilor nişte binocluri. „Ce rost ar avea binoclurile? Nu vezi holograma?!" mă întreabă interlocutorul, iar eu îi spun că liderul e atât de şters încât nu l-aş putea ține minte nici până mâine. Chelul îmi spune că aşa şi-o fi dorit preşedintele să fie clonat, poate că vrea să iasă în evidență numai prin ceea ce face. Foarte puțini oameni îşi doresc clone identice, conştienți fiind că ingineria genetică poate să îndrepte şi unele defecte, trăsăturile distincte fiind defecte în politică. Întreb ce îl face să creadă că ăsta nu este preşedintele original, iar omul îmi spune că el e de părere că originalul nici măcar nu este preşedinte, că este cizmar. Îmi spune că se poate să nu fie adevărat ce spune, dar e membru de partid şi are dreptul să aibă orice părere, cum ar fi aceasta potrivit căreia partidul e format numai din clone ale unor persoane de pe Pământ şi foarte puțini dintre cei ajunşi pe navă sau pe planeta Ioza au aceeaşi ocupație ca pe planeta natală. Îi spun că nu s-a ajuns prea departe cu clonarea, că n-a reuşit decât la plante şi, experimental, la câteva specii de animale, iar el îmi răspunde că sunt rămas în urmă la capitolul acesta. Îl întreb ce crede despre mine, ce sunt eu, iar el răspunde că sunt tot clonă. De plictiseală, a navigat prin mai multe site-uri, a dat peste mai multe fişiere despre mine. Numele meu e Albert Hosman şi mă roagă să nu o iau în nume de rău, el neavând nimic cu mine. Mă hotărăsc să iau totul în glumă, dar privirea mi se întunecă şi, suspicios din fire, mă întreb dacă ceea ce spune despre mine, omul sau clona, sau ce-o fi, nu e cumva adevărat. Îmi spun că, dacă e adevărat, e mai bine. El, adică originalul, îşi continuă drumul la serviciu, rezolvă problemele şi aşa mai departe, iar eu, clona, îmi continui drumul printre stele, ca membru de partid. După câteva clipe, izbucnesc în râs şi mă răzgândesc, gândindu-mă că, totuşi, ceea ce mi se întâmplă nu e decât o minciună şi minciună trebuie să rămână.

Îi spun chelului că situaţia asta îmi aduce aminte de bancul cu familia model, care vrea să treacă ilegal graniţa, iar el mă îndeamnă să-l spun, că îi plac bancurile, ele fiind esenţa politicii, sâmburele de adevăr. Trec peste banc...

— Nu. Spune bancul! se aprinde asistenta medicală. Mă înnebuneşti cu clonele dumitale, iar când vine ceva vesel, vrei să treci mai departe. Şi mie îmi plac bancurile.

— E vorba despre o familie, în drum către graniţă, înghesuită într-un automobil. După un timp, un poliţist pe motocicletă face semn şoferului să tragă pe dreapta. „Aţi depăşit viteza legală", îi spune. „Ţi-am spus eu să nu mai bei, că depăşeşti viteza", spune nevasta şoferului către şofer. „Cum, v-aţi urcat beat la volan?!", întreabă poliţistul. „Sigur. Şi mai fură şi o limuzină roşie, să ne vedem de la o poştă", spune sora şoferului. „Cum, maşina e furată?!", întreabă siderat poliţistul. În momentul ăsta, ca să pună capac la toate, se scoală şi bunicul, care dormea pe bancheta din spate, împreună cu nepoţii, şi întreabă dacă au trecut graniţa. „Cum să treceţi graniţa?!", se înfurie la culme poliţistul. „Cu maşina, se trezeşte din somn şi unul din copiii şoferului, n-ai văzut ce scrie pe ea: corp diplomatic".

— Bancul nu are nicio legătură cu naraţiunea. Care e morala?

— Asta mă întreabă şi grasul, spuse Albert. Eu îi explic faptul că el susţine ideea că preşedintele e o copie, că toţi sunt nişte cópii ale originalelor rămase pe Pământ şi, pe deasupra, mai susţine că şi eu sunt tot o copie. Asta e morala...

Cum vorbim cam tare, în timp ce preşedintele spune lucruri interesante, o femeie ne apostrofează că dacă nu tăcem, vedem noi morală. O a doua femeie spune că acolo, în faţă, vorbeşte un om, iar o a treia spune că o clonă, un om, nu are importanţă ce e, important fiind că nu aude ea nimic. Grăsunul chel îmi spune că i-a plăcut bancul şi să le las în pace pe proaste, iar una dintre proaste se întoarce şi ne ameninţă cu pumnul, că se dezbate problema agriculturii şi, dacă nu avem de gând să tăcem, ne arată ea.

Într-adevăr, preşedintele partidului de export spune ceva despre partidele „ţărăneşti", care nu au ajutat cu nimic la refacerea acestei clase şi la refacerea mândriei de a fi om al pământului. Nu au ajutat oamenii de la ţară să se îmbogăţească şi, astfel, piaţa oraşelor să devină mai ieftină. Au nenorocit specificul local al agriculturii. Au nenorocit o pătură şi aşa subţire de specialişti în agricultură, încurajând culturile făcute la nimereală şi creşterea animalelor în sistem gospodăresc... Nu pământ vrea ţăranul; el vrea să i se dea mai multă atenţie...

Neauzind prea bine, în mare parte şi datorită uralelor şi ovaţiilor repetate şi spontane, fac greşeala să-i spun grăsunului că mă duc mai în faţă. Acesta îmi spune că nu-mi recomandă să mă bag în masa asta compactă de oameni. Avertismentul mă ambiţionează şi mai mult. Cu toate că puteam să stau liniştit, să ascult şi să mă amuz la glumele deloc sărate, strecurate de preşedinte în discurs sau, pur şi simplu, să mă duc să mă culc, eu mă bag la înghesuială. Dând din coate, reuşesc să străbat jumătate din distanţa ce mă desparte de tribună. Încercând să înot mai departe prin mulţimea ce se găseşte pe intervalul dintre scaune, fac loc şi altora, care se ţin după mine, formând un singur rând.

În momentul când drumul îmi este barat de un individ care nu vrea în ruptul capului să se dea la o parte, împinşi din spate, eu şi încă doi exploratori alunecăm şi cădem printre picioarele spectatorilor rămaşi în picioare. Unul reuşeşte să se refugieze la capătul rândurilor de scaune şi să se ridice, iar eu şi încă unul suntem înghiţiţi de mulţimea înfuriată. Eu cad cu faţa în jos şi două femei se urcă pe spatele meu, să poată vedea mai bine. Din cauza mulţimii de picioare care dansează în ritmul discursului, sunt numai vânătăi. Încerc să mă întorc pe o parte, să mă ridic, şi văd că omul care căzuse odată cu mine căuta să facă aceeaşi manevră. Mişcarea nu ne reuşeşte la niciunul, spectatorii suindu-se la loc cu picioarele pe noi. Le strig să se dea jos de pe mine, dar vacarmul tropăiturilor, aplauzelor şi ura-

lelor e infernal; nu se aude nimic. Încearcă şi celălalt individ căzut să se facă auzit, dar fără succes. Îmi spune că măcar eu sunt aşezat pe-o parte, în timp ce el a vrut să se ridice şi a căzut din nou, de data asta cu faţa în sus, şi cel mai rău îl enervează gheata unuia, înfiptă cu tocul în abdomenul lui. Mă întreabă dacă nu pot să întind o mână şi să-l apuc de gleznă pe idiot. Încerc manevra şi mă aleg cu falangele zdrobite, piciorul căzând pe mâna mea şi făcându-mă să urlu. Nu mă aude nimeni. Colegul de suferinţă îmi spune că e mult mai bine aşa, iar eu îi spun că e mai bine pe dracu' şi încep să înjur. Dacă vrei să te ridici, dobitocii te lovesc cu picioarele, parcă fac asta înadins. Îl întreb ce fel de camaraderie de partid e asta, îmi răspunde că nu e nicio camaraderie, în niciun fel de partid, fiecare vrând să ajungă cât mai sus în ierarhia de partid. Îmi spune că sunt furioşi pentru că am vrut să ne băgăm în faţă, iar eu îi spun că murim acolo. Îmi spune că nu murim. El a mai păţit asta şi ştie că e foarte rău când se termină discursul şi se evacuează sala. Trebuie să fim atenţi, să ne aşezăm cu faţa în jos şi să ne apărăm capul, altfel, după ce ne vor face şniţele, ne vor şi omorî pe loc. După două săptămâni la reanimare, el a scăpat, dar, cu toată medicina avansată din ziua de azi, alţi doi n-au rezistat. Îmi spune că are norocul de a fi practicat yoga timp de patru ani, că va trebui să ne concentrăm şi, chiar în situaţia dificilă în care ne aflăm, va trebui să participăm cu tot sufletul la atmosfera generală a întâlnirii şi la cuvintele preşedintelui. În atmosfera generală, printre picioarele unor măgari, dar de forţa picioarelor de elefant, trebuie, concentrându-ne, să ne relaxăm şi uităm de chinurile trupului. Pentru a scăpa cu fracturi mai puţine şi fără vreo hemoragie internă, trebuie ca, în momentul final, al evacuării sălii, concentraţia să fie maximă. Încerc să fiu ironic şi să spun că e interesant, dar renunţ, deoarece primesc o lovitură involuntară drept în faţă. Cu braţul liber, îmi acopăr ochii şi caut să opresc sângerarea şi să alung durerea.

Preşedintele spune ceva despre partidele „naţionale" şi „naţionaliste", care au doctrine făcute la întâmplare, un amestec

comunist şi legionar, cu puţin şovinism sau intoleranţă, fluturând cuvinte sacre, cum ar fi „patriotismul", în mod demagogic. Partidele auto-denumite social-democrate nu au habar de social-democraţie şi încearcă să participe la un puzzle himeric, pentru a intra în Internaţionala Socialistă şi, prin intermediul acesteia, în Uniunea Mondială. Nu vrea să construiască niciun partid cu iz parodic, cum ar fi „Partidul Antialcoolicilor", cel al pensionarilor sau deltaplanoriştilor cu pălărie, care n-au rămas la nivelul iniţial, ironic, ci au fost loviţi de aripa Puterii şi s-au lipit, cu grămada lor de oameni, la un partid mai mare, pentru un loc eligibil de deputat sau vreo câteva posturi de miniştri sau secretari de stat, completând că, în lipsă de altceva, au apărut răufăcătorii de bine. „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce facem!", ridică el o mână şi spune o rugăciune.

Cel de-al doilea căzut mă atenţionează că publicul începe să se mişte, lucru anunţat printr-un ropot de aplauze şi tropăituri. În ultimul moment, se trage într-o parte şi evită ca o femeie să se suie cu picioarele pe el. Călcând în gol, femeia se dezechilibrează şi cade, la câţiva metri mai încolo, fiind înghiţită de mulţime, fără nicio şansă de scăpare. Îi mulţumesc colegului de suferinţă că m-a prevenit, iar acesta îmi spune că se numeşte Adam Ranco şi speră să prindă zile mai bune. „Zile mai bune decât foarte rele", glumeşte. Încântat de cunoştinţă, dar mai puţin încântat de ambient, mă prezint şi eu, Albert Hosman, spunând că, în fond, noi ne-am căutat-o şi, dacă nu ştiu ce caut eu acolo, ce i-a lipsit lui nu înţelege nici atât, el fiind a doua oară într-o situaţie aşa penibilă, după propriile-i spuse. Ţinând-o într-o glumă, îmi spune că, dacă scapă cu viaţă şi din încercarea asta, în care, de durere, a reţinut fiecare cuvânt al oratorului, ajunge mare politician. Spune că politica cere sacrificii, apoi, văzând că nu-i răspund, îşi concentrează atenţia spre discursul preşedintelui. Acesta spune că noţiuni, cum sunt „democrat", „creştin", „socialist", „popular", „societate", „naţional", „liberal", „alianţă" şi altele, pot fi demonetizate, dar nici demonizarea

lor nu constituie o alternativă viabilă. Alături de cei deja înscrişi pe Pământ, noii membri de partid nu ştiu ce vor găsi pe planeta spre care se îndreaptă cu toţii, dar în niciun caz nu vor găsi faliţii pământeni, care se ţin cu ghearele de putere şi nu vor să se sinucidă nici morţi. E posibil ca ei să creadă că noţiunile vehiculate de el nu s-au inventat sau există, dar nu prezintă importanţă. Nu e adevărat acest lucru şi toţi membrii de partid trebuie să se pregătească temeinic, să facă în aşa fel încât poporul să înţeleagă de la ei şi ceea ce e de neînţeles. Se exportă un partid în formare şi se căută întrebări la nişte răspunsuri pe care nu le-a dat încă nimeni. Se pot fura idei interesante şi grefa pe o ideologie proprie, o ideologie care nu trebuie să fie decât a bunului simţ. Bunul simţ este culmea ecologiei. Singurul joc politic valabil pe Pământ este jocul de fotbal. Deoarece pentru un microbist, o oră de fotbal are 90 de minute, viaţa lui este mai lungă. Partidul nostru, repetă preşedintele, va avea o viaţă lungă şi va căpăta, pe parcurs, orice nume. În funcţie de aderenţa ideilor la noul public, important va fi renumele. Cu instrumente diferite, se doreşte a se face altceva. Fără a dori să fie originali cu ostentaţie, conducerea şi membrii partidului trebuie să schimbe uneltele învechite şi modul de lucru perimat. Pentru asta, e nevoie de oameni noi, cum sunt cei prezenţi în sală, pentru că, cine ştie, poate, odată, în viitor, se întorc pe Pământ şi impun o altfel de politică. În mod sigur, încheie, nu vom fi aceştia, cei de acum, de pe această navă, ci urmaşii lor.

Presupun că urmează aplauze şi mă pregătesc de apărare. Văd că nu se întâmplă nimic şi preşedintele o ţine înainte cu inexistenţa diferenţei de vârstă, sex, religie sau profesie în munca de partid şi primatul calităţii, ca unic criteriu, deoarece comuniştii au încercat să nu facă nicio diferenţă între oameni, dar nu ca o egalitate democratică în faţa şansei, ci luând-o de jos, proletarizând societatea. Spune că e mulţumit, având şansa, alături de alţi conducători ai partidului, să trăiască spre a vedea şi o revoluţie anticomunistă, dar generaţiile viitoare aşteaptă

degeaba; conducătorii de acum ai Pământului nu vor să-şi dea seama că sunt proşti şi nu vor să o ia de sus în jos, punând în faţă calitatea omului. Din cauza asta, următoarea revoluţie va fi o revoluţie de piaţă, adică o revoluţie ca la piaţă. Primind în partid doar oameni de valoare, cei ce se îndreaptă acum către planeta Ioza pot să schimbe în bine orice societate. Nu e important să existe mulţi membri; important e ca aceia care sunt primiţi în partid să aducă o mare susţinere populară. Conducerea partidului vrea ceea ce vor şi membrii de partid şi va schimba lucrurile, nu descrierea lor. Nu mai e nevoie numai de oameni de calitate, ci şi de oameni care să fie constanţi din punct de vedere psihic.

„Ca ăştia căzuţi în capul meu ca un blestem, nu mă pot abţine să nu strig. Adam îmi spune că nu ne aude nimeni, că suntem singuri sub călcâiele unei mase nebune de oameni, şi apoi, oratorul nici nu se referă la o situaţie asemănătoare aceleia în care suntem noi, ci la aceia care migrează prea uşor de la un partid la altul. Întreb unde s-ar putea migra, deoarece am înţeles că, acolo, pe planeta aia, vom fi doar noi, un grup de emisari politici. Îmi răspunde că am înţeles greşit, că nu este ca pe Pământ, că au mai migrat şi alte partide, de pe alte planete. Spune că unele organizaţii politice s-au format acolo, cum vrem să facem noi, dacă îl ascultăm pe preşedinte şi, dacă scăpăm cu viaţă, ne putem întâlni la o băutură şi putem sta la poveşti despre evoluţia evenimentelor. E mai interesant să stai la discuţii, decât să citeşti discursurile din memoria calculatorului. Îi spun că, dacă murim, nici nu mai conversăm, nici în calculator nu ne mai băgăm. Vom fi două vieţi pierdute pe altarul muncii de partid, dar dacă există tehnica necesară, aici, pe navă, cum mi-a spus un grăsun chel, ne pot clona. Adam îmi spune că asta ar fi o variantă de compromis îmbucurătoare, dar puţin probabilă, cei morţi în incidentul asemănător pe care l-a trăit, nu au mai apărut niciodată. Îmi face semn că indivizii care se aşezaseră cu picioarele pe el dau semne de nervozitate şi înţe-

leg că, dacă îi deranjăm prea mult, ne-ar putea zdrobi sub tălpi. Îi spun că preşedintele amintise ceva despre toleranța față de colegi, dar nu primesc niciun răspuns.

Şeful partidului vorbeşte în continuare despre meschinăria celor ce trec de la un partid la altul, reafirmând ideea unor membri puțini, dar de calitate. Spune că vrem să construim un partid al viitorului, că acesta se construieşte greu, cu sacrificii, fiind nevoie de unitatea tuturora, nu de paranoia câtorva, că vrem democrație pentru toți şi, pentru a o înțelege mai bine, să venim alături de el. Ne îndeamnă, când votăm, să fim noi înşine, deoarece ne urcăm în ultimul tren al democrației şi nu trebuie să ne pierdem încrederea într-o călătorie interesantă. Viața e prea scurtă pentru a o trăi prost şi a o păstra pentru noi, ca nişte meschini. Un nebun înființează o formațiune politică şi, dacă nu reuşeşte să fie susținut de publicul larg, se lipeşte la o formațiune mai mare, unde negociază câteva locuri în legislativ. Alegerile pe liste promovează nonvaloare. Alegerea nominală, pe care vrem s-o promovăm noi, prezintă şi ea unele capcane: poate fi ales un om fără valoare, dar cu nume sonor, care ne-a păcălit prin prefăcătorie, sau poate fi ocolit anonimul de geniu. Odată ocolite aceste capcane, listele nominale pot da manageri cu nume cunoscut, capabili să conducă. Dacă sunt morali şi educați, cei aleşi pot scoate din anonimat şi alți manageri. Pentru a pune în lumină stabilitatea psihică, simțul răspunderii şi probitatea morală a celui care va vrea să se înscrie la noi, s-a introdus în cererea de înscriere şi condiția de a nu ieşi din partid timp de zece ani. Cei ce se ştiu a fi lichele vor face cale întoarsă. Puterea nu trebuie să-i înalțe în ştreang. Timpul lucrează pentru noi, dar nici noi nu trebuie să stăm degeaba. Când totul e de plâns, nu mai râdem. Nu suntem numai pentru privatizarea întreprinderilor noastre. Nu vedem cum e aia o anticorupție a corupților. Sacul gol e o povară. Cu cât vom avea bancnote cu valoare mai mare, cu atât vom face o economie mai mare de hârtie. Ne-o demonstrează legea compensa-

ţiilor. Învăţând să pierdem, vom câştiga. Binele trebuie făcut sesizabil. Nu trebuie să mai fim plătiţi unii în detrimentul altora. Pentru asta, vom salva tot ce stă în picioare.

Auzind cele spuse de preşedinte, îmi aduc aminte de formularul cu întrebări, semnat la nivelul 3 al navei, în faţa brunetei cu părul scurt şi mi se derulează prin faţa ochilor modul deloc protocolar în care sunt felicitat. Pentru că am fost aşa neatent, simt că transpir de furie, dar, totodată, simt o căldură interioară şi furtuna hormonală provocată de îmbrăţişare.

— Nu cumva imaginea fetei de la Registratura aerodinei se suprapune peste imaginea mea? îl întrerupse asistenta de serviciu.

— Ba da. De ce mă întrebaţi?!

— Pentru că v-am urmărit când dormeaţi. Uneori, din palid străveziu, cum sunteţi, din cauza oboselii probabil, vă făceaţi roşu ca un rac fiert şi vă creştea ritmul respirator. Cred că atunci vă imaginaţi vreun episod mai interesant, menit să alunge monotonia naraţiunii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că nu trebuie să vă ruşinaţi. Cu toţii avem gânduri din astea, să zicem, mai puţin convenţionale, unii faţă de alţii. De când lucrez aici, multor bărbaţi le-a venit ideea să se culce cu mine, dar au tăcut mâlc, pentru că mai erau şi alţii prin jur. Unii îşi ascund mai bine gândul, alţii mai puţin, dar sunt şi indivizi care îşi exprimă dorinţa în gura mare. Totdeauna, în sala asta au fost doi sau trei oameni. Niciodată nu s-a întâmplat, ca acum, să rămân în prezenţa unei singure persoane. Faptul că aţi rămas aici şi nu v-aţi dus să vă culcaţi într-un pat, mă face să cred că aveţi ceva în subconştient şi nu trebuie să roşiţi din cauza asta.

— Credeam că faceţi treaba asta cu ginecologii. Se ştie că aceştia, fiind obligaţi să stea majoritatea timpului cu ochii între picioarele pacientelor, se răzbună pe asistente.

— Ştiu, dar serviciul meu e aici, la biroul de la intrare. Ajung rar pe secţie, doar ca să duc hârtiile sau să fac vreo informare.

— În orice moment poate intra cineva.

— Nu intră nimeni. Femeia care trebuie să nască este adusă cu Salvarea prin spate, pe la demisol şi, în prealabil, este anunţată telefonic, aici, la mine. În plus, ar fi o prostie să ne dezbrăcăm. Clădirile astea din beton armat, oricât de bine ar fi încălzite, ţin un frig...

Albert văzu cum asistenta îşi scoate hainele, cum le încuie într-un dulap, cum pune pe ea un halat gros, îşi înlocuieşte pantofii de oraş cu nişte papuci uşori şi se apropie de el.

— Dar uşile?

— Le-am blocat. Cu telecomanda asta blochez toate uşile, intrarea principală, uşile rabatabile cu celulă fotoelectrică din sticlă plastifiată, cât şi calea de acces spre interior. Cel care a conceput sistemul, s-a gândit, probabil, la diferitele feluri de maniaci care pot intra, nu la hoţi, că n-ai ce fura din holul unei maternităţi.

— În povestea imaginată de mine apar mai multe femei, dar nicio acuplare cu vreo asistentă de serviciu la maternitate. Pe Olga de la Registratură nu o mai întâlnesc decât întâmplător, la mitinguri sau la alte acţiuni organizate de partid, şi nu schimb cu ea decât fraze convenţionale.

— Asta-i acum! Întâi visăm, apoi trecem la acţiune. Asta-i ceva nou pentru mine. I-auzi acolo, acuplare?! Parcă am fi sateliţi, nave cosmice, ceva de tipul acesta. În fişă, la datele viitorului tată, scrie că sunteţi economist, director de investiţii, aşa ceva, nu inginer de nave.

— N-aţi auzit de sexul protejat? încercă bărbatul să scape.

— Ba da, râse femeia. Partidul la care am aderat protejează sexul. Nu e un partid pudibund.

— Poate rămâneţi însărcinată.

— O iau ca pe o sarcină de partid, dar nu trebuie să vă faceţi griji. Diseară repet figura şi cu soţul meu.

Se aşează peste Albert, îl sărută, iar când începură să se relaxeze şi lucrurile porniră să meargă normal, de la sine, telefonul începu să sune strident.

Asistenta se ridică în picioare, îşi încheie halatul şi ridică nervoasă receptorul.

— Asta e legea porcăriei universale. De şapte ore e aici o linişte mormântală, iar telefonul ăsta se găseşte să sune chiar acum, în cea mai nepotrivită clipă.

Cum la uşa principală făcea semne disperate un bărbat, probabil un viitor tată, dădu cu spray deodorant şi deblocă uşile.

— A ajuns?! dădu acesta buzna în hol.

— Cine să ajungă?

— Femeia.

— Soţia dumneavoastră? Da, a ajuns. Chiar acum este dusă în sala de naşteri.

— Nu e soţia mea. Mă aflam într-un bar. Alături, femeia.

Deodată, văd că o ia în jos. Sar s-o prind, să nu-şi spargă capul, şi mă bag în bucluc. Barmanul a dat telefon după maşina Salvării, iar şoferul şi asistenta mi-au spus să urc şi eu. Probabil că au crezut că sunt soţul, ca şi voi.

— Atunci, dacă n-ai nicio legătură de rudenie cu pacianta şi ţi-ai făcut datoria de bun samaritean, ar fi mai bine să pleci, spuse asistenta.

— Unde să plec?! Nu mai am niciun ban.

— Îţi dau eu.

Luă dintr-un sertar o bancnotă şi o întinse chefliului.

Acestuia, văzând atâta mărinimie fără rost într-o societate pragmatică, aşa cum era cea în care trăiau, i se aprinse un beculeţ roşu.

— Aici se întâmplă lucruri dubioase.

— Cum ţi-ai dat seama? râse Albert, înveselit deodată.

— Mirosul nu mă înşeală.

— A ce miroase? întrebă asistenta.

— Miroase a detergent parfumat cu care se spală pe jos, dar nu despre asta este vorba. E vorba de fler, mă înţelegi? Un bărbat, o femeie, singuri, noaptea; lucrul e mai mult decât evident.

— Ce ţi se pare atât de evident?

— Faptul că aici are loc un joc erotic, mă-nțelegi?

— Să zicem că ar fi aşa. Ce vrei?

— Vreau să particip şi eu.

— Ți s-a inflamat imaginația, interveni asistenta. Domnul îmi povestea subiectul viitorului său roman. Mai bine luai banii şi plecai.

— Cum? Nu se poate! Vreau să ascult şi eu subiectul viitorului său roman. În trei, e mai vesel.

— Sigur, dacă ții cu tot dinadinsul... Narațiunea s-a întrerupt în momentul în care personajul principal şi încă un bărbat, căzuți printre picioarele participanților la o întâlnire electorală, ascultă discursul preşedintelui partidului.

Îi povesti, în câteva fraze, întâmplările de până atunci, şi pufni în râs, văzând mutra tâmpă a individului.

— Cum, voi povesteați romane?! întrebă descumpănit. Păi, atunci, o iau şi eu din loc.

— Deloc, spuse asistenta. În trei, e mai vesel.

— Nu văd cine mă împiedică să plec.

— Eu.

—Zău?! Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

Bețivul se îndreptă spre uşile din sticlă incasabilă de la intrare, sigur că acestea se vor deschide la apropierea lui. Se lovi, căzu, se ridică şi se întoarse, uitându-se descumpănit spre cei doi.

— Am s-o iau prin spital. Am mai fost pe aici. Străbat culoarul, cobor pe scara de serviciu şi ies pe la demisol, pe unde intră maşinile.

— În cazul în care ți-aş deschide eu uşa, ai străbate culoarul, dar, până să ajungi la capăt, pot să apăs pe butonul acesta şi să trezesc asistentul care doarme în camera din stânga. Nu cred că vrei să fac asta; când e trezit din somn, nu se uită pe cine bate. Ai face bine să iei loc pe banchetă şi să asculți continuarea poveştii. Ar fi foarte educativ pentru tine, mai ales pentru faptul că, dacă femeia şi-a pierdut poşeta cu actele şi banii, trebuie să te dau pe mâna poliției.

— Auzi acolo! Eu dau o mână de ajutor şi după aia totul se întoarce împotriva mea.

— Bine. Dacă eşti cuminte şi ascultător, îţi promit că nu te dau pe mâna poliţiei.

După ce se opri din râs, Albert reluă firul naraţiunii romanului imaginat de el cu discursul preşedintelui partidului exportat pe îndepărtata planetă Ioza. Acesta o ţine înainte cu faptul că nu ne interesează trecutul politic, social, economic sau religios al celui care doreşte să meargă cu noi, deoarece pentru orice trebuie un început. Trebuie un nou început şi pentru politică. Fiind discreditată de actualii politicieni, aceasta a ajuns într-o fundătură. Nu e voie să nu uităm că politica este un uliu; uneori e aproape un vultur, alteori aproape un corb. Conducătorii de până acum nu au reuşit să demonstreze decât faptul că nu numai conductele petroliere conduc petrolul.

Aici, primind un picior în faţă, uit de discursul liderului şi îi dau dracului pe toţi, amintindu-mi faptul că, fiind atât de absurd, tot ce se întâmplă nu e un joc real. Asta e clipa în care mă hotărăsc să fac în aşa fel încât să pun mâna pe o funcţie de conducere, să-i conduc pe toţi şi să le arăt eu lor cât de cruntă poate fi răzbunarea pentru umilinţa din acea zi, când sunt călcat, la propriu, în picioare!

Ca un ecou al gândurilor mele, îl aud pe preşedinte spunând că nimeni nu mai trebuie să fie călcat în picioare, că trebuie să militäm pentru un partid al nostru, pentru toată lumea. Mulţi încearcă să fie săraci fără a fi escroci. Un partid al viitorului înseamnă un partid care ia în calcul un viitor mai bun. Cu cât vom ajunge mai repede la putere, acolo unde mergem acum, cu atât mai repede trebuie să aducem viitorul mai aproape de prezent. Imaginea unui partid se creează greu şi se menţine şi mai greu. Nu avem voie să facem gafe. A greşi nu este omenesc sau, mă rog, nu într-un mediu extraterestru. Poate fi fatal. În politică, cu atât mai mult, nu avem voie să greşim. Electoratul nu te omoară, ci mult mai rău: te ignoră.

Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie „decența", mai spune. O reclamă deşănțată, atunci când atinge masa critică, aruncă totul în aer. Pe de altă parte, se constată că, dacă îi faci reclamă, poți vinde chiar şi un lucru bun. Acumulările cantitative duc, în politică, la căderi calitative catastrofale, reflectate în lehamitea electoratului. În politică, ca şi la arma numită geniu, nu poți greşi de două ori. Electoratul e o mină pe care trebuie s-o dezamorsăm tot timpul. Unde sunt oameni, e şi multă prostie şi speră că, dacă vom avea de-a face cu extratereştri, să simplificăm lucrurile.

— Ropotul de aplauze se dezlănțuie aproape instantaneu şi mă ia pe nepregătite, povesteşte Albert. Strigătele şi tropăiturile sunt un coşmar infernal. Îmi dau seama că adunarea se termină deoarece cei care se suiseră pe mine se dau jos. Peste mine trec, acum, mereu alții. Unii încearcă, fără succes, să mă ocolească, dar cei mai mulți se împiedică sau mă calcă în picioare. Vreau să mă ridic, dar nu mai am putere. Cad şi vreau să-i spun ceva lui Adam, nu ştiu nici eu prea bine ce. Îl văd cum zace pe jos, complet desfigurat, plin de sânge, şi nu-mi dau seama dacă mai trăieşte. Asta îmi amplifică starea de rău.

În fața lifturilor, valul de membri de partid se opreşte. Împinşi din spate, mulți se suie din nou cu picioarele pe cei căzuți, încercând să-şi facă loc şi să ia o gură de aer. Nu aflu niciodată când şi cine mă ia de acolo, dar presupun că serviciul ambulant al navei se ocupă de răniți.

Din cauză că mă trezesc la secția de reanimare a infirmeriei, era mai mult ca sigur că scap cu viață, dar nu mă pot bucura în voie. Trezirea e un coşmar şi mai mare; asupra mea, stând aplecată, soacră-mea.

„Ce cauți aici?!" tresar eu.

„Ce cauți tu aici?!" se răsteşte ea.

„V-am spus să-l lăsați în pace!" se aude vocea unei asistente. „E încă slăbit".

„Cum să-l las în pace? Umblă aiurea şi se bagă în tot felul de încurcături. Bine că l-am găsit", vine replica soacrei.

„Dacă mai ridicaţi tonul la pacient, vă dau afară", o atenţionează asistenta.

Soacra nu-i dădu nicio atenţie şi se întoarce spre mine:

„De două săptămâni stau lângă tine. Ai fost în comă".

Îi simt glasul ca pe o lamă subţire de cuţit, plimbată de-a lungul coloanei vertebrale.

„Te pomeneşti că ţi-o fi drag de mine...", îi spun.

„Nu m-am gândit nicio clipă la tine. Am făcut-o pentru Norma. N-o fi mare lucru de capul tău, dar a fost alegerea ei. Nu puteam să mă bag. I-am spus de atâtea ori să renunţe la tine încât, până la urmă, am făcut-o să se îndrăgostească şi mai mult".

„Ce cauţi pe navă?" o întreb.

„Despre ce navă vorbeşti? Te-ai ţăcănit şi tu. De când am intrat aici, mi se joacă o farsă sinistră", ţipă isterică.

„Nu eşti lămurită unde ai intrat?"

„Am intrat în clădirea Registraturii şi nu mi-am imaginat nici în momentele cele mai grele ale vieţii că dobitocul de primar va autoriza vreodată un miting electoral în această clădire. Nici nu suntem în campanie electorală. E interzis. Ar trebui să se termine cu politica asta. Au dispărut şi telenovelele, au dispărut şi dialogurile cu public despre dragoste şi romantism. E odios!".

„Şi? Ce-mi pasă mie?"

„Ar trebui să-ţi pese, că după tine m-am luat. Am vrut să cercetez, dar nu mi s-a permis. Ei spun că nu sunt membră de partid, că nici nu primesc decât foarte rar oameni peste 50 de ani, buni profesionişti, cu putere de muncă, integri. Asta e o minciună; am văzut un membru de partid care abia se târa pe culoar. Altfel, s-au purtat destul de bine. Mi-au dat o cameră, aici, la nivelul care joacă rol de spital şi mi-au permis să iau masa la cantină. Nici nu ştiu la ce nivel ne aflăm... "

„Suntem la nivelul 24, spune asistenta, în timp ce pregăteşte o nouă perfuzie. Ar fi bine să mergeţi în cameră..."

„Tragi cu urechea?!" se enervează soacra.

„Nu aveam cum să trag cu urechea, atâta timp cât urechile mele sunt violentate de ţipetele dumitale. Şi apoi, nu văd ce aveţi de ascuns, mai ales că eu sunt cadru medical, iar voi sunteţi pacienţii. N-aş vrea să chem doctorul. Puteţi să mă înţelegeţi..."

„Despre ce doctor tot vorbeşti acolo?! Fac ce vreau şi unde vreau".

„E vorba de doctorul psihiatru, şeful secţiei de boli neuropsihice, unde sunteţi internată. Nu puteţi face orice doriţi, ci numai ce permite regulamentul, iar regulamentul spune că bolnavii de la reanimare nu au voie să primească vizite".

„Chiar, spun eu, până se clarifică situaţia, suntem nevoiţi să luăm de bună varianta lor. Dreptatea e de parte celor mulţi, mai ales când deţin puterea".

„Sunt nişte proşti; proştilor ar trebui să li se interzică accesul la putere, spune soacra. I-auzi obrăznicie! Mă face nebună".

„Nu sunt aşa proşti dacă au reuşit să mă facă să cred că, într-adevăr, suntem pe o navă cosmică, în drum spre o planetă străină", îi spun.

„Au reuşit asta şi au mai reuşit ceva, să te calce în picioare. Era să mori. Eşti conştient de lucrul ăsta? Ei sunt nebunii".

„Sunt conştient de orice, mai ales de faptul că m-am trezit la viaţă, îi spun. Nu-mi fac probleme; am destule. M-a apucat o foame cumplită".

„O fi, dar cred că ai rămas cu sechele serioase. Te-ai tâmpit. Nu reuşesc să mă înţeleg cu tine".

„L-aţi luat prea brusc, spune asistenta în timp ce îmi prinde acul perfuziei. Cred că abia poimâine îl vor băga pe hrană uscată, în mod progresiv".

„Dacă te mai bagi în vorbă, să ştii că te plesnesc", spune soacra.

„E un delict destul de grav. Nu cred că o veţi face", spune asistenta.

Pentru a-i demonstra contrariul, soacra îi administrează un dos de palmă, trântind-o pe podea. Ofensată, asistenta se ridică, scoate o cartelă de identificare din buzunarul halatului şi formează un mesaj.

„Am auzit că umblă o bătrână grasă, care spune tuturor că i-a născut fiica şi i-a dispărut ginerele, dar speram să nu fii dumneata", îi spun soacrei. „Mai bine rămâneai acasă".

„Cum să rămân acasă?! strigă ea. „Dacă proasta de Norma te-a luat de bărbat, trebuia să veghez asupra ta. Umblă vestea că nici n-ai petrecut bine câteva zile în clădirea asta blestemată şi te-ai şi culcat cu două salariate. Ţi-am spus să nu mai bei. Ce-o fi găsit fiică-mea la tine?!

„Ce-a găsit Norma la mine, are puţină importanţă. Necazul e cu dumneata, că eşti bolnavă de suspiciune. Eşti paranoică".

Două namile, îmbrăcate în halatele portocalii ale secţiei de psihiatrie, pătrund în rezervă, împingând uşile rabatabile, pentru a face loc unei tărgi pe roţi.

„Care-i treaba?" întrebă unul.

„Baba m-a pălmuit", spune asistenta.

Fără prea multă vorbă, vlăjganii o ridică pe soacră şi îi imobilizează mâinile cu bandă adezivă.

„Albert, spune-le să mă lase în pace!" strigă spre mine. „Îi ia mama dracului! Ei te-au călcat în picioare, iar capra asta nu suportă nici măcar o palmă..."

„Nici eu nu înţeleg prea bine ce se întâmplă", îi spun.

Suită pe targă, soacra vede, cu uimire, spumegând de furie, că i se imobilizează picioarele. Una dintre gorile îi pune o mână pe piept şi o împinge, petrecându-i o curea în jurul gâtului.

„Mă sufoc! Porcule! Albert, fă ceva!"

„Ce poate face?", întrebă asistenta. „Omul abia a revenit în lumea celor vii şi ai şi dat buzna peste el. Nu eşti întreagă la cap.

„Aşa credem şi noi", spune unul dintre cei doi, trăgând căruciorul spre ieşire.

Celălalt, făcându-se că nu aude blestemele soacrei, îi injectează un calmant. Respectuos, salută şi împinge uşile rabatabile cu spatele, scoţând targa afară.

„N-o pot suferi, dar într-un singur sens tot are dreptate, am fost strivit cu picioarele", spun eu.

„A fost o regretabilă eroare", spune asistenta. „Vi se vor cere scuze, în mod public, într-o şedinţă extraordinară".

„Dacă muream?"

„Eraţi decorat „post mortem", cum se procedează, dar n-aţi murit deloc", zâmbeşte asistenta. „Tot răul e spre bine..."

„Unde vezi dumneata binele?"

„În faptul că, prin acest incident, nedorit de nimeni, aţi plătit un tribut pentru o onorantă şi binemeritată promovare. Unii, pentru a câştiga capital politic, o caută cu lumânarea, alţii îşi plătesc ei înşişi agresorii. Majoritatea marilor oameni de stat au fost închişi de adversarii lor, aflaţi pe moment la putere."

„În ce fel crezi dumneata că mă vor promova?"

„Nu ştiu, dar sunt sigură că veţi fi despăgubit pentru prejudiciul moral adus."

„Asta poate fi, dar ce a fost tot circul cu soacră-mea? E ea imposibilă, dar nebună nu e."

„N-a fost ideea mea. Emert Holms, cel de la Registratură, spune că vă e prieten. El a înscenat totul.

„A fost o farsă?"

„Sigur. Bătrâna nu are ce să păţească. O sperietură nu-i strică. Poate se lecuieşte să dea lecţii şi să-şi bage nasul peste tot... Acum, trebuie să vă odihniţi." Îmi injectează un somnifer, strânge perfuzia, aflată pe sfârşite, şi iese.

Eu adorm, enervat la gândul că, din cauza sâcâitoarei soacre, uitasem exact esenţialul, să întreb dacă Adam Ranco, cel căzut la podea odată cu mine, a supravieţuit.

— Şi? A supravieţuit? întreabă asistenta.

— Nu cred că îţi mai poate răspunde, râse beţivul. A adormit vorbind. Să-l trezim şi să-l punem să povestească mai departe. M-a făcut curios.

— N-are niciun rost. E foarte obosit. Şi apoi, romanul imaginat de el a fost deja scris. Nu-mi aduc aminte prea multe amănunte, dar subiectul îl ştiu.

— Eu nu-l ştiu. A murit sau nu acel Adam?

— Nu-mi amintesc.

— Vezi? Băutură nu, poveşti nu, banii ăia nu vrei să mi-i mai dai... Eu cu ce mă aleg?

— Nu spune nimeni că trebuie să se aleagă toată lumea cu câte ceva, spuse asistenta.

— Am putea să facem ce vă pregăteaţi voi să faceţi şi v-am întrerupt.

— Am putea, dar puţi de la distanţă şi duhneşti a băutură.

— Am putea face un duş.

— Sigur că am putea, dar nu o facem. În curând, ies din tură. În curând, se face ziuă.

— Nu se face deloc ziuă, spuse beţivul. Nici zorii de zi nu se întrevăd.

Asistenta privi ceasul din perete şi se apropie de fereastră, privind parcarea din faţă; liniştea de afară nu anticipa cu nimic agitaţia de oameni şi maşini a fiecărei dimineţi.

— Ciudat, spuse ea.

II

— Am adormit, spuse Albert şi se ridică în capul oaselor. Ce caut pe jos?!

— Pe jos ai adormit? auzi o voce bărbătească.

— Sunt în vis sau sunt în realitate?

— Eşti în realitate. Până devine certitudine, realitatea e o noţiune.

— Unde sunt? întrebă şi îşi frecă fruntea, încercând să alunge durerea de cap.

— În cuşeta ta personală şi personalizată, bineînţeles. După chef, ai plecat la culcare şi ai pierdut cel mai frumos moment, acela al desprinderii navei de pe planetă.

— Ce planetă?

— Planeta noastră, Ioza. De tine depinde ca noi, cei ce te însoţim pe aerodină, să stăm pe Pământ cât mai puţin timp. După ce îl identifici pe acela care va putea să aducă partidul pe drumul cel bun, venim înapoi. Nu are rost să stăm prea mult într-un loc unde, am auzit, se preconizează scoaterea politicii în afara legii.

— M-am săturat. Asta e din imaginaţia mea. Nu sunt pe nicio aerodină. Sunt în holul maternităţii oraşului Esper, unde am adormit pe o banchetă de lemn, în timp ce povesteam noul roman imaginat de mine. Acum, cred că dorm şi visez că mă aflu pe o navă şi derulez imagini şi replici din carte.

Când i se limpezi privirea, Albert se uită împrejur, apoi se întoarse şi văzu că asupra lui veghea un alt individ decât beţivul care dăduse buzna peste el şi asistenta din serviciul de noapte.

— E vis.

— Nu e vis. E ieşirea din vis, când se confundă imaginile haotice cu realitatea. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Eşti la tine acasă.

— Nu sunt la mine acasă. Sunt în cuşeta de pe aerodina imaginată de mine în roman. Ar fi bine să mă trezesc şi să mă duc la adevărata mea casă, pe strada Festa, numărul 8. Nu vrei dumneata să mă trezeşti şi să mă pui într-un taxi?

— Ajungem noi şi acolo. Deocamdată, ne aşteaptă un drum interstelar destul de lung. Dacă nu vrei să crezi că eşti treaz, e treaba ta. Treaba mea e să te însoţesc. Nici mie nu-mi convine situaţia în care sunt. Aş vrea drumul să fie cât mai scurt, misiunea pe Pământ şi mai scurtă, iar întoarcerea pe Ioza să dureze şi mai puţin.

— Nu eşti beţivul care a însoţit-o pe femeia care trebuia să nască şi a dat buzna peste mine şi peste asistentă.

— Eu nu beau.

— E adevărat. Nici nu puţi.

— Ar fi culmea ca, trimis în misiune, să inoportunez pe cineva cu mirosul meu neplăcut. În schimb, tu ar trebui să faci un duş. Ai băut cam mult. Cred că ai şi visat urât. În coşmarurile pe care le-ai avut, spuneai ceva despre un şarlatan bătrân, Ambajiu parcă se numea, şi despre faptul că te-a introdus într-un spaţiu virtual şi nu te-a mai scos de acolo. Vorbeşti în somn. Din tot ce ai spus, rezultă că nu te crezi încă în realitate, ci într-o construcţie cibernetică. Suferi de sindromul celor care refuză realitatea. În politică, în general, şi în politica partidului nostru, în special, îndepărtarea de realitate e periculoasă. Te poate duce la decizii catastrofale.

— Dacă asta e cabina mea, presupun că am blocat trapa. Tu ce cauţi aici?

— Cum ce caut aici?! se miră străinul. Nu ştii?

— Nu.

— Nu sunt înregistrat în ochiul tău electronic?

— Nu.

— Atunci va fi destul de complicat să te informez ce caut aici, pentru că nu ştiu nici eu. Am contat pe faptul că ai toate informaţiile despre mine, înregistrate electronic în ochiul artificial pe care îl deţii.

— Nu ştiu să dețin aşa ceva. Despre ce ochi electronic vorbeşti?

— Despre ochiul puternic cibernetizat pus în locul unui ochi natural la fiecare membru al conducerii partidului. Ştiu că tu ai un ochi mult mai sofisticat, fabricat din țesuturi naturale, pus de o mamă-bazală.

— Îmi aduc aminte de nişte ochi informaționali, de mame-bazale, supraconductori, arme înzestrate cu rațiune şi altele, dar pe tine nu te am în memorie. Chiar nu ştii ce cauți aici?

— Un lucru tot ştiu, că am sarcina să te însoțesc.

— Nu spune nimeni să nu mă însoțeşti, dar acum du-te în cabina ta! Am obosit şi vreau să dorm.

— Nu merg niciunde. Am fost însărcinat să te însoțesc.

Albert se gândi că arătarea era vreun android şi nu era bine să-i întrerupă raționamentul înregistrat în memorie.

— Înțeleg faptul că ai primit sarcină să mă însoțeşti, îl luă cu blândețe, dar să ştii că nu pot să plec niciunde de pe navă, în cazul în care ne aflăm în spațiul comic, aşa că du-te în cabina ta şi revino după câteva ore!

— În spațiul cosmic.

— Comic, cosmic, tot un drac. Du-te şi lasă-mă în pace!

— Nu pot să plec. Am fost trimis să te însoțesc peste tot. La început îți va fi greu să accepți această situație evidentă, dar, cu timpul, te vei obişnui.

— Înțeleg foarte bine punctul tău de vedere, dar trebuie să înțelegi şi tu că nu plec niciunde. Oriunde aş fi pe navă, mă poți localiza în cinci minute.

— N-ai înțeles. De acum încolo, până la găsirea unui înlocuitor pentru preşedintele Melior, care a decedat, voi fi doar lângă tine.

— Ba înțeleg, dar şi tu ar trebui să înțelegi un lucru: nu pot dormi când ştiu că se găseşte un străin în dormitorul meu.

— Iei un somnifer.

— Nu obişnuiesc.

— Îți citesc ceva până adormi.

— Intră în atribuțiile tale de serviciu să mă iei peste picior?!

— Vorbeam serios. Va trebui să te obişnuieşti.

— Mi-au trimis un android, să am cu cine să mă cert.

— Nu sunt android.

— Ce eşti?

— Om. Nu se vede?!

— Şi băştinaşii de pe Ioza arată ca oamenii, dar nu sunt nici pe departe oameni; nu au funcții vitale.

— Eu sunt om.

— Cine garantează asta?

— Nimeni, începu să se irite însoțitorul. Ce importanță are ce sunt? Important e faptul că trebuie să te însoțesc.

— În ce scop?

— Nu am niciun scop, nici în ceea ce te priveşte, nici în ceea ce mă priveşte. Dacă aş avea un coeficient de inteligență mai mare, fi sigur că nu aş accepta misiuni de felul acesta. M-aş angaja la o companie de componente electronice şi programe, măcar ca portar.

— Mă însoțeşti, nu zic nu, dar dacă eşti om, cum zici, ai o atenție foarte scăzută şi reflexe limitate. Îmi va fi foarte uşor să scap de tine.

— O să am grijă să nu pui mâna pe nicio armă.

— Nu m-am gândit să te ucid, dar, trebuie să recunosc, e o idee. Eu voiam să spun că, profitând de neatenție, pot fugi, mă pot ascunde şi scap de tine.

— Voi fi atent.

— Dacă eşti om, într-un anumit moment, vei adormi.

— Profilul tău psihologic, pe care l-am studiat cu atenție, nu-ți permite să te ții de prostii.

— Cum adică?!

— Orgoliul nu te lasă să fugi, oricât ar fi primejdia de mare, iar eu nici măcar nu reprezint o primejdie.

— Dacă stai aici şi pândeşti să nu mă fure somnul, chiar că eşti un pericol. Cei care te-au trimis, nu au prevăzut asta?!

— Nu m-a trimis nimeni.

— Asta-i bună! Cum nu te-a trimis nimeni?! Dacă ai fost însărcinat să stai lângă mine, trebuie să-ți fi trasat cineva sarcina, că n-oi fi venit de capul tău.

— Ba da. Chiar de capul meu am venit şi nu am de gând să plec nici în ruptul capului.

— Nu spune de două ori, că îmi vine să-ți sucesc gâtul. Repet: dacă nu ți-a dat nimeni ordin, ce cauți aici?!

— N-am spus că nu mi-a dat nimeni ordin. Cineva trebuie să-mi fi dat ordin, că nu puteam să vin chiar de capul meu, dar nu ştiu cine. Ştie vreunul cine a creat primii oameni? Toți spun că au fost creați de părinți. Aşa şi la mine. E ca şi cum m-aş fi gândit singur, ca şi cum aşa mi-ar fi venit mie. Ştiu. Şi asta e de-ajuns. Ştiu, printre altele, că mi s-a implantat memorie suplimentară, ca să fie ceva în plus, nu ceva în minus.

— Memorie artificială?!

— Nu e vorba de vreun cip de memorie, cum ai tu, ci de un dispozitiv de stimulare a memoriei proprii. E vorba de memorie indusă.

— Aici ai dreptate. Mi s-a spus că, pe lângă un ochi electronic, voi mai purta şi un dispozitiv sofisticat, în interiorul encefalului, pe bază de acroniu, prin care să fiu controlat să nu mişc în front până la găsirea omului providențial pentru planeta Ioza. Dacă sunt atât de bine supravegheat electronic, tu ce mai cauți aici?!

— Ți-am spus că nu ştiu, dar un lucru e, totuşi, îmbucurător: începi să revii la realitate. Cine ți-a spus că ai un dispozitiv de urmărire bazat pe acroniu?

— Pola, nevasta lui Thomas Rashca, preşedintele interimar al planetei Ioza. La îmbarcare, am avut o discuție din care a rezultat că, după găsirea omului providențial, dispozitivul mă va face să nu mă mai dezlipesc de el şi să-l conduc pe planeta străină. Ai şi tu un cip din acesta?

— Am mai multe cipuri, dar trebuie să ştii că acestea nu sunt implantate în creier pentru a fi dominat de ceva sau cineva, ci

pentru a accentua factorul uman. Fie tehnica electronică oricât de dezvoltată, factorul uman nu poate să lipsească...

Albert aştepta ca individul să continue, dar acesta amuţise de parcă ar fi fost un emiţător sonor scos brusc din priză.

— Nu mai spui nimic?

— Ce să spun?

— Orice. Mi-a pierit somnul.

— Nu sunt aici pe post de confident, ci de însoţitor. Eu trebuie să te însoţesc tot timpul şi, dacă se poate, în linişte.

— Deci, trebuie să te accept în preajma mea ca însoţitor. N-ai nume, nu ai însuşiri, nu ai un scop anume, nu ştii de unde vii, n-ai trecut, nu ştii cine te-a adus aici. Ceea ce faci, faci pur şi simplu sau e ceva mai complicat şi nu spui. Eşti însoţitorul perfect, care nu creează probleme. Eşti omul din umbră, un fel de gardă de corp.

— Nu sunt chiar o gardă de corp. Nici nu sunt înarmat. După cum se vede, nici zeci de kilograme de muşchi nu am pe mine. Tu eşti mult mai solid.

— Nu-mi eşti de niciun folos.

— Nu se ştie. Aflăm împreună.

— Ai măcar un nume?

— Nu.

— În lipsa unui nume, te pot boteza Însoţitorul.

— Nu merge.

— Cum să nu meargă?!

— Vreau să spun că nu-mi place. Dacă tot simţi nevoia să-mi spui cumva, spune-mi Purtătorul de Cuvânt! E la modă.

— Am să-ţi spun însoţitorul Karl.

— Sau Purtătorul de Cuvânt Karl.

— Cum să-ţi spun Purtătorul de Cuvânt, dacă eşti tot timpul cu mine?! se miră Albert. Purtătorii de cuvânt poartă mai departe cuvintele cuiva, când e ocupat, când pleacă într-o vizită oficială sau când fuge din faţa furiei mulţimii. Poate aduce mesajul cuiva, atunci când acesta mai întârzie prin străinătate,

dar, oricum ai da-o, nu stă lipit de şef . Cum ai putea tu să-mi porți cuvintele când suntem împreună? Pot să vorbesc şi singur.

— Intervin atunci când vorbeşti prostii.

— Mă feresc să spun prostii.

— Chiar şi cu ochi electronic şi cip de control, omul poate avea scăpări, spuse Karl.

— Eşti tu capabil să disceri ce e bine şi ce e rău?

— Eu aşa pretind. Cum, în politică, răul şi binele conviețuiesc armonios, întrepătrunzându-se, cred că nu va fi rău să te sfătuiesc, din când în când. În politică, răul şi binele sunt în funcție de interes, fără a sări peste limita legalității. Nici peste limita bunului simț nu trebuie să sară.

— Ce are legalitatea cu bunul simț? întrebă Hosman.

— Are. Atunci când puterea îşi armonizează legile cu propria ei viziune despre bine sau rău, legile naturale şi în special legile bunului simț dau cu ea de pământ. Căzând puterea, vine opoziția la putere. E aproape ca atunci când vorbim despre timpul probabil, care nici nu e aşa probabil cum am crede.

— Alta acum. Ce au legile meteorologiei cu cele ale bunului simț şi cu noțiunile de bine şi rău?

— Pe Ioza, cum ai văzut, fenomenele meteorologice sunt ținute sub control şi, pentru a fi bine ținute sub control, s-au elaborat legi care reflectă şi influențează starea vremii. Pe Pământ, vremea e mult mai probabilă şi necontrolată de vreo lege. Acolo, ea este legată de politică sau, mai exact, de lipsa acesteia. Primul lucru făcut de noul preşedinte, când a venit la putere, a fost să-i ordone ministrului mediului să-l destituie pe directorul general al meteorologiei pentru prognoze neapropiate de adevăr. Ai văzut, în țările cu multe ploi discuțiile despre vreme sunt ridicate la nivel de politică de stat; unde plouă tot timpul, ploaia este uşor de prognozat, iar lipsa ploii trece neobservată, fiind foarte rară. Tu ai plecat pe Ioza cu nouă transporturi înaintea mea. Nu ai cum să ştii cât de hulită a devenit politica, până am plecat şi eu. Deoarece politica a devenit un produs

expirat, în condiţiile social-istorice din acel moment, chiar înainte de a pleca eu, preşedintele Pământului nu a mai susţinut un discurs anual despre starea naţiunii. El a susţinut un discurs anual despre starea vremii. În discursul despre starea vremii, a spus că oamenii ar face bine să nu mai creadă că pot influenţa starea economică, socială sau culturală prin discuţii politice. A susţinut că e bine ca, pălăvrăgind despre vreme, să creăm spaţiul psiho-psihiatric prin care să influenţăm fenomenele meteorologice, favorabile sau nu. Ştii că pe Ioza, starea vremii e influenţată de un cadru tehnico-tehnologic, considerat învechit pe Pământ, spuse însoţitorul.

— Înţeleg că politica nu mai e la modă pe Pământ şi sunt la modă discuţiile despre vreme.

— Nu ştiu ce s-o mai fi întâmplat, dar când am plecat eu, deja existau zone de pe Pământ în care politica era interzisă.

— Ar fi destul de neplăcut pentru membrii partidului nostru să trăiască pe Pământ, în condiţiile astea, spuse Albert.

— Şi pentru mine ar fi greu. Sunt un împătimit al politicii şi nu am niciun chef să-mi fie îngrădite drepturile cetăţeneşti. Dacă vom fi nevoiţi să stăm mai mult timp, voi pune mâna pe armă şi mă voi lupta pentru politică.

— Ziceai că ai misiunea să stai lângă mine?

— Aşa e. Uitasem, îşi reveni purtătorul de cuvânt. M-am entuziasmat şi am uitat că am o misiune de îndeplinit.

— Ai de gând să locuieşti cu mine?

— Nu am ce mă face. Trebuie să stau cu tine.

— Nu puteai să ceri o cuşetă alături de asta?! întrebă Hosman.

— Am o cuşetă alături de asta, am şi dispozitive de urmărire ultramoderne, dar ordinul e clar; trebuie să stau cu tine şi să te urmăresc „precum în ceruri, aşa şi pe Pământ".

Albert râse de o aşa potriveală biblică şi îl întrebă unde o să doarmă, că nu e decât un pat. Însoţitorul îi spuse că încăperea se putea reconfigura, practic, într-o infinitate de moduri. Îi arătă câteva modele, aleseră unul dintre ele, dar tot cu un singur pat.

— De ce n-ai lăsat structura de dinainte. Conținea două paturi. Nu pot să cred că vrei să dormi cu mine în pat.

— Nu vreau să dorm cu tine în pat. Nu vreau să dorm deloc. Nu am voie. Am să stau aici, în fotoliul de lângă trapă, spuse Karl.

— Nu fug niciunde.

— Te cred, dar nu vreau să risc.

Însoțitorul îl îndemnă să facă un duş, să ia o pijama dintr-un dulap şi să se odihnească două ore. Apăsă o serie de butoane, îl pofti la masă şi îşi luă un pahar cu apă minerală, aşezându-se pe fotoliu.

— Se ia curentul electric, spuse Albert.

— Nu se ia niciun curent.

— Există fluctuații.

— Nu e decât o diminuare trecătoare a luminozității, în funcție de starea anatomo-fiziologică în care te afli. Totul e reglat să concorde cu energia psihică a proprietarului. Bea întâi o băutură cofeinizată!... Vezi? Nici n-ai terminat de golit paharul şi s-a mărit intensitatea luminii, spuse Karl.

Pereții cabinei glisară, descoperind câteva ferestre imense, prin care se putea vedea un soare strălucitor şi un peisaj de primăvară, cu multă verdeață şi copaci înfloriți.

— E ziuă.

— Nu e ziuă pentru simplul motiv că aici, în spațiu, nu e niciodată zi sau noapte, decât convențional.

— E un truc, insistă Hosman.

— Nu e niciun truc. E ştiință pură. În cabina ta, acum, e semiîntuneric din nou. Te ia somnul. Totul e reglat astfel încât lumina să se aprindă în funcție de starea de spirit a celui ce locuieşte în cuşetă.

— Văd că nu este influențată doar intensitatea luminii, ci şi culoarea ei. Situația e albastră.

— Mănâncă un sandviş şi bea un pahar de apă până nu cazi jos de somn! îl îndemnă însoțitorul. Nu am de gând să te adun şi să te car în pat. Nu sunt valet.

Acțiunea de mestecare a sandvişului nu mări intensitatea luminii, ci îi schimbă doar culoarea spre violet închis, apoi spre o culoare maro-cețoasă.

Când, în sfârşit, Albert termină de mâncat şi vru să se bage sub plapumă, răsună o voce dintr-un difuzor. Tresări şi, pe moment, acest lucru se materializă într-o lumină ca de artificii. Mesajul era adresat celor care nu făceau parte din echipaj sau din servicii tehnice şi repetat obsedant. Cei invitați erau rugați să coboare în sala de şedințe de la nivelul 2, pentru prima întâlnire de la plecarea de pe Ioza, întâlnire care era prezidată chiar de el.

— Ăştia iau hotărâri în numele meu?! se supără.

— Aşa se pare, spuse însoțitorul.

— Nu mai avem decât 30 de minute. Nici să mai dorm nu pot.

Dacă mai repetă mult mesajul acesta, mă ia durerea de cap; aproape că l-am învățat pe dinafară.

— Dulapul cu medicamente e acolo.

— Nu ştii de unde putem opri difuzorul? întrebă Hosman.

— Nu.

Albert luă o sticlă cu apă minerală, o aruncă în direcția din care venea anunțul, reducând boxa la tăcere, apoi deschise trapa şi privi pe culoar.

Din dreapta venea o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri foarte înalte. Pălăria şi poşeta, amândouă galbene, erau în ton cu rochia şi pantofii.

— Tocmai admiram stelele când am auzit gălăgie în cuşeta dumneavoastră, spuse femeia. E ceva în neregulă.

— Nu. Totul este în regulă, spuse bărbatul şi ieşi pe culoar, împiedicând-o să se uite înăuntru.

— Dânsul cine este? întrebă ea, iscoditoare.

— Un însoțitor, dar eu îi zic purtător de cuvânt. Dacă nu are un nume, m-am hotărât să-i zic Karl.

— Cu ce se ocupă?

— Mă însoţeşte, spuse Albert.

— Vă însoţeşte cât vă însoţeşte, apoi preia mesajul şi îl duce mai departe.

— Nu duce nimic mai departe. Are doar misiunea să stea lângă mine.

— Aţi spus că e purtător de cuvânt. Cum poate transmite ideile pe care le elaboraţi dacă nu se mişcă de lângă dumneavoastră?! se miră femeia.

— Nici eu nu ştiu.

— Să-l întrebăm!

— Nu are rost, spuse Hosman. De fapt, e doar însoţitor. La sugestia lui, i-am zis purtător de cuvânt. El spune că e la modă acest lucru, dar cred că, la rândul meu, şi eu doresc acest lucru, să mă simt mai important. Toţi oamenii importanţi ţin purtători de cuvânt pe lângă casă.

— Cuşetele sunt individuale. Nu aveţi voie să staţi două persoane. Regulamentul nu permite.

— Nici eu nu am chef să dorm supravegheat de cineva, dar spune că are misiune să stea lângă mine.

— Aaaa! exclamă femeia. E în misiune?! Se schimbă situaţia. Sunteţi vicepreşedintele care l-a ucis pe soţul meu, preşedintele partidului. Îmi aduc aminte de dumneavoastră. Sunteţi domnul Albert Hosman. De când ne-am întâlnit ultima dată, nu am părăsit aerodina. Aceasta mi-a fost locuinţă.

— Şi eu îmi amintesc de întâlnirea noastră, care a avut loc tot aici, pe culoar, dar am uitat să vă întreb cum vă numiţi.

— Ah! Şi eu am uitat să mă prezint. Sunt doamna Dieta Melior, soţia fostului preşedinte al partidului. Spuneţi-mi Dieta!

— Cum?! întrebă Hosman.

— Dieta. Acesta este prenumele. Deseori, prietenii glumeau pe seama soţului meu, spunându-i că ţine o dietă strictă. El, ca un mitocan, le răspundea că ţine o dietă grasă.

— Vă făcea grasă?

— Într-un anumit fel, da, spuse doamna Melior. El chiar ţinea o dietă bogată în grăsimi, o dietă grasă. Avea obiceiul să

spună că e mai bine să mănânci untură cu lingura, decât să mănânci dulciuri. Ştiţi, eu consum foarte multe dulciuri.

— Vorbea cu subînţeles.

— Aşa a făcut toată viaţa şi vedeţi ce a pătit. Alimentând speranţa unor câştiguri nemuncite şi nemeritate, mafia a pus un premiu substanţial pe capul soţului meu. Aţi luat banii?

— N-am luat niciun ban. Nu l-am omorât eu. A fost o înscenare, se apără Albert.

— Nu trebuie să vă scuzaţi.

— Dacă doreşti să-ţi spun Dieta, spune-mi Albert. N-are rost să ne formalizăm.

— Cum spuneam, dacă a fost sarcină de partid, nu trebuie să-ţi faci procese de conştiinţă. Oricum, mă cam neglija, spuse Dieta.

— N-a fost nicio sarcină de partid şi nu am nici conştiinţa încărcată. Pur şi simplu, am fost manipulat. Am căzut într-o capcană şi mi s-a pus o crimă în spinare.

— Şi eu am fost manipulată. De soţul meu. Nu m-a lăsat niciodată să cobor de pe navă, nici pe Ioza, nici pe Pământ. De atâtea zeci de ani, de când mă găsesc aici, cred că populaţia celor două planete s-a civilizat, economia a progresat şi, în general, trebuie să fie destul de frumos.

Albert îşi aduse aminte că Pola, soţia preşedintelui interimar de pe Ioza, îi spusese că nava cu care va pleca spre Pământ e asemănătoare cu cea cu care venise pe Ioza, restructurată cu ajutorul furnicilor ei de conversie, dar nu era aceeaşi navă. Femeia asta cu rochie înflorată susţinea că soţul ei n-o lăsase să coboare niciodată de pe navă, adică de pe aerodina 068. Se întrebă ce căuta aici şi, până la elucidarea misterului, i se aprinse un bec în creier. Îşi propuse să fie foarte prudent, mai ales că nici n-o văzuse la petrecerea de bun rămas şi la semnarea documentului prin care îşi asumau cu toţii misiunea de căutare a unui conducător credibil pentru partid.

După câteva clipe, îşi aduse aminte că furnicile de conversie a materiei reconstruiau totul după matrice dată, orbeşte, fără

să schimbe nimic din informaţia pe care o primeau. Era probabil ca femeia să fi fost prinsă în acel „mediu familiar" în care el putea „să se descurce şi beat", după spusele doamnei Rashca, iar cuşetele să fie redimensionate cu fiinţele din ele cu tot. Poate că atunci când scanaseră nava, uitaseră, în vâltoarea schimbărilor politice, faptul că mai e cineva la bord. Era posibil ca, pur şi simplu, să nu se fi ştiut de ea. Nimeni nu e atât de nebun să locuiască zeci de ani pe un vehicul cosmic.

— Niciunde nu este „destul de frumos", spuse Hosman. Sunt şi părţi întunecate pe cele două planete: criminalitate, fraude economice, demagogie, mafie..., spuse, făcându-se că n-a observat nicio inadvertenţă în tot ce spunea interlocutoarea. Aici ai putut să stai, să reflectezi şi să nu te bagi în mizeriile politice ale soţului.

— Mi-ar fi plăcut să mă bag în politică, dar nu m-a lăsat niciodată să particip la şedinţele prezidate de el. A fost un tiran. Merita să moară.

— Asta e o obstrucţionare a celui mai elementar drept al omului: libertatea.

— Libertatea nici nu există, spuse femeia.

— Cum să nu existe?! se miră Albert. Există. Atâta timp cât eşti liber, libertatea există.

— Da, dar cum nu e nimeni liber, ci gâtuit de constrângeri de tot felul, nu există nicio libertate, pentru nimeni.

— Oricum, ţi s-a îngrădit libertatea de mişcare.

— Da, dar eu nu vreau să mă mişc, spuse Dieta. Nu sunt obişnuită şi nu-mi place. Toată viaţa am stat acasă şi nu am făcut nimic.

— Nu ai fost curioasă să vezi ce se întâmplă în jur?!

— Ba da, dar tot ce este în jur se găseşte pe Internet.

— Ştiu, spuse bărbatul, dar nimic nu se compară cu o vacanţă la mare sau la munte.

— Am fost de câteva ori în vacanţă, dar, din cauza arsurilor pielii, pericolului de înec şi durerilor de cap, nu mi-a plăcut la

mare. Nici la munte nu mi-a plăcut; acolo pot să-ţi degere picioarele, să trăieşti cu frica permanentă de avalanşe, furtuni, ploi. Peste tot, nu dai decât peste recepţioneri aroganţi, cameriste ţâfnoase şi chelneri şperţari şi obraznici. Nu mai vorbesc de preţuri; în vacanţă eşti aşteptat la fiecare colţ să fii jecmănit. Prefer vacanţele virtuale, unde soarele arde exact cum l-ai programat şi frigul nu-ţi face neplăceri. Vacanţele virtuale îţi lasă amintiri plăcute, de neuitat.

— Periplul meu pe Ioza mi-a lăsat amintiri de neuitat, dar neplăcute.

— N-a fost o vacanţă bine programată, ci o eroare, spuse femeia. Am înţeles că ai nimerit din greşeală pe aerodina 068. Acesta e meritul arhitectului-şef al partidului, Eucelin Muncia, care a avut umorul sinistru să proiecteze clădiri sub formă de farfurii zburătoare în parcul din centrul oraşului pământean Esper.

— Exact. Eu am nimerit din greşeală pe navă, dar tu te-ai urcat de bună voie.

— Îmi place să admir stelele.

— Nu le puteaţi admira din grădină?! se miră Albert

— Nu. Îmi place să mă simt între ele. În felul acesta, chiar dacă nu sunt liberă, mă simt liberă. Am înţeles că libertatea nu există decât între anumite limite şi se raportează la mai multe criterii, câte unul sau toate odată. Când sunt create condiţii social-politice optime, creşte gradul de libertate, dar numai până la pragul de sus, care se întrevede, dar nu se ştie la ce înălţime e. Senzaţia de libertate se transmite la nivel mintal, omul e fericit, dar această fericire se obţine greu. Condiţiile propice creşterii gradului de libertate sunt obţinute cu bani grei şi multă muncă. Dacă lupţi şi munceşti pentru crearea condiţiilor sociale şi politice necesare libertăţii, mai eşti, oare, liber? Ce libertate e aia?? Când condiţiile social-politice sunt din ce în ce mai precare, se tinde spre limita inferioară a libertăţii. Paradoxal, cu cât se află mai jos aceste condiţii, omul are

o tot mai pregnantă iluzie a libertăţii. Aici mă găsesc eu; încarcerată pe o navă, mi-am creat o lume a mea, imaginară, unde mă simt liberă şi fericită. Brusc, carcasa puşcăriei din jurul lumii mele dispare.

— Totuşi, libertatea există. Dacă n-ar exista, nu văd de ce ne-am lupta pentru ea.

— Există, între anumite limite, spuse Dieta.

— Dacă e limitată, ce libertate mai e şi asta?

— Nu poate exista absolutul, nu poate exista nici libertate absolută. Şi absolutul e relativ.

— În măsura în care relativitatea e absolută, spuse bărbatul.

— Mergem în aceeaşi direcţie.

— Spre Pământ, spre modul pământean de gândire.

— Dacă spui tu, sunt obligată să cred şi eu lucrul ăsta, dar acum sper din toată inima că îmi veţi permite şi mie să cobor la şedinţa care a fost anunţată, unde veţi fi primul care va lua cuvântul.

— Ce şedinţă?! se miră Albert.

— Şedinţa de partid care va începe în curând, jos, în sala de şedinţe de la nivelul 2.

— Presupun că, dacă a dispărut cel ce vă ţinea pe navă, veţi coborî pe Pământ.

— Nu mă ţinea nimeni cu forţa, dar mă mai gândesc, spuse femeia. Aş putea să cobor, nu ştiu prea bine, dar, deocamdată, pentru mine este esenţial să cobor la şedinţă. Îmi acordaţi permisiunea să particip?

— În ce calitate dau eu permisiuni?

— Sunteţi numit căutătorul celui providenţial şi, după moartea vechiului conducător al partidului, până la găsirea unuia nou, sunteţi considerat conducătorul. În plus, nimeni nu v-a contestat calitatea de vicepreşedinte responsabil cu presa şi comunicarea.

— Nu mi-a spus nimeni acest lucru, spuse bărbatul.

— E scris în statut. Ca bună cunoscătoare a programului şi statutului, vă pot însoţi.

— Ştiţi şi ce ideologie are partidul?

— Nu. În general, am văzut că partidele nu mai au o ideologie clară, spuse femeia. Aceste ideologii se întrepătrund, în funcţie de interese, dar cu programul e mai simplu. De exemplu, cei care deţin puterea pe Pământ au adoptat programul de guvernare al partidului lor: 8:00-12:00; 13:00-17:00, cu pauză de masă de la 12:00 la 13:00.

— Acesta e program de serviciu, nu de guvernare.

— Sigur că da. Este programul în care puterea îşi exercită guvernarea. Ce aţi vrea, să muncească toată ziua?

— Nu spun că ar trebui să muncească toată ziua sau nu. Spun că un program se referă la modul de guvernare, nu la timpul efectiv lucrat.

— Aşa credeam şi eu, dar cei de acum au simplificat. În felul acesta, le rămâne timp şi pentru furat.

— Vreţi să spuneţi că îşi fac timp liber să se ocupe de familie, să facă sport, să citească, să se perfecţioneze, să devină competitivi în actul guvernării? întrebă Albert.

— Se poate, dar n-am auzit. Tot ce ştiu e că pe Pământ, hoţia a devenit un lucru obişnuit şi n-am auzit să se ocupe cineva de altceva.

— De unde ştiţi lucrul acesta? Spuneaţi că aţi părăsit Pământul acum câteva zeci de ani.

— Nu trebuie să fii pământean pentru a cunoaşte obiceiurile pământenilor, spuse femeia. Aici, pe navă, avem o colecţie completă despre tot ce mişcă în universul cunoscut.

— S-au mai schimbat şi alte obiceiuri pe planeta noastră?

— Sigur. De exemplu, biserica a fost adusă la o stare de sărăcie maximă.

— Nu văd de ce ar face actuala putere o prostie ca şi asta! se miră bărbatul.

— Ca să mai taie din aroganţa şefului bisericii. Acum, Preafericitul e preafericit chiar şi pentru simplul fapt că i se sărută mâna, nu pentru că a acumulat bogăţii de la enoriaşi. Acum,

mila cerească nu o mai coboară el, ci premierul. Sărbătorile religioase nu se mai încheie cu ctitorirea unei biserici; se încheie cu ctitorirea câte unui „fast-food".

— Cineva tot trebuie să aibă grijă de săraci.

— Da, dar complexele cu mâncare făcută „la minut" nu dau nimic degeaba, ci cu bani, iar banii se varsă în buzunarele guvernanților, spuse femeia.

— Ce legătură au restaurantele de tip „fast-food" cu biserica? Dacă se pricepe, oricine poate să-şi deschidă un astfel de restaurant.

— Asta a fost când ai plecat. Acum e altfel. „Fast-food"-urile nu se mai înființează pur şi simplu, ci se ctitoresc, cu participarea clerului şi a întregului guvern. Ele sunt cele mai scumpe.

— Dacă sunt scumpe, nu intră nimeni şi dau faliment, spuse Albert.

— Nu ştii pe ce lume trăieşti. În primul rând, pe Pământ nu dă nimeni faliment, nefiind promulgată încă o lege a falimentului şi, în al doilea rând, orice om care are o problemă, e nevoit să meargă la restaurantele guvernamentale. Acolo, consumă ce consumă şi, cu bonul, ştampilat, merge să-şi rezolve problema. În funcție de valoarea consumației, aceasta se rezolvă mai repede sau mai încet. Singurul lucru pozitiv e că, la cincisprezece ani o dată, guvernul comandă un tort imens, îl aduce în centrul capitalei şi îl împarte, gratuit, la săraci. Merg acolo oameni de pe întreaga planetă.

— Nu văd de ce ar da cineva o grămadă de bani pe drum pentru a mânca o bucățică de tort.

— E un tort sfințit de Preafericitul şi de suita sa de clerici şi este cunoscut sub numele de „Tortul Salvării Naționale", spuse femeia.

— Asta e o bătaie de joc. Asta e dictatură.

— Aşa i-am spus şi eu soțului meu, iar el, în loc să promită desființarea „fast-food"-urilor, a promis că va scoate tortul. Bineînțeles că partidul a pierdut alegerile. Ca să ia multe voturi,

în cazul acesta, trebuia să promită ieftinirea mâncării şi aducerea anuală a tortului tradiţional în piaţă. Omul crede foarte mult în mâncare. În loc să voteze progresul, votează pe acela care îi aruncă o firimitură. Actualii conducători folosesc o foarte ingenioasă formulă de guvernare: metoda dusului cu zăhărelul. I se dă omului exact atât cât să nu-i ajungă, apoi i se dă, în continuare, câte ceva, pentru a-i crea dependenţă. S-a lansat sloganul preelectoral „puţin mai bine!", dar acesta este jumătate de adevăr, nespecificându-se de unde porneşte puţin mai binele acesta. Ultima perioadă a însemnat, de fapt, mult prea puţin mai bine. Asta e o metodă de creare a iluziei de mai bine şi obişnuire cu sărăcia. Uitând ce e binele, omul votează ceva mai binele; ceva mai binele de deasupra unui rău continuu, devenit tradiţie. Înţelegi?

— Sigur că înţeleg, se enervă bărbatul. Partidul nostru ar putea să îndrepte aceste lucruri.

— Mă tem că n-ar putea. În primul rând, nu avem cu cine; nu avem niciun conducător ca lumea, nici membri de partid de calitate, aceştia fiind, în majoritatea lor, scursuri de la alte partide. În al doilea rând, populaţiei Pământului nu i se poate zdruncina neîncrederea în vreo guvernare; orice s-a schimbat, a deziluzionat-o. Nu se mai poate face nimic. Într-o dictatură a corupţiei, unde hoţia doar că nu e legiferată, hoţii se şantajează unii pe alţii. Şi să vrea vreunul să se recicleze în om cinstit, e tras la fund de ceilalţi. Devin din ce în ce mai puţini oamenii lângă care ai vrea să nu te găseşti. Pentru Ioza, mai e o speranţă. Un conducător providenţial, pe care dumneata ai capacitatea şi datoria să-l găseşti, poate modela partidul şi membrii acestuia, astfel încât să ia puterea şi să construiască o societate sănătoasă, de la capăt.

— Mi se face frică. Mi se spune tot timpul că eu am misiunea să identific omul care să preia conducerea partidului nostru. Ce trebuie să aibă acesta în plus?

— Nu ştiu precis, dar cred că trebuie să fie un om neobişnuit; neobişnuit cu hoţia, neobişnuit cu prostia, cu demagogia şi celelalte racile ale societăţii de azi, explică nevasta fostului preşedinte. Nu mai avem nevoie de o atmosferă încărcată de semnificaţii şi de negocieri intermitente şi intempestive. Ce ziceţi, pot să vin?!

— N-am nimic împotrivă. Dacă numai 10% din ceea ce spuneţi despre locuitorii planetei noastre de baştină este adevărat, înseamnă că au început să-şi exacerbeze obiceiuri mai vechi şi existente doar la unele popoare. E foarte grav.

— Nu are nimeni nevoie să mintă, iar în haosul general, nici nu mai există bile albe sau negre. Bilele nu mai sunt, ca altădată, 100% albe sau 100% negre. Culorile se întrepătrund, astfel încât, într-un parlament de formă, s-a inventat votul „secret" cu bile aproximativ albe, la vedere sau pe sub bănci. De exemplu, presei i s-a dat libertate deplină, dar aceasta este o măsură perversă. N-o mai citeşte nimeni. A dispărut suflul metafizic al ameninţării, iar concurenţa dintre organismele de presă e prea mare ca să i-l înapoieze. Se merge pe ideea că, decât să ai o guvernare puternică, e mai bine să ai o presă puternică. S-a renunţat la sloganul „la o guvernare puternică, o presă puternică". Noua putere nu a introdus decât bucuria de-a fi scăpat de ceilalţi participanţi la alegeri. Vedem cum se fură până şi tablele de la mesele din faţa blocurilor, dar tablele cu chipurile celor ajunşi la putere, aşezate pe toţi stâlpii, nu îndrăzneşte nimeni să le fure.

— Am auzit şi eu butada potrivit căreia a avut loc o reducere pronunţată a inflaţiei; pronunţată de actualul preşedinte al planetei, spuse Albert.

— Sau aceea potrivit căreia se aşteaptă plecarea în turneu a circului parlamentar, sau aceea potrivit căreia lumea urmăreşte „interesul general" la televizor, sau aceea potrivit căreia partidul aflat la putere câştigă tot mai mult teren, dar nu se ştie de la cine să se mai ia din teren, sau aceea potrivit căreia tre-

mură şi ambasadorii din țările calde, tremură că le fug fotoliile de sub funduri. Sunt o grămadă de butade prin care oamenii caută să diminueze stresul cotidian.

— Ambasadorii ca ambasadorii, dar am auzit că puterea se bagă şi unde nu se pricepe, adică în cultură. Scriitorii devin consacrați, chiar sunt ajutați să devină consacrați, dar numai atât; nu sunt lăsați să se afirme, să devină cunoscuți. Pe Pământ avem doar scriitori consacrați în curs de afirmare. Pe partea cealaltă, a presei, oricine are ceva bani şi o atroce voință de a ieşi în față, îşi poate face o revistă, pe suport de hârtie sau electronic. Poate vorbi despre orice, conform obiceiului străbun al datului cu părerea-n gard. Poate vorbi despre fani, scriitori consacrați, scriitori începători sau în curs de consacrare, de parcă el ar deține adevărul în privința poziționării scriitorului pe o axă sau alta a literaturii. Dacă în pictură sau muzică, domenii palpabile, unde orice prost poate să-şi dea seama ce este sau nu este kitsch, în literatură e mai greu; treaba făcută cu capul de criticii de ocazie e greu de pus în evidență. Criticii consacrați în domeniu sunt puțini; unii pleacă dintre noi, alții pleacă pe alte meleaguri. Cei care rămân sunt zaharisiți şi lipsiți de cheful de a căuta valoarea prin cărți groase cât cărămida, maculatură cu pretenții. Tinerii critici sunt, de cele mai multe ori, livreşti sau formați ca mercenari ai băuturii proaste. Îi laudă pe cei pe care îi cunosc, lucrul acesta fiind oarecum normal, criticul bun la suflet fiind considerat criticul bun. Scriitorul de lângă el are nevoie să-i afirme valoarea. Astfel, scriitorul şi criticul său devin mici mercenari într-o lume pe care singuri şi-o creează. Ce, ați vrea să se înscrie în armată, unde pot să-şi piardă prețioasa viață literară?! Dacă bătrânii critici experimentați nu mai vor, tinerii nu au cum să ajungă la scriitorii de valoare dintre cele două aşa-zise orânduiri, care nu sunt altceva decât puterea trecută dintr-o mână în alta. Se grupează în jurul câte unui efemer săptămânal şi vehiculează rețete, pe mii de pagini, mult mai multe pagini decât poți digera într-o viață. Rețetele conți-

neau, în principal, politicul şi sexul, elemente la îndemâna oricui, dar acum, de când politicul începe să fie interzis, primează doar sexualul. În subsidiar, capitolul speculaţiei ştiinţifice e deficitar. Folosirea calculatorului nu aduce inteligenţa necesară jonglării cu elemente tehnice. Când lipseşte talentul, lipseşte şi suflul metafizic, acel suflet necesar pentru o bună audienţă. Reclama se face dacă ai la ce. Cititorul poate fi păcălit o dată, de două ori, dar nu la infinit. Numărul de cititori de pe revistele electronice nu este acelaşi cu numărul de accesări; poţi accesa un text, de curiozitate, îţi arunci o privire şi treci mai departe. Cine are timp să parcurgă tonele de consideraţii critice ale unor necunoscuţi?! E greu să formezi o „piaţă de cititori" din rockeri, punk-işti, newhouse-işti, petardaţi...

— Vrei să spui: retardaţi? întrebă femeia.

— Nu. Vreau să spun „petardaţi", adică acea categorie fanatică de dobitoci, de înapoiaţi mintal, care, au n-au treabă, protestează, aruncând cu petarde după lume. Nici ei nu ştiu de ce sunt nemulţumiţi. Sunt tineri care înjură artistic, mănâncă seminţe de cereale, mestecă gumă, cu gura strâmbă, ca aviatorii, sau îşi scuipă microbii proprii pe jos. Ca şi pe tinerii ce se cred ziarişti la conferinţele de presă, pe toţi aceştia, nu-i poţi aduna în cenacluri decât dacă le dai nişte sticle cu bere, sucuri, alune şi alte ingrediente ale literaturii postmoderne. Azi, aceste ingrediente nu se mai pot asigura, pentru că nimeni nu mai finanţează astfel de activităţi. În timpul vechii puteri, cenaclurile, întâlnirile anuale ale acestora şi premiile acordate erau finanţate, mascat, din banii celui mai puternic sindicat, susţinut de guvern, adică din banii tuturor. Cultura era ca o diversiune de stat. Prin datul liber la manifestările literare, ale artelor plastice sau muzicale, conducerea de atunci a creat un simulacru de libertate, dar a indus, totuşi, o gândire mai liberală. Cei mai mulţi se adunau ca să se strângă la o bere şi o alună, dar mai erau şi tineri cu talent, puţin prezenţi în public, trecători şi spectatori la teatrul străzii. Ei şi-au scris cărţile, despre ei s-a auzit câte ceva,

dar, din păcate, aceştia sunt scriitorii consacraţi de azi, în curs de veşnică afirmare. De la înălţimea câte unei jumătăţi de secol, nu mai au deasupra decât cerul, iar la vale nu se mai pot coborî la ceea ce ei numesc „puţisme literare", de unde s-o ia de la capăt. Nici ei nu mai au suflul să educe un tineret diluat în muzică interpretată prost, nici tineretul nu are anvergura intelectuală să se ridice până la ei. Tinerii vor prea mult, după ce au acumulat prea puţin. Orgoliul ambelor tabere e de diferite feluri, iar globalizarea e o vorbă goală, care se va încărca de sens când toţi vor fi trecut. Pentru a li se putea cere orice, cu toţii sunt ţinuţi la nivel de ajutoare sociale.

— E clar. Fiecare tânăr îşi speculează eşecul, scriind o carte. Pentru a scrie o carte, trebuie să eşueze lamentabil în viaţă, dar dacă eşuează lamentabil, nu mai poate să scrie cartea, cum şi-a propus. E un cerc vicios care se întrerupe într-un ospiciu, o puşcărie, un birou sau în monotonia vieţii de familie.

— E corect raţionamentul, dar nu la el voiam să ajung, ci la faptul că au şi alte planete calculatoare, dar acelea merg cu oameni, spuse bărbatul. Chiar acum îmi dau seama că nu am văzut niciun băştinaş de pe Ioza cu vreun notebook în braţe. Numai oamenii aveau.

— Nu am vrut să spun asta. Mă referem strict la Pământ şi la faptul că nu trebuie să folosească orice prost calculatorul, ci oamenii, adică fiinţele integre ale speciei noastre.

— Aaaa! Acum înţeleg şi sunt de acord cu tot ce spui. Aveam de gând să scriu şi eu cărţi, să-mi descriu şi eu eşecul de a nu şti prea bine ce e cu mine pe această navă, dar acest tablou al Pământului e sumbru şi mă înspăimântă. Dacă aceasta este realitatea şi nu mă aflu în holul unei maternităţi, unde am adormit pe o bancă de lemn şi visez toate acestea, înseamnă că sunt în drum spre planeta noastră natală, iar acolo climatul literar nu e deloc propice demersului meu.

— Nu înţeleg de ce crezi că nu te afli în realitate. E adevărat, e de vis să poţi zbura printre stele, dar imposibilul a fost atins, a devenit realitate, se extazie femeia.

— În cazul acesta, mă văd nevoit să nu mai scriu o carte în care să descriu aventurile mele pe planeta Ioza şi demersul făcut acolo de partidul nostru de export.

— Dar aceste aventuri le-ai descris deja, foarte bine, în cartea ta.

— Ce carte?! se miră Albert.

— Cartea în care descrii cu lux de amănunte drumul spre Ioza, aventurile spaţio-temporale, intrigile, crimele, filosofia de partid, experienţele sexuale, extratereştrii din zona întunecată, totul.

— N-am scris nicio carte.

— Eşti modest, spuse femeia.

— De fapt, într-un fel, am scris mai multe cărţi, dar n-am reuşit să conving niciun editor că aş fi un scriitor mare. În ultima carte am imaginat o încurcătură prin care nimeresc pe o navă şi plec pe o altă planetă, alături de un partid de export, să fac politică. O am aici, în minte. În minte am şi trezirea asta pe o navă asemănătoare celei de la plecarea prezentată în roman, navă în care suntem acum, la întoarcerea de pe îndepărtata planetă, pe Pământ. În minte am şi discuţia asta cu dumneavoastră, discuţie care sper să fie în capul meu, în imaginaţie, în vis. Nici eu nu mai ştiu ce e vis şi ce e realitate. Nici romanul acesta nu l-am publicat încă.

— Ai băgat cumva cartea în ochiul informaţional?

— De unde să ştiu? întrebă bărbatul. E posibil.

— Dacă ai avut-o înregistrată în memoria ochiului electronic, e posibil să vă fi spart cineva codul, să-i fi plăcut textul şi să v-o fi dat la publicare, urmând să vă ceară acceptul la întoarcerea acasă. Pentru un informatician priceput, nu e aşa greu.

— Cum e posibil?! Eu ştiu că, dacă nu e scris, cuvântul zboară şi, dacă zboară, cum să mai fie prins şi scris?

— Simplu, spuse femeia. Există zeci de programe de spargere a codurilor.

— Carte furată de la căpătâiul scriitorului neconsacrat! exclamă Albert retoric.

Înşiră mai multe zeci de citate, reținute din operele clasicilor, unde se spunea ceva despre autorii de cărți, ca demni reprezentanți ai curentului de aer, despre tradițiile populare de cartier, despre teoria şi practica bunului simț, despre modul cum reuşeşte timpul să stea în cuvânt, despre modul cum se aplică drepturile omului şi la oameni, despre delicatesele de colecție, despre clovni bătuți, despre cerşitul în forță, despre modul cum au dispărut oamenii de cultură, fiind hrăniți cu resturi, despre limba pre versuri tocmită şi multe altele.

— Aaaa! Văd că n-ai auzit ce se întâmplă acum pe Pământ.

— Ce se întâmplă?

— Noul ministru al culturii a găsit o metodă originală de a-şi mitui prietenii, prozatori şi poeți. A inventat o loterie literară, unde se pot face pronosticuri literare. Printr-un sistem complicat, ştiut doar de câțiva inițiați, sunt aleşi oamenii de cultură care trebuie şi, contra unor sume de bani consistente, sunt puşi să citească din opera lor, cum, în vremuri demult apuse, scriitorii erau plimbați cu caravana literară prin fabrici şi uzine.

— Cum vine asta?

Dieta îi povesti cum, prins între problemele mediului înconjurător şi problemele mediului de afaceri, ca să demonstreze că nu mai e nimic de spus în critica literară, proaspătul uns ministru al culturii omeneşti, în urale şi ovații, s-a băgat în sport cu ambele roți din spate şi cu roțile din față, în cultură, inventând o agenție de pariuri literare. Îi explică treaba cu „pronosticurilor sportive" şi ce trebuie să reținem pentru a ajunge, firesc, de la „timbrul literar", la „pronosticul literar". Prin această metodă, putem să ne dăm cu părerea despre cei mai ai dracu' scriitori ai secundei, care trebuie recrutați, să se lectureze în fața maselor de la oraşe şi sate: bărboşii sau cei loviți de calviție, capetele pătrate sau țuguiații, învârtiții de la sate sau cei care au în spatele operei ani de trudă în Piața Centrală, politicienii buni sau politicienii graşi.

Noul ministru al culturii e de părere că, numai discutând despre fotbal, poți pronostica scriitorul căruia să-i dai bani să-şi

citească singur cărţile, dar nu acasă, în şoşoni, ci în public, cu glas tare, să nu le uite, să şi le fixeze în memorie. Deoarece înainte de ultima mare revoluţie fiecare ţară avea propria revistă lunară de cultură, bine finanţată, vândută dinainte directorilor, activiştilor de partid sau sindicali, simplilor sindicalişti, agenţilor A.M.A, A.P.A sau celor ai forţelor de menţinere a ordinii, creatorii erau fericiţi, cu zâmbetul pe la gură. Acum, pentru că revistele nu mai au bani de colaborări şi nu se mai cumpără, fiind scumpe şi multe, ca ciupercile după ploaie, e bine că literatul se coboară în agora culegătorului de legume, ca pe vremuri trecătorii trubaduri. Dar, ce păcat, „numai scriitorii reprezentativi ai ministrului, „din diverse generaţii", au voie să se dea jos din maşină, numai ei au voie să forţeze şcolile, universităţile sau bibliotecile. Ceilalţi vor fi udaţi pe fund; nu vor încăpea sub umbrela vărsătoare de monede a Băncii Mondiale Pământene sau a Bursei de Valori. Vor fi aleşi cei 100 de aleşi, selecţionaţi pe sprânceană, şi trebuie să pronosticăm singuri criteriile după care unii sunt mai reprezentativi decât alţii şi cine sunt cei care hotărăsc reprezentativitatea acestora. Numai despre spiritualitatea zonei oraşului Esper se poate scrie o istorie întreagă, darămite despre slujbaşii acesteia sau ai Pământului întreg. Nici despre posibilul public nu se ştiu prea multe lucruri, metoda ruletei nefiind prea sigură. Luând ca model pe ministru, degrabă iubitoriu de fotbal, care, în tinereţe, îi făcea gratis la pahare pe jucătorii stadioanelor, bâjbâind printre picioarele în metru rom al metaforelor, alesul alegătorilor lui părăseşte spăşit terenul paginilor de cultură, intrând victorios, cu haina încheiată „la patru ace", sufocat de emoţie cu cravata, pe terenul lecturilor în aer liber al paginii de „sport", crezând că, de stângaci ce sunt, mulţi citesc întâi ultima pagină, cea cu poze de fotbalişti în mişcare. Nostalgic, îşi aminteşte anii când scriitorii revistelor de popularizare a literaturii, popularizând tot ce mai era de popularizat, s-au apucat să facă pronosticuri sportive de bun gust şi să pregătească terenul pentru viitorii 100 de cititori de bancnote literare.

— Dacă zici că sunt celebru cu romanul meu despre Ioza, înseamnă că pot şi eu să câştig un ban cinstit, lecturând din ea.

— E posibil. Nu ştiu cum mai merg lucrurile. Ce ţi-am povestit, am găsit pe un site foarte actual. Cartea s-a vândut în milioane de exemplare.

— Hoţul putea s-o publice sub numele lui. Nici eu n-am fost sigur că mă voi mai întoarce vreodată acasă.

— Dacă şi-a pus numele şi adresa pe carte, în spate, după cuprins, recunoscând doar calitatea de culegător al textului şi tehnoredactor, înseamnă că nu se ascunde. Un informatician e plin de bani, viitorul aparţinând informaţiei şi manipulării ei. Trebuie să fiţi mândru că, în noianul informatic, s-a putut strecura şi povestea unei călătorii stelare, iar protagonistul şi naratorul acesteia să fiţi chiar dumneavoastră. Cred că informaticianul care v-a făcut celebru e mândru de măiestria lui, nu de bani. Nu-l interesează munca altuia, literatura, scrierea unei cărţi. Cu toate că există programe performante de spargere a codurilor, elementul uman e predominant; trebuie să ştii să lucrezi cu ele. Poate şi-a conceput un program propriu, nu putem şti.

— Ce trebuie să fac? întrebă Albert. Să-l caut şi să-i cer drepturi de autor?

— Nu. Nu trebuie nici măcar să cauţi editura. Pe coperta interioară se găseşte numele, adresa şi numerele de telefon ale unui impresar cunoscut. Cu el trebuie să discuţi. Ai avut un tiraj mare şi vânzarea a fost bună. Pentru asta, eşti foarte cunoscut pe Pământ; ai mii de mesaje de felicitare pe adresa electronică a editurii. S-a făcut şi un film şi nu scrie niciunde că ai fi vândut cuiva drepturile de autor. Poţi lua o grămadă de bani şi de la studiourile cinematografice. Ce te mai interesează cititul în faţa câtorva zeci de spectatori? Autorii celebri se ascund, nu ies în faţă.

— Am rămas cu nostalgia cenaclurilor, simpozioanelor şi convenţiilor literare, terminate cu mese întinse, discuţii relaxate şi multă căldură sufletească.

— Dacă vrei să citeşti din carte, nu cred că e vreo problemă. Pământenii sunt obedienți față de tot ce vine din afară. Tu vii din afară, cu o navă cosmică. Cred că editurile te vor lua în brațe.

— Nu am încredere în edituri. Nu am semnat niciun contract şi nu ştiu dacă mi se va recunoaşte paternitatea povestirii.

— Nu există niciun dubiu, spuse femeia. Eşti autorul cărții; poți demonstra cu textul din ochiul informațional.

— Nu pot să ştiu ce am în acest pretins „ochi electronic". Nici nu ştiu dacă posed aşa ceva. Dacă posed, poți să-mi spui care ochi este artificial şi care nu?! îi arătă.

— Ochiul stâng.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă bărbatul.

— Clipeşti cu o nanosecundă în urma ochiului drept.

— Nu e acela ochiul artificial, domnule! se auzi din cuşetă vocea însoțitorului.

— Uite, sări femeia ca arsă, a prins glas însoțitorul tău!

— Sigur că am prins glas; nu suport minciuna.

— De ce crezi dumneata că ochiul stâng al preşedintelui interimar al partidului nostru n-ar fi electronic?!

— Pentru că electronic e celălalt, adică ochiul drept, spuse însoțitorul.

— De ce, mă rog?

— Deoarece clipeşte cu o nanosecundă înaintea celui stâng.

— N-am spus şi eu la fel?! se miră femeia.

— Ba da, dar depinde foarte mult cum vezi lucrurile, spuse însoțitorul.

— Omul care are misiunea să te însoțească e tâmpit şi, din cauza asta, cred că vei avea multe necazuri, se întoarse femeia.

— Un necaz în plus sau în minus..., spuse Albert. Orice necaz îți aduce mulțumirea că ai scăpat de precedentul.

— O fi, dar să ştii, însoțitorul tău trage cu urechea.

— Ce ați vrea să fac?! întrebă însoțitorul. Ca purtător de cuvânt, e necesar să ştiu tot ce se discută. Şi apoi, dacă v-ați apucat de discuții în uşa cuşetei... De ce nu intrați înăuntru?

— O doamnă nu intră niciodată în cuşeta unui bărbat, spuse femeia.

— Dar în cuşeta a doi bărbaţi?

— Asta e cuşeta unui singur bărbat: domnul Hosman.

— Eu nu sunt tot bărbat?! se miră însoţitorul.

— Nu.

— Ce credeţi că sunt?

— Un om în misiune, spuse femeia. Un însoţitor.

— Şi dacă femeile nu intră în cuşeta unui bărbat, ce fac? Stau în uşă?

— Nu. Tradiţia spune că un bărbat intră în cuşeta unei femei.

— Cine stabileşte aceste tradiţii?! întrebă însoţitorul.

— Nu le stabileşte nimeni. Sunt de la sine înţelese şi se formează odată cu trecerea timpului. Mă mir că nu le cunoaşteţi. Aceste tradiţii se formează şi se conservă prin relaţiile dintre oameni.

— Bine că nu se conservă prin expunere la curentul dintre uşi sau prin băgarea lor la frigider.

— Însoţitorul acesta e un bădăran! se înroşi femeia la faţă.

— Ca să fii domn, trebuie să ai foarte mult timp pentru asta, spuse însoţitorul. Eu n-am.

— Nu-l băga în seamă! spuse Albert. Misiunea lui e să stea cu mine, nu să inoportuneze pe cineva.

— Te cred, dar s-a băgat în vorbă neîntrebat. Ca un obraznic ce e, este un pericol. E în stare de orice.

— Chiar şi în starea „de pildă!", râse însoţitorul.

— Vezi?! Această persoană se comportă ca un copil needucat.

— Aşa mi se pare şi mie. Cred că acesta este motivul pentru care nu trebuie băgat în seamă. Să-l lăsăm să-şi vadă de misiunea lui şi să ne lase în pace.

— Dacă nu ne mai întrerupe, e bine, admise femeia.

— Cearta a pornit de la poziţionarea în dreapta sau în stânga cutiei mele craniene a unui presupus ochi electronic. Atâta timp cât eu simt că ambii mei ochi sunt naturali, adică din ţe-

suturi organice naturale, şi nu am niciun ochi care să-mi confere proprietăţi extrasenzoriale sau paranormale, cred că nu are rost să vă certaţi, spuse Albert.

— Cum doreşti.

— Nici eu nu ştiu cum să mai doresc. Dacă am unul dintre cei doi ochi informaţional şi pot să probez faptul că romanul de care vorbeşti este înregistrat înăuntru, înseamnă că pot încasa drepturile de autor. Dacă amândoi ochii sunt naturali, ai mei, din naştere, adio bani!

— Cred că e bine să vorbeşti şi cu informaticianul care a tehnoredactat cartea, spuse femeia. El ştie de unde a luat textul.

— Asta îmi dă o foarte neplăcută stare de incertitudine şi frustrare, ca atunci când, pe calculator, o firmă m-a anunţat că sunt fericitul câştigător al unei mari sume de bani, deoarece eram cel care a accesat site-ul a nu ştiu câta oară. Mi s-au cerut o serie de date şi, uşor-uşor, mi s-a spus că n-ar fi rău dacă aş accepta să cumpăr, în contul banilor câştigaţi, o cutie cu ciorapi de damă. Cutia cu ciorapi a venit prin poştă, dar nu era, cum credeam eu, o cutie mică, de 2-3 perechi, ci o cutie de lemn, conţinând 10.000 de perechi. Pe urmă, firma respectivă mi-a telefonat să mă felicite că am cumpărat de la ei, dar că suma câştigată de mine nu acoperă coletul şi mai trebuie să plătesc. Am plătit de m-am rupt şi am constatat că, de fapt, cutia conţinea ciorapi ieftini, foarte puţin rezistenţi, de care voiau să scape. În magazin, cele 10.000 de perechi de ciorapi de unică folosinţă nu costau mai nimic, neavând vânzare. Nu puteam să nu plătesc; un proces ar fi costat mult mai mult.

— Au psihologi buni.

— Nu se gândesc la faptul că, până la urmă, oamenii se prind şi nu mai pot fi păcăliţi, spuse Albert.

— Apar alţi proşti.

— Mulţumesc.

— N-am vrut să te jignesc, spuse femeia. Oricine poate cădea în capcană. Cu psihologia nu te joci. Mai demult, când

eram pe Pământ, soţul meu venea liniştit către casă, când a fost atacat de nişte huligani. Le-a dat toţi banii şi le-a spus că, în ziua următoare, va veni cu câinele, care le va lua urma, şi va fi vai şi amar de pielea lor.

— Şi?

— N-aveam câine. De frică, i-au înapoiat banii. În ziua de azi, nici hoţii nu riscă, totul intrând în contextul psihologic general al societăţii.

— E vorba de domnul Melior, preşedintele partidului nostru, fostul soţ? întrebă bărbatul.

— Exact.

— Dacă era un aşa bun psiholog, de ce nu s-a strecurat, astfel încât să nu fie asasinat şi să câştige alegerile?

— A câştigat alegerile, dar, când a murit, rezultatele nu erau definitive, spuse femeia.

— Păi, de ce a mai fost asasinat?

— Preşedintele interimar Thomas Rashca şi Pola, soţia lui, care îl ţine pe primul cu bani, nu vor ca să se câştige alegerile. Vor să rămână agăţaţi de putere, dacă se poate, până la sfârşitul vieţii. E bine la putere.

— Atunci, la ce le trebuie un om providenţial pentru şefia partidului?! se miră Albert.

— Cred că le trebuie un om care să stea doar la conducerea partidului şi să asculte orbeşte de ei.

— Indiferent în ce fel vor să folosească acest om providenţial, înţeleg că misiunea mea pe Pământ e să-l găsesc, nu să-mi pun întrebări. Dacă asta e, te întreb dacă are vreun rost să ies la suprafaţă şi să mă declar autorul romanului meu?

— Poţi să nu te declari, e treaba ta, dar te vor recunoaşte cititorii, spuse femeia. Ai poza pe coperta a doua. Nimeni nu-ţi poate contesta paternitatea. Cred că e mai bine să joci cinstit. Dacă nu te preocupă să fii centrul atenţiei, poţi să vezi mai bine lucrurile din mijlocul lor, cu toate că, de obicei, lucrurile se văd mai bine de pe margine. Pot face, în sensul acesta, o compara-

ție între politica editorială pe care trebuie s-o aplicați şi stilul de spionaj practicat de anumite țări. Aceste țări, având posibilități limitate, antrenează spionii în aşa fel încât aceştia să capteze toată atenția. Ei sunt vorbăreți, caraghioşi, băgăreți, ridicoli, gesticulează tot timpul şi nimeni nu se gândeşte că asemenea oameni ar putea reprezenta vreun pericol. Sunt făcuți dintr-o sumă prea mare de defecte, pentru a mai putea fi băgați în seamă.

— Mă gândeam să nu periclitez misiunea.

— În misiunea pe care o ai, te vom ajuta şi noi, cei de aici, de pe navă. Nu eşti singur. Nava asta e la dispoziția noastră. Nu mai transportă emigranți.

— Dacă, aşa cum discutam mai înainte, scriitorii sunt ținuți la limita consacrării şi nu e lăsat niciunul să devină celebru, înseamnă că am un avantaj, spuse Albert. Nu mă ştie nimeni, aşa că nu am nevoie să mă scălâmbăi.

— Aşa e, dar ai avut noroc. Povestea călătoriei pe Ioza a apărut înainte de a veni la putere cei de azi şi să introducă o legislație aşa tâmpită. Ai scăpat de ei; eşti cunoscut şi nu mai au ce să îți facă. Am auzit că s-a încercat distrugerea unei părți din tiraj, dar au venit mafioții şi au scos un nou tiraj, vânzându-l pe sub mână, la de trei ori prețul inițial. Există şi multe site-uri pirat, iar eu, cu toate că aveam textul, tras pe un disc, am preferat să dau şi o sumă frumuşică pe carte, mai ales că te cunoşteam de la primul drum. Ştiam şi cât de mult ai pătimit până ai ajuns vicepreşedinte. Aş fi foarte încântată să-mi dai un autograf. Cartea m-a făcut să fiu cuprinsă de prospețimea lecturii.

— Cu plăcere, mai ales că suntem vecini pe culoarul 7. Sunt şi eu curios să văd ce carte am scris.

— Ți-am spus, am cartea ta la mine, în cabină, spuse femeia. Am să ți-o arăt, dar nu văd de ce trebuie să fii curios. Ca autor, cred că o ştii pe dinafară, însă eu, dacă ar fi fost să fi scris această carte, aş fi dialogat fiecare monolog.

— Cum adică?! se miră bărbatul.

— Adică aş fi spart monoloagele şi le-aş fi transformat în dialoguri. E prea monoton aşa.

— Mie nu-mi place. Dialogând la infinit, putem imita orice, chiar şi democraţia.

— Trecând peste micile diferenţe de vederi, mi-a plăcut mult capitolul „Noi nu căutăm nod în papură; noi găsim", spuse femeia. E multă înţelepciune acolo. Să fii deştept, ah, ce nebunie!

— Să fii deştept, ah, e plictiseală curată.

— Eşti modest, ca orice autor de succes. Asta nu mă împiedică să mă extaziez cât vreau. Din capitolul acela se desprinde ideea că, până la urmă, cei buni vor învinge.

— Aşa o fi, ridică bărbatul din umeri.

— Nu mai ţii minte?! Acolo vrei să inoculezi cititorului ideea mai subtilă că, din contră, din cauză că ar fi nevoiţi să preia şi atribuţiile celor răi, cei buni nu se grăbesc niciodată să învingă.

— Am spus eu asta?! se miră.

— N-ai spus nimic, spuse femeia. Ai dat de înţeles. Azi, scriitorii care spun nu au nicio trecere. Oamenii se simt bine când gândesc şi numai scriitorii adevăraţi îi pot face să gândească, însă ideea dizolvării puterii de până acum în mici mafii locale nu mai este valabilă. A venit noua conducere şi a dizolvat totul în mari mafii locale, mai bine structurate, mai pragmatice şi mai productive. Nici de tensiunile etnice nu trebuie să vă bateţi joc, propunând intensităţi etnice. Nu trebuie să te distrezi pe seama sărăciei, spunând că trebuie izgonită de pe glob prin izgonirea săracilor. Nici pe seama economiei neperformante, care, cu toate că e subvenţionată corespunzător, exact în punctele neesenţiale, nu trebuie să glumiţi spunând că trebuie să construim o economie solidă, lichidă şi gazoasă. Să ridici standarde e uşor; mai greu e să le atingi. Nu trebuie să râzi, sugerând guvernanţilor pământeni să nu redeschidă vreun capitol de negociere cu alte planete fără acordul părinţilor. Să sugerezi guvernanţilor că nu sunt în stare să înţeleagă caracterul pămân-

tean al Pământului şi ar fi bine să treacă la profesionism e curată calomnie.

— Insulta şi calomnia ar trebui scoase şi din vocabular, nu numai din codul penal, spuse Albert. Nu îşi au rostul. Sunt generatoare de corupţie în justiţie. Aria calomniei e foarte cu cântec. Reparaţiile morale au devenit un furt legalizat. Într-un proces de insultă sau calomnie, nimeni nu se gândeşte şi la imaginea scriitorului sau ziaristului. Te dă un nebun în judecată şi îţi cere o sumă imposibilă, spunând că i-ai şifonat imaginea şi, în consecinţă, a pierdut bani. Pe el, instanţa nu-l somează să aducă nicio probă în acest sens. Sunt două lucruri diferite la mijloc: imaginea şi suma de bani, băgate la un loc. Omul spune că, dacă nu i s-ar fi voalat imaginea şi ar fi rămas întreagă, cu crenguţe de măr înflorit, ar fi câştigat enorm. Nu spune de unde şi de ce. Dacă ar fi câştigat suma, se pune întrebarea cum ar fi câştigat atâţia bani, dacă nu ilicit. În cazul acesta, el este cel care trebuie dat în judecată: pentru „câştiguri ilicite", obstrucţionate de ziarist. Cum o sumă imensă se obţine greu, chiar şi în mod ilicit, prin „inginerii financiare" complicate, rezultă că nu ar putea fi „câştigată" decât prin „luare de mită", care nu necesită efort. „Săracul" calomniat, dacă nu mai poate să ia suma imensă ca mită, trebuie s-o ia de undeva. De unde s-o ia?! De la ziarist sau scriitor. Intentează un proces. Dacă suma ilicită de bani, presupus a fi obţinută, nu e o fantezie, un pretext uşor pentru demararea unui proces de calomnie, atunci procesul nu e decât în capul calomniatului, cel care s-a imaginat frumos, înalt, onest, dar şi cu mulţi bani în buzunare. Fiind în capul unui fantezist, procesul nu există, iar calomnia, folosită pentru a câştiga şi nu pentru „reparaţii morale" la imagine, care să-i lustruiască orgoliul de cocoş, este mijloc de „câştig ilicit". Rezultă, logic, faptul că răufăcătorul nu este pretinsul calomniator, ci acela care se simte mimoză, care are o aşa fragilă imagine, că nici cu o floare nu trebuie să i-o atingi. Numai paranoicii au o impresie la superlativ despre imaginea lor, încât

să ajungă până acolo încât să creadă că aceasta ar putea valora o sumă imensă de bani. Cu cât înaintează mai mult în funcție, paranoicii încep să se viseze supraoameni, iar imaginea li se mărește, încet-încet, până la dimensiuni incomensurabile; sumele cerute cresc în consecință. Sunt cazuri în care instanța e plătită, dar, uneori, ea nu este capabilă să discearnă între adevăr şi minciună, între calomnie şi reversul ei. Când se întâmplă aşa ceva, se trage concluzia, aproape automat, că e o calomnie la mijloc. Cel calomniat nu demonstrează niciodată cu acte că ar fi fost frustrat de suma mare de bani pe care ar fi câştigat-o, în liniște, ilicit sau nu. Dacă nu face asta, cel ce spune că i s-a stricat imaginea din oglindă vrea să câştige fără muncă. Se ştie că tot ce vrei să câştigi fără muncă se numeşte câştig fraudulos, adică furt sau mită. Azi, şi hoțul din puşcărie te poate da în judecată; dacă nu pentru insultă sau calomnie, pentru discriminare tot te dă. Cum toți hoții sunt un pic paranoici, se cred cu toții cinstiți. La urma urmei, într-o societate în care politicienii caută, prin orice mijloace, să devină cunoscuți, să fie invitați de televiziuni şi să li se ia interviuri, antireclama e reclamă curată. Unii caută să-şi afirme prezența prin scandaluri. În acest caz, calomnia îi ajută; ei ştiu asta şi o provoacă înadins sau o imaginează spre propriul interes. Cu doi martori mincinoşi, poți afirma orice. În acest caz, cine trebuie să plătească? Beneficiarul reclamei gratuite, politicianul scandalagiu, sau cel care l-a ajutat să scoată capul din mocirla anonimatului?! Din păcate, răspunsul la două întrebări diferite, simplist, este unul singur: presa plăteşte. Şi pentru trucul politicianului cu reclama gratuită, şi pentru că a pierdut din spațiul editorial, şi pentru „câştigul ilicit" pe care ar fi putut să-l obțină politicianul dacă ar fi rămas aşa de neşifonat cum îşi imaginează.

— Nu-mi amintesc acest discurs, spuse femeia.

— Nici nu există. A fost un discurs spontan. Mi-a venit acum.

— E posibil, dar o idee tot transpare din carte. Cea potrivit căreia, datorită unei presupuse calomnii, poți înfunda puşcăria.

— Iar puşcăria e periculoasă pentru că, odată intrat în ea, te poţi învăţa la băutură, spuse Albert.

— Ştiu. Ai fost foarte radical, dar mai sunt încă mulţi ziarişti care susţin că libertatea presei i-ar putea năuci. Spun că sunt mult prea obişnuiţi să facă slalom printre jaloanele proceselor de insultă şi calomnie, precum şi printre interdicţii de tot felul, manageriale, politice, sociale, economice, etnice, care sunt chiar substanţa articolelor lor. Presa dă faliment din exces de informaţii. Când se întâmplă prea multe lucruri, acestea nu mai interesează pe nimeni, mai ales dacă sunt lăsate să aibă loc dezorganizat. Abundenţa de ştiri şocante, venită peste nişte cititori antrenaţi să citească printre rânduri sau să comenteze pe la colţuri, poate duce la demonetizarea mass-mediei şi dezinteres pentru aceasta. Lucrurile interesante, când abundă pe toate posturile de televiziune, te fac să alegi ultima variantă: închiderea televizorului.

— Sau să tratezi în batjocură unele teme demonetizate, spuse Albert. Spre exemplu, când auzi sintagma „guvern de largă concentrare", te gândeşti că această concentrare poate fi adâncă şi te pufneşte râsul. Căderea în derizoriu e foarte periculoasă. Oamenii nu mai au timp să ia lucrurile în serios. E trist să vezi pe prima pagină a ziarelor de mare tiraj fraze stupide de tipul „Politicianul a fost ciuruit de gloanţe şi n-a intervenit nimeni". Cine ar fi vrut ca ziaristul să intervină şi de ce?

— Eu am găsit alta şi mai gogonată în presă: „Dacă vreţi să faceţi reclamaţie la Poliţie, vă rugăm să vă programaţi din timp!", ca şi cum ar putea anticipa cineva evenimentul neplăcut, care e de competenţa Poliţiei.

— Necazul e că derizoriul din presă şi din literatură sunt induse de derizoriul din politică. Ce a fost în capul parlamentarului care a propus o „lege a circulaţiei trenurilor", numai el ştie.

— Aaaa! exclamă nevasta fostului preşedinte de partid. Cel care susţine că o lege de tipul acesta trebuie să reglementeze cât de repede trebuie să stea Pământul pe loc, ca diferenţă faţă de viteza de circulaţia a trenurilor?

— Exact, încuviinţă bărbatul. Despre el e vorba. Susţine că viteza trenurilor trebuie să varieze în funcţie de necesitatea ca acestea să fie de două categorii: de mulţi călători şi de puţini călători. Viteza creşte când cei mulţi şi deştepţi se înghesuie lângă locomotivă şi e constantă când se înghesuie la mijloc.

— Cred că a vrut să-şi bată joc de auditoriu, spuse femeia. Parodia politică e, deseori, confundată cu politica serioasă, neştiindu-se nici acum limita dintre parodic şi serios în politică. E posibil ca acest stil parodic să fie stilul parlamentarului amintit, atunci când susţine că Ministerul Transporturilor nu are pic de respect pentru călătorul care nu are decât o singură pretenţie, ca trenurile să meargă într-o singură direcţie, cu faţa, şi să încetinească la barierele nepăzite de ţărani.

— N-am înţeles. De ce trebuie să fie barierele nepăzite de ţărani şi nu de alte categorii sociale?! întrebă Albert.

— Dracu' ştie. O barieră, ori de cine ar fi nepăzită, se cheamă că tot nepăzită rămâne. E o ironie.

— Tot parlamentarul afirmă că, atunci când are o audienţă maximă, călătorul protestează împotriva Legii relativităţii, adoptată înaintea Legii circulaţiei trenurilor, lege care îl face să nu mai vadă stâlpii de pe marginea căii ferate, dacă se duce la WC-u sau se caută de bilet. Călătorul e nemulţumit de discriminarea dintre Legea zborurilor avioanelor şi cea a circulaţiei trenurilor, discriminare care face ca avioanele să cadă mai repede.

— Da, dar trenurile nu cad. Pot, în cel mai rău caz, să deraieze, spuse femeia.

— S-o fi gândit să extrapoleze zicala „totul curge" la „totul cade", afirmând că obiectele grele cad mai repede, spuse Albert.

— N-a nimerit-o. În politică, obiectele grele se menţin în funcţie, nu cad.

— Politicienii sunt, totuşi, fiinţe, nu obiecte.

— Orice politician este un obiect în mâna şefului său, spuse femeia. Ultima frază, potrivit căreia el, parlamentarul, nu are

nimic împotriva ideii ca, şi în cazul trenurilor, să se pună carul înaintea boilor, iar acestora să li se mai ceară să ia şi decizii... E clar! Totul este o ironie crasă la adresa demagogiei.

— După cum am înţeles de la tine, pe Pământ există pericolul ca actuala conducere să profite de neatenţie şi să-şi concentreze toată puterea în jurul propriului partid, spuse bărbatul. Nu cred că astfel de ironii ieftine pot avea vreo influenţă. În istoria omenirii a mai existat o perioadă când, dacă un paranoic avea ceva cu tine, te turna la partid, indiferent pentru ce, şi, după o judecată sumară, te trezeai cu ani grei de temniţă. Pentru o uitătură urâtă, pentru o înjurătură suculentă, stricătoare de imagine, erai pasibil de pedeapsă. Chiar şi zâmbetul era o calomnie sau insultă. Oamenii au început să se urască pentru simplul motiv că există. Dacă nu eşti vinovat pentru ceva, trebuie să fii! Nu există om nevinovat. Cel care afirmă că e nevinovat, devine suspect şi, fiind suspect, înseamnă că trebuie el să fi făcut ceva rău. Nu se poate altfel. Un poliţist bun te prinde oricât de nevinovat ai fi; s-a introdus cercetarea ştiinţifică şi în serviciile de investigaţii.

— Oamenii n-au nicio vină că se nasc, spuse femeia.

— Ce, dacă trăiesc au vreo vină?

— Nu. N-au nicio vină, dar prea mulţi fac pe deşteptii în speranţa că, într-o zi, vor deveni chiar deştepţi. Nu-ţi trebuie atâtea zile pentru a muri într-o zi.

— Mulţi îşi imaginează că sunt deştepţi, deci ai imaginaţie bogată, lucru care îi înveseleşte. Poporul trebuie să se înveselească şi să se bucure; cu atâta a mai rămas, spuse Albert. Nu trebuie înfundat cu idei existenţialiste.

— Într-o bună zi, bucuria se termină şi ea. Pe Pământ nu mai există nicio şansă de redresare a situaţiei. Înainte de a ne izola pe plan internaţional, ne vom izola în noi înşine. Trebuie să avem grijă ce facem cu planeta Ioza. Dacă nu putem să-i facem pe locuitori să se iubească, măcar să facem în aşa fel încât să fie mai reţinuţi în a se urî. Trebuie să facem în aşa fel încât să

nu ne pierdem toţi odată încrederea în principalele instituţii ale globului, ci pe rând. Dacă oamenii sunt doar câteodată egali în faţa legilor, trebuie să facem în aşa fel încât măcar legile să nu fie tot timpul inegale în faţa oamenilor. Trebuie să limităm tendinţa de a transforma propria noastră nedreptate într-o nedreptate şi mai mare.

— Ar fi frumos. Altfel, liberalismul va deveni o vorbă goală. Nu vor dispărea doar meseriile liberale, ci se va alege praful chiar şi de artele liberale.

— Da, dar rămânem cu arta de a fugi de orice răspundere, râse femeia.

— Arta asta nu va dispărea niciodată. După ce pierd puterea, foştii conducători se bagă în spital, îşi iau concediu de odihnă sau ies, anticipat, la pensie. N-au pic de demnitate.

— Au şi ei demnitatea lor; sunt demni de milă.

— Sunteţi pusă pe butade.

— Ce poţi să mai zici atunci când vezi că noii conducători, îmbătaţi de faptul că au reuşit să ia puterea, îi lasă pe vechii conducători să scape, numai să nu mai aibă de-a face cu ei? Uită faptul că gloria este trecătoare şi se amăgesc cu speranţa că la ei va trece mai încet. De altfel, actuala opoziţie are o vorbă: „În Opoziţie nu se intră; în Opoziţie se stă". Asta îi încurajează pe foştii conducători să stea la pândă. Nu e important că cel care a câştigat preşedinţia se poartă ca un preşedinte, pentru că, în fond, e preşedinte, ci faptul că acela care a pierdut preşedinţia se poartă de parcă el ar fi câştigat-o, dar n-a făcut-o.

— Credeam că, indiferent dacă e la conducere sau în Opoziţie, aplică politica răzgânditului continuu, spuse Albert.

— Nu cred că cei care au pus mâna pe putere se vor mai răzgândi vreodată. Ei spun că raportul de forţe e jumătate-jumătate, dar jumătatea lor, a celor ce conduc, este mai mare şi, în curând, vor înfiinţa un minister al eleganţei, unde vor numi doar reprezentanţi ai celor din Opoziţie.

— E o ironie destul de grosolană şi cu dus-întors. Aşa e şi ironia potrivit căreia partidele din opoziţie, din cauza disensi-

unilor post electorale, se împart în două tabere, o tabără fiind instalată într-o staţiune montană, iar cea de-a doua la mare.

— Nici ironia celor îndepărtaţi de la putere n-a fost de un prea bun gust, când au afirmat că preşedintele de curând validat nu are stofă şi că pot ei să-i procure un vig, spuse femeia.

— Orice formă de opoziţie spune acelaşi lucru: că actuala conducere e un pericol la adresa democraţiei ei, a vechii conduceri.

— Îmi aduc aminte. Ideea asta transpare din tot ce aţi aşternut pe hârtie.

— Eu n-am aşternut nimic pe hârtie, dar îmi dau seama că, deşi n-am scris-o eu, ştiu foarte bine conţinutul acestei cărţi. Discuţia asta m-a incitat. Acesta e motivul pentru care vreau să vă însoţesc chiar acum la dumneavoastră în cuşetă. M-am îmbolnăvit de curiozitate.

— Nu se poate aşa, spuse nevasta fostului preşedinte de partid, privindu-l ciudat.

La început, Albert nu-şi dădu seama unde se uită femeia, apoi văzu că ieşise pe culoar îmbrăcat numai în pijama, iar aceasta, croită dintr-un material foarte transparent, îl prezenta mai mult gol în lumina stelelor.

— Ah, scuză-mă!

— Nu trebuie să te jenezi. Aici, pe navă, suntem ca o mare familie.

— Iar o femeie de familie bună e, totuşi, o simfonie, spuse bărbatul.

— Ce păcat, însă, că mult prea mulţi preferă muzica uşoară!...

— Îmi place muzica grea. Să mă îmbrac, nu îmi ia decât zece minute...

— Dacă nu confunzi greutatea cu gabaritul, te aştept la capul culoarului. Până ieşi, mai privesc o dată stelele. Cine ştie; e posibil ca, luată de taifunul politicii, să uit de principala mea preocupare, aceea de a admira stelele. Mai am o pasiune, dar despre aceea am să vă vorbesc mai târziu, când am de gând să

vă invit în cuşeta mea, la o băutură şi câteva prăjiturele. Mi-ați promis un autograf...

Bărbatul văzu că nevasta fostului preşedinte al partidului se îndepărtează spre hubloul imens de la capăt, de-a lungul culoarului, şi intră în cabină cu gândul să se îmbrace şi să meargă totuşi la întâlnire. După aia, putea să coboare şi la preconizatul miting al membrilor de partid prezenți pe navă. Dacă era noul şef, cum auzise, puteau să-l aştepte.

Nu ştia ce le va spune celor prezenți, dar se gândi că avea să improvizeze el ceva. În politică, orice prostie capătă un înțeles aparte. Putea să le vorbească despre comunism, care, neavând o direcție precisă, poate veni din orice direcție. Putea să le dezvolte ideea potrivit căreia, înainte de a se baza pe câştigul fără muncă, orice societate se bazează pe munca fără câştig. Putea să glumească spunând că orice mişcare din interiorul unui partid este înăbuşită într-o friptură în sânge. Putea să le spună că au pierdut ultimele alegeri deoarece, printre votanții tipici ai partidului, s-au strecurat şi votanți atipici. Putea să le vorbească despre faptul că a existat o aripă reformatoare în partid, dar a trecut atâta timp de atunci, încât nici nu se mai ştie ce voiau să reformeze. Putea să le spună că există pericolul ca, la urmă de tot, să vină un preşedinte de partid care va dori să ştie ce vor membrii de partid, exact în momentul în care acesta nu va mai vrea nimic. Putea să le spună că, dacă speranța moare ultima, chiar că merită să trăieşti cu speranța. Putea să le înşire toate racilele muncii de clasă.

— Nu te îmbraci?! îl trezi însoțitorul din visare.

— Chiar, tresări, ar fi bine să mă îmbrac. Dacă tot eşti aici, ai putea să-mi sugerezi ce să iau pe mine.

Se consultară destul de mult timp şi ajunseră la concluzia că, dacă ai de unde alege, rămâi tot cu ce ai, aşa că, se gândi Albert, tot costumul în care fusese îmbrăcat atunci când se trezise aici, în cabină, era mai bun.

— Nu trebuie să te grăbeşti, spuse însoțitorul, văzându-l cum se precipită să-şi tragă ciorapul. Până la destinație, mai avem.

— Mi-am pierdut cartela personală. Cu ce închidem?

— Lăsăm aşa. Pe navă nu se fură. Nici nu au ce să fure.

— Hainele, tehnica de calcul, sticlele cu băuturi fine sau vinuri vechi...

— N-au ce face cu ele. Astea se găsesc din abundenţă, în toate cuşetele.

Traseră trapa şi se apropiară de nevasta fostului preşedinte al partidului.

— Stelele sunt, ah, o frumuseţe, domnule dragă, văzute de aici, din spaţiu! spuse femeia, când bărbaţii ajunseră lângă ea. Cel ce ştie să vadă frumuseţea în orice lucru e un om bogat.

Făcu un gest graţios cu mâna şi îşi aranjă un fald al rochiei. Albert vru să ceară informaţii, dar femeia o luase deja înainte, de-a lungul culoarului, obligându-i să o urmeze.

— Dânsul ar putea să rămână aici, se întoarse ea şi arătă spre însoţitor. Îi recomand să privească stelele şi să se gândească la ele. Sunt o frumuseţe.

— Nici nu mă gândesc, spuse purtătorul de cuvânt.

— Atunci, ai putea să te aşezi pe unul dintre fotoliile din hol şi să ne aştepţi. Poţi trage şi un pui de somn.

— Nu-mi arde de somn. Văd că nu vrei să înţelegi că misiunea mea e să fiu umbra domnului Hosman.

— Am încercat şi eu, le aruncă femeia din uşa liftului şi îi pofti înăuntru.

Coborâră cele 7 nivele, până la nivelul 2, unde ştiau că au loc şedinţele.

Când văzu mulţimea din sală, Albert se opri o clipă în loc şi se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă în cuşetă, să caşte gura pe Internet, să doarmă până la destinaţie şi s-o lase dracu' de adunare.

— Îţi aduci aminte de episodul tragic, când ai fost călcat în picioare? întrebă femeia.

— Vă cred, spuse bărbatul, simţind că se ridică părul pe el.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Într-un fel sau altul, pentru a ajunge în faţă, cu toţii suntem călcaţi în picioare. Acum, lucru-

rile trebuie privite altfel. Eşti liderul. Le ţii discursuri şi îi conduci. Nu te mai contrazice nimeni.

— Ca să fii conducător, trebuie să fii născut pentru asta. Eu nu sunt.

— E fals, spuse Dieta. Fiecare dintre noi are o genă de conducător, care nu se manifestă decât în anumite condiţii. Chiar dacă nu vrei să fii lider, atunci când ai ajuns în vârf, mulţimea te face să te simţi aşa, chiar dacă nu vrea. Mulţimea acţionează, de multe ori, contrar vrerii fiecărui individ al ei.

Oamenii, în mare parte cunoscuţi din timpul călătoriei spre planeta Ioza, se dădură la o parte, formând un culoar pe spaţiul dintre rândurile de scaune.

Albert, soţia fostului conducător al partidului şi însoţitorul, trecură prin tunelul de trupuri, într-o mare de aplauze, către podiumul din faţă, unde îi aşteptau trei persoane.

— Eu sunt Mel Alanin, şeful grupului de hidrotehnicieni ai navei, dânsul e Axel Kron, hidrotehnician, iar dânsa e Melinda Berden, secretara mea particulară, spuse un bărbat mustăcios. Vă aşteptam.

— Să ce?!

— Să preluaţi conducerea partidului, până la descoperirea celui ales.

— Organizaţia de aici, de pe aerodină, e condusă de hidrotehnicieni?! întrebă doamna Melior.

— Sunt câţiva ingineri şi ciberneticieni aici. Ceilalţi sunt la datorie. Deşi ne-ar fi plăcut să fim cu toţii, meseria nu ne permite să părăsim locul de muncă de la nivelul 0, sala maşinilor. În schimb, sunt prezenţi toţi hidrotehnicienii.

— Aţi venit să controlaţi curgerea timpului? întrebă însoţitorul.

— Nu trebuie să ne ironizaţi. Dacă aţi şti câtă muncă este...

— Cred că e cazul să le spuneţi câteva cuvinte celor de faţă, arată secretara hidrotehnicianului-şef către microfon.

— Ce pot să le spun?

— Spune-le ceva despre taxe şi impozite! îi şopti însoţitorul. Când aud despre acestea, ascultătorii devin, brusc, atenţi.

Albert se apropie de microfon, îşi drese vocea şi se aşeză cu un cot pe măsuţa din faţă, cum văzuse la televizor că fac politicienii pentru a părea relaxaţi.

— Am auzit că, pentru a vedea poporul că nu doarme, noul preşedinte al Pământului nostru doarme cu lumina aprinsă, începu, gâtuit de emoţie.

— Despre taxe şi impozite, nu despre somnul preşedintelui, îl înghionti însoţitorul.

— Şi atunci, reluă oratorul, vă întreb: cine plăteşte această risipă de energie electrică, dacă nu cetăţenii, prin zeci şi sute de taxe şi impozite? Măririle de preţuri din acest an vor fi micşorate, dar nu se spune niciodată cu cât se măresc preţurile şi cu cât se micşorează. Preţurile nu sunt mărite neapărat pentru ca, apoi, să fie scăzute, ci ca să aducă profit. S-a ajuns ca să se spere mai mult de la apropiata integrare a Pământului în Uniunea Intergalactică II, din care, de fapt, face parte. Risipa conducătorilor a lăsat urme adânci în conştiinţa noastră, traumatizată de ei, dar, măcar acum, prin introducerea cotei unice de impozitare, veniturile vor fi mai mari. Nu e adevărat că aceasta îi dezavantajează pe cei săraci, ci îi avantajează chiar şi pe cei săraci cu duhul, calculul fiind mai simplu. Omul speră ca, atunci când vom intra în Uniune, vor veni vremuri grele şi pentru proşti. Nu vor veni; proştii cad din funcţii, dar pun bani deoparte. Un capitol spinos de negociere este concurenţa; avem ceva concurenţă neloială, dar nici din aia prea multă. Ce-am fost şi ce am ajuns sau ce n-am fost şi ce n-am ajuns, totuna. S-au băgat bani, dar economia, ca o ingrată, continuă să funcţioneze după legile ei, necunoscute de noi, şi întârzie în a-şi arăta rezultatele. Poate că a fost subvenţionată corespunzător, dar acolo unde nu trebuie; nu vom şti niciodată. Cine ştie unde trebuie subvenţionată economia şi unde nu? Spuneţi-mi! Ştie cineva?

Câteva clipe, se lăsă o linişte de mormânt peste sală.

— Liniştea e cea mai ieftină muzică, dar nu cred că are cineva chef de muzică ieftină, spuse Albert. Ei, îmi spune cineva unde trebuie subvenționată economia?

— Nu trebuie subvenționată deloc! se auzi o voce. Trebuie votate şi legile economiei de piață. Patronii trebuie lăsați să-şi facă treaba şi să plătească taxe şi impozite, iar dacă nu le merge, trebuie lăsați să dea faliment, în mod normal, nu să fie susținuți preferențial.

— O fi cum spui dumneata, reluă Albert, dar, în ceea ce îi priveşte pe actualii conducători pământeni, experților contabili nu le place să aibă dreptate nici când au. E periculos. În plus, nici patronii nu sunt corecți cu angajații şi îi dau afară când stau. Un electrician bun e acela care stă, nu acela care munceşte degeaba sau plimbă patentul. Electricianul sau orice alt prestator de servicii sunt buni când nu se întâmplă nimic rău, nu atunci când repară, tot timpul, răul. Ne-am învățat să vorbim despre muncă şi am uitat de efectele acesteia. Nu patronii trebuie să stea degeaba, ci aceia care, prin ideile lor, îi țin în spate. Dar să-i lăsăm pe cei ce muncesc! Aceştia stau sau nu stau degeaba; conducătorii sunt cei care nu se mai pot opri din stat. Îi vom obliga să se oprească şi să se uite către cei ce muncesc pentru ei, să le organizeze mai bine munca. Dacă ai o organizare bună, poți să stai. Nu spun că trebuie să muncim 24 de ore din 24, cum se laudă actualul preşedinte că face, dar 8 ore tot trebuie să muncim. Omul a câştigat alegerile pentru că a spus exact ce a avut în cap. Da, dar a avut ceva în cap? Cele 8 ore de muncă nu sunt înspăimântătoare, dacă nu te-ar înspăimânta ce trebuie să faci în timp ce munceşti. Puțin respect din partea patronilor nu strică. Vom impune respectul reciproc cu forța, dacă e nevoie; după ce oamenii se vor învăța cu respectul, acesta va fi liber să se autoimpună. Pentru a negocia la sânge cu Uniunea Intergalactică II, guvernul actual n-a înțeles altceva decât să pună în evidență grupele sanguine ale demnitarilor şi averile lor. Vom căuta să formăm o nouă categorie socială de vârstă:

tineretul de proximitate. Aceştia sunt oameni în proximitatea vârstei de 35 de ani, care au oarecare experienţă şi n-au dat nici în ramolisment sau darul beţiei, ca cei de peste 35. Numai ei sunt în stare să scadă foarte mult sărăcia.

— Dacă sărăcia va scădea atât de mult, noi, săracii, ce ne facem? se auzi o voce din sală.

— Am spus că va scădea sărăcia, nu că va dispărea. O vom menţine la cote acceptabile. Dacă vreţi, vă dăm şi vouă locuri de muncă.

Auzind că e posibil să fie pus la muncă, cel care vociferase nu mai scoase niciun sunet.

— Mai bine am crea o clasă de mijloc puternică! se auzi o altă voce.

— Nimănui nu-i convine să facă parte din clasa de mijloc, unde e cel mai mare procent de nesiguranţă. Fiind aşezată la mijloc, clasa de mijloc nu o poate lua nici în sus, nici în jos, şi atunci nu mai există decât o şansă: să fie dată puţin mai la stânga sau puţin mai la dreapta.

— Despre noi, pensionarii, nicio vorbă! interveni un altul. Cei care depăşesc vârsta de pensionare au pensie mai mică. Cine îndreaptă această nedreptate?

Albert se depărtă de microfon, îl acoperi cu mâna şi se întoarse către Mel Alanin:

— Avem pensionari pe navă?!

— O grămadă. Ei sunt votanţii cei mai fideli.

— Ce să-i spun? Habar nu am cum funcţionează sistemul de pensionare.

— Nici n-ai cum să ştii. Se schimbă tot timpul. Spune-i că susţinem pensionarea anticipată pentru toată lumea!

— Susţinem pensionarea anticipată pentru toată lumea!

— Aşa să faceţi! se auzi pensionarul. Dar să vă grăbiţi! Există voci care susţin că la anu' va fi sfârşitul lumii.

— Nu vă contrazic, continuă Albert, dar vă spun că, în mod sigur, peste 2 ani va fi anul de după sfârşitul lumii. Dacă nu va

fi sfârşitul lumii, sfârşitul unei lumi tot va fi: sfârşitul lumii celor care vor să pună politica la zid. Politicienii de azi fac jocul celor care cred că politica e un moft; nu îmbracă ideea în noianul lor de cuvinte, ci o ascund. Decât să învăţăm din greşelile trecutului, mai bine le vom ocoli pe cele viitoare. Nu vom putea rămâne în memoria celor ce vin, decât dacă le stimulăm memoria. Trecutul nu poate fi modificat, dar viitorul, da; cu condiţia să ştim să-l anticipăm. Strămoşii noştri s-au ridicat pe picioarele dinapoi mult mai încet decât o facem noi azi. În ce constă fenomenul politic pământean? Răspunsul îl dă fiecare, după cum îi e felul, iar eu spun că fenomenul politic pământean de azi constă în umor. După vânzoleala alegerilor, nici nu poate fi altfel. După plictiseala oferită de diversitatea ideilor, urmează politica monocromă. Politica este văzută prin prisma scriitorilor de proze umoristice. Nu am ştiut pe unde să intrăm în politică şi am intrat fiecare pe unde am putut. Nu mai vorbesc, cu ce oameni am intrat în politică. O altfel de politică trebuie să facem cu altfel de oameni. Aceştia suntem noi, dar nu ajunge. Trebuie să recrutăm noi membri de partid. De unde să-i iei? Cum o dai, cum o învârteşti, oamenii tot ăia sunt. Ce pot ei înţelege în afară de faptul că politica e un instrument de căpătuială? Dacă intri în tot felul de jocuri politice, ai şansa de a ciupi o finanţare de colo, una de dincolo şi comision în consecinţă. Se trag vile, bucăţi de pământ, fabrici, maşini, elicoptere şi conturi grase. Cu timpul, cei căpătuiţi îşi trag şi rudele după ei, deoarece politica se face cu oameni, nu cu arbori. Necazul e că omul se mulţumeşte cu ce are, din cauză că a fost educat să ştie că i se ia tot, dacă nu se mulţumeşte cu puţin. De pe Ioza, unde lucrurile sunt serioase pentru că sunt bine plătite, lucrurile de pe Pământ se văd deformate, pentru că sunt înadins deformate de cei ce au interesul să nu se bage Uniunea Intergalactică II în afacerile lor. Când lucrurile nu sunt bine plătite, deoarece sunt ţinute la joasă valoare, intervine furtul. Furtul e apanajul societăţii sărace. Ce să furi într-o societate bogată,

unde nimeni nu are nevoie de ceva? Când furtul se încetăţeneşte, adică devine tradiţie, se poate trece chiar şi la conservatorism, adică la conservarea, printre altele, şi a acestei inestimabile valori care este furtul. Când furtul se generalizează, nu mai ai ce să-i faci, trebuie să-l legalizezi. Cine îşi face iluzii, în lupta împotriva corupţiei, ori e prost, ori demagog. Cine a mai văzut să se suspecteze hoţii între ei?! Spectacolul politic pământean e captivant, e colorat, are ceva de bâlci, dar nu foloseşte nimănui, în mod real. Ziariştii sunt bucuroşi că au despre ce scrie, politicienii sunt bucuroşi că au ce spune şi atât. În loc să fie felicitaţi că se bagă „unde nu trebuie", ziariştii sunt implicaţi în procese interminabile. Extratereştrii nu ne înţeleg nu pentru că avem o gândire complicată, ci pentru că n-au ce înţelege. Totul e mimetism. În loc să luăm ce e bun de la ei şi să adaptăm, fără multe modificări, după ce că suntem proşti, avem şi orgoliul exacerbat ca extratereştrii să preia de la noi. De multe ori stai şi te întrebi: ce o fi în miezul lucrurilor? Ei, ce credeţi că e în miezul lucrurilor?

Văzând că se lasă liniştea şi nu răspunde nimeni, Albert luă sticla cu vin aflată pe tava din faţa lui, turnă într-un pahar şi bău cu înghiţituri mici.

— Pe dracu'! strigă un atomoelectrician, enervat că preşedintele face degustări în timp ce el stă şi se uită.

— Exact, spuse oratorul. Acesta e răspunsul: „pe dracu'", adică nimic. Ce să fie în mijlocul lucrurilor, într-o societate unde, deocamdată, totul e spoială? Chiar şi sfera politicului e goală pe dinăuntru. Cum vedem, la contactul cu solul societăţii civile, aceasta ţopăie ca o minge fistichiu colorată. Din punctul de vedere al extratereştrilor, oamenii de pe Pământ nu pot fi oameni decât între ei, la o băutură sau la o discuţie, considerând că odată ieşiţi în spaţiul cosmic, nici măcar între noi nu mai putem fi oameni, libertatea dându-ne dreptul să descătuşăm şi resentimentele. Încă nu suntem în măsură să-l facem pe criticul nostru să nu se întrebe cum am scris istoria, din cauza conţinutu-

lui ei captivant. Ce a fost captivant la noi, s-a râncezit, i-a trecut termenul de garanție. Ce nu înțeleg mulți e faptul că nu ne trebuie mai mult talent pentru a captiva atenția criticului de la Uniunea Intergalactică II, ci un cu totul alt fel de talent sau, în lipsă, măcar o altfel de abordare a talentului actual de a ne face interesanți şi bine înțeleşi. Pentru a fi primiți în Uniunea Intergalactică II, mai avem multe de făcut, dar şi mai multe de spus. Pentru Pământ, nu mai e nicio şansă, dar vom descoperi omul providențial care va da noi valențe politicii noastre, pe planeta Ioza. Dintr-un patriotism prost înțeles, acum se fură doar de pe Pământ...

— E de-ajuns, îi şopti însoțitorul. Ridică mâinile, flutură-le şi zâmbeşte!

În loc să facă asta, Albert ridică paharul cu vin, le ură tuturor sănătate, fericire, noroc şi călătorie plăcută în continuare. Cu toții se gândeau că se va lăsa cu mese întinse, ca la plecarea de pe Ioza sau cum era tradiția politică în partidul lor, dar se înşelară.

— Acum, strigă şeful hidrotehnicienilor, pentru că preşedintele nostru interimar de partid a terminat ce a avut de spus, vă rog să vă întoarceți la locurile voastre de muncă, să vă continuați activitatea de dezlegare a cuvintelor încrucişate, scrierea cine ştie căror romane de aventuri, jocurile pe calculator sau de poker! Odată ajunşi pe Pământ, de bucurie că nu mai sunteți pământeni, nu are niciun rost să cântați, să dansați, să vă beți mințile sau să alergați după femei; nu suntem sportivi în carantină. Suntem în misiune şi trebuie să-l ajutăm pe Albert Hosman în depistarea şi capturarea celui care va trebui să ne conducă în continuare.

— Ba să-i lăsăm să se bucure, interveni Albert. Orice luptă începe cu o pauză. E mai puțin nociv ca unii să înceapă războiul şi alții să-l continue. Noi vom începe războiul. Aş putea spune că viața, în general, e ca un tren: pentru unii, e ca un personal, pentru alții, ca un rapid, şi pentru a treia categorie,

ca un expres de mare viteză. Va trebui să facem în aşa fel încât viaţa noastră, a celor de aici, să fie ca o navă cosmică.

Asistenţa începu să aplaude frenetic şi să scandeze lozinci, provocând o gălăgie infernală.

Fură invitaţi cu toţii la o supă de protocol, apoi un grup de ingineri execută un dans social-patriotic din zona întunecată a planetei Ioza şi începură să se împrăştie şi să se bulucească la lifturi.

— Felicitări pentru discursul ţinut, domnule Hosman! spuse Mel Alanin.

— Mulţumesc foarte mult, se întoarse proaspătul preşedinte de partid. Aerodina asta are cabină de control? De unde este condusă? Trebuie să aibă nişte piloţi, tablouri de bord, chestii de-astea, cum am văzut eu în filme.

— Piloţi, în adevăratul sens al cuvântului, care să tragă de manete şi să apese pe butoane, nu are. Tot aparatul tehnic, care se găseşte la nivelul 0, funcţionează ca un tot unitar. Furnicarul de acolo, care se îngrijeşte ca toată aparatura să funcţioneze normal, este pilotul. Odată fixată traiectoria, tehnicienii nu mai au altă treabă decât să se îngrijească de buna funcţionare a aparaturii.

— Dacă se prăbuşeşte tot sistemul? întrebă Albert.

— S-a prevăzut şi asta. Când cade sistemul, aerodina trece automat pe un sistem de rezervă, şi nu are un singur sistem pentru cazuri de avarie, ci trei. Veniţi să vă arăt?

— Am înţeles de la doamna Melior că eu voi lua primul cuvântul. De aici, am tras concluzia că există şi un al doilea vorbitor.

— Nu mai există niciun vorbitor, spuse Alanin. În discursul dumneavoastră, aţi spus cam tot ce era de spus.

— Vizităm nava?

— Sigur. Ne apropiem de destinaţie şi am primit ordin să vă duc la „acvariu".

— Ce acvariu?! se miră Hosman.

— Aşa îi spunem noi compartimentului de sub nivelul 0, de unde putem admira stelele şi coborârea pe Pământ. Nu aţi asistat la coborârea pe Ioza?

— Nu. Am avut un accident şi m-am trezit prea târziu.

— Merg şi eu, spuse soţia fostului preşedinte al partidului. Cu toate că mă găsesc pe navă de atâţia ani, n-am vizitat-o şi nu am fost invitată niciodată să privesc o asolizare din interiorul „acvariului", deşi ştiam de existenţa acestuia. Aram m-a ţinut departe de tot ce se întâmplă.

— Dacă domnul Hosman vă permite...

— Sigur că-mi permite.

— Ar fi fost de preferat să fim cât mai puţini, dar, în sfârşit, să mergem. Acesta cine e? întrebă hidrotehnicianul-şef.

— Purtătorul meu de cuvânt, spuse Albert. Are misiunea să nu mă piardă din ochi, aşa că, vrem sau nu, trebuie să ne însoţească.

Coborâră la nivelul 0, iar Albert îşi aduse aminte că mai fusese în sala maşinilor. Încrengătura de ţevi, cabluri, manometre, transformatoare imense, tablouri de comandă şi tot felul de aparate de măsură, printre care se foiau specialiştii încolo şi încoace, îi erau familiare. Printre tehnicienii în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero sau atomodinamică recunoscu trei persoane.

— Am mai fost aici, spuse Albert.

— Nu se poate.

— Ba da. M-am dus pe Ioza cu aceeaşi aerodină 068 cu care mergem acum. Am nimerit nivelul 0 din greşeală, încercând să găsesc sala de şedinţe. Îmi amintesc faptul că aici e sala maşinilor, iar sus, la nivelul 1, e reactorul superluminic. Doamna vă poate confirma faptul că ne-am întâlnit şi atunci.

— Sunt patru reactoare superluminice, spuse Mel.

— Mă rog.

— Dânsul e omul cu soacra, râse un tehnician, apropiindu-se. În plus, ne-am întâlnit în campania electorală. Vă aduceţi aminte de mine? Sunt Ian Vişeschi, atomoelectricianul.

— Sigur că îmi amintesc, spuse proaspătul preşedinte, deşi nu-şi aducea aminte nimic.

— Despre ce soacră vorbeşte?! întrebă şeful tehnicienilor în hidrodinamică.

— Înainte de a nimeri dânsul aici, a venit o femeie în vârstă, spuse Ian. Era soacra lui şi părea destul de pornită. Unde e acum?

— A rămas pe Ioza, spuse Albert.

— Aţi scăpat de ea, în sfârşit, începu atomoelectricianul să râdă.

— Nu e de râs.

— Ba da, deoarece asta îmi aduce aminte de bancul cu nunta de argint şi soacra.

— Nu ne arde de bancuri, interveni Mel.

— Cum vreţi. Nu ţin neapărat să vi-l spun.

— Lasă-l, domnule, să spună bancul, că avem destul timp să vizităm nava! spuse femeia.

— Bine. Spune odată bancul acela, că ne grăbim! se enervă şeful hidrotehnician.

— Doi tipi sărbătoresc nunta de argint. „Ai fost fericit în căsnicie?", întreabă unul. „Sigur că am fost", răspunde celălalt. „Care a fost cea mai fericită perioadă din această căsnicie?". „Anii petrecuţi într-un lagăr de concentrare". „Eu nu am avut norocul acesta, spune primul. A venit şi soacră-mea după mine, în lagărul unde am fost închis."

Râseră cu toţi, iar Albert strânse mâinile şi îi felicită pe toţi tehnicienii strânşi împrejurul lor. Aceştia îl aplaudară şi îi urară mult noroc în continuare, în misiunea de identificare a unui om nou, providenţial, care să ducă partidul la succese electorale răsunătoare.

În timp ce lucrătorii sălii maşinilor se întorceau la locurile lor de muncă, hidrotehnicianul le arătă o scară şi îi îndemnă să coboare.

— Unde mergem? întrebă Dieta.

— Jos e „acvariul", spuse Mel.

— Nu se vede nimic, spuse Albert.

— Veți vedea.

La capătul scării nu era nimic sau, cel puțin, asta era senzația pe care o aveai. Nu se vedea decât hăul stelar.

— Mă ia ameţeala, spuse femeia. Nu se mai vede nimic din nava noastră. Stelele sunt superbe, nişte diamante într-o mare de vid întunecat, dar dacă le priveşti de pe navă. Moralul nostru nu poate fi menținut la cota de avarie decât dacă e susținut de un suport material: aerodina. Unde e aerodina?

— Aerodina e deasupra noastră. Sub ea, ca într-o cupă de cristal sau, mai prozaic, ca într-o lentilă concav-convexă, lipită de navă, suntem noi. Un sistem optic face ca să nu se mai vadă nimic în jur şi să ne simțim de parcă am fi în mijlocul hăului interplanetar. Imaginați-vă că podeaua este aici, la capătul scării. Dacă n-ar fi nimic, fără costume autonome ne-am sufoca imediat, le explică şeful.

Pipăiră cu piciorul podeaua invizibilă şi păşiră cu prudență, ca pe o podea de întuneric înghețat.

— Mi-e frică, spuse Albert.

— La toți ne e frică, spuse purtătorul de cuvânt. Priviți! Scara a dispărut. A dispărut nava şi de jur-împrejur nu se văd decât stele. Suntem în hăul cosmic, doar că nu plutim în imponderabilitate, ci stăm pe ceva reprezentând o placă de nimic.

— Mă simt ca un peşte în apă, spuse femeia. Lipsesc doar monştri galactici, care să se zgâiască la noi.

— De-asta îi şi spune „acvariu", numai că, puteți fi siguri că nu ne vede nimeni. Nava, deci şi această incintă a ei, aflată la bază, sub nivelul 0, sunt invizibile. Totul nu e decât obişnuință. Trebuie să vă învățați să priviți altfel lucrurile, să vă întoarceți optica pe dos şi să vă gândiți că noi suntem cei care privim de jur-împrejur. Hăul înconjurător este, de fapt, acvariul, iar noi suntem vizitatorii.

— E mai liniştitor să punem problema aşa, spuse femeia.

— Când vom ajunge în atmosfera Pământului, nu coborâm imediat, le explică şeful hidrotehnician. După câteva mici reparaţii ale daunelor ce vor fi provocate de traversarea atmosferei terestre, transformăm şi nava într-un vehicul invizibil, astfel încât să trecem neobservaţi. Avem misiunea să depistăm, prin mijloace tehnico-psihice specifice, omul providenţial, să-l urmărim, să facem un raport şi să-l luăm cu duhul blândeţii, astfel încât să prindă gustul politicii şi puterii şi să ceară singur să meargă pe Ioza. Nu trebuie să ştie nimeni că ne-am întors.

— Dacă voi faceţi toate astea, eu ce rol mai am? întrebă noul preşedinte al partidului. Am înţeles că eu sunt elementul primordial. Mi-au băgat şi un microcip în cap.

— Nu contestă nimeni rolul pe care îl aveţi. Dumneavoastră sunteţi antena prin care noi descoperim persoana. Vă urmărim cu atenţie.

— Dacă nu reuşim să găsim omul providenţial?

— Atunci aplicăm metoda perversiunii sovietice, spuse hidrotehnicianul.

— Ce e aia „sovietice"?

— Vreo formă de perversiune despre care n-am auzit.

— E un cuvânt inventat, spuse femeia.

— Nu ştiu, spuse hidrotehnicianul. Cred că ni se va spune la timpul potrivit. Tot ce ştiu e că va trebui să facem foarte multă politică, oriunde ne-am afla. Pe Pământ nu-i mai putem face pe oameni să creadă că totul este politică – socială, culturală, economică, financiară, sexuală, filosofică –, dar trebuie să ne antrenăm pentru planeta Ioza. Aceasta este, acum, casa noastră. Nu putem să dăm greş. Nu avem voie.

— Foarte bine, spuse Albert. Dacă misiunea ne-o cere, putem să organizăm şi jocuri politice de vară. Putem să organizăm şi olimpiade politice de iarnă.

— E deja prea mult. Nici nu avem atâţia bani, dar, pentru a cunoaşte mai bine oamenii şi pentru a ne propaga ideile în rândul lor, putem improviza o formaţie de dansuri sociale. Ne-

având prea mult de lucru, băieții de la tehnic s-au antrenat temeinic în sensul acesta.

— Putem organiza şi un grup de cântăreți. Eu ştiu câteva melodii populare din folclorul negru.

— Unde ai auzit dumneata de „melodii populare din folclor"?! sări femeia.

— La televizor.

— Asta e expresie pleonastică.

— Dacă o expresie e pleonastică sau nu, nu are prea multă importanță. Important e ca dumneavoastră, domnule Hosman, să fiți atent la descoperirea omului providențial, iar noi recrutăm cât mai mulți membri de partid. Putem să-i luăm şi din pat, dar nu e indicat. Cel mai bine e să ajungă pe Ioza deja educați în spiritul şi litera programului nostru.

— Să iei oamenii din pat, de lângă nevestele lor, e într-adevăr o perversiune, spuse femeia.

— Nu luăm doar bărbați. Luăm şi femei de lângă soții şi copiii lor, luăm şi bătrâni, luăm şi tineri...

— Pe ce criteriu?

— Pe criteriul competenței, spuse hidrotehnicianul. Nu avem nevoie de gunoaie într-o societate nouă.

— Da, numai că, pe Pământ, funcțiile sunt ocupate mai mult de incompetenți, pe criterii arbitrare.

— Avem metodele noastre ştiințifice de depistare. Avem şi o aparatură performantă.

— Ştiințifică sau nu, răpirea oamenilor nu numai că e imorală, dar constituie chiar un delict, interveni Albert.

— Mai bine ați aduna bătrânii, spuse purtătorul de cuvânt. Sunt mulți şi mănâncă degeaba. Poate aşa se face economie, prin limitarea cheltuirii resurselor.

— Bătrânii sunt primii care vor vrea să meargă, spuse femeia. Sunt nemulțumiți că nu sunt băgați în seamă, iar dacă îi atrageți în activități de partid, vor sări în sus de bucurie. Nu am înțeles niciodată de ce fac atâta gălăgie că sunt discriminați, că

sunt tratați ca o minoritate fără importanță, când ei sunt, de fapt, majoritatea.

— Da, dar şi aşa, dacă luăm toți proştii în vârstă, aceştia tot reprezintă o majoritate, interveni Albert.

— Indiferent de vârstă, proştii reprezintă totdeauna majoritatea, spuse şeful hidrotehnicienilor. Nu ne interesează aceştia. Ne interesează cei cu creier.

— Oamenii în vârstă, dacă au ceva în cap, nu mai pleacă niciunde, spuse însoțitorul.

— Oricum, întâi încercăm să-i convingem prin munca de la om la om şi numai în ultimă instanță, dacă vedem că nu înțeleg, îi luăm pe sus.

— Oricum, spuse Albert, asta e răpire şi tot delict se cheamă.

— Nu e un delict mai mare decât acela al firmelor care prestează servicii funerare „non-stop", spuse şeful hidrotehnicienilor. Acestea nu au înțeles noțiunea de „non-stop", de „fără oprire", în sensul de „zi şi noapte". Au înțeles că trebuie să lucreze încontinuu, iar atunci când nu au activitate, o provoacă.

— Cum adică?! se sperie femeia.

— Adică omoară oameni.

— Asta da perversiune: să ucizi şi apoi să-ți oferi serviciile mortuare, după care să mai iei şi bani.

— Mai bine i-ar omorî pe bătrânii care mănâncă o pensie degeaba, spuse însoțitorul.

— De unde ştii tu care pensionar mănâncă banii degeaba?! se miră Albert.

— Dacă s-ar face o recorelare a pensiilor şi pe criteriul calității, s-ar putea vedea asta.

— Pe dracu'! Foarte mulți au făcut o facultate degeaba. Şi apoi, printre facultăți, sunt multe care, odată făcute, nu-ți relevă calități mintale deosebite. Cei care şi-au plătit examenele nici nu poți spune că au studii superioare.

— Până la urmă, cred că firmele alea de servicii funerare tot la bătrâni se referă, în principal, spuse femeia. Dacă nu sunt

chiar bogaţi, cei mai mulţi au ceva bani strânşi de-a lungul vieţii.

Văzură că şeful hidrotehnicienilor se face galben la faţă şi nu-i mai bagă în seamă. Uitându-se undeva în depărtare, îşi ştergea fruntea transpirată şi mâinile îi tremurau.

— Vă e rău? întrebă Albert.

— Ajungem.

— Era şi cazul.

— Ajungem pe planeta albastră, dar situaţia e albastră.

— De ce?

— Pentru că Luna a dispărut, spuse întinzând braţul într-o direcţie ştiută doar de el. Nu mai e.

— Cum adică?! se miră femeia.

— Acolo trebuia să fie Luna, satelitul natural al Pământului, şi nu mai e.

— Acum, noi ce ar trebui să facem?! se miră Albert. Dacă nu mai e, nu mai e şi gata. Bine că e Pământul.

— Vă vine uşor să vorbiţi, dar eu, ca navigator spaţial, obişnuit să văd Luna chiar acolo, unde nu mai e, simt un gol în inimă. Nu mai vorbesc de faptul că un corp ceresc nu dispare, aşa, pur şi simplu.

— Ce aţi fi vrut, să dispară Pământul şi să rămână Luna?

— Ar fi fost un dezastru.

— Vedeţi?!

— În felul acesta, îndrăgostiţii nu vor mai putea să dăruiască Luna de pe cer, spuse însoţitorul.

— Dă-i dracu'! sări, nefiresc, şeful hidrotehnicienilor.

Căzând în genunchi, izbucni în plâns şi lovi cu pumnul podeaua invizibilă, cercetându-i pe rând, cu privirea îndobitocită de durere.

— Poate nu e acesta Pământul, spuse femeia. Poate e altă planetă. Poate am nimerit în altă parte.

— Ar fi fost bine, dar nu e aşa, spuse hidrotehnicianul, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi faţa cu o batistă mare, albă.

E chiar Pământul. Nu vedeți Antarctica Orientală?! Se văd bine şi cele două Africi. Nu sunt sigur, dar cred că nici Pământul nu este în regulă.

— Ce vrei să spui?

— Spun că e aşezat în spatele planetei Venus şi se roteşte, împreună cu aceasta, în jurul Soarelui.

— Şi, care e necazul? întrebă Albert.

— Acela pe care l-am observat nu cu mult timp în urmă: Pământul stă tot timpul în spatele lui Venus. S-ar putea să nu mai primească destulă lumină de la Soare. Lucrul acesta mă îngrijorează mai mult decât trecerea prin centura de asteroizi, care, dacă nu foarte periculoasă, e enervantă.

— Fii calm! Poate nu e chiar aşa.

— Ba e chiar aşa. Mă enervez tot încercând să fiu calm.

— Nu are niciun rost să ne enervăm. Bine că suntem noi în viață. Uneori, viața unui singur om e mai importantă decât viața unei întregi planete. Uneori, firul de praf poate fi exponentul muntelui.

— Aveți dreptate. Vă rog să mă scuzați! Preț de o clipă, am fost furat de un sentimentalism ieftin. Sunteți pregătiți de impactul cu atmosfera terestră?

— De ce n-am fi?

— Mulți nu suportă. Spun că se simt ca în flăcările Iadului. La frecarea cu atmosfera, pereții „acvariului" şi cei ai navei se aprind. Dacă mergem înăuntru, nu vedem nimic. Aici, suntem nevoiți să vedem flăcările din jurul nostru.

— Şi ce? Simțim ceva?

— Nu. Căldura nu ajunge la noi, dar impactul psihologic e mare.

III

După ce flăcările din jurul „acvariului" se stinseră, cu cea mai mică viteză posibilă, aerodina înconjură de câteva ori globul pământesc, dar prin perdeaua de fum, ieşită din învelişul încă incandescent al vehiculului spaţial, nu puteau vedea mare lucru. Vizibilitatea era redusă şi din cauza faptului că era tot timpul noapte, Pământul nemaifiind luminat de Soare.

— Va trebui să coborâm într-o zonă nepopulată, îl auzirăpe Axel Kron, subalternul hidrotehnicianului şef, care tocmai intrase pe uşa invizibilă, împreună cu Melinda Berden.

— Avem de făcut câteva reparaţii şi trebuie să refacem şi învelişul incandescent al navei, spuse secretara.

— Nu ne întoarcem în Esper, oraşul de unde am plecat? întrebă Alanin. Acolo avem cele mai perfecţionate ateliere şi specialiştii cei mai buni.

— Ba da. Regiunea respectivă e destul de depopulată şi majoritatea echipajului e din regiunea Esperului. Nu are niciun rost să ne ducem în altă parte.

— Dar ce, vreţi să sugeraţi că acum ne găsim într-o zonă populată?! se miră Albert.

— Sigur.

— E cam pustiu. Nu văd prea mulţi oameni.

— Aşa a înţeles noua conducere să ţină în frâu o creştere demografică exagerată, prin aplicarea conceptului de reproducere umană asistată, spuse secretara. Când te hotărăşti să te reproduci, faci o cerere şi e trimis un agent să te asiste. Închipuiţi-vă cum e să stea cineva lângă tine într-un asemenea moment.

— Destul de penibil. Nu puteau să scadă densitatea populaţiei, trimiţându-i pe oameni în spaţiul cosmic. Presupun că se puteau construi o mie de nave cosmice cum e asta. Am văzut că există planete locuibile.

— Nu ştie multă lume despre călătoriile noastre interplanetare. Nici conducerea Pământului nu ştie, interveni Mel Alanin.

— Nu văd sensul.

— Există o explicaţie a tuturor lucrurilor. Am păstrat secretul călătoriilor dintre Ioza şi Pământ pentru un grup restrâns de privilegiaţi. Aceştia sunt membrii partidului nostru.

— Eu am nimerit din greşeală pe aerodina 068. Pe ce criteriu au nimerit ceilalţi acolo?

— Pe criteriul seriozităţii.

Albert fu cât pe-aci să se scape şi să-i spună că nevasta fostului preşedinte al partidului, doamna Melior, nu era chiar de aceeaşi părere, considerând că partidul era format doar din scursuri de la alte partide. În ultimul moment, îşi puse lacăt la gură şi aruncă o privire sugestivă către femeie.

— Ei, aş! pufni el în râs. S-au văzut o grămadă de personaje care ştiu să mimeze seriozitatea. Dacă nu zâmbesc, pot şi eu să trec drept un om serios.

— Dumneata nu mimezi seriozitatea. Dumneata eşti un om serios. Vedem chiar acum: ai conştientizat faptul că există un râs interior, prin care unii indivizi pot râde de noi.

— Nu e elocvent. Se ştie, cei mai serioşi oameni sunt aceia care au şi un dezvoltat simţ al umorului. Din păcate, eu n-am fost decât un constipat specialist în investiţii.

— Da, dar la locul de muncă ai fost un specialist.

— Specialist sau nu, presupun că şi-a văzut de treabă, interveni Axel Kron. Noi, membrii acestui echipaj, nu ne pricepem şi nici nu participăm la recrutarea membrilor noştri de partid. Avem psihologi buni şi presupun că aceştia folosesc o serie de criterii mult mai multe decât râsul interior sau profesionalismul. Avem şi aparatură pe măsură.

— N-o să mă faceţi să cred că, dacă voi aţi adunat toţi oamenii serioşi, pe Pământ n-au mai rămas decât clovni, spuse proaspătul preşedinte interimar.

— Ba aşa şi este! spuse şeful hidrotehnicienilor şi îi mulţumi subalternului său pentru intervenţie. Mediul politic e mai viciat

chiar şi decât mediul ambiant. Din cauza asta, în unele zone, politica este interzisă, iar cei care încearcă să facă politică se trezesc cu ani grei de puşcărie pe cap. Există organizaţii mai mult sau mai puţin militarizate, care veghează asupra fenomenului de disidenţă, în acest sens. Fenomenul politic de azi constă în umor. Chiar dumneavoastră aţi susţinut în discurs că nu mai ştim pe unde să intrăm în politică, şi atunci deschidem uşa satirei, caricaturalului şi demagogiei. Marii scriitori satirici au fost mult prea amănunţit predaţi în şcoli, iar acest lucru s-a răzbunat, demonetizând politica actuală. De la „nimic fără Dumnezeu", oamenii au trecut la „mai nimic, fără niciun Dumnezeu".

— Bine, deşi pare imposibil ceea ce spui, dacă am afirmat eu acest lucru, te cred. Turmentat sau nu, pământeanul e nevoit să adere la mica politică financiară, economică, socială, culturală şi chiar sexuală. În lipsa banilor, nici n-are altă distracţie. Ar fi fost prea simplu să găsesc ceea ce mă aşteptam să găsesc. A trecut ceva timp.

— Totdeauna, când lipseşti prea mult timp, nu mai găseşti ceea ce doreşti să găseşti, îi cântă Alanin în strună.

— Dacă nu în plan material, măcar în plan moral.

— Chiar şi în plan moral. Vă previn, ca să nu aveţi un şoc.

— Atâta timp cât nu-mi vine să mai cred nimic, nu ştiu ce şoc m-ar mai putea doborî, spuse Albert.

Văzură cum uşa se deschide şi cum, parcă îmbrăcat într-o mantie de întuneric, pătrunde în incinta hiperluminoasă a transparenţei un membru al echipajului.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse acesta, dar a intervenit ceva foarte urgent. Cred că am depistat omul pe care îl căutăm, pe cel ales.

— Aşa repede! exclamă secretara particulară a lui Mel Alanin.

— Nu are nicio importanţă, spuse hidrotehnicianul-şef. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să găsim omul providenţial. Dacă a fost mai devreme, cu atât mai bine. Decât mai târziu, mai bine mai devreme.

— Mult prea devreme, spuse Dieta. După o călătorie aşa obositoare, nici n-am apucat să mă dezmeticesc. Intenționam să cobor, să vizitez nişte rude, să mă plimb, să mă relaxez.

— Asta aşa e, spuse membrul grupului de tehnicieni. În plus, l-am descoperit la mai puțin de o sută de kilometri de Esper. În cazul în care există certitudinea că ne-am găsit conducătorul, nu mai coborâm pe Pământ.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe cel mai mare cibernetician al nostru, spuse Alanin. Acesta este Otto Zupea.

— Nu sunt cel mai mare cibernetician. Nici măcar nu am tangență cu informatica. Sunt simplu inginer. Cibernetic ieni sunt cei pe care îi conduc.

— Asta dovedeşte că nu-ți trebuie prea multă pregătire pentru a-i putea conduce pe cei inteligenți, dădu Albert cu bâta în baltă.

— Asta dovedeşte că ştiți să jigniți, spuse Alanin.

— Deloc. Ca proaspăt conducător interimar al partidului, sunt în aceeaşi situație.

— Nu mai sunteți în aceeaşi situație, spuse secretara hidrotehnicianului-şef. Dacă a apărut omul providențial, trebuie să ne concentrăm asupra lui.

— Cu părere de rău, vă spun că ne vom concentra, de aici, de pe navă, asupra celui care, la un moment dat, ne va conduce destinele. Aici suntem invizibili şi avem aparatură de urmărire de ultimă oră.

— Dar învelişul exterior?! Aşa, aprins, ne poate trăda.

— Vom remedia totul din mers. În curând, ajungem deasupra motelului unde l-am depistat pe om, stăm la o înălțime convenabilă şi facem toate reparațiile care să ne facă complet invizibili. După aia, putem să ne continuăm liniştiți misiunea de urmărire.

— Crezi că nu va fi nimeni curios să privească la stele şi să vadă un incendiu pe cer?

— Nu cred. E noapte şi am provocat o ploaie deasă, sâcâitoare, care te face să-ţi piară cheful de admirat cerul. În plus, ca să fim siguri, am acoperit totul cu o perdea de nori grei.

— Am intuit bine când am spus că Pământul nu mai primeşte lumină de la Soare?! întrebă Alanin.

— Din păcate, da, spuse inginerul. Toate calculele dau dreptate acestei ipoteze. Până ne lămurim cum stau lucrurile, le luăm aşa cum sunt.

Scoase un calculator portabil şi îl porni. Le arătă pe ecran motelul în care se găsea în acel moment omul providenţial, apoi împărţi totul în mai multe imagini, luate din locuri diferite, sub diverse unghiuri.

— Priviţi! Subiectul introspecţiei noastre se găseşte în camera asta, aflată la etajul 2, puţin spre vest faţă de intrarea principală. Faţada motelului se găseşte către sud, pe unde trece strada principală. Scanarea are loc aproape automat.

— Şi, noi ce trebuie să facem? întrebă doamna Melior.

— Nimic. Stăm şi supraveghem, spuse inginerul. Uitaţi! Puteţi vedea interiorul camerei.

— Nu e singur, remarcă hidrotehnicianul-şef. Se mai găseşte şi o femeie cu el. O negresă cu trăsături hispanice.

— Corect. De fapt, motelul e un bordel ilegal, cu restaurant la parter.

— Ar fi bine să ne concentrăm asupra omului nostru.

— Ar fi destul de penibil pentru noi să se apuce de vreun act sexual cu femeia, spuse secretara lui Alanin.

— Dacă face asta şi vă deranjează, comand cenzurarea imaginii, dar e puţin probabil. S-a dat jos din pat, s-a spălat pe faţă, iar acum s-a apucat să se îmbrace.

— Foarte performant calculatorul ăsta, spuse Albert.

— Sigur că da, spuse Mel Alanin. V-am spus: deţinem tehnică de ultimă oră. Ceea ce nu ştiţi este că această bijuterie electronică ne permite să citim şi gândurile celui urmărit. Dacă nu am avea cu toţii câte un ochi implantat într-o orbită, acest lucru

n-ar fi posibil. Cel mai bine staţi dumneavoastră, domnule Hosman. Faţă de noi, aveţi ochi electronic pe bază de ţesuturi organice şi un microcip în plus.

— Şi?! La ce-mi foloseşte?

— Fără să citiţi pe ecran, pun pariu că ştiţi cine este omul nostru şi cu ce se ocupă.

— Sigur că ştiu, spuse Albert. Este locotenent al forţelor de ordine şi se numeşte Robert Caran. Cam vulgar omul nostru. Acum o înjură în gând pe femeie şi iese din cameră, uşor, să n-o trezească din somn.

Priviră pe ecranul calculatorului şi îl văzură cum străbate culoarul de la etajul 2, cum coboară scara şi cum trece printre mese, părăsind cârciuma. Când văzu ploaia care se pornise din senin, tocmai în momentul când era el mai obosit, băut şi sictirit, mai trase o înjurătură suculentă şi ireproductibilă.

Nu-şi putea explica ce forţă interioară îl împinsese să iasă ca nebunul în noaptea punctată, ici şi acolo, de felinare oarbe.

„A dracului hoaşcă, strigă, proţăpindu-se în mijlocul parcării, uitându-se sfidător în jur, nu i-a ajuns că m-a făcut poliţist împuţit şi impotent. Mi-a luat şi cheile de la maşină, vezi Doamne, să nu fac primul accident din noaptea asta".

Scoase pistolul, cu gândul s-o pună la punct, făcu zece paşi în direcţia intrării, apoi se răzgândi. Tot din cauza unui omor prin imprudenţă îl mutaseră în fundătura de oraş, cu doar câteva sute de mii de locuitori, în care se găsea.

Stropii mici şi deşi ai perdelei de ploaie îl loveau în cap, egal şi năucitor.

Înfuriat deodată, ţinti capul actorului de pe afişul lipit pe zidul din faţă şi îl lovi drept în frunte. În secunda următoare, se auzi o împuşcătură, iar glonţul, venit din dreapta, îi zbură pistolul din mână.

Terifiat, se întoarse şi văzu un negru mic şi urât, care îl ameninţa cu arma şi rânjea ca un tâmpit.

— Tu cine dracu' mai eşti?! Şi ce vrei? îl întrebă.

— Sunt Edmund Dored, agent la A.P.A. Sunt negru de supărare şi, din cauza asta, sunt nevoit să te arestez.

Repeziciunea cu care avusese loc scena vizionată pe ecran îi luă pe nepregătite pe cei aflaţi în „acvariul" invizibil al navei cosmice.

— Ce e acesta, umor pe timp de ploaie?! întrebă Albert.

Îşi dădu seama că nu gândise el întrebarea asta, ci locotenentul Caran. Fraza nefiind altceva decât o proiecţie în mintea lui, a unui gând al omului pe care îl urmăreau, se hotărî să-i citească gândurile afişate în colţul ecranului calculatorului din mâna inginerului.

— Nu am timp de glume, citiră replica negrului.

— Cum nu ai timp de glume?! întrebă Caran. De când li s-a dat dreptul salariaţilor de la regiile de apă şi canal să facă arestări?

— A.P.A. nu e bătaia ta de joc, spuse Dored, ci o organizaţie cât se poate de onorabilă. Sunt de la Asociaţia pentru Protecţia Afişelor. A.P.A., mai pe scurt.

Scosese o insignă strălucitoare şi o ţinu în lumină. La rândul lui, locotenentul scosese insigna şi o arătă salariatului asociaţiei amintite:

— Eu sunt cel care te poate aresta pe tine!

— Pentru ce? întrebă negrul.

— Pentru tulburarea liniştii mele. Noi, agenţii forţelor de ordine, putem efectua arestări fără să umplem dosarele cu probe. Asta ar însemna să le căutăm. Şi e obositor.

— Vezi? Din cauza asta nu merg treburile pe planeta noastră. Poliţiştii lenevesc şi iau mită, Justiţia este şi ea coruptă, iar Armata a început să se transforme într-o gloată de sectanţi. Din cauza asta, Economia şi Finanţele au încăput pe mâinile unor hoţi...

— Nu faci numai glume în ploaie. Te-ai apucat să faci şi critica societăţii. Nu ştii că politica a fost scoasă în afara legii?

— Ba ştiu, dar asociaţia noastră îşi desfăşoară activitatea în semiclandestinitate, iar unul dintre obiectivele sale este tocmai repunerea în drepturi a politicii. Societatea nu poate trăi fără politică. Totul e politică: politică socială, politică economică, politica preţurilor, politica de cadre, politica forţei de muncă. Fără mascarada politicii, viaţa e tristă şi-aşa. Ducem dorul înfruntărilor sterile şi radicale dintre candidaţi. Fără circ, pâinea nu are niciun gust... Apărăm afişele de nenorociţi ca tine. Ce pot sluji mai bine afişele, dacă nu politica? Oricât ar fi de sofisticate mijloacele de comunicare în masă, afişul e sfânt. Are un *ceva* metafizic, o căldură pe care beţivi ca tine nu o pot înţelege.

— Mă bucur că s-a înfiinţat o organizaţie care să pună politichia pe roate. Dacă sunteţi aşa de breji, puteţi prelua cazuri dificile, puteţi pune probele cap la cap şi puteţi rezolva dosare voluminoase. Într-o bună zi, puteţi desfiinţa forţele de menţinere a ordinii şi le puteţi prelua prerogativele.

— Nu vrem să ajungem până acolo. Nu e democratic, se ambală agentul A.P.A. Trebuie să păstrăm o diversitate de abordare a problemelor. Noi abordăm cazurile puţin diferit, dar respectăm modul cum lucrează Poliţia, pe care o considerăm un concurent serios. Ştim foarte bine că îndepărtarea concurenţei de pe tabla de şah a societăţii e sinucidere curată.

— Bine, dar voi măcar strângeţi informaţii, plecaţi noaptea prin ploaie, îl linguşi Robert. Văd că vă agitaţi. La voi nu e ca la noi.

Văzând că discuţia capătă un caracter mai relaxat, păşi prudent către negru.

— Şi la noi e la fel, spuse agentul A.P.A. Şefii noştri sunt cei care se ocupă cu fabricarea probelor la dosar. În plus, în şarada asta, de care m-am cam plictisit, eu am un pistol care, la cea mai mică mişcare, te poate trimite în Raiul beţivilor tăi. Ai face bine să nu mai înaintezi niciun pas.

— Ce vorbeşti, bă?! se enervă poliţistul. Trecând peste faptul că plouă ca la începuturi, lucru care e extrem de sâcâitor,

vii tu şi îi dai înainte cu A.P.A. aia a ta. Cred că eşti conştient de faptul că trebuie să mai am vreo armă de rezervă, ascunsă pe undeva, şi aş putea să te fac afiş.

— Sunt perfect conştient. Am fost şi eu ofiţer al forţelor de ordine şi cunosc toate tertipurile. Îţi indic să stai cuminte, cu mâinile în cap, ca iepuraşul, şi să o iei uşor către maşina mea, aia de acolo, unde te aşteaptă un coleg, cu o minunată pereche de cătuşe.

Pe Robert îl pufni râsul, dar făcu, totuşi, ce i se cerea, aşteptând ca negrul să aibă o ezitare şi s-o încaseze.

Nu avu mult de aşteptat până să îi surâdă norocul. Imprudent, Edmund trecu prin faţa uşii metalice a tavernei exact în momentul când un client o împingea cu putere.

Reflex, poliţistul se făcu una cu pământul şi îi ucise pe cei doi, atât pe negru, cât şi pe cel care îl salvase.

„Trăim într-o societate violentă", îşi spuse şi, un moment, îi păru rău că îl împuşcase şi pe beţivul care deschisese uşa crâşmei. „Auzi colo, politică. De politică îmi ardea mie?"

Amintindu-şi că în maşina din faţă trebuia să mai fie un agent, reveni repede la realitate. Colegul negrului începuse să tragă orbeşte, cu furie. Văzând că nu reuşeşte să-l lichideze pe locotenent, deschise cealaltă uşă a automobilului, ieşi, se strecură după colţul clădirii şi o luă peste câmp, pierzându-se în întuneric şi ploaie.

— Dacă îl împuşca negrul pe omul nostru?! se sperie doamna Melior.

— Cred că ar fi fost de rău, spuse Mel Alanin, dar presupun că nu era sfârşitul lumii. Dacă ar fi fost ucis acest Robert Caran, însemna că nu e el omul providenţial căutat de noi şi trebuia să mergem mai departe, să căutăm pe altul.

— Cum să căutăm pe altul dacă toate calculele îl indică pe el ca fiind viitorul nostru conducător?! se miră Albert.

— Mai pot fi şi erori.

— Spuneai că deţineţi aparatură de înaltă performanţă.

— Deținem, dar chiar şi cele mai sofisticate aparate se pot înşela.

— Mai ales că l-am găsit mult prea repede, interveni secretara lui Mel.

— Nici eu nu mă aşteptam să-l găsim aşa repede, spuse hidrotehnicianul Kron. Credeam că dacă nu ani, vor trece măcar luni până să-l depisteze aparatura asta şi microcipul domnului Hosman. Mă gândeam să trec pe acasă, să fac un chef cu prietenii, să plimb câinele... M-am săturat de spațiul interplanetar.

— Ne trebuie tuturor o mică pauză, dar nu asta mă deranjează pe mine, spuse Dieta Melior, ci faptul că ne va conduce un polițist. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— E adevărat că l-am găsit nesperat de repede, dar cine ştie cât va dura urmărirea. Pot trece ani până îl convingem de binefacerile politicii. Nu ați văzut ce concepții are? L-a împuşcat pe negrul de la Asociația pentru Protecția Afişelor, care, după câte am auzit, e pentru menținerea unui echilibru democratic de forțe...

— Lăsați puțin discuțiile şi priviți aici! spuse inginerul Zupea, arătându-le ecranul. Se şterge de noroi, îşi blestemă predispoziția de a intra nechemat în bucluc, aşa, fără niciun sens, şi înjură societatea împuțită care l-a adus aici şi care i-a creat condiții optime să facă numai prostii.

— Înjură cam mult, spuse Dieta. Nu-l putem lecui de acest obicei?

— Nu acum. Trebuie să lăsăm lucrurile să se desfăşoare de la sine, spuse Alanin. Uitați ce scrie în colțul ăsta de ecran, că, după părerea lui, nu are niciun rost să-ți fie milă de aproapele tău. Lucrul ăsta e mult mai grav decât obiceiul de a înjura.

— E normal să gândească aşa, spuse doamna Melior. E conştient, ca şi mine, că schimbul de focuri putea foarte bine să se termine în defavoarea lui, deoarece, cu timpul, reflexele nu mai sunt atât de bune sau apare un altul, mai al dracu' decât el, şi îl face una cu pământul.

— Cum să nu, spuse Axel Kron. E un alcoolic.

— E posibil, spuse inginerul, dar acum e complet treaz. A tras o sperietură urâtă. Priviți!

Îl văzură pe Robert Caran cum, prudent, se apropie de maşina agenților A.P.A, se uită să nu mai fie cineva ascuns înăuntru şi cum scotoceşte prin hârtiile găsite, să vadă cine erau duşmanii, de îşi permiteau să agaseze un polițist.

Cum nu găsi nimic elocvent, îşi adună pistoalele, le puse la locul lor şi se apucă să îl buzunărească pe negru. Îl întoarse cu fața în sus şi văzu că acesta nu avea la el decât o legitimație de agent al invocatei Asociații pentru Protecția Afişelor.

„Ha, ha, ha, îl auziră cum râde. Dacă îți vine să-ți probezi măiestria, trăgând într-un afiş, la o margine de oraş, unde nu deranjezi pe nimeni sau, mă rog, unde nu doarme nimeni şi toată lumea deranjează pe toată lumea, cum adică, vin doi tâmpiți de la o asociație fantomă să te aresteze?! Mai ales că sunt agent al forțelor de ordine, mai ales că sunt în misiune, mai ales că lucrez sub acoperire şi, cum a văzut tot motelul, am fost în legitimă apărare... E ridicol; ei şi-au căutat-o".

Vru să se întoarcă în cameră, să-şi caute cheile de la maşină şi se gândi că s-ar fi complicat inutil. Urmau întrebările, interpretările. Puteau, între timp, să apară şi polițiştii de la criminalistică; în starea de oboseală în care se găsea, asta i-ar mai fi lipsit.

Se aşeză la volanul maşinii agenților A.P.A., trase portiera, închise ochii şi se aşeză, preț de câteva minute, cu capul pe volan, să îşi adune gândurile. Cu mintea puțin mai limpede, fără obsesia ploii de afară, paradoxal, lucrurile nu începură să i se pară mai simple, ci, dimpotrivă, mai complicate. Asociația asta de protecție a afişelor putea ascunde orice: un departament guvernamental de investigații, vreo comisie parlamentară, vreo ramură antiteroristă sau de cercetare a obiectelor zburătoare neidentificate, unde se învârt mulți bani şi interese obscure.

Deşi eliminase, pe moment, orice pericol, cu instinctul sigur al polițistului, format de-a lungul timpului, avu o clipă senzația că este urmărit, tresări şi începu să transpire.

Îşi spuse că va merge acasă şi, la prima oră, va fi la secţie, unde va raporta toate cele întâmplate. Nu-i mai convenea încă o mutare disciplinară. Unde să-l mai mute?! Nimeni nu îl putea acuza de tulburarea liniştii publice, aici, într-un vârf de deal. Dacă n-ar fi tot felul de scandaluri şi o gălăgie infernală, de jos, din crâşmă, poate rămânea până dimineaţa.

Observă că se stinseseră toate luminile de la ferestrele bordelului şi îşi spuse că toţi cei dinăuntru urmăreau cu încordare să vadă ce se mai întâmplă afară. Ciudat i se părea însă faptul că nu se stinseseră doar luminile de la ferestre, ci şi reclamele luminoase şi becurile oarbe ale felinarelor. Nu mai erau luminate nici măcar afişierele în care se apucase el să tragă cu pistolul şi să declanşeze scandalul.

Şi totuşi, simţea că pericolul nu vine dinspre motel. În întuneric, greu de observat, agentul negru şi beţivul imprudent zăceau în băltoace amestecate cu sânge, chiar la intrarea principală şi nimeni nu chemase vreo ambulanţă sau maşină de poliţie.

„Poate e mai bine aşa, se gândi şi porni motorul. Văzu că maşina agenţilor era un model mai vechi, cu comenzi destul de simple şi nu avea decât minime dotări tehnice: computer de bord, videotelefon şi radar, nu se ştie cât de funcţionale, iar telefonul mobil găsit pe bancheta din spate avea acumulatorii descărcaţi.

Înainte de a ajunge pe drumul drept ce urca pe colina din faţă, luă câteva curbe strânse şi dădu drumul la încălzire; era ud leoarcă şi începuse să tremure de frig, blestemând meseria pe care şi-o alesese, gândindu-se că va cere o mărire de salariu, pentru a nu ştiu câta oară, şi cererea, din nou, îi va fi respinsă.

Încălzit, văzu că îi dispăruse durerea de cap şi izbucni într-un hohot de râs, de parcă ar fi auzit o glumă bună. În monotonia mersului pe şoseaua dreaptă şi pustie care ducea în oraş, peste mai multe coline, gândurile începuseră să-i zboare.

„Ce tâmpenie, îl auziră despicând firul în patru. Am trei posibilități mai plauzibile decât ceea ce cred eu că mi s-a întâmplat. E posibil să fi părăsit camera de bordel, să fi coborât la bar, să mă fi îmbătat ca un porc, să mă fi urcat la volanul maşinii mele, unde, înainte de a fi pornit, să fi adormit. E posibil să mă găsesc acolo acum şi să visez, în continuare, tâmpenii cu agenți ciudați, crime şi afişe. N-am auzit de A.P.A. Varianta unei bătăi cu localnicii din împrejurimi, clienți obişnuiți ai barului, e mai puțin probabilă, dar nu e exclusă; starea asta persistentă de umed poate să vină de la faptul că m-a luat vreo salvare, iar acum mă aflu, în stare de inconştiență, în vreun hidroameliorator. Varianta ultimă, aceea că am băut cu târfa, că m-am îmbătat şi am adormit, e cea mai simplă, dar e puțin probabilă; nu beau niciodată în cameră, să adorm şi să fac pe mine, astfel încât să mă simt aşa ud. Dacă am adormit, indiferent din ce motiv, e cazul să mă trezesc, să mă duc şi să trag un somn adevărat, în patul meu, apoi să mă trezesc iar, vesel şi fericit, să beau o cafea şi să mă duc la serviciu. Numai în somn puteam să-mi pierd cheile de la maşină, să mă duelez cu oamenii unei agenții imaginare şi să hălădui pe dealuri şi vâlcele cu o rablă ca asta. Dacă, totuşi, lucrurile s-au petrecut aievea şi am lăsat doi morți în urma mea, lucrurile se complică. Sunt mulți martori şi trebuie să am mintea şi mai limpede, pentru a îmbina faptele astfel încât să fie în concordanță cu ceea ce ar putea declara cei ce m-au văzut de la ferestrele motelului. Primul raport contează; când lucrurile sunt grave, nu e voie să retractezi.

Totul trebuie făcut cu maximă luciditate şi aici ajungem tot la un duş fierbinte şi un somn odihnitor. Mâine dimineață voi urmări ştirile, să văd cum au perceput ziariştii faptele şi declarațiile, cum au interpretat altercația, dacă a apărut partenerul negrului şi ce a zis, apoi îmi voi construi un solid eşafodaj moral. Într-un caz cum e acesta, care precis va fi mediatizat şi va ajunge la cunoştința publicului, morala e de bază; adevărul nu prea contează. Cu doi colegi „de bine", prezenți ca din în-

tâmplare pe acolo, se poate însăila, cu aceleaşi date ale problemei, o altă poveste, mai romanțată, asemănătoare şi, în acelaşi timp, foarte diferită.

O fugă continuă este cel mai puțin obositor lucru, dar ar fi prea facil şi ar lungi inutil boala. Fuga incriminează."

Se gândi că, totuşi, situația era fără ieşire; nu-l mai puteau salva decât extratereştrii, dacă existau. Pe Pământ avea de luptat şi cu două lucruri rele. Fiind prea nou în Secție, nu putea conta pe solidaritatea şefului, avându-se bine mai mult cu şefii cei mari din capitală, care îl trimiseseră aici. În plus, nici polițiştii locali nu-l prea înghițeau, statutul lui de „agent sub acoperire" dându-i un aer de superioritate asupra lor.

Intră într-o pădure, luă o curbă ascendentă, la stânga, pe coasta unei coline înalte şi privi înapoi. Din cauza întunericului şi ploii persistente, motelul nu se vedea, dar percepu, preț de câteva secunde, printre copaci, patru fascicule luminoase.

„S-ar putea să mi se fi părut, îşi spuse. La viteza cu care merg, nu avea cum să mă ajungă cineva aşa curând".

Atent la derapaje, luă mai multe curbe, ieşi din pădure, se înscrise pe drumul drept de pe coama unei coline mai joase şi privi în depărtare. Trebuia să vadă luminile oraşului, dar nu văzu decât întuneric. Nu putea fi ploaia sau ceața de vină, deoarece apele râului de lângă oraş se distingeau destul de bine. Foarte bine se distingeau şi luminile farurilor văzute la intrarea în pădure.

Îşi dădu seama că îl urmăresc două maşini şi, cu riscul de a aluneca şi de a se da peste cap, acceleră.

„Totul e să nu mă aresteze nimeni acum, îşi spuse, să nu fiu băgat în vreo celulă şi pus în imposibilitatea de a-mi pregăti terenul. Dacă sunt liber, sunt deasupra situației. Negrul m-a atacat în timpul serviciului, vrând să mă aresteze pentru o infracțiune imaginară. Nu e posibil ca, din cauza mofturilor societății civile, să fim umiliți, trecuți la birouri sau băgați în

delegaţii guvernamentale şi trimişi în regiuni bântuite de terorism".

Spunându-şi că era poate mai bine să se lase arestat de negru, să stea o noapte la arest, să mediteze la nemurirea sufletului şi să se relaxeze, se înfurie brusc, ajungând la concluzia că pasivitatea nu duce la nimic bun.

„Cine ştie ce asociaţie de râs mai e şi asta? îşi spuse. E straniu. Ăştia protejează afişele cu pistolul?!"

Văzu că benzina era pe sfârşite şi micşoră viteza. Până la urmă tot trebuia să se oprească undeva, până la prima benzinărie fiind un drum destul de lung.

Puse maşina de-a latul drumului, îşi pipăi pistoalele, amintindu-şi că în copilărie rupea câte afişe voia, acest lucru neconstituind o infracţiune, şi se pregăti să-i întâmpine cum se cuvine pe urmăritori.

Îşi făcu socoteala că avea de înfruntat un inamic puternic şi îşi spuse că nu se putea baza decât pe elementul surpriză şi pe un truc mai vechi, învăţat la şcoala de ofiţeri, aşa că, atunci când cele două automobile încetiniră, începu să tragă fără încetare.

Luaţi pe nepregătite, urmăritorii nu apucară să tragă niciun glonţ, în momentul în care Robert aproape îşi termină arsenalul şi demară în trombă. După câteva zeci de kilometri, cu duşmanul după el, apropiindu-se de un pod, mimă pierderea direcţiei, ieşi de pe carosabil, deschise portiera şi se aruncă afară, ascunzându-se printre tufişuri. Înainte de a ateriza în râu, automobilul sări în aer.

— L-am pierdut! strigă Albert.

— Nu l-am pierdut, spuse hidrotehnicianul-şef. E destul de versat, dar şi-a improvizat o explozie atât de puternică, încât malul pe care s-a aruncat a alunecat în apă, împreună cu el. S-a salvat cu greu, agăţându-se de rădăcina unui arbore dislocat. Are avantajul că mai are un pistol de rezervă. Priviţi! Chiar acum scoate cartuşe dintr-o învelitoare impermeabilă, îl încarcă şi se aşează la pândă. Necazul e că ştiu şi ceilalţi trucul cu maşina aruncată în aer, oricine ar fi aceştia.

— Nu cred că şi-a aruncat maşina în aer, spuse inginerul. Aţi văzut şi voi că nu avea când să pună explozibil. Nici nu avea de unde să-l ia. Am fost tot timpul cu ochii pe ecran. Cred că bomba era deja în automobil şi era amorsată. A avut mare noroc. Încă trei secunde şi era mort.

— Ne-am găsit un om foarte urmărit, spuse secretara şefului hidrotehnicienilor. N-ar fi mai bine să-l aducem pe aerodină şi să plecăm de aici, înapoi, spre Ioza?

— Nu. Dacă a avut norocul să scape încă o dată de un pericol iminent, e om providenţial. E omul nostru, spuse şeful.

— Ştim că eşti acolo! auzi un glas din difuzorul calculatorului, ca un ecou al ultimelor cuvinte ale lui Alanin.

— Şi, la ce vă foloseşte?! îl auzi pe Robert Caran.

— Păi cum să nu ne folosească? se auzi vocea. Acum, după ce ţi-a sărit maşina în aer, nu mai ai unde fugi. Te putem spulbera. Ai face bine să te predai!

— Nu era maşina mea, spuse locotenentul. Am împrumutat-o de la oamenii voştri. A fost o neînţelegere.

— Nu e niciun om de-al nostru prin zonă. Noi, cei din maşinile astea două, suntem toţi.

Atât Robert, cât şi cei aflaţi pe navă, distinseră cu greu, prin perdeaua de ploaie, cinci bărbaţi înarmaţi cu pistoale automate, înşiraţi pe malul înalt al râului.

— Zău?! Nu sunteţi agenţi ai A.P.A? întrebă poliţistul.

— Bineînţeles că nu. Suntem de la Asociaţia de Monitorizare a Afişelor.

— Ce e asta?

— O organizaţie neguvernamentală.

— Cei de la care am luat automobilul spuneau că apără afişele. Voi sunteţi de la o organizaţie care le monitorizează. Care e diferenţa?

— Noi avem grijă să nu umple cei de la A.P.A. oraşele cu afişe pregnant electorale. Se face o urâtă campanie electorală mascată.

— Mare scofală!

— Ne dăm seama că, dacă n-ai auzit de agenția noastră, ai picat în joc din întâmplare, dar nu trebuie să vorbeşti aşa despre ceea ce nu cunoşti. De când s-a scos politica în afara legii, era normal să apară şi o agenție de monitorizare a afişelor, cum este a noastră. Suntem o necesitate obiectivă firească, apărută ca o reacție împotriva celor care se încăpățânează să facă politică. Politica nu duce la nimic bun. E sâmburele demagogiei şi îmbogățirii fără merit.

Robert ieşi dintre tufişuri şi scoase insigna de agent al forțelor de ordine.

— Nu e omul nostru, spuse un al doilea, îndreptând fasciculul luminos al unei lanterne către polițist.

— Omul vostru era negru şi se numea Edmund Dored?

— Sigur.

— Voia să mă aresteze şi l-am ucis. Celălalt a fugit.

— Fără maşină, nu poate ajunge departe. Îl prindem noi.

— O fi fugit cu vreo ocazie, spuse Robert.

— Prea puțin probabil. În afară de tine, n-a plecat şi n-a venit nimeni la motel, în noaptea asta interminabilă. Acesta e drumul; un drum secundar, departe de autostradă. Dacă nu te apucai să tragi în noi, rezolvam mai devreme confuzia.

— Dacă nu mă opream să trag în voi, mergeam înainte până săream în aer.

— Şi aşa, ai luat-o la sănătoasa până a sărit maşina în aer. Dacă nu te opreai să tragi în noi, îți spărgeam roțile, vedeam că e o confuzie şi te trăgeam de acolo. E de mirare că ai scăpat. Ai văzut cât de puternică a fost bomba? Noi am pus-o. Ea se adresa membrilor unei agenții concurente, nu ție.

— Chiar aşa, cine eşti tu şi ce cauți aici? interveni primul agent.

— Sunt Robert Caran, ofițer de poliție. Nu vedeți insigna?

— Poate fi falsă.

— La ce mi-ar folosi să vă arăt o legitimație falsă?

— Nu avem voie să omorâm polițişti.

— Puteam să fiu orice. Aşa îi trataţi voi pe cei care vă ajută, eliminându-vă duşmanii?!

— Nu ştim, poate minţi. Poate ai furat maşina fără să fi ucis pe cineva.

— Nu l-am ucis pe negru ca să-i iau maşina, ci pentru că s-a dat la mine. Automobilul l-am luat pentru că am uitat la motel cheile de la al meu.

— Dacă nu eşti de la agenţia noastră, ce-ai avut cu ei?

— Ce-au avut ei cu mine, vrei să spui. Fiind cam băut, am tras cu pistolul într-un afiş. Nu le-a plăcut asta.

— Bravo! Felicitări! spuse cel de-al doilea agent al A.M.A.

— Nu trebuie să mă felicitaţi. Nu era un afiş electoral.

— Nu poţi să ştii. Numai noi putem şti ce este electoral şi ce nu. Avem aparate speciale cu care putem pune în evidenţă şi cel mai subţire iz electoral. Nu dăm greş niciodată. Cei de la A.P.A. nu se pot ascunde de noi.

— Atunci, vă mulţumesc pentru felicitări şi „la revedere!", spuse Robert simţind că îl ia cu frig şi cu frică.

— Vrei să te lăsăm aici?! se miră primul agent.

— E preferabil. Nu mai am încredere în nimeni.

— E bine şi pentru noi. Dacă nu te arestăm, pentru că nu avem niciun motiv să facem asta, te lăsăm aici. Nu ne permite regulamentul să luăm străini în maşină. Când ajungem în oraş, trimitem Poliţia după tine. Dacă nu eşti membru A.M.A., nu ai niciun drept să ucizi un agent A.P.A.

— Văd eu cum fac, spuse Robert.

— Până vine Poliţia să te adune, poţi alerga spre oraş. După o baie în râu, doar aşa te poţi încălzi. Asta, dacă nu cumva vrei să-ţi emitem noi o legitimaţie de membru al Agenţiei de Monitorizare a Afişelor. Pot să-ţi pun pe ea o dată anterioară, ca şi cum ai fi la noi de mai mult timp. În felul acesta, nici de furt nu mai poţi fi acuzat. De crimă, nici atât.

— Nu, mulţumesc! Mă descurc eu.

— Foarte bine. Dacă te răzgândeşti, te aştept mâine după-amiază la sediul nostru. Acum, la revedere! În curând, se face

ziuă şi mai avem o grămadă de bombe de pus. Ploaia asta sâcâitoare ne încurcă foarte mult.

Îi întinse o carte de vizită şi se sui în primul automobil, împreună cu cel de-al doilea agent. Ceilalți trei agenți A.M.A., care nu scoseseră nicio vorbă, se urcară în a doua maşină şi porniră după primii.

Robert se uită după autovehicule, până ajunseră dincolo de podul aflat în amonte, apoi îşi scuturâ capul şi se frecă la ochi. Nu-i venea să creadă că tot ce i se întâmplă este adevărat.

Încercă să scoată petele de noroi de pe haine şi, neavând niciun succes, ieşi în drum şi se uită în ambele sensuri, prin noapte şi prin perdeaua deasă de ploaie, să vadă dacă nu trece totuşi cineva, apoi, pătruns de frig, o luă la fugă pe mijlocul şoselei.

După câțiva kilometri, se opri, cu respirația tăiată, îşi şterse de pe frunte picăturile de ploaie şi sudoare şi privi către oraş. Fantomatic, clădirile se vedeau, dar, aşa cum remarcase şi atunci când privise din maşină, nu se zărea nicio lumină. Nu se vedeau decât două fascicule luminoase, care indicau apropierea unei maşini.

Îşi târî picioarele încă un kilometru şi, când auzi zgomot de motor, intră în primul pâlc de arbori de pe marginea şanțului şi se ascunse în spatele unui trunchi mai gros. Văzând că era o maşină de poliție, probabil trimisă de cei de la A.M.A., ar fi trebuit să se liniştească, dar faptul că se oprise chiar în dreptul lui, îi mări şi mai mult suspiciunea, aşa că scoase pistolul şi aşteptă.

— Am venit să vă iau, domnule Caran! se auzi o voce de femeie.

— Ce vorbeşti? Li s-au terminat bărbații?! întrebă agentul, brusc amuzat, ieşind din ascunzătoare.

— Absolut deloc. Dacă vreau, pot fi extrem de dură.

— Eşti singură?

— Sigur, spuse polițista deschizând portiera din față. Cei de la A.M.A. ne-au transmis prin stație că sunteți obosit şi în

stare de şoc, aşa că, pentru a vă spulbera orice urmă de suspiciune, l-am lăsat pe Gilbert, partenerul meu, să bea o cafea şi să mănânce o plăcintă. Am intrat acum o oră în patrulare.

Robert se urcă, trase portiera, ascunse pistolul şi se uită la ceas.

— Nu crezi că ar fi trebuit să se facă ziuă?! întrebă.

— Ba da, răspunse poliţista şi porni maşina. Ieri, pe vremea asta, când am intrat în tură, era ziuă, dar ştiţi cum e toamna, ziua se scurtează văzând cu ochii.

— Nu e lumină în tot oraşul.

— S-o fi luminat de ziuă, iar celulele fotoelectrice or fi stins toate luminile din oraş. Blestematul acesta de întuneric o fi din cauza ceţii şi ploii.

— Ciudat, spuse agentul. Nu văd lumini nici la ferestre şi asta de acum câteva ore, când mă aflam sus, pe culmea unei coline.

— M-am sculat cu noaptea în cap, m-am îmbrăcat pe întuneric, să nu-i trezesc pe cei ai casei, şi am sărit în maşina de patrulare, care mă aştepta la scară, spuse poliţista. Nici eu nu ştiu ce să cred şi nici n-am ordin să cred ceva.

— Ce ordin ai?

— Să vă duc la sediu.

— Dacă n-ai fi femeie şi n-ai fi simpatică, aş scoate pistolul şi te-aş fi obligat să mă duci acasă. Sunt obosit şi vreau să dorm. Trimiţând o femeie, forţele noastre de ordine dovedesc faptul că au psihologi buni.

Poliţista nu spuse nimic şi acceleră, în scurt timp intrând în oraş.

Robert încercă să redeschidă conversaţia şi, lovindu-se de un zid al tăcerii, se uită afară. Oraşul se anima, oamenii alergau care încotro, dar întunericul era la fel de dens, amestecat cu ploaia la fel de deasă şi de atroce.

În faţa Secţiei, un plutonier în uniformă îi deschise portiera, făcându-l să se simtă stânjenit.

— Ce are acesta? o întrebă pe femeie.

— Cred că a auzit ce ispravă ați făcut, dar să nu vă așteptați la cine știe ce sumă de bani drept recompensă. Vă vor înainta în grad și vă vor atârna vreo medalie în piept.

— Despre ce ispravă vorbești?!

— Despre lichidarea unui membru al A.P.A. Cei de la A.M.A ne-au făcut cunoscută toată povestea. Vor urla ziarele.

— Eu credeam că mă vor acuza de crimă.

— Sigur că vă vor acuza de crimă, spuse femeia, dar toată lumea e de părere că ați procedat corect și, după ce veți scăpa de acuzațiile celor de la A.P.A, veți reveni printre noi și veți fi repus în drepturile ce vi se cuvin de drept.

Robert nu mai avu timp să întrebe cum vine aia „veți reveni printre noi" deoarece plutonierul, foarte politicos și ferm, îi indica drumul.

— Ce faci, mă înveți pe unde să merg și pe unde să intru în sediul nostru?! râse ofițerul.

— Nu mai este sediul nostru, spuse subofițerul. Clădirea a fost cedată Agenției de Protecție a Afișelor.

— Păi, văd că, deși sunt suspect de pustii la ora asta, când ar trebui să fie pline de polițiști și delincvenți, birourile noastre sunt tot aici.

— E o iluzie.

— Cum adică?!

— Secția noastră de poliție a fost mutată în altă clădire, cu câteva străzi mai încolo, iar spațiul acesteia a fost redistribuit de cei de la A.P.A.

— Cum să fie redistribuit spațiul?! întrebă Robert cuprins de o prevestire rea. Nu vezi birourile noastre?

— Ba da, dar A.P.A și-a aranjat altfel birourile, în spațiul ei, invizibil pentru noi.

— Bună. Mi-a plăcut.

— Nu e nicio glumă.

— Bine, bine! Cred că am să mă duc în biroul meu să-mi fac o cafea. Mă doare capul și m-a amețit de tot povestea asta. Nici

când sunt beat mort nu percep realitatea atât de pregnant deformată.

— Realitatea nu e deformată deloc. Eu am primit ordin să vă duc în biroul şefului, unde vă aşteaptă un agent al celor de la protecţia afişelor. Probabil că vor să vă facă o simplă evaluare, înainte de a fi repus în drepturi. După ce vă predau, viu şi nevătămat, misiunea mea se încheie.

— Misiunea ta se poate încheia mult mai repede, spuse Robert. Nu-mi place să mi se traseze sarcini. Am spus că voi merge la mine în birou şi acolo voi merge.

Scoase pistolul, îl puse cu ţeava în fruntea plutonierului şi îl dezarmă.

— Nu e indicat să mergeţi la dumneavoastră în birou. Acolo au instalat una dintre porţile de comunicare cu celălalt spaţiu.

— Nu eşti întreg la minte, se înfurie agentul.

— Dumneavoastră nu sunteţi întreg la minte. Vă periclitaţi inutil situaţia. Dacă intraţi în spaţiul lor, nu ştiu ce puteţi păţi, dar ştiu că e de rău. Dacă vă întâlniţi cu agentul care ne aşteaptă, probabil, în biroul şefului, vă face evaluarea şi gata, puteţi să vă vedeţi liniştit de treabă.

— Nu vreau să mai aud nimic, se enervă Robert.

Îl închise pe plutonier într-una din celulele de tranzit de la parter şi, mirându-se de faptul că toate acestea erau goale, ca şi cum, în tot timpul nopţii, n-ar fi fost arestat niciun răufăcător, o luă agale, apoi urcă scara până la etajul I, unde se găsea biroul său. Ideea unei cafele calde îl încânta.

Scoase cheile şi deschise uşa, păşind înăuntru. Când apăsă întrerupătorul, văzu că lumina nu se aprinde, iar podeaua unde se afla începe să cedeze.

Nu-şi dădu seama câţi metri căzu în gol, până în momentul când se lovi la cap, şi nici cât timp rămase inconştient. Îşi pipăi rana de pe frunte şi când vru să scoată o batistă, văzu că haina îi dispăruse. Nu mai avea nici pistoale, îi luaseră şi cureaua. Dispăruseră şi cele două cuţite de vânătoare prinse de gambe.

Dispăruseră chiar şi şireturile de la pantofi, dar nu-şi amintea să-i fi făcut cineva vreo percheziție. Nu-şi amintea decât căderea, apoi un întuneric total.

— Profesioniști băieții, se trezi Robert spunând.

Îl izbi un miros neplăcut, înțepător, de grajd şi percepu faptul că se mişcă ceva în jurul său, prin întuneric.

— Hei, tu! auzi o voce.

— Cine, eu?!

— Tu, bineînțeles, că doar nu eu. Tu ai fost adus acum.

— Ce e cu mine?

— Ai dat de dracu'!

— Ce noutate. Voi n-ați dat de dracu'?

— Şi noi, dar noi avem avantajul că ne-am obişnuit să ne descurcăm pe întuneric. Vino mai aproape!

— Zău?! Spuneai că te descurci în întuneric. Eu, şi să vreau, nu pot să mă mişc; cred că mi-am luxat o gleznă.

— Atunci, ne va fi mai simplu cu tine.

— Nu înțeleg.

— Cum nu înțelegi?! Nu ştii ce te aşteaptă?

— Bănuiesc faptul că, dacă am ajuns aici, nu mă aşteaptă nimic bun.

— Ne bucurăm că ai înțeles. N-o să ne mănânci tu pe noi, care suntem piele şi os. Te vom mânca noi pe tine. Dacă vii de afară, eşti gras, solid, proaspăt. Nimic nu poate fi mai bună decât o bucată de carne proaspătă.

Pe ofițer îl trecură fiorii. Nimerise între canibali.

— Acum înțeleg de ce mi-ați luat cuțitele, spuse.

— Nu ți-am luat niciun cuțit.

— Nu mi-ați luat voi haina, pistoalele şi cuțitele?

— Nu. Aşa cum eşti, aşa ai ajuns.

— Sunteți mulți?

— Destul de mulți.

— Poate nu mi-ai luat tu cuțitele. Poate le-a luat altul.

— Nu ți-a luat nimeni nimic. După atâta timp de stat în întuneric, ni s-au accentuat alte simțuri. Simțim orice mişcare.

— Dacă nu aveți cuțite, arme, ceva, cum mă omorâți?

— Te lăsăm să adormi, apoi te sfâșiem cu mâinile.

— Tu spui că sunteți mulți și slabi, iar eu sunt singur, dar puternic. Mă pot da la voi și vă pot omorî pe toți.

— Imposibil. Nu vezi pe întuneric și nici nu ești adaptat, astfel încât să te descurci.

— Ce căutați aici?

— Ca și tine, la evaluare.

— La tine, evaluarea înseamnă recluziune?

— Ce ai vrea să însemne? Dacă ai intrat în conflict cu agenții A.P.A., nu te poți aștepta la nimic bun.

— Mie mi s-a spus că trebuie să mi se facă o evaluare, apoi mă așteaptă avansarea și chiar o medalie, nicidecum închisoarea într-un beci mizerabil.

— Nu suntem în niciun beci. Beciul Poliției, unde se găsește arsenalul, nu a fost închiriat de agenții protecției afișelor. Suntem închiși la parter.

— Deci, am căzut din biroul meu, aflat la etajul I, la parter.

— Ești ofițer de poliție?

— Sigur.

— Atunci, ești cu atât mai delicios. Ce le-ai făcut celor de la A.P.A.? Cu ce i-ai supărat?

— Le-am ucis un agent?

— De ce?

— M-a amenințat cu pistolul pentru că am tras într-un afiș.

— Noi, cei prezenți, am rupt afișe. N-am știut că sunt păzite de agenți.

— Nu crezi că suntem de aceeași parte a baricadei?!

— Suntem de aceeași parte a baricadei, dar nu avem un dușman comun. Baricada e prea înaltă. Nu putem ieși. La început, și noi am crezut că evaluarea asta a noastră e un fel de încercare, să vadă dacă avem nervi tari și cum ne comportăm în stare de stres, că suntem expuși la teste, ca șoriceii. Poate că suntem supuși la teste, dar în mod continuu și absurd; nu

scapă nimeni. Nu e niciun regim de evaluare, ci de exterminare.

— În orice închisoare se dă mâncare.

— Aici nu se dă. Suntem nevoiți să ne mâncăm între noi.

— Și de ce nu vă mâncați între voi și vreți să vă dați la mine?

— Ne mâncăm și între noi, dar când apare unul nou, îl mâncăm întâi pe el, să nu slăbească. Și apoi, nu putem avea încredere că nu ne-au trimis vreun spion sau vreun provocator. Am avut din ăștia printre noi. Erau înzestrați cu sisteme electronice de orientare în întuneric și tot felul de aparate de măsură sofisticate. Am prins unul, dar ne-a scăpat. Toți cei care, la un moment dat, au dispărut dintre noi, cred că erau spioni.

— Înseamnă că există ieșiri.

— Se poate, dar noi nu am găsit nicio ieșire. Îți dai seama? Am avut timp destul să pipăim fiecare centimetru pătrat... Tu, în schimb, ai o ieșire; vei ieși sub formă de aminoacizi și acizi grași.

Lui Robert i se făcu frică. Nu-și dorea decât să fi adormit pe undeva, iar ceea ce i se întâmpla să nu fie decât un coșmar și, mai devreme sau mai târziu, să se trezească. În ultimul timp, din cauza beților, încurca destul de des realitatea și imaginarul. La acest lucru se adăugau și cărțile fantastice pe care le citise în ultimul timp. Nu înțelegea nici el de ce începuseră să-i placă scrierile prin care tot mai mulți autori încercau să culturalizeze știința. Era posibil ca știința, în afară de multă, prea multă informație, să nu mai poată oferi alte lucruri utile. Era posibil ca, în prea multe reviste culturale, oamenii de cultură să vrea să prezinte ceea ce ar vrea să ne prezinte oamenii de știință și nu ne prezintă, adică eseuri despre prospețime, cum să ne tratăm picioarele umflate de nesomn, dacă suntem sau nu moleculele unei ierni primordiale și altele. Îi plăceau și cărțile la modă, șocante, fluente, fără multe floricele, descrieri stufoase sau figuri de stil didacticiste, unde se îmbinau în procente bine definite speculația științifică, meditația filosofică,

politica şi sexul. Era posibil ca lecturile de tipul ăsta să fi fost specifice oamenilor singuri, cum era el. Dacă era adevărat ce afirma omul din întuneric, nu mai avea ce să spună. Ştia că, dacă adoarme, îl mănâncă ăştia. Dacă vorbea încontinuu, nu adormea, dar nu avea cu cine discuta. Ce să discute cu nişte canibali disperaţi?! Dacă ar fi avut pistoale, cuţite, ceva, să se apere, n-ar fi stat nicio clipă în cumpănă; i-ar fi ucis pe toţi.

Încercă să se întoarcă pe-o parte şi nu reuşi; în urma căderii, îl durea tot corpul şi presupuse, după junghiurile care îl treceau, că era un sac de vânătăi, dar cel mai mult îl durea piciorul. Prin cap îi treceau înţepături fulgurante şi îl usturau ochii din cauza efortului de a vedea în întuneric.

O mână i se înfipsese în păr, iar o a doua îl apucase cu unghiile de braţ. Muşcă unul din braţe, auzi un ţipăt sfâşietor şi apucă strâns încheietura mâinii celui ce i se înfipsese în păr. Fu tras în faţă şi simţi o lovitură puternică în spate, apoi urmă o serie de lovituri în abdomen şi o durere cruntă îi fulgeră creierul. Unul dintre canibali îl muşcase de obraz, iar un al doilea îl apucase puternic de gleznă şi trăgea cu dinţii de pulpa piciorului.

Sparse câteva capete cu piciorul liber şi începu să lovească în dreapta şi în stânga cu pumnii. Reuşi să se ridice în picioare, apoi căzu în genunchi sub greutatea şi loviturile adversarilor. Cu o ultimă zvâcnire, încercă să se ridice şi, cu lovituri puternice, să se elibereze, trăgându-se într-o parte. Se împiedică şi alunecă pe spate, lovindu-se cu capul de ceva dur, şi simţi miros de sânge; nu-şi dădea seama dacă al lui sau al celorlalţi. Lovea şi muşca tot ce atingea, dar mâinile şi gurile hămesite ale sălbaticilor erau mai multe.

Scoase un strigăt puternic; nu se putea şti dacă era un strigăt de luptă, un strigăt de durere sau un strigăt disperat.

— Vă rog să vă liniştiţi! auzi o voce din afund.

— Mă liniştesc pe dracu'! strigă, lovind cu mâinile şi picioarele la întâmplare.

Văzu că se zbate zadarnic şi loveşte în gol, apoi, simţind că atacatorii se retrăseseră, se mai linişti.

— Am murit?

— Nu, n-ai murit, dar te-am scos destul de greu din comă, îi răspunse o femeie.

— Cine sunteți și ce vreți de la mine?

— Suntem o agenție onestă și încercăm să vă inducem stări sufletești mai nobile.

Conștientiză faptul că vocea venită din adâncuri era a polițistei care îl adusese până la ușa sediului Poliției și încercă fără succes să deschidă ochii.

— Ce cauți aici? întrebă.

— Aici lucrez. Sunt asistentă a Agenției de Protecție a Afișelor.

— Și vrei și tu o ciozvârtă?

Cu mare greutate, deschise ochii și văzu că nu se afla în cocina canibalilor, ci într-o cameră luminoasă, frumos mirositoare, mobilată ca o rezervă de spital.

— Ce vis urât! Ce-am pățit?

— N-a fost un vis. A fost o eroare. Nu trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu te scoteam la timp din mâinile neadaptaților înfometați, exista pericolul de a fi sfâșiat de viu.

— Mi se face frică.

— Nu trebuie să-ți mai fie frică. Totul a trecut. Ești aproape refăcut.

— Asta îmi trebuie. Un bărbat nu trebuie să aibă slăbiciune pentru femei, mai ales când este polițist, încercă Robert să râdă și simți o durere puternică în piept.

— Te rog să mă scuzi că te-am mințit, dar eu sunt la ordinele A.P.A, nu la ordinele Poliției. Dacă îl ascultai pe subofițer și luai legătura cu agentul nostru, care te aștepta în biroul șefului, nu se ajungea aici. Existau și alte porți de comunicare cu spațiul nostru.

— Suntem în spațiul vostru?

— Sigur.

Îi făcu o injecție, îi ură însănătoșire grabnică, somn ușor și surprize plăcute, apoi ieși brusc, fără să-i spună măcar „la reve-

dere". Bineînțeles că locotenentul înțelese că îi ura vise plăcute; nu înțelegea la ce s-ar fi putut referi „surprize plăcute"! Faptul că îi cădeau pleoapele îl făcu să-şi dea seama că i se injectase un somnifer, dar îi era frică să adoarmă. Coşmarul prin care trecuse era încă proaspăt în minte, dar pericolul nu se diminuase. Era cazat într-un spital al A.G.A., iar acestora le omorâse un agent. Nici agenta, asistenta sau ce-o fi ea, nu-i spusese prea multe.

Se gândi că, orice s-ar întâmpla, avea nevoie de odihnă. Dacă mai încerca cineva să-l mănânce de viu, avea nevoie de forță, ca să se apere.

Într-un târziu, nu mai rezistă şi adormi, iar când se trezi, i se păru că nu dormise decât o clipă şi avu, într-adevăr, o surpriză, dar neplăcută. Doi zdrahoni îl smulseseră din pat, îl luaseră pe sus şi îl ridicaseră în picioare, iar un al treilea le deschisese uşa.

După ce ieşiră, îl târâră de-a lungul culoarului, până la un lift şi urcară trei etaje. Ieşiră pe un alt culoar, o luară la dreapta şi intrară într-o încăpere asemănătoare celor folosite de Poliție la interogatorii. Îl depuseră pe scaunul din fața biroului unde se găsea un tânăr cu halat alb şi ieşiră.

Fără să vrea, pe Robert îl pufni râsul.

— Nu trebuie să râdeți, spuse tânărul. Nu suntem la Poliție şi nu sunteți adus aici pentru interogatoriu.

— Puteați să mă luați mai uşor, să mă lăsați să merg singur, nu să mă treziți din somn şi să mă luați pe sus.

— Îmi cer scuze pentru brancardierii noştri. Sunt tineri şi entuziaşti.

— Puteau să mă lase să mă îmbrac. Mă simt destul de bine şi mi se pare jenant să umblu în pijama pe culoare.

— Sunteți încă sub observație şi, atâta timp cât ne aflăm într-un spital, se poate circula şi aşa.

— Sunteți medic?

— Bineînțeles că sunt medic.

— Înseamnă că nu sunt prizonier. Spitalele nu țin prizonieri.

— Nu sunteți prizonier. Puteți merge unde vreți.

— Vreți să spuneți că mă pot îmbrăca și pot părăsi clădirea?! se miră polițistul.

— Puteți părăsi clădirea, dar nu văd unde puteți merge. Am închiriat acest spațiu, iar polițiștii nu au suportat ideea de a-și desfășura activitatea în același spațiu cu noi și s-au mutat în altă clădire. Cum nu cunoașteți porțile de comunicare, nu aveți unde merge. Chiar dacă ieșiți din clădirea noastră, nu aveți unde vă duce, iar dacă vă întoarceți, vă puteți pierde în structura labirintică a agenției și spitalului nostru. Aici trăim după alte reguli ale fizicii și psihologiei.

— Înțeleg că sunt liber să mă învârt într-un spațiu paralel. E ca o diferență între a nu pleca de aici decât mort și a nu pleca de aici nici mort.

— Ați înțeles perfect.

Medicul văzu că ofițerul se uită lung la cutia de țigări de foi de pe birou și îl îndemnă să se servească.

Robert Caran luă havana, o aprinse, pufăi, își întinse picioarele și își puse brațul liber pe spătarul scaunului, relaxându-se.

Țigara putea conține substanțe halucinogene, dar nu-i mai păsa. Adulmecând fumul plăcut mirositor, își spuse că nimic nu putea fi mai halucinant decât ceea ce i se întâmpla.

Parcă citindu-i gândul, medicul comandă deschiderea unei uși și o tânără intră cu o tavă pe care se găseau cafea, apă minerală, sucuri și prăjituri de diverse feluri.

Locotenentul rase toată mâncarea care i se puse în față și se întoarse la havana lăsată pe marginea scrumierei. Pufăind mulțumit, își aduse aminte de nefericiții întâlniți mai înainte și de individul care îi spunea ceva de moartea prin înfometare la care erau supuși prizonierii Agenției pentru Protecția Afișelor.

— Aveți uși mascate în pereți? întrebă.

— Avem, spuse medicul.

— Până acum, v-am ascultat. Acum, după ce m-am hrănit și mi-a dispărut și mahmureala, sunt dispus să vă și înțeleg.

— Voi începe cu sfârșitul, spuse tânărul, aprinzându-și, la rândul lui, o țigară de foi. Noi, cei de la Asociația pentru Protecția Afișelor, vă vom face afiș.

— Nu știu dacă trebuie să o iau în glumă. Presupun că nu vreți să treceți cu buldozerul peste mine.

— Presupuneți corect. Nu văd ce am putea face cu o pictură suprarealistă din carne și oase zdrobite. Vorbesc la propriu, nu la figurat, dar nici atât de „la propriu". Vă vom studia cu multă atenție și vă vom transforma într-o pictogramă vie. După necesități, vă vom trage în mai multe exemplare.

Lui Robert îi fu frică să-l înjure în față, deși ar fi dorit foarte mult să facă acest lucru. Deveni foarte atent și își înghiți cuvintele, gândindu-se că era bine să tragă de timp. Nu se știa, cum scăpase de agentul Dored, era posibil să se ivească o ocazie și să apară vreo altă oportunitate de evadare. Trebuia să aibă răbdare. Atunci când nu ai succes, viața e o continuă așteptare.

— Nu înțeleg, spuse. Îmi spui că pot să plec când vreau, apoi te răzgândești și vrei să mă faci afiș.

— Teoretic, e imposibil să ieși de aici, dar practic, toate căile de ieșire îți sunt disponibile, spuse medicul, ghicindu-i gândurile. Cu puțin noroc, poți pleca, dar consider că ești mai protejat ca afiș decât ca simplă persoană. Dacă au loc acte de vandalism, rămâi în memorie și poți fi reprodus. Vei fi, practic, nemuritor. Asociația noastră creează afișe pe care le apără cu toate mijloacele de care dispune. Agresorul ajunge în sala de triaj de la parter.

— Nu pot să înțeleg ce fel de nemurire e aia, dacă sunt făcut afiș.

— Fabricăm afișe vii, gânditoare, un fel de oglinzi în fața lumii exterioare. Unele firme cumpără cu foarte mulți bani ilustrații vii, pentru cărți și reviste. Îți dai seama, astfel de afișe nu au legătură doar cu arta fotografică și tipografică, ci mai mult cu genetica, biochimia și medicina. Din cauza asta ne aflăm într-un spital și nu într-un hangar cu mașini de reprodus imagini statice.

— La ce folosesc toate astea?

— De exemplu, la spionajul modern. Nu numai cel ce răsfoiește o revistă se uită la o poză, ci și personajul din poză la privitor.

— Dacă e închisă revista?

— Cel din ilustrație scoate o mână, ridică filele revistei, o întredeschide și privește afară. De auzit, aude oricum, dar e nevoie să se edifice asupra celui care vorbește.

— Când cel spionat aruncă, plictisit, cartea sau revista în coșul de gunoi...

— Dacă agenții noștri nu sunt prin zonă sau ajung prea târziu să salveze publicația, e o misiune ratată și atât. Spionii salvați de dezastru sunt decupați și puși în catalogul eroilor. Cel mai bine rezistă cei din cărți, acestea fiind mai bine păstrate, așezate în rafturi sau înșirate în standuri. Rareori sunt folosite ca suport pentru ibricul de cafea.

— Firma de spionaj pierde banii.

— Firmele, de orice fel ar fi, de spionaj, electorale, de reclamă și publicitate, teatru, film, sport sau cine știe ce altceva, nu pierd banii. Dacă nu este salvat spionul, candidatul, actorul sau sportivul, conform contractului, noi reproducem personajul, iar agenția beneficiară e mulțumită. Le dăm, în compensație, altă ilustrație, pentru un număr viitor al revistei.

— Interesant. Poliția știe?

— Dacă forțele de ordine știau ceva, știai și tu. Presupun că nu ești chiar ultima găină pe acolo. Și apoi, chiar dacă am face dezvăluiri complete, Poliția nu mișcă un deget. Ne aflăm în relații de colaborare. Ai uitat că Agenția pentru Protecția Afișelor și spitalul său se găsesc disimulate, chiar și parțial, în același spațiu cu cel al fostului sediu al forțelor de ordine, închiriat de noi? Dacă le spunem că există un spațiu paralel, suflet al spațiului genetic al tuturor afișelor, ne iau drept nebuni.

— Nu v-au luat la ochi nici cei de la crima organizată?

— Ne-au luat în râs. Cei de la crima organizată se ocupă mai mult cu organizarea crimei decât cu combaterea acesteia. Au

făcut mai multe razii în spațiul redistribuit, mai ales la etajele superioare ale clădirii forțelor de ordine, dar se pare că nu au avut niciun interes să vadă ce se ascunde în spatele unui spital. N-au găsit nimic. Structura noastră paralelă se găseşte pe verticală, are mai multe etaje decât clădirea Poliției, pentru care plătim chirie, şi are o formă geometrică absolută. Formele geometrice absolute sunt nedetectabile de simțurile comune ale raselor cunoscute sau de aparatele de măsură uzuale.

— Bați câmpii. Ce formă nedetectabilă? Nu sunteți adăpostiți într-o clădire ca toate clădirile, de formă paralelipipedică?!

— Nici măcar trapezoidală, triunghiulară, cilindrică sau de alt fel. Spitalul nostru are o formă geometrică pe care n-o cunosc nici eu. Forte puțini ştiu câte ceva despre formele absolute. Arhitecții cunosc forme geometrice care trec neobservate.

Făcându-se că a înghițit gogoaşa, Caran luă o mină care mima interesul şi îl întrebă cum e posibil să fie fabricate ilustrații vii.

— Foarte simplu, spuse medicul. Echipa noastră de cercetători a pornit de la ideea că hazardului i-au trebuit miliarde de ani să creeze omul. Multitudinea de elemente de hazard poate fi văzută, de departe, ca evoluție. Finalul, se ştie, au fost formele vii, specifice planetei noastre. Gândind astfel, specialiştii Asociației noastre s-au aplecat, fiecare, în conformitate cu specificul meseriei lui, şi au încercat obținerea unei forme noi de viață, necunoscută până acum. Au pornit de la descoperirile geneticianului Craig Venter, care a început prin a crea, in vitro, o modestă bacterie, un genom minimal, şi au mers mai departe. Avem tehnică informatică de ultimul tip, mult mai eficace decât ce are Institutul de Cercetări ale Genomului din Rockville. Craig ne-a luat mulți bani pe însemnările sale, dar n-a fost în stare să răspundă la întrebarea: „care sunt instrumentele moleculare necesare şi suficiente pentru a obține viață?". Noi am reuşit, iar el nu va şti niciodată acest lucru.

— De ce afişe? De ce nu statui?

— Am încercat, dar nimic din ce am făcut tridimensional n-a rezistat. Pentru bidimensional, am luat modelul simplu al

ecranului-tablou. O nouă generație de televizoare, construite după tehnologia *„plasma adressed liquid crystal"*, ce se agață pe perete, ne-a dat ideea combinării ecranului cu plasmă și a celui cu cristale lichide. Consumul de energie este mai mic și luminozitatea perfectă.

— Afișele consumă energie?

— Sigur. Totul consumă energie. Noi am luat principiul vaselor aneotropice și am construit motorul eolian. Mai pe înțeles, orice pală de vânt sau curentul produs între două uși deschise produc energie. Am folosit și ultimele descoperiri din psihotronică. Punem o poză într-o mașină psihotronică și, printr-o antenă Saddok, amplificăm și transmitem fluxul telepatic. Nu facem asta pentru a elimina persoana, ci pentru a o recrea, deocamdată, doar bidimensional.

— Știi, eu mă ocup mai mult cu ordinea, râse Robert.

— Mă scuzi! N-am vrut să creez dezordine în mintea ta. De fapt, nu trebuie să te ocupi nici măcar de dezordinea pe care o ai în minte.

— Nu ar fi mai bine să mă recrutați ca agent A.P.A?

— Eu nu m-aș opune, dar cred că ar fi o greșeală. S-a hotărât să fii făcut afiș, iar eu nu mă pot opune. Nu sunt nici măcar o piesă dintr-un angrenaj vast, ci o simplă moleculă dintr-o piesă.

— Cine a hotărât asta?

— Nu trebuia să ia cineva decizia. Ai trecut cu bine prin sala evaluărilor. Să fii mulțumit că nu te-au mâncat ceilalți infractori.

— Stai așa, față în față cu mine și nu ți-e frică. Puteam să sar și să te strâng de gât.

— Ești invitatul meu.

— Vorbesc serios. Nu suport să-și bată nimeni joc de mine.

— Nici noi nu suportăm să ni se ucidă un agent.

Robert sări la medic și, într-o secundă, îi suci gâtul, așteptându-se ca acesta să nu mai miște. La antrenamente n-a avut niciodată ocazia să omoare pe cineva prin sucirea gâtului, dar

i se prezentaseră o grămadă de filme, unde se vedea efectul imediat. Cu fața întoarsă în spate, vădit amuzată, creatura zâmbea larg.

Se ridică în picioare și își prinse capul cu mâinile; rotindu-l, îl puse la loc.

— Ce ești?! întrebă ofițerul.

— Robot de ultimă generație.

— N-am auzit să se ajungă așa departe cu cercetarea din domeniul roboticii. Despre oameni făcuți afiș, nici atât.

— Polițiștii află ultimii, dar, spre deosebire de alți oameni din slujba păstrării ordinii, ca afiș, tu vei putea să străbați o perioadă mai lungă de timp chiar și decât un robot. Nimeni nu știe că un afiș este o structură electronică vie, formată din structuri de memorie invizibile cu ochiul liber. Dacă optezi pentru o variantă electorală și convingi o masă mare de oameni să te aleagă, e posibil să se ajungă chiar la decizia de a fi restructurat în varianta pe care o prezinți acum. Dacă ești ales, de exemplu, președintele Pământului, trebuie să existi, să ții discursuri, să faci și să primești vizite, să fii prezent la recepții, la convorbiri oficiale, la depuneri de coroane de flori, la dezveliri de statui sau, de ce nu, chiar la dezveliri de afișe.

— Înțeleg că vreți să mă faceți afiș, că vreți să împânziți planeta cu chipul meu, iar oamenii mă aleg pe mine președintele globului. De ce neapărat pe mine?!

— Mai multe firme de promovare electorală sunt interesate de persoana ta și vor să participe la licitație. Nu știu ce criterii au și nici nu mă interesează, dar umblă un zvon că mai multe partide te-ar fi monitorizat și te consideră o persoană providențială. Dacă am înțeles eu bine, ești căutat chiar și de un partid de pe o altă planetă. Ca om, ești prea fragil. Nu poți rezista; o campanie electorală este ceva ucigător. În felul ăsta, s-au gândit să se folosească doar de imaginea ta. Dacă te dovedești a fi providențial, cum se afirmă, vin și cu o comandă de sinteză a unei clone. Ne luăm și noi banii, are și partidul respectiv un președinte mai rezistent la intemperii și toată lumea e mulțumită.

— Cred că te-am dereglat când ți-am sucit gâtul.

— Nicidecum. Ceea ce îți spun este purul adevăr. Un robot, oricât de perfecționat, nu poate cuprinde toate nuanțele dintre adevăr și minciună.

— E cam greu de crezut. Chiar și un polițist de sinteză, rămâne tot polițist. E greu de crezut că se va lipi politica de el, mai ales acum, când tot mai multă lume e de părere că politica ne-a dus la dezastru și se preconizează scoaterea sa definitivă în afara legii.

— Nu e deloc greu de crezut. E purul adevăr. Dacă ești în vizorul mai multor agenții electorale, trebuie să fii o entitate extrem de importantă.

— Când te găsești în fața unui om mare, ar trebui să te ridici în picioare când stai jos, încercă Robert o glumă.

Bulversat de ilogica frazei, robotul nu reuși decât un rânjet.

— După încercările prin care am trecut, un cutremur îmi mai lipsea, spuse Robert, simțind că se zgâlțâie clădirea.

— Nu e cutremur. Senzorii îmi indică faptul că o greutate enormă s-a așezat pe spital și îl turtește. Vom fi striviți. Clădirea nu e proiectată să reziste la o presiune așa mare.

— O fi vreun obiect zburător neidentificat? râse polițistul.

— Asta și e.

Făcu un semn către o cameră de filmat știută doar de el și se deschise o ușă nebănuită, alta decât cea prin care i se adusese mâncarea.

Intrară doi zdrahoni, nu își dădea seama dacă aceia care îl aduseseră, și îl luară pe sus.

— Dacă nu se prăbușește clădirea, îl duceți în sala de metamorfoză, spuse medicul, iar unul dintre brancardieri încuviință, făcând o plecăciune.

Robert încercă să opună rezistență și primi un pumn în față. Amețit, fu apucat de păr și de pijama, simțind că e târât pe cimentul lucios al culoarului, într-o direcție necunoscută.

IV

— Ce se întâmplă? întrebă hidrotehnicianul-şef.

— Nu ştiu, spuse inginerul, arătând ecranul calculatorului portabil. Suntem prea departe.

— Dacă nu a mai avut vreun conflict, atunci e bine. Îl găsim noi.

— Cu un om ca ăsta, nu poţi să ştii niciodată. E foarte violent.

A părăsit maşina de patrulare şi a intrat în sediul Poliţiei, împreună cu un plutonier. Nu ştiu ce au vorbit, dar l-a ameninţat cu pistolul şi l-a închis într-o celulă. După asta, a urcat la etajul 1 şi a intrat în biroul lui, după cum scrie pe tăbliţa de pe uşă. A încercat să aprindă lumina şi, văzând că nu se aprinde becul, a apelat la lampa aia cu acumulatori, pe care şi-a pus de o cafea. Pe Pământ, mai ales prin birouri, se folosesc instalaţii empirice de fiert cafeaua, alimentate de la tot felul de surse de energie electrică. Nu sunt automate de sinteză a cafelei peste tot.

— Priviţi senzorul ăsta! spuse secretara particulară a lui Alanin. Prizele îi merg. Asta înseamnă că i s-a ars becul şi nu ştie.

— I s-a ars becul şi la propriu şi la figurat. În loc să aibă grijă de cafea, s-a pus pe fotoliu, cu capul pe birou, şi a adormit.

— Dacă doarme, înseamnă că nu mai pleacă şi ne dă timp să remediem defecţiunile, spuse Albert.

— Nu prea, spuse inginerul. Lucrul ăsta era valabil dacă nu uita drăcia aia de făcut cafea în funcţiune. Aşa, pericolul de incendiu e iminent şi nu putem face nimic. Biroul e mic şi plin cu vrafuri de dosare.

— N-are instalaţie automată de stins incendiu?

— Nu.

— Dacă simte miros de fum, intervine vreun coleg, din vreun birou alăturat.

— Deşi e ora când trebuie să înceapă programul, sediul Poliției e aproape gol.

— Ce Poliție mai e şi asta?!

— Poliție subfinanțată, presupun.

— Norocul nu-i părăseşte pe cei buni, spuse Mel Alanin. Mi s-a comunicat că învelişul e gata, aşa că avem invizibilitate. Putem renunța la ploaie şi la perdeaua de nori. În condițiile unei vizibilități perfecte, într-un minut suntem acolo.

— Unde să le spun să coboare? întrebă inginerul.

— Pe clădire. Aşezăm nava pe acoperiş, trimitem o echipă la etajul 1 şi îl salvăm.

Văzură cum norii din jur se destramă şi cum dispar şuvoaiele de apă de pe pereții „acvariului". Deşi era noapte, din cauza proiectoarelor şi farurilor navei, vizibilitatea din jur era foarte bună.

— Ne vedem de departe, spuse Dieta.

— Nu ne vede nimeni, spuse inginerul. Nu percepem decât noi lumina emisă de navă.

Priviră înapoi spre motel şi îl văzură altfel decât scanat şi prezentat pe ecran, cu tot ce era în el, secționat şi cu tot felul de indici sau săgeți indicatoare. Deşi trebuia să fie o dimineață senină şi caldă de toamnă, oraşul era cufundat în întuneric. Luminile care îl punctau erau foarte rare.

Traversară râul şi, urmând firul autostrăzii, ajunseră în fața sediului Poliției, apoi urcară la mare înălțime. Privitorii se uitară în jos, spre acoperişul clădirii, şi înțeleseră că va avea loc o aterizare verticală.

Deoarece aerodina se lovise cu partea inferioară de un obstacol invizibil, nu mai avură timp să comenteze. Zguduiți zdravăn şi aruncați în toate părțile, atât cei prezenți în lentila invizibilă, cât şi echipajul sau membrii de partid de la nivelele superioare ale aerodinei, fură integrați în sistemul de salvare pentru cazuri de avarie. Mici capsule elastice, sferice, programate dinainte, rezistente la foc sau la orice altfel de agresiune

mecanică, se repeziseră să-i salveze pe cei rămaşi în viață. Străbătură țesătura materială contorsionată a navei şi structura invizibilă a ceea ce mai rămăsese din spitalul lovit şi ieşiră, zburând până la distanța unde orice pericol era exclus. Fiecare capsulă înghițise câte un supraviețuitor, depărtându-se de incendiul care se produsese şi de exploziile ce urmaseră.

Ejectate din mijlocul locului unde se produsese catastrofa, mii de astfel de capsule zburară în toate direcțiile şi, odată ajunse pe sol, se desfăcură în două emisfere, eliberând oamenii.

— Te-a luat din somn, râse Albert, văzându-l pe Robert Caran în apropiere.

— Nu m-a luat deloc din somn. M-a salvat din mâinile unor dobitoci. Când am văzut că unul dintre paznici e lovit de o placă desprinsă din tavan, am smuls cuțitul celui de-al doilea şi i l-am înfipt drept în inimă. După asta, m-a răpit o capsulă din asta. Interesantă invenție; trece prin orice. Nimic nu ar fi putut rezista la aşa explozie. A sărit în aer tot arsenalul forțelor de ordine.

— Noi am fost aruncați în aer de explozia motoarelor şi combustibilului aerodinei, auziră vocea soției fostului conducător al partidului, care tocmai se ridicase şi se apropia de ei, scuturând praful de pe rochie.

— Dânsa cine mai e?!

— E Dieta Melior, soția fostului conducător al partidului nostru, spuse Hosman.

— Zău?! se miră polițistul. Ce partid?

— Nu avem încă un nume, dar când lucrurile vor intra pe făgaşul normal, îi vom da un nume.

— Sunteți o organizație politică subversivă?

— Nu. Suntem un partid venit de pe altă planetă.

Îi povesti, în câteva cuvinte, epopeea partidului de export, începând cu urcarea lui întâmplătoare pe aerodină, continuând cu aventurile de pe planeta Ioza şi terminând cu moartea lui Melior, intrigile soției preşedintelui interimar, plecarea, drumul prin spațiu şi aterizarea dezastruoasă pe ceva invizibil.

— Îți bați joc de mine, spuse polițistul.

— De ce, mă rog?!

— Până la un punct, cunosc tot ce mi-ai povestit. A apărut o carte în care un nebun, unul Holdman sau Hosman, imaginează ceva în legătură cu un partid, unde face tot felul de speculații tehnico-științifice, politice și filosofice, împănate cu picanterii sexuale și de limbaj. Cartea nu are succes, însă, și asta nu din cauza stilului, care e savuros, ci din cauza conținutului și ideii cu partidul. Mare curaj trebuie să aibă omul. Pe Pământ, mai mult sau mai puțin oficial, politica nu mai e agreată; mulți considerând-o cauza tuturor relelor, în unele zone este chiar interzisă.

— Eu sunt nebunul de care vorbești.

— Cum adică?!

— Eu sunt Albert Hosman, scriitorul.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Asta, așa-i. Capsulele astea, care ne-au salvat, sunt în măsură să mă convingă. Noaptea asta, care nu se mai termină, accentuează nota de mister și dă o undă de autenticitate oricărui scenariu. Dacă n-ar fi luminile de la jumătățile sferelor care ne-au adus până aici, ne-am da cu degetele în ochi.

— Noi vedem, interveni Dieta.

— Glumiți, spuse Caran.

— Deloc. Avem un ochi electronic informațional. Acesta ne permite să vedem pe întuneric.

— Păreți oameni normali.

— Suntem normali. Prezența unui ochi artificial, că e format din pico sau nano-piese și lentile, că e format din substanțe de proveniență organică, nu ne transformă în androizi.

— Nu mă refer la asta. Poveștile voastre, în mod normal, sunt incredibile, cum incredibil e și romanul lui Hosman, unde se găsesc unele lucruri povestite de voi, parcă imaginate de o minte nebună. Necazul e că astfel de lucruri neobișnuite mi s-au în-

tâmplat şi mie. Era să fiu mâncat de nişte neadaptați, iar asta e nimic pe lângă faptul că un tâmpit, care s-a dovedit a fi robot, voia să mă facă afiş la propriu, nu la figurat.

Le povesti cum căzuse printr-o poartă de comunicare cu un alt spațiu, unde o asociație de protecție a afişelor disimulase toate birourile sediului Poliției în partea inferioară a sediului şi spitalului ei; trecând prin podeaua biroului său, care cedase sub greutate, se trezise la parter, în întuneric, alături de nişte neadaptați, aflați, după spusele unuia dintre ei, „la evaluare" prin înfometare. Povesti cu lux de amănunte toate senzațiile pe care le încercase atunci când canibalii disperați se repeziseră la el să-l sfâşie cu unghiile şi să-l mănânce, apoi le spuse despre trezirea sa din leşin, undeva, la un etaj superior, într-o cameră de spital, şi despre discuția absurdă cu un medic, ce se dovedise a fi un simplu robot de ultimă generație. Din discuția cu robotul reieşea că voiau să-l transforme în ilustrație vie şi să-l vândă unei agenții electorale sau cine ştie cui altcuiva.

— Povestea ta explică multe lucruri, spuse Albert. Înseamnă că spitalul celor de la asociația A.P.A se găseşte doar parțial în acelaşi spațiu cu fostul sediu al Poliției.

— Sigur. Robotul spunea că sediul lor avea o formă geometrică absolută şi, din cauza asta, era perfect nedetectabilă de simțurile noastre comune sau de aparatele uzuale.

— Din cauza asta, vrând să punem nava pe sediul vizibil al Poliției, ne-am lovit de etajele superioare, invizibile, ale spitalului şi ne-am făcut praf, spuse femeia.

— Sigur, spuse ofițerul. Ăştia, cu A.P.A. şi afişele lor cu tot, dețin mijloace foarte moderne de disimulare.

— Chiar prea moderne. Ultima imagine pe care am avut-o despre tine era aceea a unui om obosit, care a adormit cu capul pe birou.

— Cum adică?! deveni Robert atent.

— Cred că ar fi bine să-i dezvăluim tot adevărul, spuse Dieta.

— M-ați urmărit?

— Sigur că te-am urmărit, spuse Albert. În cartea mea nu se specifică în ce scop am plecat spre Pământ?

— Ba da. Cartea se încheie cu plecarea voastră sau, mă rog, a acelor personaje, să găsească nu știu ce conducător providențial, un fel de mesia, de mântuitor al lumii, care să fie pus în fruntea partidului lor, spuse ofițerul.

— Ei, bine, află că tu eşti omul pe care îl căutăm, spuse Dieta. Nici n-a fost nevoie să aşteptăm prea mult.

— Spunea şi robotul ceva în sensul ăsta. Credeam că s-a stricat şi combină cuvintele, aşa, să nu tacă. Mi-a spus că sunt căutat de mai multe partide pentru nişte calități de lider. Nu ştiu să am astfel de calități.

— Nici noi nu ştim prea multe despre tine, dar presupun că procesul evoluției tale este încă în curs de desfăşurare, spuse Albert. Se face politică, în continuare, fără prea multă cultură politică şi fără o elită cristalizată politic. Poate din cauza asta e nevoie de oameni cu abilități deosebite, luați de la zero. Să apari în fața oamenilor, cum a apărut actualul conducător al Pământului şi să strigi: „Nu râdeți, domnilor, sunt eu, preşedintele Pământului!" sau „Dragi concetățeni, nu vi se mai pregăteşte ceva! Vi se pregăteşte orice", mi se pare hilar.

— De ce aş fi eu mai providențial decât alții?! se miră locotenentul.

— Deoarece prezentul planetei noastre de baştină a fost şi este, tot timpul, în altă parte, acolo unde trebuie să-l căutăm. S-a încercat salvarea prezentului prin ştiință, ştiindu-se că numai ştiința poate transforma minciuna în adevăr, dar nu s-a reuşit mare lucru. Noi ne propunem să căutăm prezentul Pământului pe altă planetă, acolo unde, în final, suntem obligați să ajungem. Din cauza asta te-am căutat, să ne ajuți. Este vremea politicienilor nonconformişti, nu a unor politicieni conformi cu o realitate fumată. Se priveşte în sus de mult prea de jos, nu de la o înălțime acceptabilă; omul de rând stă şi se întreabă cu ce se împarte puterea, de nu ajunge şi la el. Trebuie

să terminăm cu eternitatea puterii de-a se întoarce cu fundul. Măcinat de demonul speranței, omul n-a rămas decât cu șmecheria de-a lua din viață doar ce este vin.

— Din viță.

— Ce spui? întrebă Albert.

— Omul n-a rămas decât cu șmecheria de-a lua din viță doar ce este vin, adică din vița-de-vie.

— Ah, nu! Am spus din viață. Era o butadă. Nimic nu este mai comic pe lume decât tragedia pământeană.

— De acord cu ce spui, dar există un impediment: ne pregătim de o viață mai bună, dar facem asta de o viață întreagă, spuse ofițerul.

— Bravo! se entuziasmă Hosman. Începi să-ți intri în mână, dar eu aș spune altfel: trebuie să pierzi o viață întreagă ca să simți că trăiești.

— Nu e rău, râse și Dieta, numai că va trebui să-l apărăm; de atâtea laude, s-ar putea să nu mai rămână nimic din el.

— Nu cred că voi fi vreodată atins și erodat de morbul vanității, spuse Robert. Văd cum, până și premierul, în loc să se dea la fund, sare la beregată. Miniștrii, și ei, vorbesc de o veșnicie; după aia, vorbesc despre altă veșnicie. Cel ce nu înțelege aceste lucruri, nici nu merită să înțeleagă ceva. Chiar și presa e coruptă și merge prost; am înțeles din cartea ta că ziariștii de pe Ioza procesează datele cu mult timp înainte ca acestea să aibă loc. Celor de pe Pământ le-aș recomanda să scrie ce vor, dar nu le-aș da voie să vrea chiar tot ce scriu. Unele ziare au ajuns chiar la performanța de a afirma că „lipsa de experiență în mass-media constituie un «avantaj»".

— Da, dar am citit că pe Pământ sunt popoare care pun în practică diferite invenții, fără să le fi văzut vreodată, spuse Albert.

— Cum adică?

— Adică, în loc să cumpere licența de la vecini, unii reimaginează anumite lucruri, construiesc prototipul și trec la produc-

ție de serie. Ca design, nu arată ele prea bine, dar merg. Şi apoi, designul se schimbă zilnic; ce e azi la modă aici, mâine poate fi la modă dincolo.

— N-am auzit despre popoarele astea, spuse locotenentul, dar am auzit cum, la unele popoare, medicii îi fac pe pacienți să râdă.

— Ca ce chestie?! se miră Hosman.

— Medicii despre care vorbesc fac pacienții să râdă în speranța că li se desfundă căile respiratorii.

— Am auzit de terapia prin râs, dar se aplica la bolile de nervi.

— Simplul fapt că, de când te urmărim, într-un timp relativ scurt, ai scăpat cu viață din mai multe încercări, ne arată că eşti omul nostru, interveni Dieta. Va trebui să fugim de o lume unde prezentul nu e deloc plin de ceea ce ar trebui să fie prezent.

— Dacă ajung să fiu mâncat de tot felul de neadaptați sau să fiu în pericol de a fi făcut afiş de o organizație de androizi sau ce-or fi ăştia, prezentul mă interesează prea puțin. Nu mă mai poate ajuta nici terapia prin râs. Dacă aş avea puterea executivă a unui preşedinte, le-aş tăia şi viitorul şi dreptul de-a râde. Aş întrerupe procesul care a dus la terraformarea planetei noastre şi i-aş deconecta pe toți de la acest odios sistem alimentar, apoi mi-aş trage un glonte în cap.

— Nu cred că va fi nevoie, spuse Hosman. Viitorul este luminos pentru că, din perspectiva prezentului, nici nu există. Acum sunt eu preşedintele partidului nostru, dar în curând tu vei fi conducător. Vei primi carnetul de partid cu numărul 1, caz în care vei avea destulă putere să deconectezi ce sistem vrei, de la ce proces vrei.

— Cum adică „terraformare"?! sări Dieta ca arsă. Terraformarea cui?

— A Pământului, bineînțeles. Nu ştii ce e aceea o terraformare.

— Ba da, ştiu, dar nu înțeleg de ce trebuia terraformat un lucru terra-afirmat de la sine, cum e Terra, ca să mă exprim aşa.

— Chiar că sunteți veniți din spațiu, spuse ofițerul. Pentru a putea fi locuit de oameni, Pământul trebuia terraformat, ca orice planetoid, asteroid sau cum vreți să-i spuneți. Pentru a se putea construi pe el şi transformat într-o stație spațială modernă, trebuia întâi terraformat, dar să ştiți, tot ce s-a ataşat pe el în ultimele milioane de ani, nu i-au schimbat caracterul terestru.

— Nu-mi vine să cred. Pământul este o planetă, un corp ceresc format natural, care se roteşte în jurul Soarelui, recită Albert. Cine să terraformeze şi să transforme un planetoid într-un satelit?

— Nu ştiu, spuse Robert. Totul se pierde în negura istoriei.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Hosman. Povestea cu spitalul agenției aceleia, care a dezlocuit spațiul unei clădiri a Poliției, ține mai mult de filosofie decât de matematică.

— Asta e nimic pe lângă faptul că planeta, planetoidul, satelitul artificial sau ce-o fi, nu se mai roteşte în jurul astrului incandescent, spuse femeia.

— Cum adică „nu se mai roteşte"?! se sperie locotenentul.

— Am înțeles că s-a blocat în spatele planetei Venus.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Ar fi trebuit să se facă ziuă. Cred că suntem la prânz şi e tot întuneric.

— Aveți dreptate, spuse Robert, din ce în ce mai agitat.

— Sper că nu se pune şi ăsta pe plâns, spuse Albert.

— Cine să se pună pe plâns?

— Tu.

— De ce aş face asta? întrebă omul ordinii.

— Se pare că orice cataclism natural provoacă panică oricărui animal înzestrat, cât de cât, cu rațiune.

— Eu nu sunt animal înzestrat cu rațiune. Sunt polițist. De când m-am născut, muncesc să devin om. N-ar trebui să pierd ocazia de a promova.

— Ei, dacă munceşti să devii om, nu o faci chiar de când te naşti, îl corectă Dieta.

— Ei, am exagerat şi eu puțin, să se înțeleagă mai bine cât am putut eu munci în viață. Să faci parte din trupele de apărare a ordinii, e periculos. Nu e cea mai bună opțiune. Nici nu m-am căsătorit; pentru că nu am visat decât bani, nu am avut cum să întâlnesc femeia visurilor mele.

— Într-un final previzibil, va trebui să uiți că eşti polițist. Începând de acum, noi te considerăm omul providențial şi banii nu vor mai fi o problemă. Tu eşti cel menit să desființezi naționalismul de prost gust. După desființarea statelor şi instaurarea globalizării, naționaliştii n-au încetat lupta. Au transformat-o, din luptă pentru libertate națională, în luptă pentru libertate internațională. Oamenii nu înțeleg nici acum de ce le-a fost atât de frică trupelor acestora să plece de pe teritoriul lor. Preşedintele în funcție se comportă cu cetățenii exact ca profesorul care muştruluieşte clasa de elevi, exact pentru defectele unor elevi absenți de la oră. Consider că noi, cei plecați, suntem cei absenți de la o aşa neconvenabilă lecție. Nu vorbesc de mine, cel nimerit din greşeală pe aerodină, ci de membrii oneşti ai partidului. Te vom trata ca pe un potențial conducător al formațiunii noastre politice.

— Asta e vrăjeală, spuse polițistul. Dacă presupunem că e real ce spuneți, ce vreți de la mine?

— Misiunea noastră a fost să te găsim, cum de multe ori mi s-a repetat, spuse Albert, dar nu mi-a spus nimeni ce trebuie să facem în continuare. Presupun că vom fi nevoiți, cu voia sau fără voia ta, să te ducem pe Ioza, acolo unde s-au pus bazele partidului nostru de import, dar nu văd cum. Nava noastră s-a făcut praf.

— Cred că ar trebui să începem prin a căuta ce a mai rămas din echipaj, spuse Dieta. În cazul în care există, nu ştiu unde se găseşte astroportul.

Priviră luminile slabe din depărtare şi presupuseră că acolo trebuia să fie oraşul Esper.

— Ar trebui să vedem incendiul produs de impactul cu clădirea invizibilă. Au fost explozii colosale şi nu se vede nimic.

— Nu e foarte sigur. Focul în care arde o clădire invizibilă trebuie să fie şi el tot invizibil.

— Dacă ne aflăm în spațiul nostru şi nu cel al Agenției, spuse polițistul.

— Pe câmpul ăsta suntem doar noi, spuse Albert.

— E bine că suntem doar noi, spuse femeia. Însoțitorul ăla al tău mă călca pe nervi.

Căutară prin resturile electronice din jur şi văzură că sferele de salvare cu care zburaseră până aici, fuseseră dotate cu tot ce era necesar în caz de urgență. Găsiră lanterne, cu multe baterii de schimb, arme, haine, medicamente, o trusă electro-mecanică de prim ajutor şi mâncare, toate puse într-un rucsac.

— Eu nu mă îmbrac în combinezonul ăsta, spuse femeia.

— Nici eu, spuse Albert. Şi aşa, mă simt ca pe o planetă străină. Nu mai am nevoie şi de un costum de explorator stelar.

— Eu, vreau, nu vreau, trebuie să mă îmbrac, spuse ofițerul, trăgându-şi combinezonul. N-o să merg în pijama.

— S-ar putea ca ăştia să-ți folosească, îi spuse femeia, întinzându-i o pereche de ochelari pentru vedere în infraroşu.

Ofițerul îşi puse ochelarii şi se întoarse, privind cu atenție, în toate părțile, să se obişnuiască, într-un târziu, rămânând cu privirea ațintită într-un punct.

— Nu departe de aici, e o ființă vie. Seamănă şi nu seamănă cu un om.

— Trebuie să te hotărăşti, seamănă sau nu cu un om? întrebă Albert.

— Nu ştiu. Uită-te şi tu! îi întinse locotenentul o a doua pereche de ochelari.

Omul privi şi, neştiind ce să creadă, se îndreptă spre locul unde ochelarii indicau o ființă vie. Când ajunse în apropiere de resturile unei a patra sfere, nu mai văzu nimic.

— Nu se mai vede, strigă Robert.

— Văd şi eu, spuse Albert, ridicând emisfera căzută cu fața în jos.

Când se aplecă să ia un al patrulea rucsac, văzu cum țâșnește un câine de sub semisferă și îl mușcă de mână.

— A dracului javră! înjură el, căutând revolverul prin rucsac. Îl împușc.

Găsi singurul buton disponibil al armei, așezat pe partea laterală, astfel încât să poată fi apăsat cu degetul opozabil, și trase, provocând o explozie neobișnuită.

— Chestia asta nu trage cu gloanțe, se miră.

— Nici armă cu sistem laser nu e, spuse Dieta. S-ar putea să fie o armă bazată pe acroniu. Când au văzut că nu le mai merge comerțul cu armament, mafioții au trecut pe producție.

Deschise una dintre trusele de prim ajutor, îi injectă un vaccin polifuncțional și îi bandajă mâna.

— N-am mai văzut arme din astea, spuse ofițerul, trăgând la întâmplare și provocând o explozie la fel de puternică. Avantajul e că sunt foarte ușor de manevrat.

— Ați văzut, sferele au adunat tot ce a fost viu printre fiarele contorsionate, se miră femeia. Înseamnă că pe navă a fost și un câine. Al cui o fi?

— Poate fi, la fel de bine, din agenție sau din spital, spuse locotenentul.

— Lăsați câinele și gândiți-vă că n-ar fi deloc avantajos să fim singurii supraviețuitori! spuse Albert. N-aș ști ce să fac.

— Mergem acasă. Să nu uităm că toți trei suntem locuitori ai orașului Esper!

— Vă vine ușor să vorbiți, spuse Hosman. Puteți face orice doriți. Voi nu aveți microcipuri implantate în scoarța cerebrală.

— Mie mi-e indiferent unde mergem, spuse doamna Melior. Soțul meu e mort, copii n-am, iar casa mea e închisă și pustie.

— Și eu sunt la fel de singur, spuse polițistul.

— Eu am familie, dar sunt controlat de forțe oculte. Dacă greșesc drumul, sunt adus pe calea cea bună, iar calea cea bună e legată de tine, domnule Caran, și de calitatea ta deosebită de a fi omul providențial și viitorul președinte al partidului.

— Presupun că e mai bine să fii președinte, decât să fii făcut afiș sau mâncat de canibali.

— Presupui bine, spuse Albert.

— Iau eu și rucsacul din cea de-a patra sferă, care presupun că a salvat câinele, spuse ofițerul. Am o ținută mai sportivă, iar bocancii ăștia sunt nemaipomenit de elastici. Parcă zbor, spuse locotenentul.

— Ia vezi, nu au un dispozitiv de reglaj, în funcție de gravitație? spuse Dieta.

— Nu fac experiențe pe mine însumi. Faptul că pot să merg fără un efort prea mare îmi ajunge.

— Aveau dreptate aparatele de pe navă să te indice drept omul potrivit să ne conducă, spuse Albert. Ești prudent. Eu m-aș fi apucat să cercetez toate posibilitățile.

— E nevoie și de oameni ca tine, spuse polițistul. Ești iscoditor.

Își puse un rucsac în spate, îl luă pe cel de-al doilea pe umăr și o urmă pe femeie; aceasta pornise deja la drum, luminând cu lanterna.

— Dacă noi avem ochi informaționali și vedem prin întuneric, iar Robert are ochelari cu vedere în infraroșu, la ce ne mai trebuie lanternele? întrebă femeia.

— Poate îmi joacă feste imaginația, spuse Robert. Îmi tot trece o ființă prin fața fasciculului luminos.

— Am văzut și noi. O fi câinele.

— Avem un însoțitor, spuse ofițerul.

— Nu se poate, spuse Dieta. Abia am scăpat de un însoțitor.

Povesti, în câteva cuvinte, ce era cu însoțitorul amintit, purtătorul de cuvânt trimis de cine știe cine, venit de capul lui, nu se știa, care nu voia să plece nici în ruptul capului și se erija într-o ciudată gardă de corp, precum și despre misiunea lui de a fi ca un fel de umbră a lui Albert Hosman.

— În întunericul ăsta e destul de greu să mai ai umbră, spuse Robert, îndreptând lateral fasciculul luminos al lanternei. E

câinele acela; e mic, de nici zece kilograme, lățos, alb, cu părul pe ochi, urechi pleoștite și picioare scurte. E destul de vioi. Exploziile de dinainte nu l-au stresat. Se ține după noi.

— Mi s-a părut a fi ceva mai mare, spuse femeia. Dacă e câinele, i-aș da ceva de mâncare, dar acum, când abia ne-am întâlnit, e destul de suspicios.

— Și speriat. Nici mie nu mi-a fost ușor să zbor cu sfera aceea, spuse ofițerul.

Luându-se cu vorba, cei trei nici nu observară că străbătuseră deja câteva zeci de kilometri, apropiindu-se foarte mult de primele case, la ferestrele cărora se vedea lumină. Își dădură seama de asta când drumul le fu barat de un gard din sârmă, cum erau acelea existente în istoria îndepărtată, care înconjurau lagărele de concentrare, unde își găseau sfârșitul adversarii politici.

Deoarece pancartele indicau faptul că e un gard prin care trece curent electric, Albert scoase un obiect metalic din trusa utilitară și îl aruncă.

— Gardul ăsta nu e sub tensiune, dar nici nu poate fi escaladat.

E prea înalt.

— Nu e asta problema, spuse ofițerul. Cu o mică explozie, se poate face o gaură cât toate zilele. Problema e că orice gard reprezintă o îngrădire a libertății de mișcare. Mă enervează orice obstacol, cât de mic, pus în fața libertăților cetățenești. O dictatură începe prin a pune opreliști oricărei inițiative și sfârșește prin a educa oamenii în acest spirit, astfel încât nu mai trebuie să-i închidă nimeni, că își trag singuri garduri împrejurul lor, să se apere de libertate. Mi se pare penibil să îngrădești accesul liber într-un oraș.

— Care oraș? întrebă femeia. Cred că ne-am depărtat de oraș. Îngrămădirea aia de case nu poate fi Esper.

— Nici nu suntem. Esper se găsește pe câmpie și primele dealuri submontane se găsesc spre vest, la peste 200 de kilometri

distanță, spuse Albert. Nu am fost ejectați spre est, ci în partea cealaltă. Mergând spre vest, nu am găsit orașul, ci ne-am depărtat de el. Ce facem?

— Fără un mijloc de transport, nu ne putem întoarce, spuse femeia.

— Suntem obligați să înnoptăm aici, glumi ofițerul.

Așezat de o parte și de alta a unei văi, pe versantele unor dealuri înalte, satul părea destul de mare, cu case din piatră, înghesuite unele în altele. Casele din lunca râului erau mai rare și aveau curți sau grădini vaste, cu arbori sau plante agățătoare ce păreau luminate sau erau chiar luminoase.

— Ar fi bine să nu atragem atenția, spuse Albert, căutând prin rucsac. Nu are rost să provocăm o explozie. Pe lângă asta, nu știu cu ce trag armele noastre, cu acroniu sau cu cine știe ce, dar, cu orice ar trage, cred că e mai bine să economisim muniția.

Se apucă să taie gardul cu un patent și, exact în momentul când termină treaba, observă că femeia și ofițerul găsiseră o poartă și intraseră. În plus, se întreținеau cordial cu un grup de oameni ai locului.

— Nu ați făcut nicio brânză? îi luă o bătrână la rost.

— Cum adică? întrebă locotenentul.

— Nu ești Săndulea al lu' Hlagian, nepotul meu?

— Nu.

— Mi-a slăbit vederea. Nu mai văd așa bine. Credeam că ești idiotul de Săndulea. Am impresia că nu va face nicio brânză. E un lăudăros.

— Suntem străini, spuse Dieta.

— Nici Săndulea nu mai locuiește în sat, explică un localnic. A venit pe la părinți și, dacă tot a venit, l-am întrebat dacă știe pe cineva să ne repare și nouă centrala fotonică. Ne chinuim să producem energie electrică întocmai ca oamenii primitivi, cu niște instalații mecanice rudimentare. Săndulea a spus că el știe să repare orice, așa că a luat mai mulți oameni și a plecat la centrală, să remedieze eventuala defecțiune. Cum lipsește

de cam mult timp, am intrat la idei şi am venit aici, la marginea satului, să ne uităm de ei.

— Eu cred că s-au oprit pe cine ştie unde şi, în loc să folosească banii pentru scule şi piese de schimb, s-au îmbătat ca porcii, spuse bătrâna. Sunt buni de trimis după moarte.

— Sau să schimbe guvernul, interveni un sătean.

— Ia nu mai loviți în guvern! sări un altul. Până să-l schimbe cineva, cade singur.

— Tot ce e posibil.

— Nu am prea multe cunoştințe de fizică, dar presupun că o centrală fotonică trebuie să transforme energia luminoasă în energie electrică, iar aici e puțin cam întuneric, spuse Albert. Încă de acum zece secole se cunoaşte antena sensibilă la lumină, găsită printre ruinele anticului oraş Boston. Cercetătorii unui colegiu din acest oraş au construit o antenă capabilă să recepționeze cu mare eficiență radiațiile electromagnetice din domeniul optic. Elementele componente ale antenei sunt nişte tuburi de carbon, de dimensiuni nanometrice, capabile să rezoneze la frecvențele respective. Acel dispozitiv a permis atât transmiterea optică a semnalelor de televiziune, cât şi mărirea randamentului de transformare a luminii în curent electric. Presupun că, în ultima mie de ani, cercetarea ştiințifică nu a stat pe loc. Presupun că s-a găsit vreo metodă de obținere a luminii, astfel încât întunericul ăsta să nu constituie un impediment.

— Nu ştim cum a funcționat sau funcționează centrala. Noi suntem țărani proşti.

— Proşti şi îngrijorați! spuse Dieta. Cum adică, le-ați dat banii, iar acum ați venit la marginea satului să vă uitați de-a lungul drumului, să vă uitați lung, cum s-au dus?!

— Nu ne pare rău de bani. Suntem îngrijorați din cauza celor plecați, să nu li se fi întâmplat ceva rău, spuse săteanul.

— Ăştia văd pe întuneric, spuse Robert.

Scoțându-şi ochelarii pentru radiații infraroşii, îndreptă fasciculul luminos al lanternei către fiecare în parte.

— Cum să nu vedem pe întuneric?! se miră bătrâna. Mie mi-a mai slăbit vederea, că sunt mai în vârstă, da` ăştia mai tineri au vederea bună. De ce, mă rog, n-am vedea pe întuneric?!

— Pentru simplul motiv că eu nu văd pe întuneric, spuse ofițerul.

— A, din cauza aia ne tot agiți aci chestia aia luminoasă pe la nas. Eşti de pe planeta Ioza?

— Nu e de pe Ioza, spuse Albert. Eu şi doamna Melior suntem oarecum de pe acea planetă, pentru că am fost acolo, lucru pe care nu-l putem spune despre domnul Caran.

— Cum, necum, sunteți suciți. Voi, care vedeți pe întuneric, spuneți că sunteți iozani, iar ăsta, care nu vede, spuneți că nu e de pe Ioza. De unde e?

— E pământean.

— La noi în sat e invers, iozanii sunt orbi, iar noi, pământenii, vedem pe întuneric, că în întuneric ne-am născut.

— Aveți iozani, adică băştinaşi de pe planeta Ioza?

— Sunt o grămadă. S-au pripăşit prin toate satele. Nu le place la oraş. Se dezintegrează.

— Cum adică „se dezintegrează"?!

— Adică, puf, dispar. Nu le place la soare. La oraş e soare şi au fost nevoiți să vină aici, în sat. Satele au fost ținute totdeauna în întuneric. Spun că acolo, pe planeta lor, au mai mulți sori, dar nu-i deranjează asta.

— Dispar la soare şi apar în sate?! se miră Dieta.

— N-a spus asta, interveni săteanul. Cei dispăruți, greu îşi mai revin. Majoritatea rămân invizibili. Cei care locuiesc aici nu au fost văzuți niciodată de lumina solară.

— Se pare că dacă mai vin mulți, nici nu-i mai vede soarele, spuse Albert. Se pare că, din nu se ştie ce motive, Pământul s-a blocat în spatele altei planete şi nu va mai fi luminat veşnic, de acum încolo.

— Noi suntem adaptați la întuneric, dar nu ştiu cum se descurcă orăşenii. Păcat! Era o ordine care nu deranja pe nimeni.

— Nu deranja pe dracu`! sări bătrâna. Cărturarii noştri spun că veşnicia s-a născut la sat. Aşa o fi, dar acum este nevoită să se mute la oraş. Veşnicia traiului prost a crescut aici la noi, s-a făcut mare şi e bună de măritat... Conducerile de partid au început să ne bage amelioratori de gust în mâncare; amelioratori de prost gust.

— Am intrat în politică, interveni un al doilea sătean.

— Ce legătură are politica?

— Are, că iozanii, de exemplu, nu au drept de vot. Noi, pământenii, nu acceptăm nicio discriminare. S-au stabilit aici, locuiesc în sat. De când mă ştiu, tot aici îi ştiu. Mie mi se pare o veşnicie. Veşnicia, cum spun oamenii învăţaţi, s-o fi născut la sat, dar necazu-i că nu se mai termină.

— Dacă e veşnicie, cum să se termine?! se întoarse primul localnic. Aşa am moştenit lucrurile, nu le mai schimbăm noi. Tot ce putem face e să-i ajutăm, să se simtă bine la noi. Pentru copiii lor, am introdus adaptabilitatea ca materie obligatorie în şcoală şi am tipărit pentru ei manuale de istorie alternativă.

— Manuale alternative de istorie, îl întrerupse Dieta.

— Nu. Manuale de istorie alternativă. Într-un mediu atât de strâmt, ne facem istoria cum vrem noi şi nu numai atât: putem s-o rescriem în fel şi chip. O istorie atât de liniară a unei comunităţi locale, poate fi prezentată oricum. Nu deranjează pe nimeni. E mai mult o istorie pentru uzul prezentului. Am băgat în ea, pentru amuzamentul copiilor de iozani, un capitol despre ziarişti, cronoplasticieni, istorici celebri, politicieni cu ticuri ciudate şi chiar prezentatori de ştiri. I-am învăţat să se descurce în întuneric, să îşi ascută celelalte simţuri. I-am învăţat să construiască mici instalaţii de transformare a energiei mecanice în energie electrică, pentru aparatele electrocasnice şi pentru câte un bec de mică putere. Casele unde vedeţi luminile alea slabe la ferestre sunt ale extratereştrilor. Acum, ce să facem? Şi noi avem aparate prin casă: mixere, maşini de spălat, frigidere, boilere... Ori pentru noi, ori pentru ei, tot acolo e. Eu însumi

am făcut o improvizație din bicicleta unui nepot. Pedalez, produc curent și îmi mențin și condiția fizică. Degeaba am pus bani pentru construcția unei centrale fotonice de produs curent electric... Ce vină avem noi că s-a stricat? Lucru făcut de mântuială, cum numai pe Pământ se poate face.

— Dacă vă descurcați cu mijloace empirice, la ce vă mai trebuia centrală modernă? întrebă Dieta.

— Nu știm nici noi, spuse un țăran. Cu ani în urmă a trecut unul pe aici și ne-a spus că se face electrificarea satelor. Nu puteam fi mai prejos.

— O fi vreun sabotaj, spuse bătrâna, privind de-a lungul drumului. Eu cred că înadins suntem ținuți în întuneric, că n-am mai vrut și nu mai vrem să ne ducem la vot.

— Taci, babo! se răsti săteanul. Dacă voiau să ne convingă să votăm, nu numai că lăsau centrala în pace, dar dacă era stricată, o reparau chiar ei, conducătorii. Pe deasupra, mai trăgeau și o bandă de asfalt, reparau canalizarea, aduceau pompe noi de apă, pentru irigații. Dacă noi n-am făcut nicio sesizare, cum ai fi vrut să intervină cineva?

— De ce să facem noi sesizare?! întrebă un alt țăran. Sunt o sută de sate alimentate de centrala asta. Lăsăm unii pe alții.

— Dacă nu știm unde să facem sesizarea, degeaba vorbim că lăsăm sau nu unii pe alții! sări bătrâna. Știm noi cine ne conduce? Suntem rupți de realitate, ținuți în întuneric, ignoranță și mizerie. Din când în când, vin unii și împart pliante, lipesc afișe, țin discursuri demagogice, rupte de realitatea în care trăim, și ne dau amenzi că am rupt afișele și nu le-am păzit să nu le decoloreze ploile și să nu le picteze copiii. Pe cine vor ei să votăm? Niște poze? Mai bine ar organiza și ei niște excursii, să vedem și noi pe cine votăm, nu să ne zgâim ca proștii la afișele Agenției de Protecție a Afișelor. Eu cred că ăia pe care vor ei să-i votăm nici nu există. Poate sunt din lumea afișelor.

— Cum, agenția asta a ajuns până aici?! întrebă Robert.

— Sigur. A.P.A. e aici de când ne știm, spuse primul localnic.

Necazul e cu agenții lor. Ăştia, în loc să-şi vadă de treabă, să-şi păzească afişele, că pentru asta sunt plătiți, au un comportament îndoielnic. Acum, cine să vină până aici, în fundul Pământului, dacă nu tot felul de agenți negricioşi şi gălăgioşi. Scuipă pe jos şi mănâncă seminţe de la o plantă ce creşte numai la soare. Muzica lor răsună peste tot. Peste tragedia vieții noastre cotidiene, se suprapune un nedorit comic de bâlci.

— Dacă sunt mitocani, dați-i afară din sat! spuse Dieta.

— Ar fi o idee, dar nu vrem să intrăm în conflict cu autoritățile.

— Dacă aceşti agenți fac mizerie, chiar autoritățile trebuie anunțate, să ia măsuri.

— E oarecum pe dos, spuse țăranul. E adevărat, militarii din A.P.A. fac mizerie, dar ei au apărut tocmai din cauza mizeriei, nu invers. E un perpetuu cerc vicios. Cine ar mai veni până aici, să trăiască în întuneric. Fără cele mai simple mijloace de comunicare în masă a informațiilor, ei înşişi, cei care circulă mai mult, sunt legătura noastră cu exteriorul. Tineretul îi acceptă; în lipsa unei culturi adevărate, s-a adaptat la modul lor de viață golănesc, îi admiră şi caută să îi imite. Mai mult, ei susțin că subcultura agenților, specifică mahalalelor, e adevărata cultură. N-au termeni de comparație.

— Dacă se consideră că există avantaje şi dezavantaje, atunci numai voi puteți cumpăni şi lua o hotărâre. Întruniți consiliul local, votați şi procedați în consecință, spuse Dieta.

— Ce e acela consiliu?

— O adunare de câteva zeci de oameni, mai reprezentativi, aleşi de voi, care să ia hotărârile mai importante.

— Nu avem aşa ceva.

— Primar aveți?

— Nu.

— Cine vă conduce?

— Nimeni. Agenții A.P.A. sau ăia care au trecut cu campania electorală ne-au spus că, la nivel local, lucrurile pot merge

la fel de prost şi fără o conducere aleasă. Când umblăm fără rost pe străzi, ne adună şi ne duc acasă. De plictiseală, ne aşezăm la televizor şi stăm aşa cu orele.

— Aveți televizoare?

— Sigur că avem televizoare. Avem chiar şi televizoare moderne, care emit mirosuri, în funcție de emisiune. Asta îi obligă, de exemplu, pe politicieni să se spele înainte de a apărea în fața noastră, la diferite recepții sau mese rotunde.

— Indiferent cât sunt de moderne, deocamdată televizoarele merg cu energia produsă de instalațiile alea de care vorbeați?

— Sigur. Televizoarele cu energie psihică nu au trecut încă în producție de serie.

— Până nu remediază Săndulea eventualele defecțiuni ale centralei, televizoarele nu funcționează, bineînțeles.

— Cum adică? Nu merg televizoarele şi, totuşi, voi stați cu orele în fața lor. Ce faceți acolo? întrebă Albert.

— Nu facem nimic. Stăm şi ne uităm la ele. Ce, dacă sunt stinse, nu ne putem uita la ele?! Acesta este asteroidul Pământ de la televizor; în spatele televizorului, începe câmpul.

— Asta e curată nebunie.

— Că bine zici. E o nebunie. Când televizoarele, aceste obiecte de prostire a maselor, merg, trebuie să suporți toate tâmpeniile. În plus, nouă, țăranilor, nici măcar nu ni se promite ceva. Să ni se promită şi nouă ceea ce se promite celorlalți! Nu vrem nimic, de la nimeni, dar măcar nişte promisiuni tot ar trebui să ni se facă şi nouă. Şi să nu se mai facă alegeri, aşa, când i se scoală unuia sau altuia. Am ajuns să suportăm alegeri anticipate chiar şi de ziarişti. Televiziunea e libertatea pe care ți-o dă lipsa de cultură. Cu televizoarele stinse, dacă nu avem imagini, ne putem imagina orice, numai că nu prea avem timp să stăm în fața ecranelor atât cât vrem. Agricultura ne mănâncă tot timpul.

— Agricultură pe întuneric?! În absența luminii, nu se poate face fotosinteza.

— Avem plante luminoase, aduse de iozani de pe partea întunecată a planetei lor. Dacă ați fost acolo, știți că ei au lumină solară doar pe o parte, pe partea cealaltă a astrului, fiind întuneric. Fauna și flora sunt adaptate la mediu. Aici, cultivăm astfel de plante, care produc ele lumină; nu avem nevoie de soare, nici măcar de lămpi sau alte corpuri incandescente.

— Spuneai că agenții A.P.A. vă obligă să stați în casă și să vă uitați la televizoare stinse? întrebă Caran.

— Ei nu ne obligă să privim la televizor. Ne obligă să stăm în casă. Dacă ne prind că ne vânturăm prea mult pe afară, ne amenință că ne bagă la ospiciu. Ospiciul e clădirea aceea înaltă, cu zece etaje, arătă localnicul.

— Înțeleg că sunteți arestați la domiciliu.

— Nu suntem arestați la domiciliu. Dacă vrem, putem pleca. Agenții ne amenință că ne bagă în ospiciu, așa, să nu se spună că stau degeaba pe aci. Nu vedeți? Am plecat să vedem dacă nu vine Săndulea și nu ne urmărește nimeni.

— A fost băgat cineva în clinica aia de boli nervoase, ospiciu, cum îi spui tu?

— Sigur, dar consătenii noștri merg singuri. Au și acolo televizoare.

— Înțeleg să vă duceți la nebuni cu sila, dar de bunăvoie? Duceți o existență blazată, nu ripostați, nu aveți nici cel mai slab suflu revoluționar?

— Cum să nu fim revoluționari? Suntem revoluționari. Față de un singur lucru nu poți fi revoluționar, față de prostie, pentru că, se știe, revoluțiile se fac cu proști. Pe aici, oamenii nu sunt deloc proști.

— Așa te-ai gândit tu sau ai citit undeva? întrebă Albert.

— Nu. E una din multele lucruri spuse de cei care trec prin sate și fac propagandă electorală.

— Vă păcălesc, spuse femeia. În ceea ce spui, se bat cap în cap două lucruri: sunteți revoluționari, dar nu mișcați de frică să nu fiți luați de proști, dar, dacă nu vă revoltați, sunteți niște

proşti. Dacă, totuşi, din cauza asta, sunteți proşti, înseamnă că nu sunteți revoluționari.

— E prea complicat pentru mine, spuse săteanul. Pe vremuri, filosofiile erau făcute de filosofi şi erau uşor de digerat, seara, înainte de culcare. Când găseau teren fertil, se adunau într-un curent filosofic. Azi, filosofiile sunt făcute ghiveci. Cu cât e mai multă lume pe Pământ, cu atât mai mulți neaveniți vin cu propria lor filosofie şi îşi strigă crezul. Cel ce țipă mai tare, e mai crezut.

— Nu e nicio filosofie. Nu am vrut decât să semnalez o contradicție în termeni, se scuză Dieta.

— Dacă stați închişi, cum mai faceți agricultură? interveni Caran.

— Pe ascuns. Mergem, lucrăm şi, pe căi ocolite, ne întoarcem acasă. Trebuie să trăim din ceva; n-o să mâncăm tot timpul produsele de sinteză aduse de agenți şi împărțite gratuit. N-au niciun gust.

Albert le semnală că se apropiau trei camioane, iar ofițerul îşi reglă distanța ochelarilor de vedere în infraroşu, spunându-le că mijloacele de transport erau înțesate cu oameni îmbrăcați la fel, probabil vreo uniformă. Maşinile părăsiseră drumul pietruit şi se apropiau de ei, pe căi laterale, ce duceau spre poiana aflată la marginea satului, nu departe de gardul electric.

— Sunt agenții! se auzi o voce.

— Ne duc acasă! se bucură şi bătrâna.

Înarmați până în dinți, soldații coborâră din camioane şi începuseră să tragă la întâmplare.

— Sunt nebuni, spuse Robert. Trag unii în alții.

— Nu sunt nebuni deloc, spuse primul sătean. Vedeți voi vreun agent răpus de gloanțe?

— Nu.

— Atunci, uită-te mai bine prin ochelari! Cei vânați au arme?

— Nu.

— Vedeți? Agenții curăță satul de iozani neadaptați. Sunt băştinaşii de pe Ioza. V-am povestit; cei prinşi de radiațiile so-

lare au dispărut, devenind invizibili. Bântuie degeaba prin sate şi nu fac nimic. Încurcă lumea; de multe ori, ne lovim de ei fără să vrem. Observ că îi vedeți cu ochelarii ăia.

— Sigur că da, spuse Dieta, punându-şi ochelarii. Îi recunosc foarte bine după faptul că nu au şepci militare, ca agenții. Fug în toate părțile şi sunt din ce în ce mai puțini. Voi nu-i vedeți?

— Nu-i vedem, spuse țăranul. Nici n-avem nevoie.

— S-ar putea ca ființa aceea, văzută de mine în infraroşu, să fi fost vreun iozan din ăsta, spuse Robert. Era mult mai mare decât un cățel. Mi se pare ciudat altceva: cățelul e şi el tot o ființă, cu emisie calorică, dar nu mi-a apărut în raza de acțiune a ochelarilor.

— E un mister. Un alt mister e faptul că nu ştim ce a fost salvat de sferă în timpul incendiului, câinele sau un iozan invizibil?

— Ce mai mister?! interveni Albert. Câinele şi iozanul s-or fi aflat pe acelaşi loc, în acelaşi moment. Coincidențele creează confuzii.

— Aşa o fi.

— Eu nu mai suport, spuse Dieta şi îşi scoase ochelarii. Ăsta e genocid. Mi se face greață.

— Văd că se apropie de noi. Dacă au semnalmentele lui Caran, rămânem fără om providențial pentru partid.

— Ce vrei să spui?!

— Vreau să spun că, în incidentul de la han, le-ai ucis amărâtul ăla de agent negru şi e posibil să fii dat în urmărire.

— Nu v-am pomenit nimic despre vreun agent de culoare al A.P.A.

— Nici nu era nevoie. Te-am urmărit din aerodină.

— Începând de când? se supără polițistul.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Albert. Te întrebi dacă nu cumva te-am urmărit în timp ce întrețineai vreun act sexual cu negresa aceea cu trăsături hispanice. Am un microcip în plus

şi posibilitatea de a citi gândurile, dacă mă concentrez în direcția asta. Nu te-am prins în postură jenantă. Te-am urmărit din momentul în care te-ai dat jos din pat, te-ai spălat pe față, te-ai îmbrăcat şi ai ieşit din camera de la etajul 2, părăsind hanul. Ai trecut printre mesele din cârciumă, înjurând-o pe femeie într-un mod ireproductibil. În gând, şi pentru că te-a făcut polițist împuțit şi impotent, şi pentru că ți-a luat cheile, să nu te sui beat la volan, ai făcut-o hoaşcă şi te-ai apucat să te răzbuni pe afişele ălora de la A.P.A., trăgând în ele cu pistolul.

— Impresionant, spuse locotenentul, dar cel mai rău m-a enervat perdeaua aia de ploaie, care mă lovea în cap, egal şi năucitor. Mi se părea că e o ploaie sacadată, programată pe calculator, făcută parcă să mă hipnotizeze şi să mă împingă la lucruri necugetate. N-aş fi vrut să-l împuşc pe nefericitul ăla şi să mai fac şi victime colaterale pe deasupra, dar stropii mici, deşi egali şi năucitori, combinați cu o urâtă durere de cap, m-au făcut să mă înfurii şi să mă răzbun pe afiş.

— Ai simțit bine. Plafonul de nori şi ploaia obsedantă au fost sintetizate pentru a camufla nava până la terminarea reparațiilor. Odată reparat, învelişul făcea aerodina invizibilă şi nu mai aveam nevoie să ne ascundem între nori.

— Pe o parte, îmi pare rău că ați pierdut nava, dar pe de alta, mă bucur că i-a distrus pe agenți, cu sediul şi spitalul lor cu tot.

— E posibil să te bucuri degeaba. S-ar putea ca ăştia să ştie semnalmentele tale încă dinainte de catastrofă.

— Nu cred. Puteau face acest lucru doar dacă aveau un scop. Puteau, de exemplu, să mă lase să evadez, iar trupele din teritoriu, având date despre mine, să mă lichideze. Ce rost ar fi avut? De acolo, din spital, nu se putea evada, iar scopul lor declarat era să mă ducă într-un laborator, să mă dezintegreze şi, pe matricea mea genetică, să facă afişe.

— Oricare ar fi adevărul, e bine să țineți armele la îndemână, spuse Dieta.

— N-ar fi mai bine, preventiv, să tragem şi să-i facem praf? Ați văzut? Revolverele noastre provoacă explozii infernale,

spuse ofițerul. Dacă tragem prea aproape, ne spulberăm și pe noi.

— E bine să aflăm ce vor, spuse Albert. Nu cred că se apucă cineva să ucidă fără rost. Știm noi ce au făcut iozanii? Faptul că sunt invizibili, îi poate determina să facă multe măgării. Putem ști?

— Facem așa cum spui. Tu ești șeful.

— Nu sunt eu șeful. În momentul în care te-am găsit, tu ai devenit conducătorul partidului.

— Am înțeles că trebuie să trec niște teste de bună purtare și iau șefia mai târziu. N-ar fi mai democratic să mă voteze mai mulți membri ai partidului și nu să mă numești tu? Ești președintele interimar, ne conduci.

— Poate că ai dreptate. Țineți armele pregătite! Dacă vedem că nu e de glumit, vă fac semn, sărim în spatele stâncilor de colo și tragem în tot ce mișcă.

Văzură că agenții își scoseseră ochelarii cu care vânaseră iozani și începuseră să se apropie. Dispersându-i pe săteni, îi goneau din spate, luându-i la șuturi sau lovindu-i cu paturile armelor în cap.

Doi reprezentanți ai A.P.A., probabil mai mari în grad, se apropiaseră de cei trei străini și le dădeau târcoale, uitându-se pe ecranele unor scanere.

— L-am găsit, spuse unul dintre ei, arătând spre Robert. Ăla e omul nostru.

— Nu v-ați găsit omul, spuse Albert. E omul nostru, al singurului partid reprezentativ al ființelor umane de pe o planetă îndepărtată.

— E posibil, spuse unul dintre agenți. Am citit ceva despre un partid de export, care vrea să revoluționeze politica, dar am crezut că e ficțiune. Până să fie omul vostru, e căutat de agenția noastră. Uite, scrie aici!

Le plimbă ecranul scanerului pe sub nas și, atât cât putu Albert să citească, nu reieșea de niciunde pentru ce era căutat polițistul.

— Ce fărădelege a comis, astfel încât să-l căutați voi mai mult decât noi?

— N-am habar. Agenția noastră nu te caută pentru ceva anume. Pentru orice te-ar căuta, A.P.A. nu dă nimănui socoteală şi nu permite nimănui să se bage în treburile ei. De-aia şi-a şi făcut un spațiu propriu, să nu mai vină toți neaveniții să întrebe de ce sunt arestați.

— Poate să fie vorba de o simplă discuție, spuse cel de-al doilea agent. Poate să fie vorba să depună vreo mărturie, în cine ştie ce caz. Poate are chiar şansa de a i se propune să fie făcut afiş. Ar fi o onoare nesperată.

— Ar fi o onoare să fiu făcut afiş?! râse Robert.

— Sigur, spuse primul agent. De ce n-avem noi şansa asta?

— Dacă pentru voi e o onoare să fiți făcuți afiş, pe mine mă lasă rece acest lucru, spuse locotenentul.

— Nu se poate să vorbeşti aşa, spuse cel de-al doilea agent, vădit ofensat. Pentru cel dat în urmărire, simplul fapt de a fi căutat de agenția noastră e o onoare deosebită.

— Să mă scutiți! Sediul agenției voastre a sărit în aer. Ar trebui să vă duceți pe la casele voastre. Războiul vostru a luat sfârşit. Dacă mai stați mult pe aici, ucideți extratereştri şi brutalizați oamenii, puteți fi asimilați ca grupări teroriste. Arestările voastre nu au niciun temei legal; sunt simple luări de ostatici.

— Nu se poate! exclamă primul agent.

— De ce să nu se poată?

— Cei căutați de A.P.A nu au niciun cuvânt.

— Mi se face onoarea să fiu făcut afiş, dar nu am onoarea de a fi crezut. E frumos?

— Nu ştim dacă este frumos. Aşa scrie la regulament.

— M-ați înnebunit. Uite, am lângă mine pe doamna Melior, soția fostului preşedinte al partidului şi pe domnul Hosman, preşedintele interimar. Sunt şi ei căutați de agenția voastră fantomă?

— În primul rând, agenția noastră nu e o agenție fantomă. Este o agenție cât se poate de reală. În al doilea rând, la regula-

ment scrie că nu are nicio importanță ce spune unul și altul, important e să nu fie crezut cel căutat de noi, se enervă agentul, îndreptând arma către locotenent.

Văzând că militarul devine periculos, Albert îl lovi peste mână și îl plesni cu rucsacul peste față, în timp ce femeia și ofițerul îl doborau pe cel de-al doilea.

— Ar fi bine să le luăm pistoalele automate. Revolverele noastre sunt un fel de lansatoare de grenade, spuse Robert.

Ascunși după stânci, aruncară în aer camioanele, înainte ca țăranii izgoniți să ajungă la ele, apoi Hosman începu să tragă la nimereală, spulberând totul în jur.

Cu o iuțeală neobișnuită, agenții profitară de fumul și praful provocate de explozii și le căzură în spate, punându-le pistoalele automate la tâmplă.

— Banii sau viața! strigă un agent.

— Banii, că viața e de un comic jenant! râse un al doilea agent A.P.A., lovindu-l pe locotenent cu arma peste față.

Ca la un semn, militarii tăbărâră pe ei, furioși, lovindu-i cu pumnii și cizmele. După ce îi umplură de vânătăi și răni sângerânde, îi ridicară în picioare, le puseră cătușele și îi împinseră spre sat.

V

— Sunteți acuzați de uciderea unor agenți ai A.P.A., auziră o voce.

Încăperea imensă unde fuseseră introduşi era luminată slab de o instalație improvizată. Îşi dădură seama că omul îmbrăcat în uniformă de agent, aflat la singurul birou existent, vedea pe întuneric, ca şi ei.

După ce dădu ordin să se scoată cătuşele prizonierilor şi să fie lăsați singuri, se ridică de pe scaun şi se apropie de Albert şi Dieta, cu brațele deschise, de parcă ar fi întâmpinat nişte vechi prieteni.

— Sunt Dieter Slom, căpitan al Asociației de Protecție a Afişelor.

— Nu ți-e frică de noi?

— Absolut deloc, le răspunse.

— Unde este Caran? întrebă femeia.

— Caran?!

— Sigur. Robert Caran, ofițerul de poliție care era cu noi.

— Când v-am arestat, nu erați decât voi doi. Polițiştii au treaba lor. Nu au voie să se bage în afacerile noastre.

— Nu jucați corect.

— Poți crede ce vrei. Dacă ar fi un joc, aş putea impune regulile, dar, nefiind vorba de un joc, ci de o treabă serioasă, nu avem reguli.

— Asta e o tâmpenie, spuse Albert. Dacă arestarea noastră ar fi o treabă serioasă, cu atât mai mult s-ar impune respectarea unor reguli.

— Reguli, nereguli, ați ucis mai mulți agenți de-ai noştri şi, când vom avea mijloc de transport, vă voi trimite la sediu. Cu armele alea ciudate ale voastre, ne-ați distrus camioanele.

— În afară de camioanele voastre, nu mai există alte mijloace de transport în sat? Nu aveți elicoptere? Nu aveți avioane?

— Nu mai avem așa ceva. Ni le-au distrus țăranii.

— Să nu-mi spui! Cum e posibil?!

— Sunt nebuni. S-au învățat să dreseze și să lanseze păsări sinucigașe, înzestrate cu rațiune. Acestea se bagă direct în gurile de aer sau elicele avioanelor sau elicopterelor și le doboară. Unele păsări s-au învățat să transporte și să lanseze materiale explozibile.

— Cum e posibil?! Nu-i pedepsiți?

— Ba da. Când îi prindem că folosesc motoarele obiectelor zburătoare pe post de generatoare de energie, le confiscăm, iar pe ei îi băgăm în spitalele de nebuni. Mai mult nu ne permite legea; nu avem ce să facem. Păsările sunt înzestrate cu rațiune, ele trebuie pedepsite, dar nu le prindem, că se sinucid.

— Țăranii nu sunt conștienți că își fac singuri rău? Sabotează aprovizionarea satelor.

— Nu. Dacă ar avea cu ce, țăranii ar părăsi satele, dar nu cu obiecte de zbor. Le e frică. Se mai strecoară câte unul în caravanele propagandiștilor electorali, dar nu e mare pierdere. Mulți dintre aceștia nu reușesc să se descurce pe unde se duc și se întorc la traiul idilic de aici.

— Sătenii spuneau că a plecat unul Săndulea, împreună cu alți câțiva, să repare o centrală fotonică. Să nu spui că au plecat pe jos!

— Nu trebuie să vă luați după țărani. Săndulea ăsta e doar în imaginația lor. Îi ajută să se mintă și să reziste nervos. Le dă un echilibru. Nu e niciunul întreg la minte. Nebunii periculoși se găsesc aici, în spital. Cazurile mai puțin grave, sunt afară.

— Sunt complet izolați de lumea civilizată.

— Așa-i. Când mai pun și ei mâna pe câte un ziar, sătenii și-l smulg din mâini. Uneori, cu mâini cu tot. Nu sunt întregi la minte.

— Nu-i informați, să știe în ce situație sunt?

— Ce interes avem? Interesul nostru nu e decât de a-i face să simtă forța schimbării cu forța.

— Ce vrei să spui?

— În ce privește metodele aplicate pe țărani, am interdicție să arăt ceva, dar vă pot da un exemplu cu iozani neadaptați.

Le deschise o ușă laterală, iar cei doi văzură mai multe desene mișcătoare și două femei goale mișcându-se printre ele, scoțând sunete specifice unui act sexual și transpirând abundent.

— Ne-ai băgat în camera asta ca să vedem femei goale?! se miră Albert.

— Nu sunt doar femei goale. Sunt două femei goale, neveste de agenți A.P.A., și doi locuitori ai planetei Ioza, neadaptați la mediul solar pământean. În orașe sunt din ce în ce mai la modă bordelurile unde se folosesc iozani neadaptați în loc de prostituate. Îi preferă mai ales nevestele de directori, miniștri sau parlamentari. Politicienilor le mănâncă politica tot timpul și își neglijează consoartele.

— E vehiculată chiar o glumă potrivit căreia conducătorii nu mai știu decât să facă declarații politice de dragoste și să inițieze moțiuni de cenzură sexuală, spuse Albert.

— Eu știu o glumă potrivit căreia politicienii nu fug după funcții; rămân acolo, pe ele, spuse Dieta.

— Vouă vă arde de glume, dar treaba e serioasă. Mie îmi aparține inițiativa de a introduce moda asta și la țară, unde presa nu poate pătrunde. Nu știu care este regulamentul de folosire a neadaptaților la oraș, dar aici, înainte de a fi folosiți, am dat ordin ca iozanii invizibili să fie tatuați peste tot, pe picioare, fese, pubis, burtă, piept, pulpe, în funcție de model. Pe cap nu vor să ne lase să-i tatuăm, nici dacă le turnăm alcool pe gât, dar cred că nici nu se poate. Au fața și gâtul acoperite de niște plăcuțe cornoase foarte tari, pe acolo neputând ieși ceea ce am putea numi sânge. Sângele devine vizibil prin formare de cicatrice ornamentale. Cicatricile alea formează desenele.

— Nu pot fi lăsați netatuați?

— Presupun că pot fi lăsați fără desene, dar cred că ar fi periculos. Sunt invizibili, şmecheri, al dracului de insidioşi. Cum nu eşti puțin atent, se strecoară şi fug. Nu le place să fie puşi în evidență prin executarea de tatuaje pe corpul lor.

— Poate că nu le place să fie exploatați sexual, pur şi simplu, indiferent dacă li se imprimă sau nu desene pe corp. E o încălcare flagrantă a drepturilor omului şi cetățeanului.

— Nu sunt oameni. Nu sunt nici măcar cetățeni. Nu sunt înregistrați niciunde.

— Orice ar fi, cred că nevestele de notabilități sunt târfele, spuse Dieta.

— Nu. Aici e invers.

— Cum adică?!

— Pe ăştia i-am prins, i-am legat şi am pus nişte asistente să-i violeze şi să-i tatueze.

— Observ că pe planeta asta totul e pe dos.

— Pe dos? Bine zici. Mi-ai dat o idee. Pe primul capturat, am să ordon să-i tatueze globul pământesc pe dos.

— Eu făceam o constatare, nu un joc de cuvinte.

— De la jocul de cuvinte, voi trece la fapte. Voi ordona să se prindă un exemplar mai răsărit şi îl voi tatua cum am zis. Cum se mai îmblânzeşte puțin, îmi rezerv onoarea să-l dau pe mâna nevestei mele.

— Cum adică, vrei să-ți dai nevasta pe mâna unui mascul de pe planeta Ioza, fie el chiar şi invizibil, fie el chiar neadaptat şi fără identitate?

— Sigur. Ce credeai că facem cu ei?

— Credeam că scoateți bani.

— Aici nu avem ce face cu banii. Am evaluat totul, din punctul în care ne întrebam „de unde avem banii?", în punctul „de ce avem bani?".

— Neavând pe ce cheltui banii, nevestele voastre se distrează cu iozanii?

— Nu se distrează deloc. Se sacrifică pentru noi, ca să putem fi liberi şi să ne facem bine datoria. Ce-ai fi vrut, să stea, să ne aştepte şi, între timp, să se ţăcănească? Faptul că locuim la unul dintre etajele ospiciului, nu înseamnă că trebuie să fim şi noi nebuni. În plus, nu ştie nimeni la ce etaj locuim. Schimbăm foarte des etajul. Dacă nişte nebuni vor să pună la punct un atentat cu bombă, îşi omoară, din greşeală, o grămadă de rude.

— Dacă tot vă înşeală, puteaţi să vă lăsaţi nevestele acasă, cum fac toţi militarii.

— Ne ştia lumea. Bârfe, scandal, divorţ, partaj, bătăi, crime pasionale. E prea complicat. Aici, după o perioadă de timp, mai executăm din cei care ştiu prea multe sau sunt obosiţi, îi înlocuim cu iozani mai tineri, mai puternici şi mai neştiutori. Când plecăm definitiv, îi omorâm pe toţi, mergem acasă, unde ne reluăm traiul cotidian, şi toată lumea e mulţumită. Cei care ne înlocuiesc, fac la fel ca noi. Îi învaţă personalul spitalului ce au de făcut.

— Înţeleg. Aţi adaptat o idee la nevoile voastre, dar de ce în oraşe nu se fac bordeluri cu femei neadaptate de pe planeta Ioza? Aici e o dublă discriminare: rasială şi sexuală.

— Ca orice lucru pozitiv, e şi asta o discriminare pozitivă. Mişună peste tot o etnie ai cărei membri sunt discriminaţi; sunt lăsaţi numai ei să fure. N-o să ne ocupăm de furturi, noi, oamenii serioşi. E posibil să se fi făcut, aşa cum spuneţi, bordeluri cu femele iozane neadaptate, dar eu nu ştiu. Sunt aici de mult timp, iar lucrurile merg repede. Se produc schimbări peste noapte, nu peste zi. Chiar, am auzit că nu vom mai avea zile, că nu vom mai vedea lumina solară. E adevărat?

— Din păcate, asta e realitatea.

— Realitatea e singura minciună despre stabilitate, spuse căpitanul Slom.

— Mişcările politice şi sociale s-au înteţit, dar sunt sub control. Defectul e recent şi nu s-au descoperit cauzele.

— De-o fi zi, de-o fi noapte, noi să fim sănătoşi! Cercetătorii au descoperit o nouă formă de viață pe planeta noastră: viața bună. Trebuie să ne adaptăm noilor descoperiri.

— E bine, să vorbim despre sănătate, că-i mai bună decât noi, spuse Albert.

Invitații râseră forțat, mai mult de râsul căpitanului, iar Dieta nu se abținu să nu mârâie, cu voce joasă, faptul că totul era odios.

— Ce ați spus? ciuli urechile agentul.

— Am spus că e odios ceea ce ne arătați.

— Ce ne arătați, poate fi considerat un lucru monstruos sau nu, dar e cert că e un lucru odios ce faceți, completă Albert.

— Ca să vedeți că noi nu considerăm un lucru rău să exploatăm iozanii, voi oferi doamnei Melior onoarea de a participa activ la ce facem noi. Dacă stă şi priveşte, nu poate înțelege.

— Nu ți-e ruşine?! sări Dieta.

— Deloc.

Îi invită pe cei doi în următoarea cameră şi, în timp ce două asistente se luptau să o imobilizeze pe femeie şi să o dezbrace, dădu ordin gardienilor să fie aduşi doi iozani invizibili, tatuați mai sumar.

Albert sări să o elibereze pe nevasta fostului conducător al partidului, dar elanul îi fu potolit de alți câțiva gardieni, care săriseră să-l bată cu bastoanele de cauciuc.

— E o porcărie ce se întâmplă aici! strigă. Nu vreau să asist la asemenea scene. E o barbarie.

— Ați descris cum nu se poate mai bine situația, spuse căpitanul. Dacă nu vreți să asistăm, putem să mergem mai departe, să vizităm spitalul, dar e păcat, mare păcat să pierdeți un asemenea spectacol.

Îi deschise uşa şi, pentru că rămăsese stană de piatră, năucit, cu ochii la căpitan, Albert fu îmbrâncit afară de un soldat.

— Mai aveți şi alte monstruozități morale să-mi arătați?! întrebă.

— Sigur. E multă suferință într-un ospiciu şi, unde e multă suferință, e multă perversiune.

— Asta o fi una dintre metodele perversiunii sovietice, amintită de Mel Alanin, şeful hidrotehnicienilor de pe nava cu care ne-am ciocnit de sediul Agenției voastre.

Albert văzu cu uimire că militarii din jur, fără nicio vorbă, săriseră şi îl prinseră pe Dieter Slom. Punându-i cătuşele, îi aplicau lovituri cu patul armei automate în cap şi bastoane de cauciuc pe spinare.

Câțiva soldați lichidaseră, cu mai multe rafale de armă, asistentele medicale şi iozanii invizibili, care nu se grăbeau deloc să execute violul comandat, şi o ridicaseră pe Dieta, punând o pătură pe ea. Deoarece țipa îngrozită că nu merge niciunde, o luaseră pe sus şi o aduseseră în încăperea unde se găseau salvatorul lui Albert, trupele acestuia, colonelul şi Albert însuşi. Răvăşită şi râzând demențial, din cauza medicamentelor euforizante injectate, femeia se uita în toate părțile, neştiind ce să creadă.

— Vă rugăm să ne scuzați pentru neplăcerile pricinuite de aceşti neisprăviți, spuse omul. Dați-mi voie să mă prezint! Sunt Dieter Slom, căpitan în forțele Agenției de Protecție a Afişelor. Dacă nu interveneam la timp, o violau pe doamna. Ați venit împreună, nu-i aşa? Vă urmărim de mult timp şi vă felicităm pentru faptul că ați ucis o grămadă de săteni insurgenți, deghizați în agenți de-ai noştri.

— Dacă tu eşti căpitanul Slom, atunci ăsta cine e? întrebă Albert, arătând spre prizonier.

— Vreun țăran deghizat în agent. Obraznicul! Să se dea drept căpitan al A.P.A.

— Semănați foarte mult.

— Probabil că pe acest lucru s-au şi bazat. Pe confuzie.

— Confuzia abia acum începe, spuse prizonierul, cel care se prezentase prima dată ca fiind căpitanul Slom. Eu sunt căpitanul adevărat. Cel care v-a eliberat e un impostor. Căutați

în buzunarul de la piept al vestonului. Am toate actele necesare pentru a demonstra că eu sunt şeful trupelor de agenți, iar acest netrebnic nu e decât un țăran nebun.

Albert scoase actele din buzunarul indicat şi le cercetă cu multă atenție, iar cel de-al doilea căpitan îi prezentă aceleaşi acte.

— Totul se poate falsifica, spuse. Singura persoană care poate spune cu precizie că sunt eu şi nu altul este soția mea. Ea vă poate certifica faptul că nu am dat-o niciodată pe mâna vreunui iozan neadaptat, fie el tatuat sau nu.

— Atunci, eu pe cine am lăsat să-şi facă datoria față de mine şi să se sacrifice față de idealurile înalte ale Agenției, culcându-se cu iozani invizibili?! se miră primul căpitan.

— Probabil vreo nebună de pe-aci, spuse cel de-al doilea Slom. Chestia cu invizibilii tatuați trebuie să fie vreun joc de-al vostru, inventat în spital. Ce, eu pot să ştiu? N-o să mă apuc acum să controlez tot timpul, toate etajele.

Înțelegând cum stau lucrurile, Dieta se repezi la prizonier, îl zgârie pe față şi, profitând de faptul că era încătuşat, îl puse jos, încercând să rupă hainele de pe el.

— Ar trebui s-o lăsăm, spuse cel de-al doilea căpitan, să vadă şi acest dezaxat cum e să fii violat, dar cred că e mai bine să vadă cum e să fii executat.

Dădu ordin ca prizonierul să fie luat, dus afară şi împuşcat, apoi se întoarse către un sergent, întrebându-l cum puteau s-o aducă pe Dieta la starea normală.

— Trebuie să fie vreun antidot la excitanții sexuali, dar există pericolul să ne adresăm vreunei asistente false, vreo țărancă nebună din trupele de insurgenți. În locul medicamentului calmant, poate să-i injecteze vreo substanță toxică, vreun virus letal sau chiar otravă.

— Şi atunci, ce facem? O lăsăm să se chinuiască?

— Bineînțeles că nu.

— Ce faceți?! se sperie Hosman. Vreți s-o violați voi?

— Eu nu, spuse căpitanul.

— Nici eu, spuse sergentul.

— Nici noi, vorbi un soldat în numele colegilor.

— Vezi? Eu şi agenții mei nu vrem s-o calmăm pe doamna, chiar dacă acesta se dovedeşte a fi un gest umanitar. Spune, faci tu un gest nobil? îl întrebă şeful agenților pe Albert.

— Nici nu mă gândesc.

— De ce? Ați venit împreună. Vă cunoaşteți de mai mult timp.

— Nu pot. Am o deosebită stimă pentru doamna Melior. E soția fostului şef al partidului nostru.

— Vezi? Din respect pentru partidul ăla al vostru, trebuie să faci o faptă bună. Soțul nu e aici.

— A fost asasinat.

— Îmi pare sincer rău. În amintirea lui, vom duce noi la îndeplinire misiunea nobilă de a o aduce pe femeie la starea de dinainte. Nu e nicio ruşine. E un lucru pur uman. Suntem militari; nu ne putem da înapoi de la nimic.

— Lasă! spuse Albert. Mai bine mă ocup eu.

— Vă admir curajul, dăruirea de sine şi vă felicit! spuse căpitanul.

Dădu ordin ca femeia şi Hosman, preşedintele interimar al partidului, să fie introduşi într-o rezervă de lux şi declanşă operațiunea de căutare şi anihilare a ultimilor insurgenți, indiferent dacă aceştia erau deghizați în agenți, doctori, surori medicale, oameni de serviciu sau orice altceva. Singurii cruțați erau iozanii invizibili; speriați, aceştia puteau fi văzuți trecând, grupuri de desene abstracte, prin fața câte unei surse empirice de lumină, sau li se putea deduce prezența din cauză câte unei uşi masive, care părea a se deschide sau trânti singură.

Deoarece Dieta căuta să scoată haina de pe Albert şi să-i deschidă cureaua de la pantaloni, pipăindu-l şi zgâriindu-l, bărbatul îi trase câteva perechi de palme şi o ridică pe umăr, ca pe sac. Fiindcă se zbătea cu putere, o puse jos, o lovi cu pumnii, până la leşin, şi întredeschise uşa.

Văzând că agenții plecaseră, înghesui femeia în cutia aflată sub platforma cu instrumentar a unei măsuțe pe roți, destinată tratamentelor, şi o împinse pe un culoar pustiu.

Când îşi aduse aminte că liftul nu putea să meargă, nefiind energie electrică, şi se pregăti să o scoată pe Dieta, pentru a o coborî scările, fu prea târziu; în hol îl aşteptau doi agenți, cu pistoalele automate îndreptate spre el.

— Mâinile sus! strigă unul.

— Stai puțin! spuse Hosman. Nu eşti Karl, însoțitorul meu?

— Ba da. Ce, credeai că scapi aşa uşor de mine?!

— Nu credeam nimic. Nava a explodat, capsula salvatoare m-a integrat şi m-a aruncat departe de incendiu. Asta e tot. De ce să vreau să scap de tine? Nu-mi ceri mâncare, nu-mi ceri salariu.

— Corect gândit.

— Ăsta cine-i?

— Săndulea Hlagian, un localnic.

— E nepotul unei bătrâne din sat, plecat să repare centrala fotonică.

— Aşa o fi.

— Şi? A reparat-o?

— Nu ştiu. În scenariu nu scria nimic despre repararea vreunei centrale.

— Ce scenariu?

— Scenariu după care jucăm acest joc. Dacă ai vreo obiecție la ceea ce se întâmplă, îți facem cunoştință cu scenaristul şi îți explică el. Eu nu ştiu decât faptul că trebuia să alertez localnicii, pentru a organiza un comando de eliberare. Domnul Hlagian e una dintre piesele de bază, dar o să ai o surpriză plăcută. La parter, ne aşteaptă o cunoştință mai veche a ta.

— Ce cunoştință?

— Vei vedea.

— La capitolul scenografie şi costume scrie că trebuie să fiți deghizați în agenți ai A.P.A.? întrebă Albert.

— Aşa e. Noi suntem doar actori.

— În scenariul ăla al vostru scrie că doamna Melior se găseşte în cutia măsuței de tratamente, leşinată şi drogată cu afrodiziace?

— Sigur. Săndulea este felcer la o fermă de animale extraterestre, e specialist în acuplările dintre specii incompatibile genetic şi cunoaşte toate tratamentele făcute în cazuri din astea, spuse însoțitorul.

Localnicul îl ajută pe însoțitor să scoată femeia din cutie şi s-o pună într-un fotoliu, apoi scormoni printre cutiile şi plicurile cu medicamente de pe măsuță, îi administră un calmant, îi pansă rănile şi îi unse vânătăile. Când deschise ochii şi văzu trei bărbați în jurul ei, femeia începu să urle şi să lovească tot ce întâlnea în jur, cu pumnii şi cu picioarele, obligându-l pe localnic să-i dea o palmă şi s-o reducă la tăcere.

— Făcea prea multă gălăgie, se scuză Săndulea şi o ridică pe Dieta în spinare, îndreptându-se spre lift.

— Ce vrea să facă?! se miră preşedintele interimar. Nu e curent electric.

— Ştie el ce face, spuse însoțitorul. Au ei sursele lor alternative de energie. Am înțeles că au un generator cu fuziune la rece, pe bază de cristale cufundate în deuteriu lichid.

Într-adevăr, văzură că liftul coborâse şi, în momentul în care uşile acestuia se deschiseră, de sub un fotoliu țâşni un cățel păros, cu picioare scurte şi urechi pleoştite, muşcându-l pe localnic de picior.

— Îl omor, strigă Hlagian, executând un dans absurd.

Deoarece avea mâinile ocupate cu femeia, lovea cu picioarele mai mult în gol. Câinele se retrăgea, pentru a ataca din nou, lătrând cu furie.

— Ăsta face parte din scenariul vostru? întrebă Albert.

— Nu face parte din scenariul scris pentru noi, spuse purtătorul de cuvânt. Cred că ştiu. Câinele face parte din alt scenariu. Inițial, i s-au băgat în memorie informații despre tine, ca

să te poată urma peste tot, dar, când au văzut că a fost descoperit omul providențial, domnul Robert Caran, nu i-au mai dat drumul. Cred că au vrut să-l reprogrameze astfel încât să-l urmeze pe viitorul președinte al partidului și nu au mai avut timp. A urmat catastrofa.

— S-ar putea să-l fi salvat vreo capsulă, spuse Albert.

— Nu cred. Cățelul e complet sintetic. Sferele de salvare nu percep decât ce e viu.

— Atunci, cum a ajuns pe câmp? Când am vrut să iau un rucsac, a sărit de sub o semisferă și m-a mușcat de mână.

— Înseamnă că i-au schimbat programul, astfel încât să-l urmeze pe polițist, nu pe tine. La informațiile inițiale, nu avea voie să atace.

— Luați, dracu', javra de aci! strigă Săndulea. S-a băgat în lift și nu ne lasă să intrăm. Dacă mai latră mult, ne pune în cap toți agenții.

— Cuțu, cuțu, pocni Albert din degete. Ieși afară și nu mai lătra!

Intuind că nu are nicio șansă să rămână în lift, cățelul o zbughi pe scări în jos, vrând, probabil, să-i aștepte la coborâre. La parter, președintele interimar al partidului avu, într-adevăr, o surpriză plăcută. Ușa le fu deschisă de Emert Holms, tânărul care îi arătase cum funcționează instalațiile din cușeta primită pe aerodina 068, atunci când mersese către planeta Ioza.

Chiar dacă nu în condiții tocmai festive, fură bucuroși că se întâlneau și se îmbrățișară ca niște vechi prieteni.

— Ce faci pe-aci? îl întrebă Albert.

— M-am hotărât să rămân pe Pământ și să mă înscriu la o facultate, spuse Emert. Sunt student la sociologie, secția sloganuri. O diplomă în sociologie mă poate ajuta să câștig un concurs de sloganuri și să-mi construiesc o carieră politică pe Ioza. Vă amintiți, am băut un coniac împreună și v-am spus că se lasă cu mulți bani.

— Și? Ce cauți aici? Știu că facultățile se fac la oraș.

— Sunt în practică. Am venit cu caravana electorală și am auzit de dumneavoastră. Vuiește satul. Sătenii consideră că

există o relație între ei și agenți, așa cum e ea, asociația, bună sau rea, dar nu permit ca străinii să fie agresați de membrii A.P.A.

— N-ai văzut un câine?

— Ce câine?! se miră Emert.

— Un câine lățos, cu picioare scurte, urechi pleoștite și părul pe ochi.

— Dă-l încolo! spuse purtătorul de cuvânt. Ne găsește el.

— Așa-i, spuse Săndulea. Ar fi mai bine să plecăm de aici.

Se strecurară pe lângă zidurile caselor din piatră, lipite una de alta, pe străduțe lăturalnice, coborând panta dealului spre lunca râului, unde casele se răreau, având curți și grădini din ce în ce mai mari. Fiecăruia în parte îi era frică să întrebe de ce erau străzile pustii. Majoritatea sătenilor se ascunseseră prin case și pândeau mișcarea de afară; le simțeau privirile iscodind în întuneric.

— Aici stă moș Nicu Iustian, poștașul, le arătă Săndulea. El e unul dintre primii oameni care au venit pe acest ținut, când Agenția de Protecție a Afișelor avea avioane și ducea un război crunt împotriva tuturor. Aici a căzut un bombardier și, în prostia lui de om simplu, de la țară, bătrânul și-a zis că unde cad avioane A.P.A., trebuie să crească ceva. Și a avut dreptate să-și tragă gard, să-și construiască o casă și să se așeze aici.

Le povesti cum, superstițios din fire, omul păstrase neatins gropanul făcut de explozia bombardierului căzut, împrejmuindu-l cu un gard din crengi și mărăcini, înalt de trei metri.

Așa cum povestea tuturor generațiilor născute după venirea lui, poștașul s-a gândit că unde mor agenți e loc sfânt și, mai târziu, când va fi ales un primar deștept, capabil să umple pușculița comunității, vor înălța acolo un monument. Auzise că agenții, pe vremea aia, erau oameni care nu furau din biserici, cu frica celui mai de sus decât ei, care se rugau zilnic să nu vină comunismul la putere, modești, cu toate că nu le lipsea nimic. Despre modul cum trăiau și gândeau agenții din acele

timpuri ştiau doar primii oameni sosiți pe acele meleaguri, fugiți din calea războiului. Dacă era întrebat de ce s-a aşezat acolo, poştaşul spunea că totul se bazează pe un miros al lui special, numit intuiție, şi relua, a nu ştiu câta oară, istoria cu gropanul, locul sfânt unde căzuse avionul. Unul, Cotareea, cizmar de profesie, bărbat zdravăn, înalt, dar cam într-o parte cu inteligența, îl întreba, de fiecare dată când se relua povestirea, dacă mirosul ăla special, numit intuiție, fler, sau cum s-o mai fi numind, era un miros frumos sau, dimpotrivă, urât, pestilențial. Bunica lui Săndulea Hlagian, întâlnită de Hosman, Caran şi Dieta Melior la venirea în sat, se numea Catarița şi era şefa mai în vârstă a tuturor babelor din zonă; ea povestea cum fugise nepotul său din calea agenților civilizatori, care intraseră în comunitatea lor cu armele-n mâini şi rucsacuri cu muniții de rezervă în spate. Înainte ca Poşta să devină o instituție perimată şi să se desființeze, nepotul le-a scris o grămadă de scrisori în care îi informa că se luptă din răsputeri să se facă milionar la oraş, ocazie în care ar putea să scoată şi satul din marasm. După război, când Agenția de Protecție a Afişelor a fost recunoscută oficial de conducerea Pământului şi relațiile ei cu populația s-au mai relaxat, s-a întors şi nepotul bătrânei în sat. „Păi bine, măi dragă, parcă tu erai pădurar, ori ți-ai schimbat profilul de a fura?!" l-a luat baba la rost pe nepotul Săndulea, privitor la faptul că voia să se facă milionar şi să umble cu nasul pe sus. Mirat, Cotareea a întrebat ce e acela un milionar, iar baba, competentă, l-a informat că milionar înseamnă să ai mulți bani, să nu fii dator la bancă, ceea ce nu era valabil în cazul nepotului ei, cu toate că avea un socru patron de birt, care era cu un picior în groapă. Săndulea nu putea fi numit milionar nici dacă deținea 25 % din acțiunile unei fabrici a patronului fermei de animale extraterestre, unde lucra ca felcer. Singurul om mai bogat şi o speranță pentru el şi nevastă, era un cumnat, fermier; rămas într-o ureche de când văzuse un OZN, nu-l mai interesau greutățile vieții de pe Pământ, ci numai inefabilul zborului.

— Dacă vreți, vă duc la ferma acestuia, își întrerupse Hlagian povestirea. E aici, în apropiere. Poate vă înțelegeți voi cu el. Într-un an a dispărut șase luni de acasă. Cui vrea să-l asculte, îi povestește ceva despre niște extratereștri, îi descrie cu lux de amănunte îmbarcarea, zborul și întoarcerea pe Pământ, și nu uită să specifice faptul că s-a suit de bunăvoie pe navă, nefiind răpit, brutalizat sau supus experiențelor.

— Ce caut eu aici, urcată în spinare la acest domn?! o auziră pe Dieta.

— Ah, ți-ai revenit, spuse Albert.

— Vă rog să mă scuzați! spuse Hlagian. M-am luat cu vorba și am uitat femeia.

O coborî pe Dieta de pe umăr, o puse cu picioarele pe pământ, iar ceilalți doi bărbați îl ajutară s-o mențină în poziție verticală.

— Luați mâinile de pe mine! le strigă.

— Poți să stai singură în picioare? întrebă însoțitorul.

— Ah! Ai apărut și tu. Trebuie să fie vreun coșmar. Arăt în ultimul hal. Ce mi s-a întâmplat?

— Ai leșinat.

— Am leșinat și mă trezesc acoperită doar cu o pătură.

— E o poveste mai lungă. Îți amintești?

— Ce să-mi amintesc?!

— E clar, spuse Albert. S-o lăsăm moartă!

— Îi găsim niște haine și părăsiți cât mai repede această localitate, spuse Hlagian. Dacă se prind agenții că ați părăsit spitalul, vor veni după noi.

Deschise o poartă rotundă, camuflată cu crengi și mărăcini, știută numai de el și, după ce intrară cu toții în grădina poștașului Iustian, o închise cu grijă la loc.

— Ce rol are un poștaș într-o comunitate izolată cum este aceasta? întrebă Albert. Scrisori nu primiți și nu aveți nici ziare.

— Poștașul lipește afișele aduse de agenți. E cel mai vechi poștaș al lor. De nouăzeci de ani tot lipește la afișe.

— E destul de bătrân. Nu a obosit?

— N-ai înțeles. Nu are nouăzeci de ani. De atâta timp e angajat la A.P.A. El are mult mai mult.

— Ce vârstă poate să aibă?

— Nu știe nimeni. Să tot aibă câteva sute de ani.

— Dacă bătrânul e de nouă decenii în slujba Agenției de Protecție a Afișelor, înseamnă că această firmă ființează de cel puțin un secol.

— Nu știu. Agenția e destul de veche. Oricum, pe vremea când a venit nea Nicu în sat, exista și ducea o luptă acerbă să se afirme și să se extindă pe piață.

— Până de curând nu am auzit de Agenția asta. Nu ne găsim într-un spațiu normal. Suntem într-un spațiu paralel.

— Nu știm dacă spațiul satelor e paralel, dar vă spun că trăim într-un spațiu cât se poate de normal. De aici putem merge unde vrem. Eu, de exemplu, locuiesc în Esper, de unde am auzit că sunteți și voi și vin când vreau la mine în sat.

— N-am auzit să existe vreo fermă de animale extraterestre.

— Orașul e destul de mare. Nici eu n-am fost în temă cu faptul că s-au făcut progrese enorme în domeniul zborurilor cosmice. Dacă auzeam că zboară aerodine și duc cu ele elanul omenirii de a face o politică nouă, mai dreaptă și mai bună, nu stăteam niciun moment să mă gândesc; mă înscriam imediat.

— Nu te-ai gândit că animalele extraterestre sunt aduse de undeva, de pe alte planete?

— Nu. Rolul meu este să le îngrijesc, să văd dacă sunt înzestrate sau nu cu rațiune, să văd cu ce pot să le hrănesc, să le studiez obiceiurile și modul de aclimatizare, să le disec, nu să le caut originea. Originea e scrisă clar, la prima rubrică din registru.

— Înțeleg faptul că, de la înființarea satului, n-a murit nimeni pe aici.

— De moarte bună, ca să spun așa, n-a murit nimeni. Doar de moarte prin imprudență, când sătenii s-au apucat să se coboare la mintea agenților, cum am făcut noi acum.

— Dacă aici nu moare nimeni, tu de ce ai plecat la oraş?

— Plictiseala e mai rea ca moartea. M-am gândit să câştig nişte bani şi să mă întorc aici, unde procesul de degradare anatomo-fiziologică a organismului este mult încetinit. Până la urmă, îmi iau familia şi mă întorc în sat, dar am constatat că mai trebuie să strâng ceva bani. Nu-mi convine să trăiesc pe întuneric, fără binefacerile civilizației.

— N-ai reuşit să repari centrala fotonică?

— Nu ştiu dacă reuşeam să repar centrala, dar nici n-am avut şansa asta. Centrala a dispărut.

— Cum să dispară?

— Aşa, bine.

— Poate n-ai fost în locul unde e ea. Poate te-ai rătăcit prin întuneric şi ai nimerit în altă parte.

— Exclus. Văd pe întuneric la fel de bine ca părinții mei şi, în plus, am fost de mai multe ori acolo. Ştiu unde era. Acum, am constatat că nu mai e. Va trebui să fac o mică investiție şi să-mi construiesc o mini-centrală, doar pentru mine. Altfel, fie viața cât de lungă, nu e viață.

— O centrală doar pentru tine?

— Sigur. Dacă vor contribui cu bani, va fi o centrală fotonică pentru cei care au contribuit. Până atunci, eu cred că centralele individuale sunt cele mai bune. În cazul unor reparații sau îmbunătățiri tehnice, nu te poți certa cu nimeni.

— Oamenii sunt invidioşi.

— Să fie sănătoşi. Îmi îngrădesc gospodăria cu gard electric.

— E ca şi cum te-ai închide singur într-o puşcărie. Orice gard în plus e o limitare a drepturilor cetăteneşti. Nu vei mai putea pleca de acasă. Invidia îi înrăieşte pe oameni. Şi aşa, sunt destul de răi.

— Oamenii îți fac rău dacă eşti bun cu ei, dar, deocamdată, nu mă dă nici pe mine bunătatea afară din casă. Doar răutatea.

În partea dinspre casă a grădinii poştaşului se găsea adunată o mulțime de săteni. Aşezați pe te miri unde, mestecând gumă

şi privind tâmp sau stând în picioare, se strânseseră ca la o şedinţă de partid şi comentau ultimele evenimente.

Ascultând mai bine ce vorbeau, Albert îşi dădu seama că evenimentul de excepţie luat în discuţie nu era trecerea lor prin sat, organizarea evadării din spital, brutalitatea agenţilor sau falşilor agenţi ai A.P.A.

Apariţia lor bruscă în grădină, venind dintre pomii livezii, nu luase pe nimeni prin surprindere. Dimpotrivă, trecuse aproape neobservată. Evenimentul comentat cu înflăcărare era prinderea unui exemplar de infractor de ambele sexe. Legată fedeleş şi urcată pe o cutie de metal, fiinţa aceasta, acoperită cu pene, având un cap perfect sferic, format din plăci cornoase suprapuse şi cele şase membre terminate cu gheare, stătea liniştită, învelită într-o mantie albă, să termine sătenii de deliberat şi să i se aplice pedeapsa cuvenită.

Oamenii locului se certau înainte, nemulţumiţi de faptul că fusese construită o societate în tranziţie, lipsită de un cadru legal care să se refere strict la infractorii de ambele sexe. Puteau să o bage la intrarea prin efracţie în casa unui om, prin forţarea dispozitivului de închidere al ferestrei. Puteau să o bage la tulburarea liniştii publice, atentat la bunele moravuri, tentativă de viol, agresare verbală sau provocarea unei demenţe temporare, prin inducţie psihică. Niciuna dintre aceste infracţiuni nu putea fi înscrisă într-un cadru legal bine definit. Nu puteau stabili în ce consta delictul. Nu le era clar cum trebuie procedat cu un extraterestru şi dacă legile, aşa proaste şi puţine cum erau, se refereau şi la fiinţe neumanoide.

— Lăsaţi-o mai bine pe cea agresată să vorbească! sugeră un sătean, într-un târziu.

— Ce poate fata asta să ne spună după contactul cu infractorul de ambele sexe? Nici tatăl ei, care a salvat-o din ghearele infamului, nu mai e în toate minţile.

— Pot să spun multe, interveni fata. Nu suntem deloc săriţi de pe fix.

— Știm povestea.

— Lăsați-o să vorbească! se auziră câteva voci.

— Ei, zi!

— Când, drogat de fericire, începu fata, infractorul de ambele sexe a pătruns pentru prima dată în casa noastră, aveam un somn adânc, o mlaștină aproape și visam la cine știe ce continent de șoapte. Când a pus arma între ochii mei, ca lipsiți de vedere, eu nu aveam cum să mă apăr de această jigodie. Noaptea părea atât de frumoasă, încât tot ce exista avea tendința de a se sinucide, cu tot ce-i stătea la îndemână, spânzurându-se de ochiul meu, împins de la spate și rostogolit de un mecanism al gândirii fără rost. Cu tot ce-l strânge-n buchete, nimicul nu e lăsat să se războiască în pace. Ucisă fără rostul cuiva, prima frunză suprimă autonomia de-a trage cu arma în albastrul semnului.

— V-am spus eu? întrebă țăranul. Vorbește aiurea. Nu putem ști ce-a fost între ea și infractorul de ambele sexe.

— Ba știți! spuse fata. Ne-am înmulțit peste măsură și ne-am trezit că nu mai e nimeni pe cărare. Singurul lucru frumos pe care-l mai avem e cerul întunecat, dar senin, rareori acoperit de fum. Degeaba ne batem ca proștii cu păsările de piatră și ne așternem pe câmpuri, ca pe foi albe de hârtie. Suntem o populație plictisită, din niciun autovehicul coborând, din niciun convoi de blindate. Bâjbâind prin întunericul zilei, nostalgia găsește tot mai puțini nostalgici, spumegă viteza luminii din sunet. Sunt gândiți tot mai puțini creatori de valori, de tot mai tulburi și puține minți. Se așează vorbe pe pagini goale, ca niște tichii pe cranii turtite, se duce o existență de a mai fi, sunt tot mai rare cuvintele în limbă. Se înșiră pietre filosofale kilometrice pe direcția de mers a lucrurilor, toate neînțelesurile devin și mai de neînțeles. Suntem muți; nu mai știm decât cuvintele dintr-un dicționar al disperării, unde și câmpia e tot o alergie de-a trage cu pușca. Fugim cu sicriele dragostei în spate, durerea e-o formă de oroare, în urechile noastre moare și cântecul.

— În felul ei, încearcă să ne transmită ceva, spuse o femeie.

— Încearcă pe dracu'! A fost hipnotizată de infractor şi vorbeşte aiurea, spuse un sătean.

— Ce facem?

— Îl spânzurăm pe infractorul de ambele sexe şi, în felul ăsta, scăpăm de-o grijă. Ce ne tot batem noi capul?!

— Nu-l spânzurăm de gât? întrebă o săteancă.

— Ba da. De ce-ai vrea să-l spânzurăm?

— Am înțeles că vreți să-l spânzurați de ambele sexe.

— Eşti tâmpită.

— Nu e tâmpită deloc, interveni altă femeie. Dacă îl omorâm, infractorul dispare. Dacă dispare, începe să umble brambura prin sat şi ne lovim de el. Mai încolo, în jurul adunării noastre, chiar în acest moment, se găsesc câteva grupuri de iozani neadaptați şi invizibili. M-am lovit de unul dintre ei şi era să-mi sucesc piciorul. Asta ne mai trebuie, să populăm satul şi cu infractori morți?!

— Eşti şi tu tâmpită. Mai bine ți-ai ține hormonii în frâu şi te-ai uita pe unde mergi.

Abia ținându-se pe picioare, un tânăr încerca să le spună ceva şi nu reuşea.

— Ce vrea, mă, ăsta?

— Pleacă, bă, de aci! Eşti mort de beat.

— Nț! Moartă de beată e nevasta polițistului Firulai. Eu încă mă mai țin.

— Ce-i cu nevasta lui Firulai?

— Polițistul a băut cam mult şi i-a venit ideea să plece de acasă, împreună cu caravana electorală. Nevastă-sa, înnebunită de durere, s-a îmbătat şi ea, aşa că mi-a spus s-o ajut să verse butoaiele cu vin în fântână. Am ajutat-o. De ce să n-o ajut?

— Tu plecaseşi să te sui în clopotniță şi să vezi dacă nu se întoarce Săndulea.

— Corect, numai că nu se făcea să las o doamnă să se chinuiască. Trebuia s-o ajut. Sunt un domn.

— Cât vin ați aruncat?

— N-am aruncat nimic. Am pus vinul la rece, în fântână.

— Cam câți litri?

— Litri?! Ha! Vrei să spui hectolitri. Am golit toate butoaiele. Am aruncat tot, chiar și vinul mai vechi de douăzeci de ani.

Auzind că fântâna polițistului Firulai e umplută cu băutură, sătenii începură să găsească tot felul de pretexte și să părăsească grădina poștașului, uitând de infractor și de tot.

În câteva minute, cei cinci nou veniți, evadații din spitalul de boli nervoase, se treziră singuri, numai cu poștașul Iustian și tânărul turmentat.

Săndulea eliberă infractorul de ambele sexe și îi trase una după cap.

— Pleacă! Să nu te mai văd pe aici. Nu avem nevoie de infractori.

— Nu sunt infractor, spuse extraterestrul. Sunt inginer la o bază de extracție a petrolului, aflată în apropiere.

— Eu știam că voi, infractorii de ambele sexe, aveți proprietatea de inducție psihică asupra celorlalți. Nu știam că vreți să prostiți oamenii. Pământul e gol pe dinăuntru. Nu se găsesc zăcăminte de țiței. Hai, cară-te, până nu mă enervez!

Văzând că nu se poate înțelege cu omul, extraterestrul se înălță câțiva metri de la sol, luă o formă elicoidală și zbură, pierzându-se în întuneric.

— Ce-a fost asta?! se miră Albert.

— Tot felul de ciudați, spuse Hlagian. S-a umplut Pământul de extratereștri.

— S-a luat și bunică-ta Catarița după beți, râse însoțitorul.

— Le trage și ea la măsea, spuse Săndulea. La țară, băutura e un sport foarte răspândit. E șefa babelor și, dacă i-au plecat subalternele...

Amorțit de băutură, tânărul coborât din clopotniță înțepenise în picioare, zâmbind de parcă ar fi câștigat lozul cel mare. Rânjetul lui de om care știe multe și spune puține, îi enerva la culme.

— De ce râzi, bă?! se răsti poștașul.

— Firulai n-a plecat. Orbit de gelozie, s-a ascuns în podul casei, să o pândească pe nevastă-sa.

— Și ce?! S-o pândească sănătos!

— Caravana electorală e parcată în centru, la fântână. N-a plecat. Am văzut trupele de agenți ai A.P.A. Vă caută. M-am gândit că vreți să fugiți. Caravana e singurul autovehicul disponibil, și blindat, pe deasupra.

— Hopa! spuse Săndulea. Tu nu ești așa beat.

— Nu sunt beat deloc. Am jucat teatru ca să-i gonesc pe ăștia de-aci.

— Înseamnă că nu ai aruncat niciun litru de vin în fântână?

— Ba da. Partea asta e adevărată. Dacă se apucă de băut, nu mai vine nimeni înapoi. Fiți liniștiți!

Poștașul se oferi să-i călăuzească până la mașină. Ieșiră printr-o poartă laterală a gardului, prin grădinile vecinilor, apoi urcară dealul, până la platforma centrală, unde, pe scara mașinii, sub un bec luminând slab, un agent electoral repeta discursuri.

— Îl cunoști? fu întrebat Emert Holms.

— Sigur că îl cunosc. În principal, el ține cuvântări, iar eu strig sloganuri. Ceilalți nu prea își văd de practică. Umblă după fuste sau sunt la băut.

— Înseamnă că putem pleca fără să fim nevoiți să-i dăm cu ceva în cap.

— Nu sunt așa de sigur, spuse Albert, lovind cu pumnii un zid inexistent. Ce mai e și asta?

— Piața e înțesată de iozani invizibili, spuse Săndulea. Ce facem?

— Melvin! strigă Emert spre coleg. Vrem să ajungem la tine. Încetează cu discursurile! Poate se împrăștie gloata de neadaptați.

— Nu pot, auzirăspunsul. Sunt luat ostatic. Când mă opresc să-mi trag sufletul, simt pumni în față și în coaste. Nu vezi în

ce hal arăt? Ar fi mai bine să plecați. Nici nu știți câți sunt de mulți. Dacă se împrăștie gloata asta invizibilă, puteți fi făcuți una cu pământul.

— S-ar putea să nu mai avem timp, spuse Dieta. Deja mă împinge unul cu mâinile lui scârboase.

— Să fugim! spuse însoțitorul. Încep să se miște.

— Unde să fugim?

— S-o luăm în direcția aia, spuse Săndulea și le făcu semn să-l urmeze.

Încercară să se țină după felcer, dar se loveau tot timpul de câte un iozan rătăcit, astfel încât, până la urmă, de voie sau de nevoie, se împrăștiară.

— Nu mai pot, spuse Emert, suflând precipitat. Un dobitoc invizibil îmi tot pune piedică.

Căzu pe marginea unei alei și își juli palmele, înainte de a da cu capul de un zid.

— Unde sunt ceilalți?! întrebă Albert.

— Nu știu. Tot ce pot presupune e că poștașul și doamna Melior mi-au dispărut primii din fața ochilor, apoi am început să alerg orbește, luându-mă după cel din față, adică după tine.

— Am rămas numai noi doi, dar a apărut câinele.

Albert chemă animalul, dar acesta continua să se țină, temător, la distanță.

— Nu vine. Când i s-or descărca acumulatorii, pun eu mâna pe el.

— Nu cred asta, spuse Emert. S-a ajuns departe cu robotica. Sistemul mecanic, odată pus în funcțiune, produce mai multă energie decât au nevoie androizii pentru consum. În felul ăsta, practic, energia nu li se epuizează niciodată. E secretul randamentului, să se producă tot timpul mai mult decât se consumă.

— Nu-l putem prinde?

— Nu. Dacă are chef, se ține după noi. Dacă nu, nu e nicio pierdere.

O luară spre est, prin grădinile caselor, trecură peste un pod suspendat și părăsiră satul, fugind pe câmpie, cât îi țineau pi-

cioarele, în direcția pe care presupuneau că se găsește orașul Esper.

— Să ne oprim! strigă Albert.

— Nu ne oprim. Suntem urmăriți.

— Nu ne urmărește nimeni.

— Ba da, spuse Emert. Nu vezi? Avem impresia că fugim și, în realitate, am înțepenit.

— E un fascicol luminos.

— Nu e un fascicol luminos. Cred că e un nor de insecte luminoase microscopice. Nu vezi? E ca o spirală.

Oarecum amuzat, Albert puse mâna streașină deasupra ochilor și privi în zare. Ființele zburătoare luminoase acoperiseră cerul întunecat, ca un joc enorm de artificii, norul luminos coborând tot mai jos.

„Nu putem trece de cea de-a patra barieră de radiații", se trezi Emert gândind.

— Mă bântuie tot felul de gânduri, spuse.

— Știu, răspunse Albert. Și pe mine la fel. Ceva legat de niște bariere de radiații?

— Exact. E vorba de niște dâre de lumină cu un pregnant caracter material, formată din gâze minuscule. Mi s-a așezat pe mână o pată luminoasă și am atins-o cu degetele. Senzația e de alifie luminoasă întinsă pe piele.

— Se luminează cerul. E fascinant.

Se gândiră fără să vrea că ei erau ținta unei acțiuni dezintegratoare a insectelor luminoase, care veneau din toate părțile, și nu li se mai părură lucrurile chiar așa de fascinante, ci chiar înfricoșătoare. Pe alocuri se formau aglomerări de o mare densitate, iar neorânduiala zborului lor era doar aparentă.

Erau urmăriți de miliarde de aparate de zbor infinitezimale, de tip undă-particulă.

Spre sud se profila vag o pădure, unde nu mai puteau ajunge, iar lacul format de râul satului și iazurile dimprejur erau acoperite de ceață luminoasă.

Avioanele minuscule, cu echipaje de trei ființe la bord sau individuale, li se așezaseră pe frunte și scoteau sunete ascuțite, distincte, sau li se părea.

Albert încercă să se apere cu mâna rămasă neînțepenită, dar fără niciun succes; vacarmul motoarelor, un bâzâit supărător, crescu și mai mult în intensitate, dându-i ascuțite dureri de cap.

Își încordă mușchii și țâșni, ca săgeata dintr-un arc, în afara păienjenișului luminos. Nu reuși să străbată nicio mie de metri, în direcția orașului, deoarece fu înțepenit brusc de o forță necunoscută, într-o poziție incomodă și caraghioasă.

Gâzele începuseră să furnice prin pământul de sub tălpile sale, apărând și dispărând ca într-o întindere de nisipuri.

— Asta e tot, căpitane! i se păru că aude. Avem undă de trecere și putem porni în 17 minute și 12 secunde.

Căpitanul unei escadrile de câteva miliarde de aparate de zbor ridică pleoapa numărul 40 și din ochi i se scurse o lucire bizară, care ar fi putut băga în sperieți orice subordonat cumsecade.

— Mda, locotenente, mârâi ofițerul în cască, aceasta e ființa de care avem nevoie, dar am prins-o cu prețul vieții câtorva escadrile, întinse pe pielea uneia din cele patru excrescențe mai lungi, ca untul de indiocan pe o bucată de lemn moale de pid.

Luară poziție de drepți și păstrară un moment de reculegere, ocazie cu care locotenentul, la ordin, lăsă să-i cadă trei lacrimi din ochiul 25 și una din ochiul 3.

— De ce nu l-ai înțepenit complet? întrebă căpitanul.

— Procedura a fost completă, dar ăștia au funcții vitale foarte puternice. Nu sunt iozani.

— Ce pot fi?

— Oameni. Primii locuitori ai acestei planete.

— Interesant obiect de studiu. E imens.

Zbură cu avionul-robot în jurul encefalului lui Hosman și îi încurcă toate gândurile, întunecându-i, din când în când, privirea.

Admirară poziția nefirească în care rămăsese, arătând ca un alergător, pe jumătate întors din centură, cu brațele întinse, părând a-şi lua zborul în direcție opusă.

Zburând liniştit împrejur, locotenentul controlă încă o dată unda de trecere, vizualizând, pe ecranul unui monitor, ultimele amintiri ale subiectului. Albert îşi aducea aminte de dispariția misterioasă a fratelui său şi de scandalul sexual în care fuseseră implicate cele două fiice ale primarului. Pe atunci, el nu avea decât opt ani şi reuşise să scape de ororile războiului, având marele noroc de a fi cooptat într-o echipă olimpică de aruncare a discului, dincoace de teritoriul locuit de mutanți şi de câmpia radioactivă.

— Sper să nu dăm de bucluc, spuse un al doilea locotenent. Mutanții şi câmpia radioactivă sunt inducții psihice de-ale noastre. Data trecută, am capturat, din greşeală, un humanoid mai mic decât ăsta, dar din antispațiu, zonă interzisă. Am scăpat la milimetru. Ştiți voi ce a urmat?

— Ce? fu curios primul locotenent.

— Detaşare la munca de curățire a timpului.

— Şi eu am oroare de lumile astea paralele, spuse primul locotenent, țâşnind afară prin osul temporal al omului.

Pentru a găsi informații despre modul de viață al oamenilor şi tradițiile lor, vizualizară scene de la prinderea altui exemplar rar, când fuseseră nevoiți să transforme un munte în câmpie. Până să găsească buncărul unde se ascundea cel urmărit, au fost nevoiți să scormonească tot pământul în jur.

Se distrară, urmărind scene de la sărbătoarea întoarcerii acasă de atunci, apoi se reîntoarseră la treabă. Căpitanul urmări evoluția potențialelor electrice, producându-i omului noi dureri de cap, şi se declară mulțumit. Ciocăni cu unul dintre cele douăsprezece degete în Cristalul Dulce, montat într-o aglomerare de neuroni, şi reveni la subiectul limitei bunei gândiri.

Albert reveni la neliniştea dinainte şi la durerile fulgurante de cap, mai ales în dreapta encefalului, unde i se părea că e un

adevărat incendiu, iar ofițerii parcară vehiculul în fundul unui capilar venos. Profitând de faptul că lucrurile mergeau normal, se gândeau că nu strică o clipă de odihnă, ocazie cu care își reîntregeau rezervele de energie, cuplați la descărcările electrice ale unei sinapse.

Pe afară, trupele aeropurtate continuau cu febrilitate cercetările biologice, geologice, hidrologice sau meteorologice. Constituind probe de o netăgăduită valoare științifică, stâncile, casele, arborii sau plantele luminoase erau transformate în particule infime.

Cu ocazia secării unui iaz, fu dezintegrat, contrar legilor în vigoare, și un sătean, care intrase să facă baie. Văzând ce greșeală făcuseră și gândindu-se că dispariția este cea mai ușoară pedeapsă, ființele din norul de aparate de zbor recitară articolul 42 din regulament și, într-o nanosecundă, se dezintegrară, provocând o imensă reacție de fisiune. Cei câțiva locuitori ai satului, care se ascunseseră după stânci, o rupseră la fugă.

Raportându-i-se incidentul, căpitanul lăsă odihna și cuplă centrul nervos al vorbirii cu aparatul fonator al exemplarului umanoid:

— Fapta camarazilor noștri e de toată lauda, spuse el prin intermediul vocii lui Albert. Era singura ieșire din situația ambiguă în care se băgaseră. Vă rog să lăsați munca și să păstrăm un moment de reculegere pentru ei. Acum, veți fi informați care, din ce ochi, și câte lacrimi puteți vărsa.

Vrând să spună ceva, președintele Hosman constată că rămăsese cu gura căscată, cei trei ofițeri stându-i pe limbă.

— E un exemplar ideal pentru construcția de androizi, spuse primul locotenent.

— Nu te potolești?! se răsti căpitanul. Poate îți înregistrează cineva gândul. Vrei să intrăm și noi la articolul 42?

— Evident că nu.

— Nu am chef să fiu trimis nici măcar în anul dispărut, să fac curățenie temporală pe acolo, darămite să dispar într-o reacție de fisiune, spuse al doilea locotenent.

— Nici la limita bunei gândiri nu e bine, spuse căpitanul. Am auzit că, mai nou, acel spațiu e populat cu traficanți venali.

Într-un colț al creierului, Albert sintetiză un cuvânt, reușind să dea afară aerul din plămâni, sub forma unei șoapte abia gândite, lucru care fu de-ajuns ca să arunce din gură aparatul de zbor al comandanților escadrilei.

În cădere, primul care se dezmetici și puse aparatul în funcțiune fu cel de-al doilea locotenent, care apăsă și maneta de alarmă.

— Ce-ai făcut?! strigă căpitanul, spulberând escadrila care venea către ei.

— Ce facem?! Ne distrugem între noi? se dezmetici și primul locotenent.

— N-am vrut să dau alarma, se scuză cel de-al doilea locotenent. A fost un gest reflex.

— Nu-i nimic, spuse căpitanul. A fost o amenințare imediată. Putem invoca articolul 117. Am înregistrarea din care reiese clar că idioții, cu aparatele lor de zbor, cu tot, s-au organizat într-o entitate de forma și mărimea unui glonte, îndreptându-se direct către motorul cardio-vascular al exemplarului.

Clipind emoționați din toți cei 64 de ochi ai lor, locotenenții și șeful lor se felicitară pentru promptitudine și curaj, timp în care pupilele ochilor lui Albert se dilataseră de groază.

— Din înregistrare rezultă că subiectul a reușit să-și deblocheze reflexul respirator și să ne sufle afară din cavitatea bucală.

— Nu mai suflă.

— Nu suflă de frică, spuse căpitanul, zburând pe brațul ridicat al omului. Inhibă-l la loc! M-am săturat de prostia voastră. Nu aveți de unde să știți că urmărim de mult timp capturarea unui astfel de exemplar. E un exemplar providențial. După ce s-a oprit singur în poziția asta, era să se dezinhibe și s-o ia din loc. După aia, mai vine și grupul ăla de iresponsabili, care era să strice tot.

Lansă un roi de camere video digitale zburătoare, apoi îndreptă aparatul de zbor spre encefalul dorsal şi îl aşeză pe platforma unui microcip, ancorat şi bine disimulat într-o plasă neuronală. Luă poziție de drepți, închise patru ochi, îndreptă în jos privirea altor douăzeci, iar pe restul ochilor, larg deschişi, îi lăsă să lăcrimeze.

Primul locotenent întoarse privirea ochiului 14, mirat, nedumerit în fața slăbiciunii spontane a căpitanului, şi clipi des din pleoapele ochilor 22 şi 11, spunându-şi că altcineva trebuia să oficieze ritualul morții celor mai de curând dispăruți.

— Ei, acuma, dacă s-au dus, s-au dus, îi spuse.

— Ce să se ducă?!

— Camarazii noştri. Cei dispăruți accidental. Nu trebuie să plângeți. Au alții grijă de asta.

— Nu plâng niciun camarad.

— Atunci, de ce plângeți?

— Plâng de emoție. Plâng în fața frumuseții sublime a acestui exemplar providențial.

— De ce ar fi umanoidul ăsta aşa providențial?

— Cum de ce? Priviți! Nu vi se pare că are ceva din alura unui discobol?

— Parcă.

— Niciun parcă, ci în mod sigur. Ne-am plimbat prin toată galaxia şi am încercat fără succes să introducem aruncarea discului pe toate planetele unde am găsit umanoizi. Niciun trib de aborigeni nu a vrut să înțeleagă de ce vrem să-i învățăm să arunce acel elipsoid. I-am urmărit atâta timp şi niciunul n-a reuşit să se aşeze cum voiam noi; niciunul n-a reuşit să se înscrie în parametrii normali de frumusețe. Acum, a dat norocul peste noi; fără niciun disc, ăsta s-a aşezat exact cum ne-am dorit. Priviți ce frumusețe! Cu toate bogățiile măritului Hontingher nu poți cumpăra un asemenea exemplar.

Emoționat, clipi repede din ochii 4, 13 şi 22 şi lăsă să-i cadă două lacrimi din ochiul 63, apoi sintetiză pe un ecran imaginile

luate de miile de camere de luat vederi ce zburau în jurul omului.

— N-ai unde să-l vinzi, spuse primul locotenent. Bogății comparabile cu cele ale măritului nostru conducător nu se găsesc nici măcar în Spațiul A3. Nu luăm mai nimic pe el.

— Nici nu-l vindem. Dacă ne trebuie un exemplar pentru construcția de androizi sau trafic de material genetic, celălalt exemplar e numai bun. Mergem pe urmele lui și îl capturăm; nu cred că a ajuns departe.

— Dacă era așa bun, de ce l-ați lăsat să plece?

— Nu era așa bun.

— Ar trebui să vorbiți mai încet despre capturarea unor umanoizi pentru construcție de androizi, spuse cel de-al doilea locotenent. Dumneavoastră ați spus că e posibil să ne înregistreze cineva.

— Am luat măsuri de protecție.

— Așa mai merge.

— Simțiți fiorii frumuseții acestui exemplar deosebit?

— Nu.

— Nici implantul electronic pe care ne-am așezat nu vă farmecă?

— Ba da. Asta e o chestie.

— În plus, unul dintre globii oculari are tot natură cibernetică. E tehnică de vârf.

— În ochi e tehnică iozană, specializată pentru vedere nocturnă, dar un implant electronic cum e ăsta pe care stăm, n-am mai văzut.

— Atunci, să trecem la treabă. Îl dezmembrăm, atom cu atom, și îl ducem la noi acasă.

— Nici gând, spuse căpitanul. Nici nu-l vindem, nici nu-l descompunem. Îi fabricăm un înveliș protector și îl ducem în Secțiunea 17. Îl expunem acolo, în spațiul de la limita bunei gândiri.

— Ați spus că e plin spațiul acela de traficanți venali.

— Traficanții sunt ca şi noi, ființe evoluate, sensibile la frumos, cu un anumit grad de cultură. Vor vedea exponatul şi vor muri de necaz; nu vor avea niciodată aşa ceva.

— Într-un fel, e mai bine aşa. E mai aproape. Scăpăm repede de el şi ne întoarcem pe planeta noastră.

Căpitanul văzu că mai aveau 23 de secunde până la plecare şi se gândi că mai aveau atâtea de făcut. Împins de un resort psihic interior, comandă ieşirea din craniul omului şi dădu ultimele instrucțiuni celor care se roteau de jur împrejur, cu misiunea de a cerceta fiecare milimetru pătrat al epidermei omului.

Alunecară în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, prin măduva cenuşie, oprindu-se în centrii nervoşi sacrali şi dădură comanda unificării lungimilor de undă ale miliardelor de avioane-robot. Zburând sincronizat, aparatele de zbor extraterestre emiseră filamente lungi şi lipicioase, formând o țesătură deasă în jurul viitorului exponat, îi instalară un sistem de supraviețuire în vid şi, la comanda ofițerilor, părăsiră atmosfera terestră.

Sub privirile uimite şi îngrozite ale sătenilor, îngenuncheați pe câmp, pe drum, pe după stânci, pe marginea iazurilor, printre copacii pădurii din apropiere sau pe unde îi mai prinsese invazia, ca în fața unei minuni, norii luminoşi se destrămară şi cerul se cufundă din nou în întuneric.

Albert percepu o explozie de lumină, apoi haloul luminos deveni din ce în ce mai difuz şi se restrânse la nivelul unei lămpi cu neon, aşezată pe o noptieră.

Deschise ochii şi, auzind hârâitul interfonului, tresări.

— Şeful de secție este rugat să se prezinte de urgență la rezerva 5. Pacientul iese din comă.

VI

Reflex, Albert încercă să se ridice şi văzu că era imposibil acest lucru; era ancorat la tot felul de aparate şi cu masca de oxigen pe faţă.

Privi împrejur şi văzu, în lumina oarbă a veiozei de pe o noptieră, că de o parte şi de alta a patului tare, acoperit doar cu un strat de muşama, se găseau însoţitorul şi o femeie necunoscută.

— Unde sunt? încercă să întrebe.

Femeia îi scoase masca de oxigen şi îi spuse că nu are voie să facă efort. Doctorul urma să apară dintr-un minut în altul, să constate dacă era sau nu într-o stare mai bună.

— Unde sunt? repetă pacientul.

— În spital.

— Eşti asistenta?

— Nu sunt asistenta, spuse femeia şi îi făcu, din nou, semn să tacă.

— Dacă n-a murit până acum, nu mai are nicio şansă, glumi însoţitorul.

— De ce să mor?! se miră Albert.

— Din cauza unei infecţii generalizate. Au încercat o grămadă de combinaţii de antibiotice pentru septicemia asta. Ai avut noroc. Ăsta e lucrul principal. Dacă ar fi fost să sintetizeze acum un antidot pentru un microb aşa rezistent, probabil de natură extraterestră, erai mort demult.

— E neapărat nevoie să stea şi dânsa aici?

— Evident, spuse însoţitorul şi îi făcu semn femeii să aducă un ceai.

— Credeam că dumneata eşti în plus la capul patului, unde se găseşte soţul meu, răspunse aceasta, dar, mă rog, însoţitor,

purtător de cuvânt, ce oi fi, nu cred că îți poți permite să dai ordine. Există asistente.

Nervoasă, se ridică şi părăsi încăperea.

— Ce obraznică! spuse Albert. Cine mai e şi asta?

— Spune că e soția ta.

— Glumeşti.

— Nu glumesc deloc. Am fost la voi acasă, am mâncat, m-am odihnit. Ştiu că trebuia să fiu aici, ca o umbră a ta, dar credeam că vei muri şi voi scăpa de misiunea ingrată de a mă ține după tine.

— Ai fost la mine acasă?!

— Sigur. Soția ta m-a invitat.

— Ți-ai permis să te duci, în lipsa mea, acasă la mine?!

— Sigur. Doamna m-a invitat şi, apoi, repet, nu credeam că te vor face bine.

— Şi soția mea unde-i?!

Însoțitorul pufni în râs.

— Tocmai a ieşit.

— Vrei să spui că femeia care a ieşit e nevastă-mea?

— Exact.

— Nu e nevastă-mea.

— Mai degrabă, nu eşti tu cel care pretinzi că eşti. Nu am intrat decât până în bucătărie, dar şi acolo, pe bufet, se găsesc poze cu tine şi cu ea în cele mai diferite poziții.

— Cum adică?

— Adică poze făcute în locuri, ipostaze şi momente diferite. Ce credeai? Inițial, ai fost internat la Urgență, apoi a venit ea cu toate actele şi te-a mutat pe Secție. Actele par autentice.

— Se dă drept doamna Hosman?

— Nu. Pe actele tale scrie Indiocarimbie Tui. Îți spune ceva numele ăsta?

— Nu. E un nume tâmpit şi atât.

— Arama îți spune ceva?

— Sigur. E un metal.

— Nu e niciun metal. E prenumele soției tale. O cheamă Arama Tui. Nu știe că ai fost lovit de amnezie și ți-ai imaginat altă identitate. E posibil să fi fost influențat de cartea aceea, unde Albert Hosman își povestește aventurile extraterestre și să fi suferit o dublare de identitate, până la autodesființarea personalității.

— Sunt simple speculații.

— Deloc. Femeia a depus la registratura spitalului chiar și o copie a certificatului tău de naștere, pe care îl deține în original. Nu ești în acte, nu exiști.

— Asta este adevărat, dar eu nu-mi aduc aminte să fiu altcineva decât cel ce sunt.

— Oricine ai fi, e mai prudent să n-o contrazici pe femeie. Ea ne-a salvat și are o grămadă de relații, atât în spital, cât și afară.

În puține cuvinte, îi povesti cum scăpaseră de urmărirea valului de iozani invizibili, cum fugiseră din sat, cum se ascunseseră de patrulele de agenți ai A.P.A., cum traversaseră pădurea și cum, deshidratați, obosiți și înfometați, se prăbușiseră în șanțul de pe marginea drumului. Femeia n-a trecut întâmplător cu automobilul pe acolo; îl căuta de foarte mult timp pe Indiocarimbie.

— Nu am fugit cu tine din sat, ci cu Emert Holms.

— E o aiureală. Ai avut coșmaruri. În rarele momente de semiconștiență ne-ai tot îndrugat ceva despre o răpire și despre niște nori luminoși, formați din ființe extraterestre. N-am fost atacați de avioane și ființe infinitezimale, ci de agenți înarmați. Dacă nu-ți aduci aminte nici cine ești, nu văd cum ți-ai putea aduce aminte cu cine ai fugit din fața neadaptaților invizibili.

— În fond, nu are nicio importanță, spuse Albert. Poate fi bine și așa. Nici când am părăsit Pământul, nu m-a întrebat nimeni dacă vreau asta. Va trebui să suportați mofturile unui om care nu are habar ce se întâmplă cu el.

— Hai, hai, nu ceda așa ușor! Poate fi o înscenare diabolică. Cei care m-au trimis să te însoțesc trebuie să fi avut informa-

țiile adevărate. Nu cred că erau mai proşti decât ăştia. Ei m-au trimis să-l păzesc pe Albert Hosman şi îl păzesc.

— Nu mai înțeleg ce vrei. O suceşti, când pe-o parte, când pe alta.

— Nu vreau nimic. Îți cer să taci şi să cooperezi cu soția asta şi tot anturajul ei. Până la urmă, se clarifică ele lucrurile. Dacă te pui de-a doua, nu ai niciun avantaj. Dacă simți că nu este nevasta ta, ia-o ca pe un episod trecător şi picant din viața ta, până se lămuresc lucrurile.

— S-a umplut lumea de nebuni. Şi femeia asta e nebună.

— Nebună, dar trebuie să recunoşti că e o femeie frumoasă.

— Nu de frumusețe ducem lipsă, ci de rațiune. Şi soția mea adevărată e frumoasă. Când am nimerit pe aerodina 068, tocmai voiam să înregistrez primul meu născut.

— Cu astălaltă nu cred că ai copii. N-am văzut nicio poză pe-acolo, prin casa voastră.

— S-a dat la tine.

— Dimpotrivă. Îi sunt antipatic.

— Ca Indio... ăla, Tui sau cum mi-o mai fi zicând, ce meserie am?

— Ai, trebuie să recunosc, un prenume greu de reținut. Ea te alintă cu diminutivul Indi. Domnule Indi, află că eşti şeful laboratorului de acustică al Facultății de Medicină din oraş.

— Din ce oraş?

— Oraşul nostru, Esper.

— Ce face un şef de laborator de acustică?

— Nu ştiu. Întreab-o pe ea! De fapt, nu mai ai de aşteptat; se aud paşi pe culoar. Închide ochii şi fă-te că eşti slăbit!

Când intră femeia, împreună cu medicul de gardă şi o asistentă, însoțitorul se ridică şi luă tava pe care se găseau ceaiul şi câteva sandvişuri.

— Credeam că ceaiul e pentru Indi, spuse femeia, văzându-l cum înfulecă şi soarbe din cană.

— L-am cerut pentru mine. Dacă ai adus şi mâncare, îți mulțumesc! Nu cred că bolnavul poate să înghită ceva. Uită-te la el! Nu e restabilit complet.

— Asta hotărăşte domnul doctor. Deoarece soțul meu a ieşit din comă, te rog să ieşi puțin afară şi să ne aştepți pe fotoliile de la capătul culoarului.

— Nici nu mă gândesc. Sunt însoțitorul şi purtătorul de cuvânt al preşedintelui interimar al partidului nostru.

— Ce partid? se miră femeia.

— Primul partid exportat de oameni pe îndepărtata planetă Ioza.

— Serios?! Nouă ni s-a transmis că preşedintele interimar al partidului este domnul Robert Caran, omul providențial al politicii noastre.

— În ce calitate primeşti dumneata mesaje de la partidul nostru?! se miră purtătorul de cuvânt.

— Sunt conducătoarea uneia dintre celulele noastre de criză.

— Dacă eşti şefă de celulă de criză, cred că înțelegi cum se gestionează o criză. Acum ne găsim în criză prelungită. Cel care se găseşte aici, pe pat, în convalescență, şi pe care dumneata îl cunoşti sub numele de Indi Tui, eu îl ştiu sub numele de Albert Hosman. El şi soția fostului preşedinte al partidului, doamna Melior, l-au pierdut pe Robert Caran în timpul unui schimb de focuri de armă cu militarii Agenției pentru Protecția Afişelor.

Văzând că Arama, doctorul şi asistenta rămăseseră mască şi se uitau la el muți de uimire, însoțitorul începu să le povestească peripețiile lui, din momentul în care nava se ciocnise de spitalul invizibil al A.P.A., până la întâlnirea cu grupul evadat din spitalul de boli nervoase şi fuga din sat.

— Asta e nebunie curată, spuse medicul.

— Deloc. Până acum a fost mai mult o luptă cu fuga. Acum, trebuie să stăm pe loc, să ne gândim, să organizăm un congres şi să improvizăm nişte alegeri; nu putem să-l numim pe Caran, aşa, pur şi simplu. Mă bucur că am întâlnit şefa unui grup de

gestiune a crizei. Deocamdată, nici nu știm unde se găsește ofițerul de poliție, cel ales, omul providențial.

— Nu la Caran se referă medicul, spuse Arama. Omul providențial, potențialul conducător al partidului nostru, se găsește în oraș, la el acasă. După gafa cu agentul Dored, au avut loc negocieri îndelungate între Poliție și A.P.A. Am intervenit și noi, cei din grupul operativ al partidului, și s-a făcut răscumpărarea. După asta, a fost reintegrat în rândul forțelor de ordine și i s-a dat chiar și un dosar spre rezolvare; cercetează un caz de crime în serie. Viitorul nostru conducător nu ne-a povestit nimic despre vreo escapadă la țară sau despre vreun schimb de focuri cu trupele Agenției. Dumneata minți de îngheață apele. Ceea ce ne-ai povestit nu s-a putut întâmpla.

— Albert Hosman vă poate confirma cele spuse de mine.

— Indi al meu nu este Hosman al dumitale.

Doctorul se aplecase asupra pacientului și controla parametrii afișați pe ecranele aparatelor de măsură, iar asistenta îl urmărea în tăcere.

— Omul e bine, spuse zâmbind amar, dar nu am de gând să vi-l predau, chiar dacă doamna Tui nu are nimic împotrivă. În loc să vă vedeți de problemele mediului înconjurător, cum scrie în statutul vostru, sau să abordați probleme ale mediului de afaceri, vă băgați în domeniul sănătății. Cât credeți că mai rezist presiunilor exercitate de voi?

— Atât cât este nevoie, spuse asistenta.

— Ce tot vorbesc ăștia?! se miră însoțitorul. Cui vrea asta să predea bolnavul?

— Domnișoara asistentă e agent A.P.A, iar domnul doctor se găsește tocmai acum să se revolte. E o revoltă în genunchi, spuse Arama. Nimeni nu se opune Agenției.

— Nu e logic. Caran era urmărit de agenție. Hosman n-a făcut nimic rău.

— Mai încetează cu Hosman ăla! Ți-am spus și îți repet: pe soțul meu îl cheamă Indiocarimbie Tui.

— Bine, cum spui dumneata, dar ce a făcut?

— N-a făcut nimic.

— Atunci?!

— Are contract de colaborare cu A.P.A. şi nu s-a ținut de clauzele contractuale, dar, chiar şi în lipsa unui contract ferm, agenții A.P.A. fac doar ce vor ei pentru menținerea unui echilibru al forțelor politice.

— Pe dracu'! se enervă însoțitorul şi scoase pistolul. Cel mai obositor lucru e să faci ce vrei tu. E mai odihnitor să faceți ce vreau eu. Am o misiune aici. Atâta timp cât trăieşte, nu am voie să-l părăsesc pe Albert Hosman, Tui sau cum i-o fi zicând. Mă tem că trebuie să luați lucrurile aşa cum sunt şi să părăsiți camera.

— Lucrurile se iau aşa cum sunt, când sunt, spuse asistenta, scoțând şi ea un pistol, îndreptându-l spre tâmpla lui Albert. Acum, mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa cum vrei tu. Ai face bine să laşi tu arma şi să ne cauți pe afară.

— Asemenea obrăznicie mi se pare cu neputință, spuse însoțitorul.

— Nu trebuie să ți se pară cu neputință. Este cu neputință.

Lumina oarbă a veiozei de pe noptieră căpătă intensitate şi se împrăştie, în spirale, alungând întunericul şi din cel mai ascuns colț al rezervei de spital.

În lumina lăptoasă, preț de câteva minute, nu mai văzură nimic, apoi distinseră cum asistenta medicală e neutralizată, înfăşurată într-un sac de filamente lipicioase şi zburată afară printr-unul dintre pereți, devenit imaterial. În urma luminii, fereastra din perete se închise la loc, ca un proces de cicatrizare filmat cu viteză mare, şi totul reveni la normal.

— De la prost nu poți învăța decât faptul că nu e bine să fii prost, spuse Albert, deschizând ochii.

— Ce-a fost asta?! se miră doctorul. A dispărut asistenta.

— Foarte bine! se bucură însoțitorul. Devenise amenințătoare.

— S-ar putea ca soțul meu să nu fi visat, spuse Arama. Suntem înconjurați de o lumină vie. Ați văzut cum a trecut prin perete?!

— Nu îmi amintesc de tine, spuse Albert. S-ar putea să nici nu ne găsim pe Pământ. E posibil să fim aduşi la limita bunei gândiri.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse medicul. Am obosit. Am vedenii. Mă duc acasă.

— Aici e necazul, spuse Albert. S-ar putea să nu existe niciun acasă. E posibil să fi fost aduşi de ființele extraterestre infinitezimale aeropurtate în spațiul de la limita bunei gândiri şi să nu avem unde pleca.

— Merită să risc. Am obosit. Rolul meu se încheie aici. Parametrii fiziologici se găsesc în limite normale şi, dacă doamna Tui doreşte, poate să te ia acasă. Nu ştiu dacă asistenta a dispărut sau am avut cu toții o halucinație colectivă, dar cred că Agenția va trimite alți oameni pe urmele lui. Îl şterg din memoria calculatorului, distrug dosarul de internare, cu fişele de observație cu tot, şi nu-i mai întocmesc nicio foaie de ieşire.

— Dacă se dovedeşte că suntem încă pe Pământ, dau de băut, spuse Albert.

— Nu e nevoie. Am pus un diagnostic greşit.

— Nu aveai de unde să ştii că sunt infestat cu ființe extraterestre.

— Nu e vorba despre starea generală, ci despre amnezie. Bântuie un virus de conştiință pe Pământ.

— Nu am tulburări de conştiință.

— Nu e vorba despre asta. Distruge informația. Se aşează pe axoni şi îți modifică impulsurile electrice. Uneori, îți modifică transmisia, alteori ți-o micşorează, ca viteză sau cantitate, dar, de cele mai multe ori, adaugă de la el. E un virus inteligent.

— Am un microcip implantat în scoarță. Nu crezi că e conceput să mă apere?

— Nu cred. Spre deosebire de cip, virusul se mişcă liber. Şi repede. Nu am găsit mijlocul de a-l elimina. Cred că e vorba despre acest virus de origine extraterestră.

— Microorganismele zburătoare luminoase sunt extraterestre.

— Nu cred că sunt acelaşi lucru. Virusul de conştiință nu acționează la nivel material, nu răpeşte oameni. Acționează la nivel informațional, în tăcere. Cu cât ai mai multe cunoştințe, cu atât mai mult şi mai repede se înmulțeşte. Acționează împotriva inteligenței. Nu se transmite prin aer, apă, sărut, act sexual, chestii de-astea. Nu am reuşit să-l localizez, pentru a crea un antidot. Cine reuşeşte asta, devine un erou al Pământului.

— Dacă presupui că există un astfel de virus şi acționează aşa cum spui, înseamnă că poate distruge tot ce e inteligență şi proştii rămaşi nu au nicio şansă să lupte, neavând inteligența necesară, spuse Albert.

— Poate fi un virus creat de vreun dement, pe modelul virusilor care şterg memoria calculatoarelor, spuse însoțitorul. Poate că se transmite prin schimb de informații. O frază poate conține acest virus şi te-ai ars.

— E înfiorător, spuse Arama.

— E şi nu e înfiorător, spuse medicul. Pot apărea tulburări de memorie şi de comportament, dar au apărut şi cazuri pozitive, când virusul a şters informații din memoria unor demenți şi le-a îmbunătățit comportamentul. Cazurile sunt rare, dar există. Dacă cineva pune acest virus în evidență şi găseşte o metodă de a-l controla, îl poate folosi în tratamentul afecțiunilor psihiatrice. Până atunci, vă salut! Beți ceva şi în contul meu. Merită. Nu au mulți norocul să scape de A.P.A. Lumina aceea vă protejează.

Zâmbi, decuplă bolnavul de la aparate şi ieşi repede, fără să mai spună un cuvânt, coborând pe scara de serviciu.

Privind pe fereastră, însoțitorul îl văzu în lumina felinarelor cum iese pe o uşă laterală, se îndreaptă precipitat spre parcare, se urcă în automobil şi pleacă.

— Ce facem? întrebă însoțitorul, întorcându-se spre convalescent.

— Nu avem de ales. Deocamdată, sunt cine spune femeia asta, mă rog, soția mea.

— Începi să-ți revii, spuse Arama, ajutându-l să-şi dea jos pijamaua, să-şi îmbrace costumul şi să se ridice de pe pat. Mergem acasă!

Parcurseră traseul făcut mai înainte de medic, se urcară în maşină şi părăsiră parcarea spitalului, fără niciun incident. La câteva străzi depărtare, femeia aprinse farurile.

— Nu recunosc nimic, spuse Albert.

— E noapte.

— Chiar şi aşa, ar trebui să mi se pară ceva cunoscut. Spuneți că e oraşul Esper şi nu e. M-am născut în acel oraş, nu în ăsta.

— Nu-ți aminteşti nici clădirea impunătoare din dreapta, aceea cu fațada mai luminată? arătă.

— Nu.

— E facultatea de Medicină, locul tău de muncă.

— Am aflat. Sunt şeful laboratorului de acustică.

— De unde ai aflat?!

— Mi-a spus însoțitorul.

— Zău?!

Trase maşina pe dreapta, opri motorul şi ascultă cu atenție.

— Ce mai e?

— E cineva în portbagaj. Auziți?

— Parcă, spuse însoțitorul. Se aud nişte bufnituri înfundate.

— Am văzut că ai pistol. Du-te şi vezi cine e băgat acolo!

— Oricine ar fi în portbagaj, stă bine. Dacă n-a scăpat până acum, nu poate să iasă nici de acum încolo.

— Merg eu, spuse Albert. Cine ştie cine e şi de când e acolo. Oricine ar fi, poate să moară asfixiat sau deshidratat.

Coborâră. Însoțitorul armă pistolul, iar Albert luă un levier din sertarul de sub bordul automobilului. Femeia îndreptă fasciculul luminos al unei lanterne spre încuietoarea portbagajului şi apăsă pe butonul telecomenzii.

Înfuriată, o arătare păroasă țâșni drept în fața însoțitorului, care, înainte de a cădea pe spate și de a-i sări arma din mână, apucă să tragă un foc.

— Tâmpitule! strigă Albert. Era să mă omori.

Își apucă brațul rănit cu cealaltă mână și deschise portiera din spate, întinzându-se după trusa de prim ajutor.

— El era să te omoare pe tine, iar tu era să mă omori pe mine, spuse femeia. Când te-a lovit glonțul, ai făcut un gest involuntar și m-ai pocnit cu levierul în cap.

Însoțitorul se ridică, ștergându-și sângele de pe față și se apucară să-și oblojească rănile unul la altul.

— Ce-a fost asta?

— E câinele nostru, spuse femeia. Cred că l-am închis, din greșeală, în portbagaj.

— Nu e deloc câinele nostru. E un cățel electronic. Mă urmărește din momentul când ne-am lovit cu nava de spitalul Agenției și când, în explozia aia enormă, ne-au salvat capsulele de supraviețuire.

— E pură fantezie. Spitalul A.P.A. e întreg și la locul lui. Nu avem câine artificial sau android, ci câine în carne și oase.

— Așa o fi, dar eu știu că ne-am lovit cu aerodina de spital. Atunci, acest cățel m-a mușcat de mână. L-am întâlnit și la spitalul de boli nervoase al A.P.A., din sat, când l-a mușcat pe Hlagian de picior.

— Cine e Hlagian? întrebă Arama.

— Un sătean. Acum locuiește în Esper, unde lucrează ca felcer la o fermă de animale extraterestre și e specialist în acuplările dintre specii incompatibile genetic.

— Nu există așa ceva.

— Ba există, spuse însoțitorul. Chiar dacă ești șefa unei celule de criză, nu le poți ști pe toate.

— Așa e, spuse Albert. Îți amintești? Mi-ai spus că, inițial, s-au băgat în memoria câinelui informații despre mine, ca să mă poată urma peste tot. Pentru că am descoperit, în ultimul

moment, înainte de a coborî pe Pământ, omul providențial, viitorul președinte al partidului nostru, nu au mai dat drumul câinelui, urmând să-i bage în memorie informații despre acesta. Au vrut să-l reprogrameze, astfel încât să-l urmeze îndeaproape și să-l păzească pe Caran. Nu au mai avut timp; a urmat catastrofa.

Așezat pe trotuarul de peste drum, cățelul continua să se țină, temător, la distanță.

— Când i s-or termina acumulatorii, punem mâna pe el, spuse însoțitorul.

— Nu cred, spuse Albert. Emert Holms, studentul la sociologie, secția sloganuri, mi-a spus că s-a ajuns departe cu robotica, astfel încât sistemul mecanic, odată pus în funcțiune, produce mai multă energie decât au nevoie androizii pentru consum. În felul ăsta, practic, energia nu li se epuizează niciodată. E secretul randamentului, să se producă, tot timpul, mai multă energie decât se consumă.

— Îl putem prinde. În portbagaj n-a avut cum să se miște.

— Nu cred. Și-a păstrat o rezervă de energie și, când a țâșnit afară, s-a mișcat și a reînceput să înmagazineze iar energie. Să-l lăsăm în pace. Dacă are chef, se ține după noi. Acum putem vedea dacă, printre cunoștințele lui, are și drumul spre casă. Dacă nu, nu e nicio pierdere.

— Sunteți oameni în toată firea și debitați numai prostii, se enervă Arama. Cum să-l lăsăm aici?

Chemă câinele și, docil, acesta traversă strada și se apropie de femeie. Îl luă în brațe, îl mângâie și îl puse în mașină, pe scaunul de lângă cel al șoferului, acolo unde îi plăcea lui să stea.

— S-ar putea să nu fie câinele ăla sintetic, spuse Albert.

Ridică din umeri și se așeză pe bancheta din spate, alături de purtătorul de cuvânt, în timp ce soția pornea mașina.

— S-ar putea ca nici tu să nu fii ăla care credem noi, ci Tui, ăla care se ocupă cu sonorizarea la Medicină.

— În cazul ăsta, dacă recunoşti că Indi e soţul meu şi nu acel Hosman, la care te-ai pus coadă, ai putea să-mi spui unde să te las, spuse Arama. Poate ai şi tu casă, nevastă, copii.

— Înțeleg unde baţi, spuse Însoțitorul, dar atâta timp cât nu ştiu precis dacă soţul dumitale e Tui sau Hosman, nu-mi pot părăsi misiunea. Nu am primit decât un act de iniţiere, nu şi de anulare a activităţii.

Scoase o hârtie şi i-o arătă.

— Pare valabilă, spuse femeia. Are toate ştampilele de la partid şi mai multe semnături de oameni importanţi, dar pot şti eu dacă nu e falsă?!

— Te găseşti în acelaşi fel de dilemă ca şi mine.

— Mă găsesc într-o dilemă mult mai gravă. Nu ți se pare că au trecut cam multe maşini ale A.P.A. pe lângă noi?

— Parcă.

— Am impresia că ne-au luat urma.

— Ce facem? Riscăm să mergem la voi acasă sau o ținem tot înainte şi fugim din oraş.

— Mergem acasă.

Ocoli pe mai multe străduțe lăturalnice, uitându-se în toate părțile şi, când ajunse foarte aproape de casă, comandă de la distanță deschiderea porții. Când opri motorul şi deschise, automat, toate cele patru portiere ale maşinii, poarta metalică era deja închisă la loc.

Câinele o zbughi pe scară şi pătrunse în casă. Cineva deschisese uşa şi îi aştepta în prag.

Când o văzu pe soacră-sa, pe Albert îl apucă leşinul. Ştia că aceasta îl urmărise pe planeta Ioza şi, la plecare, o lăsase acolo.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Am venit să vă ajut. Cât a fost Arama plecată să te caute, am stat cu copilul.

— Ce copil?!

— Hai, că eşti dus rău cu pluta! Copilul tău şi al Aramei. Acum, că ați venit, l-am adus acasă, dar fetele le-am oprit la mine, să nu vă încurce. Dar dânsul, cine-i?!

— Însoțitorul şi purtătorul meu de cuvânt, răspunse Albert, luat pe nepregătite.

— Serios?! Şi ce lucrează?

— Mă însoțeşte şi mă păzeşte să nu mă fure gândurile.

— Hoțule! Tot glumeț eşti.

— Vorbeşte serios, spuse Arama. Domnul are misiunea să nu se dezlipească de soțul meu.

— Nu-i rău. Dacă stă lângă el, nu mai faceți copii. Vă ajung patru.

— Cum adică?! se miră Albert.

— Nu-şi aminteşte, spuse Arama.

— Păi sigur că nu-şi aminteşte. Nici pe mine nu vrea să mă mai ştie; pe mine, despre care zice că i-am făcut viața un coşmar. Nici de copii nu-şi aminteşte. Ți-am spus eu?! Trebuia să te măriți cu arhitectul, nu cu un pârlit şi un dezinteresat ca ăsta.

— Lasă, acuma!

— Ce să las?! Nu las nimic. Vine, îți mai face un copil şi pleacă.

— Ce tot vorbeşte?! se miră Albert.

— Vrea să spună că nu-i mai convine să ne țină copiii cât timp sunt plecată la serviciu şi tu eşti dus aiurea, cine ştie unde. Are dreptate.

Îi povesti că aveau trei fete şi un băiat de numai trei luni, că atunci când ea mai avea doar câteva săptămâni până la încheierea celor nouă obişnuite luni de sarcină, el s-a apropiat de frigider, a luat la întâmplare o sticlă de vin şi, fără să mai catadicsească să toarne în pahar, a tras o duşcă zdravănă, decretând: „Dacă, de această dată, e băiat, nu mai vin seara beat. Vezi că nu am intrat pe poartă la ora 23, tragi obloanele, blochezi uşa de la intrare şi nu mă mai laşi în casă."

Arama a fost încântată să audă acest lucru, a promis că va face aşa cum doreşte scumpul ei soț şi a născut un băiat.

De bucurie, Indiocarimbie al ei s-a întors târziu din oraş, mort de beat, chiar în seara când s-a externat ea, şi nu i-a deschis uşa; l-a lăsat să doarmă afară, împreună cu câinele. Pe vre-

mea aceea, planetoidul era încă scăldat de razele soarelui şi, fiind o zi de vară, scările pe care adormise erau calde, cerul era tapetat cu stele, mirosul florilor din grădină îmbietor şi gardul destul de înalt, astfel încât să fie scutit de privirile iscoditoare ale vecinilor.

S-a trezit în zori, bine dispus, deşi înțepat de insecte nocturne, s-a spălat până la brâu cu apă de la cişmea, şi-a umplut plămânii cu aerul curat încă al dimineții, a îmbrăcat o cămaşă curată şi a plecat la serviciu, alergând după autobuzul care tocmai se mişca.

— Şi dus am fost, spuse Albert.

— Nu. N-ai plecat imediat, spuse Arama. În ziua aceea, cum stația se găseşte chiar peste drum, m-am uitat pe geam, în urma ta, şi te-am văzut cum te-ai strecurat în autobuzul supraaglomerat, apucându-te cu disperare de bară, încercând să tragi în interior piciorul prins între uşile rabatabile.

— Am pățit ceva?

— Nu. N-ai pățit nimic, dar mi-am făcut griji toată ziua.

Povesti cu câtă ură a blestemat alcoolul şi tot ce ținea de el, cum s-a învârtit fără rost prin casă, aşezându-se într-un târziu obosită într-un fotoliu, încercând să croşeteze ceva. Nervoasă, a aruncat lucrul cât colo, a hrănit şi a adormit sugarul, şi-a făcut un ceai sedativ şi a încercat, fără succes, să adoarmă. S-a apucat să facă mâncare, a băgat rufele murdare în maşina de spălat, a trebăluit prin curte şi prin magazie, dar oboseala n-a venit. I s-a accentuat doar nervozitatea.

— Şi ai încercat să te sinucizi, râse Albert.

— Nu fi porc! sări soacra.

— Lasă-l în pace! spuse soția. Nu te-ai obişnuit cu umorul macabru al lui Indi?!

— Nu.

— Şi atunci, de nervi, te-ai gândit să-ți iei copilul, să dai foc la casă şi să pleci la maică-ta.

— O clipă, mi-a venit acest gând. Nu m-a încântat niciodată ideea ta idioată de a picta tavanul dormitorului nostru în vopsea cu ulei, ca pe un cer albastru, cu norii aceia.

Ura acea imitație de cer, care făcea notă discordantă cu galbenul uşilor şi ferestrelor, peisajele de junglă de pe pereți, albul mobilei şi roşul mochetei. Se simțea ca într-o biserică, în ciuda argumentelor soțului, că era o zugrăveală originală, scumpă, ce dădea o senzație de intimitate şi te făcea să uiți gălăgia, căldura, fumul şi mizeria de afară.

Spre surpriza ei, el s-a întors devreme de la serviciu, a sorbit o supă şi a vrut să plece, dar nu l-a lăsat. I-a povestit că pe cerul artificial al dormitorului trec avioane. Nu-şi dădea seama dacă în vis sau în realitate, dar, oricum ar fi fost, îl ruga să n-o lase singură; îi intrase frica în oase. Presimțind că, dacă pleacă atunci, soția îşi face bagajul, pleacă la maică-sa şi e gata scandalul, cu istericale, hohote de plâns, reproşuri, tot tacâmul, soțul şi-a pus un pahar de vin, a aprins o țigară şi a rămas acasă.

— Interesant, spuse Albert. Ce fel de avioane erau?

— Exact acest lucru m-ai întrebat şi atunci, spuse Arama, iar eu n-am putut să-ți spun că nu avea nicio importanță ce fel de avioane erau; important era că n-am putut să dorm toată noaptea. Avioanele făceau o gălăgie infernală. Erau avioane obişnuite, ca în filmele de duzină, despre războaie. Important era faptul că, spre dimineață, m-am ridicat din pat, terifiată, transpirată, cu ochii umflați de nesomn, mirată că sugarul dormea dus. Asta însemna că apăreau avioane doar la mine în vis.

— Iar soțul tău ți-a spus că n-ai visat, că au zburat toată noaptea avioane deasupra oraşului, aviația având antrenament de noapte.

— Văd că începi să-ți aminteşti, se bucură Arama.

— Nu ştiu ce mi-a venit, spuse Albert.

Femeia povesti că nu puteau fi avioanele armatei. Cea mai mare parte a nopții stătuse trează şi nu auzise nimic. Îi era frică să adoarmă. Era convinsă că avioanele apar doar în somn.

Totul părea real; aparatele de zbor brăzdau cerul, la înălțimi diferite. Unele veneau către ea, planând pe deasupra patului, moment când, speriată, își acoperea fața cu palmele, se întorcea cu fața în jos și izbucnea în plâns. În depărtare, la marginea oceanului, se vedea baza aeriană. Unele avioane veneau dinspre ocean și coborau pe pista de aterizare, altele veneau spre ea.

— Așezat în fotoliu, ascultând cu atenție și privindu-mă fix, ai început să fii obsedat de visul meu, încheie povestirea.

— Îmi amintesc, spuse Albert, deși sunt conștient că așa ceva nu există în memoria mea. Am început să-ți arăt diferite cataloage, dar avioanele pozate erau gângănii pe lângă ceea ce visai. Ți-am pus casete cu filme de război și mi-ai spus că nimic nu semăna cu subconștientul tău; avioanele de pe ecran făceau un zgomot adormitor, în comparație cu monstruozitățile de pe tavan. M-am dus la un vecin, am împrumutat cea mai completă și de ultimă oră istorie a aviației, dar nimic nu semăna cu visul. Cum teroarea îți era amplificată și de faptul că erai singură, ne-am hotărât să ieșim în oraș. Am sunat-o pe maică-ta și, cum stă la doar câteva străzi depărtare, până te-ai îmbrăcat tu, iar eu am golit și ultima picătură din sticla cu vin, ea a sosit. După indicațiile de regie privind îngrijirea copilului, au urmat pupăturile protocolare dintre voi și am plecat. Cu tot praful și dogoarea serii de vară, plimbarea mi s-a părut o binecuvântare.

— Așa a fost, spuse soacra.

— Așa a fost, dar a fost rău. Începând din seara aia, am început să visăm amândoi bombardiere. Multe dintre ele deschideau focul chiar spre noi. Au apărut și parașutiștii. În plus, pe pereți au început să se deruleze scene de luptă, tancuri, explozii, sânge, ploaie, noroi, lucruri neîntâmplate vreodată.

— Ce spuneți că ați visat, se întâmplă în fiecare zi, spuse însoțitorul.

— De acord, dar cum poți face raiduri aeriene cu un avion încă neconstruit?

— Cum adică?

— Adică am găsit într-un ziar o notiță unde scria că o țară, aflată în conflict cu o alta, a construit un avion de luptă ultraperformant. Se dădea şi o poză.

— Când ne-am născut noi, nu mai existau țări, spuse însoțitorul. Pământul era deja o entitate de sine stătătoare, cu parlament, guvern şi preşedinție proprii. Globalizarea învinsese.

— Exact, dar eu spun ce era în vis. Un ofițer al țării respective, într-un zbor de încercare, a fugit cu prototipul la duşman. Ştii cum e? Se ia modelul, se dezasamblează, se scanează, se măsoară piesă cu piesă, se fac analize spectrale, fizice, chimice, iar trădătorului i se dau o grămadă de bani, altă identitate şi e trimis ca ataşat cultural într-o țară cu climă caldă şi peisaje exotice, să trăiască fericit. În concluzie, dacă avionul respectiv era doar în fază de prototip, cum a fost posibil să-l visăm noi?!

— O fi vreo coincidență, spuse însoțitorul.

— Ce coincidență?! Am visat ceva inexistent, încă neconstruit. Când a început totul, nici imaginea din ziar n-o văzusem încă.

— Oamenii au visat ecrane colorate, când încă nu se inventase televiziunea în culori.

— Nu-i acelaşi lucru. În plus, noi am băgat ultimii bani din casă în zugrăveala aia şi acum trebuia schimbată. Soția era în pragul căderii nervoase şi trebuia să alăpteze copilul, iar eu nu mă mai puteam concentra la serviciu. Am fi vândut casa, dar ne părea rău. Am muncit prea mult pentru a putea cumpăra şi renova casa asta. Am băgat mulți bani în mobilă, zugrăveală, gravuri, faianță, instalații sanitare. Grădina o îngrijeam cu mâinile mele. Am băgat prea mulți bani şi nu puteam scoate prin vânzare. Soacră-mea, când a auzit, cum e ea cardiacă, era să facă infarct.

— Eu n-am fost niciodată cardiacă, spuse soacra.

— Asta e diferența, dar eşti aceeaşi soacră care m-a urmărit pe planeta Ioza până a rămas acolo.

— Vorbeşti prostii.

— Deloc. Tu semeni cu soacră-mea; doar Arama e diferită de Norma, nevasta lăsată de mine pe Pământ. Cu foarte mici excepții, casa voastră e la fel ca cea de pe strada Festa, numărul 8, unde am locuit. Pe ce stradă suntem?

— Dacă ai uitat, află că aici e strada Colonială, numărul 145, spuse soția. E în același cartier cu Festa, dar pe strada aia nu e nicio casă asemănătoare cu asta. Dacă vrei să vezi ce e la adresa aia, reținută de tine, poți merge oricând. E timp destul.

— Să nu-mi spui că ai păstrat zugrăveala cu nori și peisaje pe pereți!

— De ce să nu-ți spun? Am păstrat-o. De când ai dispărut, n-a mai intrat nimeni în dormitorul nostru, așa că nu știu ce se poate întâmpla dacă ne culcăm acolo. Eu am dormit în camera de alături, care are ușă spre bucătărie, iar mama mea pe canapeaua din holul dormitorului cu pricina; pe fereastră, poate să vadă ce se mai întâmplă în stradă.

— Puteți dormi în camera de lângă bucătărie, spuse soacra. Nu are rost să riscați. Eu plec și nu mai vin așa curând. La mine acasă, totul e întors pe dos și, în plus, mai am pe cap și cele trei fete ale voastre.

— Mă gândeam să-l cazăm acolo pe însoțitorul lui Indi, spuse Arama.

— Nici nu mă gândesc, spuse însoțitorul. Nu-mi mai pot permite să-l pierd din ochi. Dispare iarăși.

— Ce obraznic, spuse soacra. Cum să doarmă cu voi în dormitor?!

— De fapt, nici nu prea am voie să dorm, spuse purtătorul de cuvânt. Am misiunea să veghez.

Nervoasă, soacra se ridică de pe scaun, își strânse lucrurile și ieși din holul unde se așezaseră. Din ușă, îi anunță că pleacă acasă.

După ce o conduse până la poartă, soția lui Indi se duse să vadă ce face sugarul, apoi se întoarse și îi invită la masă. Cu ocazia revenirii soțului, mama ei pregătise câteva feluri de mâncare speciale și cumpărase un vin de calitate.

— Mama ta ştia că o să vin?! se miră Albert.

— Sigur. Am anunţat-o din timp.

— Când? Cu puţin timp în urmă, nici nu ştiai dacă voi ieşi din comă. Nu ştiu dacă mi s-a părut, dar, la un moment dat, am simţit că eşti de partea Agenţiei. Dacă nu apăreau fiinţele infinitezimale luminoase, mă împuşca tâmpita aia de asistentă medicală, agentă sau ce-o fi fost. În cazul ăla, mai pregătea soacră-mea feluri de mâncare speciale?!

— Da.

— Pentru cine?

— Pentru pomană. Pe aici, s-a împământenit obiceiul să se dea de mâncare în contul decedatului.

— Frumos obicei. Mâncăm din mâncarea ce trebuia dată altora; dacă eu muream.

— Corect, dar n-ai murit. Asta miroase a predestinare şi mă cam pune pe gânduri. După ce l-ai găsit pe viitorul conducător al partidului nostru, misiunea ta s-a încheiat. Dacă ai trecut prin atâtea pericole şi n-ai murit, înseamnă că mai ai o misiune, neştiută de noi. Pari a fi încă predestinat. Eu nu ştiu să-l măsor, simt că ai un grad foarte mare de predestinare. Deşi toate semnele duc la el, e posibil ca Robert Caran să nu fie chiar omul providenţial, să se fi strecurat vreo eroare de calcul, iar tu să-l cauţi, în continuare, pe cel aşteptat. Aceste lucruri ar trebui să ne dea mult de gândit.

— Mă bucur că v-am pus pe gânduri, spuse Albert, dar cred că, mai degrabă, ni se trage de la vin. Am obosit şi vreau să dorm.

Lăsară masa nestrânsă, vasele nespălate şi intrară în dormitor. Răceala unei camere neîncălzite mult timp îi făcea pe toţi trei să-şi dorească să se suie într-un pat cald şi să se bage sub plapumă.

— Ai putea măcar să te întorci cu spatele, până ne dezbrăcăm şi ne urcăm în pat, îi spuse femeia însoţitorului.

— Asta pot face.

— Mai poţi face ceva, dacă tot stai degeaba; să fii atent la copil. Dacă plânge, să mă trezeşti!

— Și acest lucru e posibil.

Însoțitorul luase o carte și se așezase într-un fotoliu, prefăcându-se că se cufundă în lectură, iar Albert se așezase pe spate, peste cuvertură, adormind pe loc.

Femeia se sui în pat și încercă să desfacă nasturii hainei în care era îmbrăcat soțul. Văzând că nu reușește, se enervă și îl trase de gulerul cămășii. Elastică, țesătura se întinse, provocând bărbatului dureri atroce, ca atunci când te prinde cineva cu un clește și încearcă să-ți întindă pielea.

Se trezi, urlă cât putu de tare și sări direct în picioare.

— Ușor, că trezești sugarul! spuse Arama.

— Ce mai e și asta?

— Nu știu. Cred că am greșit ceva la matricea energetică.

Albert se privi într-o oglindă și crezu că leșină.

— Nu mai sunt eu.

— Bineînțeles că nu mai ești tu. Eu te-am remodelat; după chipul unui ofițer al trupelor de menținere a păcii, dispărut nu cu mult timp în urmă de pe scena teatrului de luptă. Procesul de transformare a matricei energetice a lui Indiocarimbie e încă în derulare și nu-l mai pot opri. Ar fi fost bine să fii dezbrăcat. Am uitat acest lucru.

— Vrei să spui că sunt alt om și, pe deasupra, ca și cum lucrul ăsta n-ar fi fost de-ajuns, hainele mi s-au lipit de piele?!

— Da. Modul de a ne îmbrăca e adânc întipărit în conștiința noastră. E normal ca hainele să aibă un rol important, ajungând, după un timp, să facă un câmp magnetic comun cu trupul uman. Omul se formează și se reformează după felul cum se îmbracă. De multe ori, la remodelare, chiar dacă ești dezbrăcat, ieși cu o epidermă sub forma unor haine. Hainele tale nu sunt lipite de piele; hainele tale sunt chiar pielea ta. Îmi cer scuze că am greșit! Peste câteva ore, nici nu-ți vei mai aminti că ai existat.

— E un proces de transformare ireversibilă sau mai am vreo șansă să redevin ce-am fost?

— Știu că e un proces reversibil, dar nu mă pune să-ți spun în ce condiții, pentru că nu știu nici eu. Și dacă aș ști, nu aș avea voie să-ți spun. Sunt câteva secrete ale celulei de criză pe care nu trebuie să le știe decât câțiva inițiați.

— Dacă nu știi condițiile revenirii mele la forma dinainte, înseamnă că nu ești inițiată. Ce fel de conducătoare de celulă de criză mai ești și tu?

— Conducătoare de celulă de criză aflată la începutul inițierii în tainele transformărilor. Tranzițiile sunt crize prelungite; în timpul lor, au loc transformări profunde. Deocamdată, n-am învățat decât modul de pornire a procesului, nu și întreruperea, încetinirea sau reversibilitatea acestuia.

— De ce trebuia să faci asta?! De ce trebuie să devin eu altcineva. Puteam să fac orice, din propria mea perspectivă.

— Nu puteai. Ca Indiocarimbie Tui, erai prea expus. Cred că te caută Agenția. Așa, cum devii acum, nu te caută nimeni. În timpul unui schimb de focuri, ai dispărut și, mai mult ca sigur, ești considerat mort.

— Dacă pe ofițerul acela nu-l mai caută nimeni, pe Indi al tău precis îl caută. Ce spun colegii, văzând că nu mai vine la lucru.

— Nu zic nimic. Te-am băgat în concediu de odihnă. Le-am spus că ai un contract cu A.P.A. pentru instalarea unor stații de sonorizare și gata.

— Dacă mă trezesc acostat de nevasta ofițerului?

— Nu era din orașul nostru.

— Nu puteai să imaginezi o persoană inexistentă, cu trăsături neutre?

— Nu. În etapa de inițiere în care mă găsesc, nu puteam. Operez, deocamdată, doar cu informații aflate în memorie. Nu știu să jonglez cu imaginația. Cu toții suntem efectul inițierii. Inițiații din partidul nostru ne fac cum vor ei. Din cauza asta vreau și eu să intru în tainele inițierii.

— Ha, ha, ha! râse însoțitorul. Nu mai ești tu, Albert Hosman, Indi Tui sau cine ai fi fost. Ești altul.

— Nu mai râde ca prostul! strigă Albert.

— Ai dreptate, spuse însoțitorul, trecând de la amuzament gratuit la uluire. Cine e ăsta?

— E soțul meu, spuse femeia, dar l-am remodelat.

Îi explică modul cum procedase pentru a-l transforma pe Indi într-un ofițer decedat, neurmărit de Agenție, unul Gabriel Urmanov, şi se lansă în descrierea unor detalii tehnice, privind amplificarea puterilor ei de inițiată începătoare cu ajutorul unui sistem corpuscularo-optic, format din cele trei oglinzi din cameră şi un generator de energie.

— Procesul e reversibil?

— Din punctul meu de vedere, nu.

— Şi eu ce fac? Până acum arăta ca Hosman. Purtătorul vorbelor cui mai sunt eu? Al cui însoțitor?

— Dacă vrei să-ți continui misiunea, va trebui să aştepți să-şi revină.

— Ai spus că nu-şi revine.

— Ai înțeles greşit. Nu pot eu să-l fac să-şi revină, dar, după nu se ştie cât timp, va relua singur forma inițială. E o chestiune de durată şi nu depinde de mine.

— Dacă a comis vreo crimă şi e căutat?

— Ce crimă poți comite într-un război? Tragi şi ucizi, ucizi şi tragi.

— Poate a maltratat prizonieri...

— N-am maltratat pe nimeni şi chiar dacă făceam acest lucru, nu mi se răpea cel mai de preț drept al omului, intimitatea; nu încontinuu. Nu există faptă pentru care să fii astfel pedepsit, spuse Albert, părând a intra în pielea noii sale identități.

— Are dreptate, spuse Arama către însoțitor. Ieşi, dracului, afară! Nu mai e cel pe care trebuia să-l însoțeşti şi să-i porți cuvintele.

— Aha, ai făcut asta ca să scapi de mine.

— Nu mi-a trecut prin cap lucrul ăsta.

Încălzită de propria-i furie, femeia făcu abstracție de prezența purtătorului de cuvânt şi încercă să scoată haina soțului. Văzu

că nu reuşeşte şi, transpirând de nervi, îl trânti pe pat. Încercă să-l desfacă la pantaloni, apoi vru să-i scoată cămaşa. Nu reuşi decât să-i provoace dureri cumplite şi să tragă singură concluzia că hainele încă îi erau pe post de epidermă.

— Ce facem? întrebă soțul.

— Nu ştiu. Ceva nu e în regulă cu tine. După un timp, trebuia ca hainele să devină detaşabile.

— Poate nu s-a încheiat procesul.

— S-a încheiat, spuse soția, încercând să se liniştească. Poate că e mai bine aşa. Poate că aş fi regretat gestul de a mă arunca în brațele unui necunoscut. Cum am aşteptat atâta timp până te-am regăsit, mai pot aştepta până redevii soțul meu. Până atunci, e posibil să găsim vreo metodă de a scăpa de Agenție.

— Orice am face de acum încolo, ar fi bine ca, mai întâi, să ne odihnim.

— Nu ne odihnim deloc. Dacă dragoste nu e, atunci e muncă de partid.

— Cum adică?

— Cred că ar fi bine ca mai întâi să facem o vizită lui Robert Caran. Îl luăm, mergem la sediul celulei noastre de criză, convocăm o şedință şi, împreună cu câțiva membrii marcanți, hotărâm ce avem de făcut.

— Unde stă?

— În blocul acela cu 600 de etaje, le arătă pe fereastră. E cel mai înalt. Se vede din orice parte a oraşului. Deşi energia electrică se dă cu zgârcenie, turnul se vede, pentru că şi-au montat surse alternative de curent.

— 600 de nivele? Are lift?

— Nu ne interesează. Stă la etajul 4.

— În cazul ăsta, hai să mergem! spuse Albert. Am amețeli şi încep să uit. Îmi vin în minte imagini, persoane şi situații neştiute.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Însoțitorul ştie drumul.

— Tu nu vii?

— Vin în urma voastră. În primul rând e faptul că nu pot lăsa copilul nesupravegheat şi, în al doilea rând, trebuie să creăm o diversiune. Suntem înconjurați de agenți A.P.A. Chiar dacă e întuneric afară, vedeți şi voi una dintre maşinile lor.

— Cum facem?

— Eu ies pe poarta principală şi, dacă se iau de mine, le spun că mă duc la o vecină. În timpul ăsta, voi plecați cu maşina şi, până scăpați de urmăritori, nu vă mai uitați în urmă.

— Conduc eu, spuse însoțitorul. Personalitatea multiplă a lui Albert îi poate juca feste şi ne trezim în vreun stâlp.

Ieşiră în curte, unde Arama programă poarta astfel încât să se deschidă, automat, la plecarea automobilului de pe loc, şi să se închidă la fel, atunci când maşina ajungea la cincizeci de metri de gardul casei.

Fără să se uite în urmă, străbătură mai multe bulevarde şi străzi secundare, apoi şoferul micşoră viteza.

— Am scăpat de urmăritori, anunță Albert. Nu ne îndreptăm spre turn?

— Nu încă. Mi-am adus aminte că azi au loc marşuri de protest ale agricultorilor şi cadrelor medicale. Cred că la ora asta vor trece pe aici. Cel mai rău lucru ar fi să ne întâlnim cu transportatorii; ăştia protestează cu trailerele, camioanele şi autoutilitarele.

— După protestul transportatorilor, ce ar mai putea urma, protestul mergătorilor cu picioarele?!

— Nimic nu e imposibil. Noi suntem cei care facem în aşa fel încât toate lucrurile să pară imposibile, spuse însoțitorul.

— Pe dracu'! Sunt nişte leneşi. Lenea a devenit o boală pe care n-o mai poți trata decât cu foarte mulți bani. Mi se pare straniu să organizezi marşuri pe un întuneric cum e ăsta.

— S-or fi obişnuit, spuse însoțitorul. Nevoia îi împinge de la spate.

— Ce vor?! întrebă Albert.

— Vor dublarea salariilor.

— Dacă ai salariu dublu, ți se pare că ține mai mult. În realitate, cât ai, atâta cheltuiești.

— Avem un guvern slab, care se agață de putere, spuse însoțitorul. Menajând toate susceptibilitățile, la un moment dat te trezești că nu mai ai ce menaja. Dacă vrei prea mult, dispari.

— Avem politicieni hotărâți; se hotărăsc tot timpul.

— Ai dreptate. Pe Pământ, la fiecare zece secunde, se naște un om. După aia, începe evoluția lui spre stadiul de maimuță și niciun om nu știe să se maimuțărească mai bine ca politicianul.

— În timpul ăsta, un sfert din populație trăiește din economia de troc, spuse Albert. Neștiindu-se prea bine că ăsta e o formă simplă de schimb comercial, s-au îmbogățit fabricanții de trocuri.

— Ha, ha! E o butadă.

— Nu e nicio butadă. E tristul adevăr. Dacă ar fi vrut cineva să ne împartă în două categorii, n-ar fi reușit așa cum reușim noi, care nu știm niciodată în ce categorie să ne înscriem mai întâi. Unii vor să mâncăm prin reprezentanți, iar alții să muncim prin reprezentanți.

— Pe undeva, cele două opțiuni se întâlnesc și sunt la fel de rele, spuse însoțitorul. Dacă un lucru bun n-ar fi făcut din mici imperfecțiuni, n-ar mai exista lucru bun.

— Așa, scoatem toate lucrurile ca fiind bune și cădem în automulțumire... Dar, ia uită-te! Ai văzut? Sunt pline zidurile și gardurile de afișe.

— Nu te uita prea atent! S-ar putea s-o pățești.

— Ce mi se poate întâmpla?! se miră Hosman.

— Sunt făcute în așa fel încât să te atragă în lumea lor, o lume fantastică și periculoasă, după cum am citit.

— Ce poate fi mai fantastic decât ceea ce ni se întâmplă?

— Nu știu. S-ar putea să fi căzut deja în lumea imaginată de A.P.A., în interiorul afișelor. S-ar putea să fi părăsit lumea noastră reală, se ambală însoțitorul.

— Eu știu că afișele sunt puse să le privești. Sunt făcute pentru reclamă sau să anunțe ceva.

— Astea sunt afişe electorale.

— Se apropie alegerile? întrebă Albert.

— Nu. E campanie electorală tot timpul. Până la alegeri, mai e ceva timp.

— Sunt prea multe afişe. Asta e risipă.

— Au fost concepute şi realizate de lucrătorii Asociației pentru Protecția Afişelor. Vor să fie siguri că e toată lumea captivată de fenomenul alegerilor, ca lume mirifică de dincolo de noi, explică însoțitorul.

— Ei le fac, ei le păzesc. Au trupe destule.

— Sunt o forță. Tot mai mulți proşti aderă la mişcarea de apărare a afişelor, dar s-au înmulțit şi cei care protestează împotriva exceselor făcute de A.P.A. Populația globului pământesc a scăzut, dar nu în detrimentul procentului de prostie.

Până să ajungă la scara blocului turn, ocoliră de câteva ori cartierul, să fie siguri că nu sunt urmăriți, apoi parcară maşina.

Odată cu ei, dintr-un automobil alăturat coborî un bărbat înalt şi sfrijit, ducând în spate o măsuță pliantă, un scaun, iar sub braț, un registru gros.

— V-ați aşezat prost, le spuse.

— Pardon? se făcu însoțitorul că nu înțelege.

— Aici e parcarea cu plată a locatarilor blocurilor.

— Nu stăm mult.

— Pot să ştiu ce căutați în blocul meu? îi întrebă.

— E blocul tău?

— Nu. Eu sunt preşedintele Asociației Locatarilor nr. 3

— Ne pare bine.

— Sigur că vă pare bine. Fără mine, nu ştiu dacă ați putea intra în bloc.

Le arătă cele câteva zeci de protestatari, bătrâni, bărbați maturi, femei, copii, aşezați pe platforma de beton a scării din fața intrării blocurilor. Agitând steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau sloganuri. Mulți dintre aceştia coborâseră pe aleea străjuită de o parte şi de alta

de garduri din sârmă ghimpată, la fel cum era tot gardul care delimita spațiul privat al blocului.

— Ce vor?

— Vor să închidem poarta după noi, atunci când intrăm pe alee.

— Păi, o închidem. De ce am lăsa-o deschisă?

— Ca să-i enervăm.

— E bine că ne-ai spus, dar e lucru elementar, râse Albert. Pe pancartele lor chiar asta scrie: „Închideți poarta!" sau „Închideți poarta de la intrarea blocului!". Pe unele pancarte scrie: „Închide, bă, poarta!" sau „Boule, n-ai poartă acasă?!". Se merge până la trivialități și înjurături scrise.

— Sunt membrii Asociației Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porții, pe scurt, ACCMPIP, și sunt din ce în ce mai furioși. Nimeni nu le face dreptate. Și eu sunt membru al acestei asociații și sunt de partea lor. Și eu militez pentru închiderea acestei porți. Suntem o asociație non-profit.

— Nu văd ce profit ați putea avea din închiderea sau lăsarea deschisă a acestei porți.

— Profitul e moral. Nu-ți convine să stai pe băncuțele de pe aleea din fața blocului, la o bârfă, cu copiii, cu câinii, și să vină un tâmpit să lase poarta deschisă.

— Ce nu le convine? Nu există nicio lege care să interzică cuiva să lase poarta deschisă, în condițiile astea. Ce se întâmplă? Dacă e poarta închisă, nu mai intră frigul sau vântul în spațiul împrejmuit cu gard de sârmă?

— Dumneata ții cu dușmanul.

— Despre ce dușman vorbești?

— Despre cel care i-a adus pe oameni la exasperare și i-a făcut să se organizeze, să înființeze această Asociație, paralelă cu Asociația Locatarilor nr. 3.

— Nu cumva această Asociație a ăstora cu poarta percepe și cotizație de la membrii săi?

— Ba da.

— Și nu cumva această sumă de cotizații o administrezi dumneata?!

— Ba da, dar așa s-a considerat că e corect. Cum le administrez și cheltuiesc banii ca locatari, pot să le administrez și banii ca membri ai ACCMPIP. Dar ce vreți să insinuați?

— A, nimic. Văd că, de când n-am mai fost pe aici, s-au înmulțit și s-au diversificat formele de protest în orașul ăsta. Ca președinte de asociație de locatari, poți convoca locatarii la o ședință și îi poți pune să voteze. Poate unii locatari nici nu vor ca poarta asta să existe. Poate nu vor nici garduri. Ați împrejmuit spațiul verde și oamenii sunt nevoiți să se înghesuie pe alee, cu progenituri și căței.

— Nu vor să vină la ședință. Se uită de sus la noi. Spun că n-au ei ce căuta la ședință cu un fost subofițer al trupelor de apărare a ordinii, un șofer bețiv, care e șef de scară, și un contabil limitat la o contabilitate primară, care e administrator.

— Dacă nu vor să vină la ședințele voastre pentru că nu consideră că e de demnitatea lor, mergeți voi la ei. Ce altă treabă aveți? Luați un tabel, bateți din ușă în ușă, pentru un aviz pozitiv sau negativ.

— E greu și la celelalte blocuri, dar la ăsta, cu 600 de nivele.

— Puteți pune un arc la poartă. În felul ăsta, se închide automat și nu mai e motiv de ceartă sau de organizat în asociații.

— Păi, n-am pus?! După un timp, arcul slăbește, dar nu asta e problema, că putem schimba arcul de câte ori e nevoie. Bani avem, că am înființat și un fond de reparații.

— Cu ce bani?

— Cu bani de la locatari, bineînțeles.

— Cu acordul cui?

— Cu acordul nostru, al celor care participăm la ședințele de asociație.

— Nu e ilegal?

— Nu.

— Să lași poarta deschisă e ilegal?

— Nu.

— Păi?

— Păi, ce?

— În cazul în care nu e ilegal să laşi poarta deschisă, Asociația asta a celor ce militează pentru închiderea porții nu e o adunătură subversivă, care e în afara legii şi căreia trebuie să i se interzică protestele şi această tulburare a liniştii publice?!

— E ilegal ce fac ei, dar şi eu consider că este imoral să laşi poarta deschisă. Pot pune şi tăblițe de avertizare, am pus şi arcuri la poartă, dar nu asta e important, ci principiul fundamental.

— Care ar fi acest principiu fundamental?

— Faptul că orice poartă deschisă trebuie închisă.

— Poate că aceia care lasă poarta deschisă gândesc pe dos: că orice poartă, odată închisă, trebuie deschisă.

— Nu e vorba de „aceia". Numai un singur om din bloc lasă poarta deschisă.

Instantaneu, Albert şi însoțitorul său fură cuprinşi de un acces de râs nebun.

— Uite cu ce ne pierdem noi vremea?! spuse Hosman. Cu o asociație înființată ca reacție de principiu la gestul unui om de a nu închide o amărâtă de poartă.

— Nu trebuie să râdeți. Dacă aud ăştia ce vorbim, nu mai putem intra. Voi oricum nu puteați intra. Aveți norocul de a mă fi întâlnit pe mine, care sunt de-al lor. Unde vreți să mergeți?

— La un prieten.

— Cum îl cheamă?

— Robert Caran.

— A! Polițistul de la 4. El e cel care îi enervează pe oamenii ăştia. El i-a adus la exasperare. Are obiceiul să treacă aşa, iar când ajunge la poartă, ostentativ, o deschide larg şi merge mai departe. Necazul e că, uneori, coboară şi se duce de câte zece ori la magazinul din colț. E exasperant. Au încercat să-i râdă în spate, să tuşească sugestiv sau să arunce, aşa, ca din întâm-

plare, „uite şi la ăsta!". Cum nesimţirea n-are limite, au pus copiii să-i strige să închidă poarta. I-au învăţat să înjure şi să scuipe.

— Nu te-ai gândit că tocmai manifestările de tipul ăsta l-au putut enerva atât de rău încât să lase poarta deschisă înadins?

— Nu.

— Dacă ar râde cineva în spatele meu, m-aş întoarce şi i-aş da un şut în fund.

— Necazul e că nu ripostează. Lasă poarta deschisă şi atât. Un conflict atât de îndelungat e frustrant.

— Poate se confundă cauza cu efectul, interveni Albert. E posibil să îl înjure, să-i râdă şi să-l înjure în spate, tocmai pentru a da în ei, să-l bage la penal. Poate că îşi pun copiii să-l provoace pentru a introduce circumstanţe agravante în conflict.

— Stt! Să nu te audă. La domnul Caran merg şi eu.

— Nu trebuie să vă luaţi după el, spuse un bărbat, care trăsese cu urechea, din întâmplare, şi venea spre ei. Sunt cu toţii nişte hoţi. Preşedinţii de asociaţii se aleg între ei, dar nu din rândurile poliţiştilor pensionaţi, nici din rândurile foştilor agenţi ai Asociaţiei de Monitorizare a Afişelor, ci din rândurile agenţilor daţi afară sau pensionaţi din A.P.A. Sunt nişte proşti. Nici nu are rost să le spui că sunt proşti. În primul rând, agent prost reprezintă un pleonasm şi, în al doilea rând, sunt atât de proşti încât nu pot să sesizeze starea în care se află. Nu are rost să credeţi ce spune.

Se îndreptă spre ieşirea din împrejmuirea clădirii şi avu grijă să închidă, ostentativ, poarta.

— Ce vorbeşti, bă, or să te creadă pe tine?! se enervă preşedintele asociaţiei şi înjură.

Locatarul ridică din umeri şi îşi văzu de drum, spre parcare.

— Dumneata ce cauţi la Caran? întrebă însoţitorul.

— Dă spectacol. Dacă are nervi atât de tari încât să reziste la injurii, unii îl consideră om providenţial, mai ales membrii partidului său. Cei care nu sunt membri de partid, nu se pot in-

tegra în spectacol. Rolul meu e esențial. Nu intră nimeni fără aprobarea mea, indiferent dacă vor sau nu să se înscrie în partid.

— Am văzut. Mai ales dacă se pun de-a doua niște idioți cu pancarte.

Când ajunseră la etajul 3, slăbănogul îi ajută să-și croiască drum prin mulțimea strânsă pe culoare, până la etajul 4, la numărul 19, unde locuia prietenul lor, ofițerul, și își așeză măsuța, catastiful și scaunul lângă ușa dată la perete.

Dinăuntrul apartamentului apăru un individ, ducând în spinare un covor.

— Ce cauți, bă, înăuntru?! Ai plecat la furat? De-aia te-am pus eu șef de scară, să dai buzna în casa omului? V-ați învățat ca, atunci când vedeți o ușă descuiată, s-o împingeți și să intrați.

— N-am împins nicio ușă. Era dată la perete, era larg deschisă. Parcă te invita să intri și să vezi ce se întâmplă. Nu era nimeni pe aici. Eu sunt responsabil cu stingerea sau aprinderea ultimelor lumini de pe scări și închiderea ușilor. Cum văd că este lăsată deschisă o ușă, mă reped și o închid.

— Pe asta de ce n-ai închis-o?

— Asta e ușă de apartament, nu ușă de hol. Ușile de apartament sunt, în general, închise. Când o ușă de locuință e larg deschisă și nu ies aburi de mâncare, înseamnă că e ceva suspect. S-au înmulțit sinuciderile. În general, sinucigașii lasă ușa deschisă, să știe lumea că a fost părăsită de făptaș, să detalieze povestea pe la televiziuni sau prin presă. E posibil ca sinucigașii să nu suporte ideea de a nu fi descoperiți la timp și de a se împuți între patru pereți.

— Să nu-mi spui că ai furat covorul acela din dorința de a descoperi sau salva vreun eventual sinucigaș.

— Nu am găsit nimic de valoare.

— Dacă nu ai găsit nimic de valoare, trebuia să lași covorul în pace.

— Ei, sunt străini de față, și te-ai apucat și dumneata să faci demagogie. Cum să intru în casa omului și să ies cu mâna

goală? De ce aș călca tocmai eu frumoasele tradiții ale rasei noastre?

— Bine. Lasă covorul și șterge-o, până nu mă enervez și îți trag un glonte în cap!

Bucuros că a scăpat, șeful de scară puse covorul într-un colț și se strecură prin mulțime, pe scări în jos.

— S-au strâns o grămadă de locuitori, le arătă însoțitorul.

— Nu sunt doar din blocul ăsta, spuse președintele de asociație. Vin și din blocurile vecine sau din celălalt capăt al orașului. Cel ales oferă un spectacol pe cinste. Puteți intra.

— Nu se supără nimeni că le închidem ușa în nas?

— Cum adică „închidem ușa"?

— Am venit să vorbim cu prietenul nostru și nu avem niciun chef de asistență.

— Ați nimerit prost. După ce se termină spectacolul și domnul Caran se întoarce acasă, puteți să stați cât vreți la discuții. Puteți să-l așteptați aici, în camera alăturată, sau puteți să vă integrați în lumea mirifică creată de el și de însoțitoarele sale, inițiatele.

— Să spunem că vrem să ne integrăm în lumea asta a lui Robert...

— Puteți face asta doar dacă sunteți membri de partid. Dacă faceți parte din conducere, presupun că sunteți membri.

— Păi, suntem din conducerea partidului. El este Albert Hosman, perceput aici ca fiind un inginer de sunet și transformat de nevasta acestuia într-o matrice energetică străină. Acum este un ofițer decedat, Urmanov sau Umanov, nu mai știu.

Păluga rămăsese mască.

— Iar tu?! întrebă.

— Eu sunt însoțitorul lui Hosman, cel înzestrat cu misiunea de a-l depista pe cel ales.

— Aha! mimă că înțelege. Oricine ați fi, ca să puteți să vă integrați în spectacolul dat de conducătorul providențial al partidului, trebuie să-mi arătați legitimațiile.

— Nu avem.

— În acest caz, trebuie să vă înscrieți în partid. Vă trec aici, în registru.

Fără să știe din ce colț al memoriei îi veneau, Albert îi recită datele lui Urmanov, apoi fu trecut însoțitorul în caiet și li se înmână câte o legitimație.

— Gata. Puteți intra! spuse administratorul.

— Nu vii înăuntru?

— Nu. Eu sunt plătit pentru a elibera actul care atestă apartenența la partid. Dacă înscriu mai mulți oameni, câștig mai mult.

— Cam multă lume, spuse însoțitorul când ajunseră în sufragerie, o cameră mai mare, cu ferestrele larg deschise către o terasă.

În spatele lor se formase deja un zid uman și alte grupuri de indivizi continuau să vină de afară.

Așezat pe un pat înalt, înconjurat de lumânări aprinse și de femei dezbrăcate, Robert Caran, la fel de gol, așezat în poziție lotus, medita și asculta muzică.

— Muzica e divină, spuse însoțitorul.

— Iar femeile care o cântă sunt în pielea goală, spuse Albert. Nu știi ce să faci mai întâi, să asculți sau să privești.

— Cel mai bine e să asculți, îl auziră pe Caran. Sunt femei golite de conținut. Altfel, nici n-ar putea să cânte așa frumos. Doar femeile stoarse de conținut, până la ultima picătură, pot cânta așa.

— Care conținut?! întrebă Albert. Ce tot vorbești? Nu vezi că sunt despuiate, adică goale pe dinafară? Despre ce conținut vorbești?

— Despre transpirație. O parte dintre inițiatele partidului nostru transpiră abundent. Pe planetoidul acesta, transpirația acestor femei are valoarea acroniului sau cea a cristalelor cu proprietăți supraconductoare. Femeile astea și-au făcut datoria față de societate, de familie și chiar față de ele însele. Nu se poate transpira la infinit. Sunt venite din subteranele Pămân-

tului. Pe cele mai multe, le-am cooptat în partid. Se inițiază foarte ușor în arta transformărilor de substanță. Cu ele am înființat „Clubul inițiaților". Sunteți oricând bineveniți pe la noi. Împreună, nu vom mai fi niciodată singuri la masa istoriei. Dacă pui zece oameni la o masă, fiecare cu meniul lui în față, niciunul nu e cuminte, să mănânce tot: unuia nu-i place supa, altuia îi displace prăjitura, friptura nu-i place unui al treilea, sau fructele, sau cafeaua, berea sau coniacul. Dacă îi pui pe acești zece oameni să ia masa în locuri diferite, fiecare are ceva de lăsat în urmă, din întreg meniul. Dacă, însă, îi pui pe toți la un loc, într-un cadru intim, familiar, aceștia pasează, de la unul la altul, ce le prisosește. Întotdeauna se găsește un om care, din diverse motive, să refuze ceva. Acest mod de a gândi, poate să țină economia în picioare, chiar și cu mijloace precare. Nimic nu se pierde; totul se redistribuie. Trăim într-o orânduire a sărăciei, care generează o societate ce se hrănește din resturi și unde principiul de bază este: dacă nu ești în stare să faci ceva bun, măcar nu face ceva rău!

— Când nu vor mai exista nici resturi, ce faci? întrebă Albert.

— Societatea de care vorbesc eu se va forma atunci când nu vor mai exista femei pline de conținut. Până acolo, mai e.

— Totul trece.

— Când se va ajunge acolo, se va produce o adevărată explozie. Ca să nu-i atingă suflul preconizatei explozii, cei din Uniunea Intergalactică II s-au gândit că e mai bine ca răul să fie controlat, să nu fie lăsat, așa, de capul lui. S-au gândit că e mai bine să integreze pământenii în rândurile lor. În felul ăsta, vor putea să-și „redistribuie" resturile, stocurile supranormative, în cadrul unui program mai vast de reciclare, recuperare și refolosire. Neștiind faptul că binele ți se face din interes, am devenit cei mai ardenți suporteri ai integrării în Uniune.

— Oamenii sunt, genetic, ființe optimiste, spuse Albert. Știu că la o viață așa urâtă se renunță mult mai ușor. Dacă nu le convine, după un timp, pot ieși din sistemul ăsta globalizant.

— Asta e mai greu, dar e posibil ca tocmai intergalacticii să-şi dea seama că au greşit şi să-i dea afară. Ce n-au înțeles încă? Intergalacticii n-au înțeles că, dacă pui la o masă ființe educate diferit, cu gusturi complet diferite, nu-i poți băga la acelaşi meniu. Chiar atunci când au avut dificultăți economice, planetele din Uniunea Intergalactică II, fiind educate la fel, au avut posibilitatea redistribuirii unor resturi specifice lor. Cu pământenii la masă, vor avea două feluri de resturi, greu de redistribuit la toată lumea. Intergalacticilor le put gusturile pământenilor şi chiar invers. Asta, dacă nu mai punem la socoteală faptul că Uniunea a fost construită pe fundamentul unei economii sănătoase, unde se redistribuie, de la o planetă la alta, bogăția. Atunci când vor începe să simtă mirosul fetid al redistribuției sărăciei, intergalacticii ne vor da afară.

— Bravo! îl lăudă Albert. Ai început să gândeşti ca un politician.

— Dacă începea să aibă o gândire politică sănătoasă, îşi punea problema ce câştigăm noi, conducătorii partidului, din povestea asta cu integrarea, spuse însoțitorul.

— Poate că îşi pune problema. Ştii şi tu că politicianul, pentru a asigura o alternanță firească la putere, de la „a nu şti ce vrem", la „a nu vrea nimic", îşi imaginează că una face şi alta mănâncă.

— Pe dracu'! Diferența dintre politician şi omul de pe stradă nu e decât faptul că primul mănâncă rahat cu linguriță de argint.

— Sigur că da. S-a constatat că argintul are proprietăți antiseptice şi nimic nu e mai important decât sănătatea. Doar banii, pentru că, fără bani, sănătatea nu se poate întreține.

— Ca politicienii, începi şi tu cu butadele. Mai bine ar face un lucru util. Mai bine s-ar apuca să muncească.

— E adevărat că politicienii nu muncesc, dar, dacă fac asta, o fac pentru popor.

— În loc de „bine ați venit", ne iei cu poveşti de adormit copiii.

— V-am simțit încă de la început. Știu că, în interiorul acestui domn Urmanov, se găsește Hosman. După spectacol, vă stau la dispoziție.

— În interiorul acestui domn nu se găsește cumva și unul Tui, soțul șefei unei celule de criză, o începătoare în arta inițierii?

— Ba da. Nu a venit și Arama?

— Nu. A spus că ne urmează, dar e dezastru pe hol. Nu cred că poate trece prin mulțime.

— Păcat. E o femeie foarte talentată. Îi place foarte mult spectacolul meu.

— Am auzit despre spectacolul tău. În ce constă? întrebă însoțitorul.

— Prin concentrare yoga, mă voi ridica în aer și voi zbura la iubita mea, împreună cu inițiatele și membrii de partid. Ați făcut bine că v-ați luat legitimația. De data asta, foarte puțini vor fi cei ce se vor integra în absolut. Cei mai mulți vor admira numai spectacolul dispariției noastre. Călătoria le va fi străină; din cauză că drumul meu le poate produce tulburări psihice, preferă să nu se înscrie în partid.

— Te expui așa, fără nicio rușine, în fața acestor țopârlani?

— Nu știu de ce, dar am observat că le plac politicienii curvari, spuse Robert. Celor care au avut curajul să zboare cu mine le-am introdus în codul genetic alte criterii de erecție. Yoga nu e chiar un sport; e ceva pe la limita sexualității și la limita sportivității, în același timp. Viața trebuie menținută doar în limitele sportivității. La etajul 47, locuiește un atlet. Trage toată ziua de fiare, ridică greutăți. Când mai stăm de vorbă, la câte o băutură, îmi spune că nu poate face o asociație cu oamenii mei și că, oricare ar fi limitele sportivității, preferă să le stabilească el.

— Dacă spune asta, pare destul de limitat.

— Nu. Are alte limite. Ca urmare a concursului său cu premii, numit „Uite ce ți-aș face!", eu am inițiat concursul „Uită ce ți-aș face!", care se bucură de mai mult succes, tocmai fiindcă se înscrie în alt fel de limite. Ai ce învăța de la un atlet.

— Ce poți învăța de la un atlet? întrebă însoțitorul.

— Un atlet, în felul lui original, e un politician. Cel de care vorbesc participă la concursuri complet gol. Când este întrebat de ziariști de ce face asta, spune că echipamentele sportive au ajuns la prețuri exorbitante. E un bun demagog; dezbrăcat, e mai aproape de mase. A crescut și numărul femeilor care intră pe stadion.

— Ce tâmpit!

— Nu e deloc tâmpit, spuse Caran. A luat exemplul unui grup de cetățeni, care au dat buzna în Primărie, în speranța că vor ieși îmbrăcați de acolo.

— Și, au ieșit?

— Nu. Au ieșit cu cătușe la mâini, dar ideea, în sine, e strălucitoare. Am adoptat-o. Până să se arunce în brațele propriei lui nebunii, e bine să se arunce fiecare în brațele nebuniei noastre comune. Gândește-te puțin!

— Cum adică?! se miră însoțitorul.

— Dacă te gândești puțin, îți face foarte bine.

— Nu consum multă energie nervoasă. Dacă m-aș gândi mai mult, cum m-aș simți?

— Mult mai bine, spuse Caran.

— N-am de ce să mă simt rău. Nu sunt bolnav.

— Spuneam, așa, ca stare generală. Ca exemplu, când mi se face frică, mă gândesc în altă parte.

— Am mai auzit asta, spuse însoțitorul. Un filosof ne îndeamnă ca, atunci când îți pierzi curajul, să citești o pagină, două, dintr-o carte.

— Nu cred că indica și cartea care îți poate reda curajul.

— Bineînțeles că nu. O lua ca pe un exercițiu de autosugestie, cum spui și tu. Nu cred că avea importanță ce carte era.

Ca la un semn, femeile se opriră din cântat, lucru care îi enervă pe cei prezenți.

— Ar fi bine să începem, nu să stăm ca proștii să vă ascultăm pe voi, spuse o femeie. Ne-am înscris degeaba în partid?

Suntem la spectacol, iar inițiatele astea sunt la muncă, nu la stat de vorbă.

— Ce ştiți voi despre muncă? se enervă un bărbat. Stați toată ziua acasă şi ne înşelați cu unul şi cu altul.

— Ce vină avem noi? întrebă o altă femeie. Noaptea asta perpetuă predispune la adulter. Să fiți mulțumiți că dăm planetoidului urmaşii de care are nevoie societatea. Noi îngroşăm rândurile clasei muncitoare cu noi generații, iar cele mai dotate dintre noi, inițiatele, transpiră pentru toți.

— Aşa e, spuse o alta. Dacă n-am fi noi, femeile, să asudăm în subteranele planetoidului, s-ar duce dracului bugetul.

— Ăla nu e soțul tău?! o întrerupse o a treia femeie.

— Soțul tău, ofițerul. N-a murit. Uite-l acolo, în față! strigă o alta. Nu-l vezi?

— Ba da. Gabriel! Ce bine îmi pare că te văd! strigă şi se desprinse din masa compactă a publicului, sărind şi agățându-se de gâtul soțului.

— Şi mie îmi pare bine că mă vezi, spuse Albert.

— Am trăit, am sperat. Am trăit cu speranța. Am simțit tot timpul că eşti în viață. Nu puteai fi mort.

— De-asta te-ai culcat cu toți şoferii, spuse o femeie, din cauza speranței.

— Nu e nevasta mea, spuse Albert. Am fost plecat pe o planetă îndepărtată, m-am întors pe Pământ exact din dorința de a-mi vedea familia şi, când colo, ce să vezi, sunt asaltat de nevestele altora.

— Îți arăt eu ție „nevestele altora", spuse femeia.

Îl zgârie cu unghiile pe obraz şi îl plesni cu poşeta peste față, învinețindu-i un ochi şi spărgându-i piramida nazală.

Enervat peste măsură, bărbatul se puse să-i care palme şi pumni, până o trânti pe podea, apoi începu să dea în ea cu picioarele.

— Bestie! strigă femeia, ştergându-şi sângele de pe față. Nu m-ai bătut niciodată aşa rău.

— Scuză-mă! spuse Albert. Nu ştiu ce mi-a venit.

Văzu că oamenii se uită ciudat la el şi încep să se tragă spre uşă. Într-un minut, toată lumea era afară. Părăsiseră încăperea şi holul apartamentului, bulucindu-se pe scări în jos. Nici măcar membrii de partid, pentru care ceea ce se întâmpla la Caran trebuia să fie mult mai interesant, deoarece aveau dreptul să se integreze în spectacol, nu rămăseseră pe poziții.

Preşedintele asociației locatarilor se ridicase în picioare, privind năuc împrejur. Când văzu arătarea, o rupse şi el la fugă, privind speriat în urmă, uitând să-şi ia măsuța, scaunul şi registrul.

— Ce au pățit cu toții? întrebă Albert, întorcându-se în camera unde nu se mai găseau decât Robert, inițiatele lui şi însoțitorul.

— Uită-te în oglindă!

Când se văzu, crezu că îl lasă inima. Arăta ca ziaristul suplicitar întâlnit pe partea întunecată a planetei Ioza, cu o mulțime de ochi, mari şi strălucitori, aşezați pe o coroană craniană rotitoare. Chiar şi mirosul specific pe care îl emana îi aducea aminte de suplicitarul cu care împărțise clipele grele de arest din templul cresomilor paşnici.

— Mi-a plăcut cum i-ai dat afară, spuse Robert. Aerul devenise irespirabil şi nu mă mai puteam concentra. Începuseră să mă obosească. Erau prea mulți şi gălăgioşi. Obraznici chiar.

— Poate că ție îți convine, dar eu nu mă simt deloc bine în piele de suplicitar. Orice identitate aş fi avut, era mai bine ca om. Fă ceva şi adu-mă la forma inițială!

— Nu este vorba de o transformare făcută de mine sau de inițiați. După o anumită vârstă, aici, pe planetoidul Pământ, apar bolile ireversibilității. Sunt boli necontrolabile care scot din tine subconştientul şi produc modificări surprinzătoare ale organismului. Până acum, nu s-au găsit leacuri pentru astfel de boli. Nicio boală din asta nu se transmite de două ori la fel. Nu e vina noastră.

— În cazul ăsta, eu ce fac?!

— Nu ai altceva de făcut decât să aştepți.

— Ce să aştept?

— Să aştepți ca boala asta a ireversibilității să fie înlăturată de o altă boală a ireversibilității. Subconştientul uman e, practic, infinit.

— Să aştept ca, din Gabriel Urmanov, să redevin soțul Aramei, apoi să reintru în pielea mea, e una. Să aştept să dispară forma asta de suplicitar, cu care sperii oamenii, e cu totul alta. Ce fac?

— Orice ai face, cred că e bine să taci din gură, spuse însoțitorul. Robert se concentrează. I-a venit inspirația. Începe spectacolul.

VII

Aşezat pe pat, Robert se întinsese pe spate, printre lumânări aprinse şi iniţiate, apoi, într-un târziu, reveni la poziţia iniţială. Îşi frecă picioarele amorţite, făcu zece exerciţii uşoare de respiraţie şi se aşeză în poziţia lotus, apoi îşi ridică trupul pe vârfurile degetelor de la mâini, încercând să se concentreze.

— Trebuie să las puţin mintea să zburde, le spuse iniţiatelor. Ajutaţi-mă!

Femeile îl ajutară şi văzură cum gândurile încep să bâjbâie prin colţurile întunecate ale încăperii, apoi, din ce în ce mai luminoase, coborâră în curtea interioară a blocului, printre arbori înverziţi şi bănci pustii; urcară printre plantele agăţătoare de pe pereţi, înapoi, în cameră, şi se întinseră pe plafon, iluminându-l, învăluind totul într-o lumină caldă, liniştitoare.

— A trăi pentru a trăi, le spuse, în timp ce îşi trecea fiecare muşchi în revistă, numindu-l într-o limbă necunoscută. Sau a trăi pentru a-ţi face viaţa frumoasă. Şi, pentru a-ţi face viaţa frumoasă, trebuie să suferi, să munceşti, să te zbaţi, să dai din gură. Şi, dacă faci toate astea, te întrebi dacă viaţa mai e frumoasă. Deci, nu există frumuseţe nepătată. Frumuseţea înfloreşte din pete. Petele fac frumuseţea frumoasă. Frumuseţe, în sine, nu există. Dacă nu te simţi urât în tot ce te reflectă, mai eşti, oare, frumos? De aici se naşte îndoiala. Ea e dimensiunea frumuseţii urâtului şi urâţeniei frumosului. Ea e maimuţa din oglinda nopţii.

Cu această ultimă frază, ajunse la antebraţe; îl dureau îngrozitor. Ar fi vrut să le frece, dar nu se mai putea mişca. Îşi propuse să se gândească în altă parte.

— Priviţi această noapte perpetuă! Ne va pierde. Nu este această noapte câştigată pentru viaţă? Pentru fericirea mea, v-aş părăsi pe toţi; pentru a voastră, la fel.

Cuprinse în cătușele gândului încheieturile amorțite ale mâinilor, apoi palmele și falangele chircite. Îndoi degetele mici, rămânând suspendat pe celelalte patru. Cu un suprem efort, îndoi inelarele, degetele mijlocii, arătătoarele, și se ridică zece centimetri de pe pat.

Simți inima ca de plumb și fu străbătut de o vagă senzație de zbor. Transpiră brusc și se prăbuși, cu toată greutatea, bufnind înfundat.

Așezat în genunchi, privind prin lucruri, undeva, departe, avea ochii plini de fericire. Nu știa de ce, dar, de fiecare dată, aceste prime mișcări, erau cele mai incitante.

Făcu mai multe exerciții de respirație pentru întărirea inimii și o luă de la capăt. Se ridică dintre inițiate și pluti un timp. Când ajunse cu creștetul capului la tavan, se gândi să abordeze exerciții mai complicate.

Ieși pe terasă și coborî pe gresia strălucitoare a acesteia, întinzându-se pe spate, cu capul spre nord, brațele paralele, pe lângă trunchi, și picioarele ușor depărtate.

„Mi-am sacrificat tot restul vieții pentru a oferi membrilor partidului nostru un spectacol de excepție, dar nu-mi pare rău, își spuse. Voi predica pentru o coaliție a binelui, care să lupte pentru tot ce e rău în ea. Voi milita pentru formarea politicianului „pur sânge", politicianul cu pedigriu, a unui politician cu o ascendență prodigioasă. Se confundă prea ușor inteligența politică, intuiția, talentul, arta și curajul cu pedigriul. E adevărat, ca să fii animal politic de rasă trebuie să ai și aceste calități, dar îți mai trebuie și înaintași, care să-ți poată anticipa apariția. Nu ajunge să ai condiții de mediu favorabile. Pentru a deveni un bun conducător, nu ajunge să cunoști bine viața; îți trebuie o ereditate adecvată. Ereditatea și condițiile de mediu te fac bun conducător. Nu avem decât conducători de circumstanță, speculanți ai secundei, care se numesc unii pe alții „bărbați de stat", până când încep și ei să creadă acest lucru. Cum e unul mai răsărit, într-o mare de ignoranță, toți ceilalți îl și cataloghează

ca fiind un politician cu sânge nobil, în speranța creării, din nimic, a unei nobilimi politice. Pentru a fi real, „instinctul politic" trebuie dublat de un „instinct istoric". Planetoidul acesta nu are istorie; i-o vom crea. Avem nevoie de tradiție politică de familie cu adânci rădăcini în istorie, pentru a nu crea fiecare, după cum îi convine, istorie alternativă."

Gândurile se rotiră un timp, apoi pătrunseră în ceilalți.

Simți răcoarea plăcută, dată de vegetația înconjurătoare, şi îşi imagină cerul ca fiind însăşi „prana", fluidul vital. Inspiră şi expiră, încet şi profund.

„Nimic, nimic, nimic..." derulă încontinuu, căutând să alunge orice alt gând.

Îşi trecu tot trupul în revistă: capul, musculatura sprâncenelor, gâtului, umerilor, pe partea dreaptă, apoi pe stânga. Continuă să se plimbe cu gândul, încet, metodic, până la degetele picioarelor. Coborî încă o dată de-a lungul corpului, să vadă dacă mai e vreun muşchi contractat, insistând asupra musculaturii faciale şi a gâtului.

„Supuneți-vă intens acestor operații, până când gândul devine realitate!", le îndemnă pe inițiate.

Femeile îi răspunseră cu acelaşi gând.

Începu să respire, încet şi ritmic, trecând de la relaxarea totală, la un exercițiu de iradiere psihică, căutând să-şi imagineze eul real independent de corp, liber, plutind în atmosferă, sub cerul nopții calde, undeva, în afara carcasei temporale.

Se imagină îndoindu-se de la mijloc şi ridicându-se în picioare, umblând de colo-colo, urcându-se pe balustrada terasei şi admirând stelele.

Căută să se concentreze asupra acestui eu spiritual, ignorându-şi corpul, căutând să-l uite. Elimină din minte teama de zbor şi se înălță, căutând în sine tot inefabilul.

„Sunt în aer", spuse şi îşi îndreptă gândul spre stânga, iar eul se deplasă şi el spre stânga, cum îi poruncise.

Se ridică, întinse mâinile şi plană, ca o pasăre, prin fața ferestrelor blocului, iar inițiatele îl urmară.

— Ce face?!

— St! Liniște! spuse însoțitorul. Poți strica totul.

Pe pat, în locul celui care părăsise încăperea, rămăsese un al doilea Robert.

— Parcă e mort.

Fraza îl dezechilibră pe zburător, dar interveniră inițiatele şi îl ajutară să se aşeze pe marginea acoperişului, mai sus de nivelul 600.

După asta, femeile zburară care încotro şi reveniră, concentrându-se împreună, pentru a aduce în spectacol ceea ce mai rămăsese din public.

— Plutesc, se sperie Hosman.

— Bineînțeles, spuse Caran. Pe voi vă integrează femeile, dar eu trebuie să fac totul singur. De oricâte ori aş face acelaşi lucru, tot am emoții. Va fi un drum foarte greu.

— Unde vrei să mergem?

— La un cămin de fete, ca de fiecare dată, dar acum, cu un public format doar din două persoane, îmi vine foarte greu să mă concentrez.

— Nu-ți era mai uşor să mergi la negresa cu trăsături hispanice de la motel?

— Ba da, dar dacă interesele partidului cer altceva...

Încercă să imagineze o distanță mare şi nu reuşi să se clintească din loc. Încercă porțiuni de drum din ce în ce mai mici, până când reuşi să intre în levitație, observând că lungimea optimă era de o mie de metri.

Împreună cu inițiatele, însoțitorul şi Albert, metamorfozat în suplicitar, traversă trei cartiere, făcând mai multe escale. Zăbovi mai mult pe soclul unei reclame luminoase, să se odihnească, să-şi reîmprospăteze bagajul de liniște psihică şi încredere de sine şi să admire feeria de lumini produsă de ceea ce mai putea fi luminat, în condițiile penuriei de energie anunțate.

Îl plictisea drumul făcut din bucăți mici, dar, după un timp, observă că viteza salturilor era din ce în ce mai mare, astfel în-

cât fu puțin derutat de faptul că ajunseseră la destinație așa repede.

„Am greșit, gândi o inițiată. Cvartalul de cămine studențești e mai la nord."

Din zbor, Robert recunoscu strada unde se găsea căminul căutat și plană, îndemnându-i pe ceilalți să-l urmeze.

Gândindu-se că au de-a face cu vreo formă originală de protest sau cu cine știe ce reclamă trăsnită, automobiliștii grăbiți nu luau în seamă grupul de oameni goi și masca hidoasă a suplicitarului. Studenții îndrăgostiți, așezați pe bănci dosnice, nu luau nici ei în seamă grupul de nebuni.

Priviră pe fereastră și văzură că holul căminului era păzit de o studentă de serviciu. Așezată la un birou, sub o veioză cu lumină slabă, aceasta răsfoia o revistă.

— Vrei să intrăm?! întrebă Albert

— Nu intru decât eu, spuse Caran. Dacă vede un suplicitar, fata aia face stop cardiac.

— Dacă vede un bărbat în pielea goală, nu face stop cardiac?

— Am mai trecut pe aici. De mai multe ori. Nu știu dacă fata asta a mai fost de serviciu, dar un lucru e, totuși, clar: studentele nu leșină când văd bărbați goi.

— Unde vrei să mergi?

— La etajul 5, camera 2101.

— Ce cauți acolo?

— Acolo se găsește iubirea vieții mele.

— Nu intri, mai bine, pe sus? Sunt toate ferestrele deschise.

— Nu. Scenariul a fost scris, odată pentru totdeauna, și jucat de mai multe ori. Voi puteți să priviți de pe acoperișul căminului vecin. Are 6 nivele, așa că ne vom afla la aproape aceeași înălțime. Vă duc inițiatele acolo.

Intră în clădire, închise ușa după el și trecu prin fața studentei de serviciu, făcându-se că n-o vede.

— Hei, domnu', domnu'! Cum vă permiteți? Ăsta e cămin de fete! o auzi strigând.

— Nu stau decât zece minute.

— Așa spun toți. Intră pentru zece minute și rămân cu săptămâna. Iar stratagema asta, cu dezbrăcatul în pielea goală, să nu te pot lua de mânecă, să te dau pe ușă afară, mi se pare deja banală. Am să chem poliția.

Caran se gândi că faza cu chematul poliției nu se găsea în scenariu și rămase puțin descumpănit. Își reveni repede, se întoarse cu spatele și își văzu de drum.

Simți o lovitură puternică în creștetul capului și văzu că sângerează. Nici lovitura aplicată cu teul femeii de serviciu nu se găsea în scenariul spectacolului său.

Tocmai se pregătea să pareze o a doua lovitură, când văzu că fata schimbă macazul.

— Ah, v-am rănit?!

— Nu face nimic, spuse Robert, gemând de durere.

— Dați-mi voie să vă însoțesc!

— Nu e nevoie. Știu drumul. Nu e prima oară când vin aici.

— E plăcerea mea, spuse fata. Unde mergeți?

— La etajul 5.

— Dacă îmi spuneți camera, vă pot ajuta. Am chei de rezervă.

Îl însoți până sus, apăsă mânerul și, văzând că ușa era închisă, o deschise cu cheia și privi înăuntru.

— Fetele dorm. Cu care dintre ele aveți treabă?

— N-aș putea spune cu precizie, zâmbi Robert. Dacă o văd, o recunosc dintr-o mie.

— Aveți o relație cu una dintre studente și nu știți cum o cheamă?

— De fapt, în spectacolul în care joc, am venit de mai multe ori la iubita mea, dar, de fiecare dată, a fost ca la început. De fiecare dată, reeditez același început de idilă, cu aceeași iubire a vieții mele. Ea nu mă știe nici dinainte, nici după această primă și unică întâlnire.

— M-aș fi mirat să vă știe. O fată, când e îndrăgostită, îi piere somnul. Dacă iubita asta nu vă știe, s-ar putea șoca văzându-vă dezbrăcat.

— Tu de ce nu te-ai șocat?

— M-am șocat, spuse studenta. Din cauza asta și era să comit o crimă. Dacă vă mai loveam, vă era fatal.

— Nu mă poți ajuta decât într-un singur fel. Îmi deschizi, eu intru, iar în rest, mă descurc eu. Știu că fata visurilor mele are patul lângă fereastră, pe stânga.

— Foarte bine. Vă urez succes, dar, dacă iese scandal și vine poliția, nu ne-am văzut, nu ne-am cunoscut.

Caran intră și, preț de câteva minute, nu se mișcă, să vadă cât de profund dorm colegele iubitei. Nefiind mișcare, se duse la fereastră, făcu semn cu mâna inițiatelor de pe blocul vecin și se vârî sub pătură, alături de fata pe care o iubea.

Femeile de pe bloc se așezaseră în cerc și se concentrau asupra a ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Robert se aplecă, o sărută pe fată în somn, apoi preventiv, ca să nu țipe, îi pusese mâna la gură. Trezită, acesta se întoarse și, văzând că se petrece ceva în afara visului ei, începu să se zbată cu putere.

O lovi peste față, apoi o sărută și, văzând că nu se liniștește, repetă figura, până când nu mai scoase un sunet. Amețită, îl privea fix, cu ochii larg deschiși.

— Sst! Liniște! îi spuse, mângâind-o.

— Ceea ce vreți să faceți vă va aduce mulți ani de pușcărie, bâigui fata.

— Sunt iubirea vieții tale. De-a lungul existenței, mă întâlnești o singură dată. Bine, de fapt mă întâlnești de mai multe ori, dar e ca și cum ai rupe acest episod din mai multe vieți paralele. E greu și inutil să-ți explic. Nu mă așteptai?

— Ba da. Te aștept din totdeauna, dar nu astăzi. Și nu aici. Și nu în pielea goală. Dacă se trezesc colegele de cameră și încep să strige, mă zboară din facultate.

— Fii liniștită! o îndemnă bărbatul. Inițiatele mele le-au indus un somn profund cu vise erotice de cea mai bună calitate.

— Nu înțeleg.

— Nici nu e nevoie. Femeile din partidul meu s-au concentrat cam greu astăzi. Era să strice totul; nici nu erai pregătită să mă aştepți. Am să le tai din salariu. Uneori, am impresia că le plătesc degeaba.

— Tot nu înțeleg ce spui, dar ceea ce e chiar de neînțeles e faptul că ai putut trece de studenta de serviciu de la intrarea principală, insistă fata.

— Mai ales aşa, dezbrăcat...

— Chiar. Ai intrat pe altundeva. Pe unde ai intrat?

— Pe fereastră, spuse Robert.

— Nu se poate. Suntem la etajul 5.

— Pe uşă nu aveam cum să intru. Era închisă cu cheia.

— Dacă ai venit pe fereastră, de unde ştii că uşa era închisă cu cheia?! se miră fata. De cele mai multe ori, lăsăm uşa deschisă.

— Am venit în zbor, pe geam, m-am speriat şi am vrut să fug, uşa era închisă, aşa că, de frică, m-am vârât sub pătură, lângă tine.

O sărută, iar ea se ridică şi îl îmbrățişă.

— Cunosc genul ăsta de umor, dar te-am aşteptat prea mult ca să te mai pot goni. Până acum, am trăit cu senzația ciudată că trebuie, dintr-o clipă în alta, să apari. De câteva ori mi s-a părut că te văd, dar era altcineva. Am făcut mai multe gafe. M-am simțit de parcă ai fi fost aerul pe care îl respir sau de parcă foşnetul frunzelor ar fi fost vocea ta. Astăzi, am auzit tot timpul acest glas. Am crezut că am semnele vreuneia din bolile astea nocturne, mai noi.

Văzură că studenta din colțul opus al camerei se ridică şi se freacă la ochi, uitându-se după papuci pe sub pat.

— Se trezeşte una dintre colegele tale, se enervă bărbatul. Ce dracu' fac inițiatele alea?! Le-am spus să se concentreze şi să adoarmă totul în jur.

Fata îl acoperi cu pătura, în timp ce el se aşezase pe burtă, cu capul sub pernă, încercând să se facă una cu salteaua.

Colega se ținea cu o mână de cap, căutând fără speranță cel de-al doilea papuc. Negăsindu-l, îl aruncă și pe primul, bolborosind ceva despre alcool, prostie și dureri de cap. Bău apa din vaza cu flori, apoi se ridică, ducându-se la baie, unde vomită zgomotos.

— A fost la chef și a întrecut măsura, șopti fata.

Întorcându-se de la baie, colega se opri în mijlocul camerei și aruncă priviri circumspecte împrejur. Preț de o clipă, se holbă spre patul îndrăgostiților, apoi se întoarse pe călcâie și se trânti pe pat, cu fața în jos.

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse bărbatul.

— Abia ai venit. Ai riscat atât de mult, iar acum vrei să renunți?

— Nu e decât o amânare. Spectacolul acesta a fost ratat din cauza apariției unui prieten, lovit de vreo boală a ireversibilității și transformat în suplicitar, care mi-a alungat toți spectatorii.

Îi povesti despre preocupările lui privind yoga, despre succesele pe care le înregistrase prin autosugestie, pe linie de partid, despre concentrarea asupra propriei persoane, despre exercițiile de dezvoltare psihică, care îi măriseră darul de iradiere. Îi povesti despre dedublare, despre faptul că era doar o umbră, iar trupul său se odihnea acasă, întins pe pat, în apartamentul său de la etajul 4 al blocului cu 600 de nivele din partea cealaltă a orașului. Îi povesti despre inițiate, niște femei care nu mai transpirau, dar care îi erau utile pentru darul lor de a induce controlul psihic, unele dintre ele ajungând până la performanța transformărilor fizice ale substanței.

— Glumești. Nu există niciun bloc cu 600 de etaje în oraș.

— Cum să nu existe?! Se vede din orice parte a orașului, spuse Robert.

Se dădu jos din pat, o apucă de mână și o trase spre fereastră. Vru să-i arate turnul, privi în depărtare, peste acoperișurile clădirilor, și înlemni.

— Nu mai e turnul, arătă.

— Nici n-a fost vreodată, acolo, vreun bloc turn, spuse fata.

— Mai înainte, l-am văzut. Chiar de la fereastra asta. Nu e atât de întuneric încât să nu poată fi zărit. În plus, este cea mai luminată clădire din oraș.

— Acum, dacă nu e, nu e.

— Când ceva nu e la locul lui, am o senzație stranie, spuse bărbatul. Pe prietenii mei îi vezi, acolo, pe acoperișul clădirii vecine?

— Femeile alea care se roagă, bărbatul și arătarea mascată?

— Da.

— Îi văd, dar femeile alea dezbrăcate nu sunt o noutate. Din când în când, vin aici, se așează pe vreun acoperiș și se roagă. Nu fac niciun rău, așa că nu le-a reclamat nimeni că fac nudism.

Caran le făcu semn subordonatelor, iar acestea fluturară mâinile către el, arătându-i că totul e în ordine și veghează să fie liniște și să nu fie deranjat.

— Le cunoști? întrebă fata.

— Sigur. Sunt inițiatele mele.

— Cam dezbrăcate. De ce nu se îmbracă?!

— Și eu sunt dezbrăcat. Așa e spectacolul. Torul începe printr-un ritual inițiatic în sufrageria apartamentului meu din turnul care nu se mai vede. M-am dedublat, iar umbra a ceea ce sunt a făcut călătoria de care ți-am povestit, până aici, împreună cu tot publicul.

— Nu ai nici pe departe consistența unei umbre. Ești, dacă pot spune așa, foarte material.

Robert o sărută, iar ea îl cuprinse în brațe, ascultându-i bătăile inimii.

Când vrură să se urce în pat, dădură cu ochii de colega al cărei pat se afla spre fereastă, pe partea cealaltă. Ridicată în picioare, curioasă, aceasta se uita în direcția lor.

— Ce facem?! se sperie fata. Suntem descoperiți.

— Ce face ea?! Unde se uită?

— La noi se uită. Unde să se uite?

— Nu cred.

Bărbatul se deplasă câțiva metri mai încolo, iar colega de cameră nu întoarse capul după el. Stătea, în continuare, cu privirile îndreptate către iubita lui.

— Nu trebuie să te jenezi, îi spuse. Din când în când, am şi eu vise erotice. Ca şi tine, mă ridic din pat, vorbesc singură şi umblu ca bezmetica prin cameră. Sau mă uit pe fereastră.

Se întoarse şi, fără să aştepte vreun răspuns, intră în baie şi închise uşa după ea.

— Nu mă vede, spuse bărbatul.

— Ce facem?

— Nu ştiu. Inițiatele mele ar fi trebuit să se concentreze şi să le țină adormite. E enervant ce se întâmplă. Una vomită, alta face duş. Cine ştie ce ne putem aştepta de la cea de-a treia. Asta nu e dragoste. Cred că am să plec şi am să mă întorc la următorul spectacol, când şi publicul se stabilizează. E posibil să existe perturbații în inducția energiei nervoase, care provoacă anomalii. Comportamentul ciudat al studentei de serviciu, faptul că nu m-ai recunoscut din primul moment, dispariția blocului turn, invizibilitatea mea, sunt doar câteva anomalii.

— Nu înțeleg.

— Nici nu-i nevoie.

— Dacă pleci, vin cu tine.

— Nu trebuie să vii cu mine. Mă întorc eu.

— N-ai cum să pleci.

— Ba da.

Se apropie de fereastră, închise ochii şi începu să se concentreze. Aşezate pe marginea acoperişului căminului vecin, îl susțineau şi inițiatele. Cu mâinile întinse în față, Caran se ridică în aer şi făcu un salt de două mii de metri, până dincolo de cvartalul căminelor studențeşti, pe acoperişul unei uzine de oxigen.

Terifiată, nevenindu-i să creadă că zboară, iubita privi un timp în urma lui, apoi, deznădăjduită, se aruncă pe pat şi începu să plângă.

— Nu voi putea face niciodată asta, scânci furioasă, lovind perna cu pumnii.

— Ce nu vei putea face? o întrebă colega care tocmai ieşise din baie.

— Ce să facă? întrebă cea din patul de alături, abia trezită din somn. Mi s-a părut că ai aruncat ceva pe fereastră. Cum acel ceva avea silueta unui om, m-am speriat şi m-am trezit de tot din somn.

— Iar s-au aşezat femeile alea dezbrăcate pe clădirea vecină? interveni cea ieşită din baie. Au şi un bărbat mascat cu ele. E vreun carnaval şi nu ştiu eu?

— Alea ca alea, dar eu am văzut bărbaţi goi pe aici, pe la noi prin cameră, spuse colega care vomitase şi se trezea din beţie.

— Dureri de cap ai?

— Vorbesc serios, a fost un bărbat gol pe la vreuna dintre voi, apoi, după ce o fi făcut ce-o fi făcut şi el, ca omul, a zburat.

— Cu vreun aparat autonom de zbor?!

— Nu glumesc.

— O fi ceva. O fi ceva legat de imaginaţia colectivă. Şi mie mi s-a părut că a zburat ceva pe fereastră, dar cred că am visat, minţi iubita lui Robert.

— Nu e nicio imaginaţie colectivă, spuse cea care avea patul alături şi îi băgă două calmante pe gât. Eşti îndrăgostită.

După ce înghiţi pastilele, iubita lui Caran fu nevoită, pe jumătate adormită, să suporte o frecţie cu spirt, pe gât şi pe piept, şi un prosop umed pe cap.

— Aşa am păţit şi eu când m-am îndrăgostit prima dată, spuse studenta din colţul opus al camerei, ţinându-se cu palma de frunte. Acum, nici capul nu mă mai doare.

— Nu s-ar spune, râse o alta, aranjându-şi din nou patul. Pe toate trebuie să le învăţăm. Studiile astea nu ne fac cu mult mai deştepte.

— Dar nici mai proaste.

— Poate mai civilizate.

— Să bei băutură ieftină şi multă nu e deloc semn de civilizare.

— Te iei de mine?! se enervă studenta care tocmai se trezise din beție.

Iubita şefului de partid ascultă un timp sporovăiala celorlalte trei fete, apoi vru să se ridice şi să deschidă ochii, însă fără niciun rezultat. Somniferele îşi făceau efectul. Pleoapele îi erau tot mai grele şi vocile i se păreau tot mai îndepărtate, venind de undeva din înalt şi având ceva batjocoritor în ele. Îl văzu pe Robert plutind prin aer, făcând salturi de câte un kilometru, apoi îi apărură în minte părinții şi rudele. Cu toții erau aşezați la o masă, într-o poiană, în apropierea unui sat de munte, sub un noian de stele, într-o atmosferă sărbătorească, învăluiți într-o beție de culori; verde, galben, albastru, roşu, într-o mare de întuneric luminos.

După ce, un timp, îi urmăriră zbaterea dintre somn şi trezie, furate de propriile gânduri, colegele se băgară în pat, adormind pe rând.

— Am visat, sări iubita lui Caran, trezindu-se din somn.

— N-ai visat nimic. Se întoarce! strigă fata de alături.

Într-adevăr, văzând că inițiatele nu-l urmează, cu Albert şi însoțitorul său cu tot, Caran se concentrase şi, în loc să facă drumul înapoi până pe căminul vecin, nimerise fereastra studentelor, ieşind dintr-un hieratic abur negru-lăptos.

După o clipă de uimire generală, fetele se repliară şi se uitară una la alta cu subînțeles, conştientizând că, dacă se apucau să țipe, creau o încurcătură şi mai mare. Începură să se tragă înapoi, punând fiecare mâna pe ce întâlnea în cale, o mătură, un uscător de păr, un pantof, un cuțit, o umbrelă, cu scopul de a se apăra.

— Vă rog să mă scuzați, spuse bărbatul. Am nimerit greşit.

Supărat, se apropie de fereastră şi făcu semn inițiatelor că s-au tâmpit de tot. Membrele de partid îi dădură de înțeles că făceau tot ce puteau pentru ca, prin concentrarea lor, să calmeze spiritele.

— Din punctul meu de vedere, cred că ar fi mai bine ca domnul şi cea la care a venit să plece în liniște, spuse studenta cu o umbrelă într-o mână şi un cuțit în cealaltă.

— Sunt de acord, spuse cea care amenința cu uscătorul de păr şi un pantof. Uşa e deschisă.

— E doar o umbră, spuse iubita lui. Un produs al imaginației noastre înfierbântate. Nu ați văzut cum zboară? Simt că a fost umbra unui om providențial.

— Umbră sau nu, ar fi bine să ne părăsească, spuse cea de-a treia, fluturând o mătură. Dacă intră cineva din conducere pe uşă în momentul ăsta, veți vedea cum zburăm din facultate.

— Se apropie ora deşteptării, când va trebui să mergem la curs, spuse studenta cu umbrela. Vor suna o sută de ceasuri. Auzi colo: „m-am simțit de parcă ai fi fost aerul pe care îl respir sau de parcă foşnetul frunzelor ar fi fost vocea ta. Astăzi, am auzit tot timpul acest glas"...

— Ha, ha, ha! râse cea cu uscătorul de păr. Şi ce mai zicea?

— Nu ştiu, că m-am întors pe partea cealaltă.

— Voi reveni, spuse Caran, privindu-le o clipă, nedumerit şi nervos, cum pufnesc în râs.

Se apropie de fereastră, se înălță în văzduh şi dispăru în ceața densă care se lăsase, parcă înadins, pentru a dubla întunericul nopții şi a-i încurca lui salturile.

— Ai avut dreptate, spuse fata care apucase cuțitul, zboară, dar cred că nu e decât efectul unei hipnoze colective. Eu iau un calmant şi mă duc la culcare. Îl dau dracu' de curs.

— Şi eu am să mă culc, spuse studenta care exagerase cu băutura, mai ales că am venit de la chef şi, peste nouă ore, am un colocviu de groază.

— Aveți dreptate, spuse cea de-a treia, punând mătura deoparte.

Epuizate, două dintre ele se băgară în pat şi adormiră fără nicio vorbă, iar iubita lui Robert şi colega din patul de alături mai sporovăiră un timp. Într-un târziu, adormiră şi ele, cu gân-

dul că discuția lor nu avusese loc în realitate, ci se desfășurase într-un vis.

Însoțit de inițiate, de însoțitor și de fostul președinte al formațiunii lor politice, omul providențial plană pe o străduță dosnică, unde, în afară de câțiva cerșetori beți, nu se găsea nimeni.

— Ce e cu tine?! se miră șeful partidului, uitându-se către fostul președinte interimar.

— Ce că fie cu mine?! întrebă Hosman.

— Ți-ai revenit. Nu mai arăți ca un suplicitar. Te-ai întors la starea de om.

— Da, interveni însoțitorul, dar n-a revenit la starea de Albert, care este obiectul activității mele de însoțitor sau purtător de cuvinte, dacă vreți, spuse Karl. A rămas la starea intermediară de Gabriel Urmanov, ofițerul decedat.

— E adevărat, le spuse cel vizat, am niște amețeli și niște viziuni groaznice. Totul îmi uruiește în cap. În liniștea asta a nopții, scenele de război, cu oameni sfârtecați de obuze, cu sânge peste tot, foc și fiare contorsionate, sunt groaznice.

Se aplecă în față, își acoperi urechile cu podurile palmelor și închise ochii, așteptând să se liniștească.

— Te simți mai bine?

— Nu.

— Ce facem? întrebă o membră de partid. Nu ne mai putem concentra. Cum ajungem în cealaltă parte a orașului?

— O să căutăm un jeep de neam prost, cum e ăla de colo, spuse Robert, arătând către un automobil de teren, supradimensionat, cu roți masive și aparat de numeroase țevi nichelate.

— Ce e ăla?

— Un jeep mare, în care mafiotul își poate înghesui familia. Nu are rost să furăm un autobuz. Ne trebuie ceva rapid, puternic, în care să încăpem cu toții și cu care să ne putem strecura prin trafic și printre tot mai desele coloane de manifestanți.

— Va fi foarte greu, spuse o inițiată. Acum au loc manifestații de protest pentru orice nimic. Ultima dată, am văzut pe unii, nemulțumiți că s-a construit o rotondă a celebrităților decedate ale orașului, iar în interiorul acesteia s-au instalat aviatorii.

— Ce aviatori? Din lipsă de combustibil, avioanele nu mai merg.

— Nu e vorba de cei care conduc avioane, ci de niște instrumentiști, mai închiși la culoare, cum erau pe timpuri niște păsări, asemănătoare avioanelor.

— Așaaa! Și ce-i nemulțumește?

— Îi nemulțumește faptul că acolo se puteau organiza reprezentații teatrale, expoziții automobilistice, nu întâlnirile țambalagiilor cu instrumente din gresie, printre picioarele cărora mișună copiii lor, care aruncă tot timpul cu petarde, tulburând liniștea publică și stricând peisajul.

— Dacă furăm automobilul, nu avem nicio șansă să străbatem aglomerația străzilor. În mai puțin de o jumătate de oră, ne prinde poliția.

— Uitați că eu sunt ofițer al forțelor de ordine? Le spun că sunt în misiune și am rechiziționat autovehiculul. Am acest drept. Totul e să nu dăm peste cei de la Asociația pentru Protecția Afișelor. Ăia trag fără somație.

— Nici cei de la A.M.A. nu sunt mai breji.

— Cei de la Agenția de Monitorizare a Afișelor mă știu. Ei m-au salvat dintr-o situație dificilă. Cred că sunt băgat în calculatoarele lor.

— Chiar și polițiștii, dacă te văd în pielea goală, împreună cu femeile din partid, la fel de goale, nu cred că vor înghiți gălușca cu rechiziționatul mașinii în scopuri nobile, spuse însoțitorul.

— Am constatat, în relativ lunga mea perioadă de activitate ca polițist, că o situație, atunci când atinge un procent foarte ridicat de absurd și pune pe tapet prea multe întrebări fără răspuns, devine cu atât mai credibilă.

— Nu ai acte, eşti dezbrăcat, nu poți dovedi că lucrezi la poliție.

— Au aparate de identificare. Sunt în baza lor de date, dar am ajuns la concluzia că, pe acest Pământ, nu mai putem face altceva decât să trăim, spuse Robert. Nu putem face nimic altceva.

— Să trăim până când plecăm de aci, pe îndepărtata planetă Ioza. Nu putem trăi aşa, pur şi simplu. Trebuie să facem politică. Pentru asta trăim.

— Cărați-vă de lângă maşina mea! auziră o voce.

Se uitară în sus şi văzură că, deşi părea pustie, străduța era împânzită de terase intime, supraaglomerate, bine ascunse în spatele unor plante luminescente sau grilaje de lemn, întunericul ascunzându-le şi mai bine.

— Căutăm altceva, spuse Caran, făcându-le semn să se tragă într-o parte de lângă jeep. Terasele sunt pline de lume multă.

— Terasele sunt pline de lume. De ce „multă"?

— Vreau să spun că sunt pline de oameni plini de propria lor suficiență, care nu au altceva de făcut decât să stea la băutură şi discuții inutile. La blocul unde partidul mi-a dat un apartament, trec drept scriitor şi, ca să nu dau apă la moară unor eventuali tâmpiți, mi-am creat o aură de neadaptat. Pe mine mă doare în cot de furturile cu acte în regulă ale preşedintelui asociației de proprietari, a administratorului sau şefului de scară, dar am ținut să-i sperii puțin, să nu le dea în gând că spectacolele mele ar putea fi ilegale, cum şi sunt, de fapt. Pe mine nu mă interesează că ei între ei îşi votează tot felul de fonduri de reparații fără acoperire. Mă interesează să-i fac să dea o mână de ajutor unui act de cultură, cum este spectacolul meu. Ei îşi trag garduri în jurul blocului, îşi fac curți, ca la țară, îşi plantează mese, îşi pun grătare, fac focul, pun muzica tare, mănâncă semințe, scuipă pe jos, bârfesc, vorbesc urât, iar eu îmi văd de ale mele: îmi țin spectacolul şi îmi imaginez tot ce vreau, că de-aia sunt scriitor, să-mi imaginez. Nu mă poate acuza nimeni

de falsificarea vreunui adevăr. Scriitorul nu are nicio legătură cu adevărul. Nu i se poate pune laţul adevărului de gât. Nu poate fi priponit de cuiul adevărului, bătut într-o grindă adevărată. Nu i se poate împinge scaunul adevărului de sub picioare. El îşi poate imagina orice. Îşi poate imagina că a dispărut tot ce îl înconjoară sau că a dispărut el din mijlocul lucrurilor înconjurătoare, care îl sufocă, îl reprezintă şi îl însumează. De multe ori, sunt interpelat de câte un bou cu „Domnul scriitor, aţi mai scris ceva?!", acest bou mâncându-mi o oră din viaţă, cu un dialog tâmpit şi convenţional, poate chiar o „oră astrală", când, de obicei, vin idei nechemate, care întorc pe dos cursul firesc al vieţii. O astfel de oră astrală consider că este venirea voastră din spaţiul cosmic şi transformarea mea, din banal om al ordinii, în lider de partid. Cei care mă interpelează simt nevoia să mă cobor la nivelul lor şi să le ascult poveştile, despre cum ei, atleţii proletariatului, au pus umărul la capătul vagonului, pentru ca noi, oamenii de cultură, să putem mânca o pâine, de preferinţă cu măini cu tot. Nu ne spun cum au făcut ei, proletarii, ca viaţa să nu ne fie mai plăcută, ci, prin pumnii aplicaţi în ochi, să ne fie mult mai vizibilă. Nu ne spun cum au fugit dintre noi, cu salarii compensatorii în picioare împleticite, ca să revină în jurul nostru, să se aleagă între ei, sub formă de preşedinţi şi administratori de bloc, şi să ne mai îngrădească încă o dată libertatea de mişcare, cu garduri de fier puse aiurea, chiar şi de-a latul aleilor. După pumni în vocabular, vine, firesc, bara de fier înfiptă între picioarele libertăţii de mişcare. Administratorii culturii nu ne spun să nu vorbim tot ce vrem noi; ei ne spun ce vor ei să vorbim noi. După minerii, pompierii şi gunoierii minţii, au venit oierii minţii, vierii minţii, frizerii minţii, oameni dedicaţi, iar acum, hop şi administratorii de bloc ai minţilor noastre! Acum, când preşedinţii asociaţiilor de proprietari îşi continuă vocaţia de foşti poliţişti, agenţi A.P.A., agenţi A.M.A. sau activişti de partid, dând buzna peste tine în casă, în momentele cele mai nepotrivite, să-ţi citească

apometrele, vor şi o ciozvârtă din imaginea ta, clădită din teama ca administratorii de azi să nu-ți mai facă vreo vizită şi să te prindă că scrii, ție, boier al minții...

Oratorul se trezi întrerupt de un ropot puternic de aplauze; nu-şi dăduse seama că se ambalase, vorbind din ce în ce mai tare, pe o stradă cu o acustică nebănuit de bună.

Dezbrăcat, cum se găsea, făcu o caricatură de plecăciune, fluturând faldurile unei mantii imaginare.

Atraşi de discursul conducătorului de partid, mai mulți cheflii văzuseră inițiatele în pielea goală şi, exaltați din cauza alcoolului, începuseră să fluiere şi să facă semne obscene.

— E momentul unei diversiuni, spuse una dintre femei, arătând spre jeep-ul cu care voiau să fugă.

Urcă scara ce ducea pe terasa de unde se auzise glasul stăpânului maşinii, iar celelalte o urmară. Se împrăştiară printre meseni, în ritmul muzicii care venea de la bar şi, cu mişcări languroase şi lascive, începură să-i pipăie şi să-i excite pe bărbații pe jumătate beți.

— Ştiu eu cum să pornesc maşina, spuse Karl.

— Da, dar sunt urmărit de roiuri de gâze luminoase, spuse Robert.

— Şi eu, spuse Hosman. Tocmai când începusem să mă obişnuiesc cu viziunile războinice ale lui Urmanov şi să nu le mai bag în seamă, alt coşmar vine să-mi dea dureri de cap.

— Sunt gâzele noastre, auziră o voce de pe terasă.

— Dacă sunt gâzele voastre, luați-le de aici. Nu am niciun chef de gărgărițe luminoase la cap. Privite de acolo, de la voi, pot da o privelişte mirifică în întunericul străzii, dar ia să vezi ce plăcere e să-ți roiască prin fața ochilor şi să te ciupească de obraji.

— Dacă sunteți hoți! se auzi o altă voce. Intenționați să furați jeep-ul amicului Jacko.

— Nu e vorba despre asta, că maşina mea e asigurată foarte avantajos, se auzi vocea amicului. Problema e că măscăriciul

ăla în pielea goală a spus despre noi că suntem oameni plini de propria noastră suficiență, care nu avem altceva de făcut decât să stăm la băutură şi discuții inutile. E o insultă la care nu se ştie cine, de pe nu se ştie care terasă, a reacționat normal, trimițând roiurile.

— Insultă e să-l faci măscărici pe domnul Caran, şeful nostru de partid! strigă Karl.

— Insultă e faptul că şeful vostru de partid îşi flutură chestia aia în văzul lumii. Haina îl face pe om conducător de partid. Nu e frumos să umble aşa.

— E o lume de toată jena, spuse însoțitorul. Şi apoi, într-o lume ca asta, cufundată în întuneric, nu se vede absolut nimic.

— Aici, la noi, se vede. De-asta am inventat gărgărițele luminoase.

— De ce nu ați inventat pietrele fosforescente?

— Pentru acelaşi motiv pentru care nici Primăria n-a făcut-o. Nu se găseşte fosfor, iar populația nu e dispusă să plătească transportul acestuia de pe alți aştri şi construcția unei fabrici de obiecte fosforescente. Nu e economic.

— Da, dar gărgărițele astea consumă energie.

— Consumă puțin şi dau o lumină albă ca ziua. Energia se poate obține din te miri ce. În plus, roiurile pot fi manevrate telepatic de noi.

— Despre care „noi" e vorba? Voi, cei care pierdeți timpul stând pe terase, la discuții inutile şi la băutură?

— Nu pierdem deloc timpul. Ne găsim aici cu un anumit scop, un scop precis, care ne animă pe toți: aşteptăm să se facă ziuă.

— Aşteptați mult şi bine.

— Dacă ne pierdem speranța, nici nu merită să fim aici.

— Dacă vă pierdeți speranța şi nu mai meritați să stați pe terasă, nu e nicio scofală. Plecați acasă.

— S-o crezi tu! Dacă ne pierdem speranța, suntem dați afară din gruparea pe care o formăm.

— Ce grupare formați?

— Suntem de la Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Mai pe scurt: LCCAZ. Nu veniți sus?! Băutura şi mâncarea sunt gratis.

— Să aştepți ziua, nu mi se pare aşa absurd ca atunci când protestezi împotriva unuia, care nu vrea să închidă o poartă. Ați auzit de Asociația Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porții?

— Am auzit. Celebru e un locatar din cel mai înalt turn al oraşului. Acesta a reuşit să țină piept unei adunături de țațe nesimțite, bătrâni sclerozați, văduve grase şi copii tâmpiți, oameni cu origine modestă, fără multă şcoală, din asociația amintită.

— Cel despre care vorbeşti e domnul Caran, cel ales, conducătorul partidului nostru, şi se găseşte aici, cu noi, arătă însoțitorul.

— Aaaa?! Îl felicit pentru curaj şi vă invit încă o dată la un păhărel!

— Eu nu vin, spuse Robert. Am spectacol. Trebuia deja să fi început următoarea reprezentație.

— Cel de lângă dumneata spunea că eşti liderul partidului vostru, nu actor.

— Îl ştiu pe domnul din turn, se auzi de pe terasă vocea unei membre a Ligii. Stă la blocul cu 600 de nivele. Am asistat şi eu la una dintre reprezentațiile lui, dar nu până la capăt. Nu fac parte din partidul lor.

— Să fie sănătos.

— Poate fi sănătos, dar reprezentația n-o poate ține. Femeile lui au urcat aici, la noi, şi se pare că s-au adaptat foarte bine la politica noastră de aşteptare a zilei. Câteva s-au retras în separeuri cu masculii noştri. Nu cred că mai are cu cine ține reprezentația.

— Găsesc alte inițiate, spuse Robert. E plin partidul nostru de femei scăpate din minele planetoidului.

— Până le găseşti, reprezentația dumneata trebuia deja să înceapă.

— Chiar aşa! se auzi vocea unui chefliu. Dă-o dracu' de muncă! Veniți încoace! Beți, mâncați, aşteptați un timp venirea zilei,

apoi, după ce fetele își termină treaba, puteți pleca. Nu vă reține nimeni; nu sunteți membrii ligii noastre.

Bărbații pătrunseră într-un hol vast, urcară scara, străbătură o bucătărie imensă, trecură printr-o sală de restaurant întunecoasă și pustie, ocazie cu care Caran își improviză un șorț dintr-o față de masă și se opriră pe o terasă luminoasă, acoperită de o plasă densă de gărgărițe fosforescente. Se așezară la masa celor cu care vorbiseră până atunci, în apropierea unei fântâni arteziene cu o arhitectură muzicală.

Erau trei bărbați și o femeie la masă, care, după atitudinea de superioritate afișată, păreau conducători ai LCCAZ.

— Eu sunt cel numit amicul Jacko, ei sunt Miks și Zon, iar ea este Calea. Nu este o cale spre cine știe ce lume absconsă, nu o folosim ca medium, ci, pur și simplu, este soția mea și așa se numește. Voi cine sunteți?

— Ei sunt Albert și însoțitorul său Karl, iar pe mine mă știți; sunt conducătorul partidului nostru.

— Domnul Albert este fotbalist?

— Nu sunt fotbalist. Ce întrebare mai e și asta?!

— Întreb pentru că eu sunt fotbalist, spuse Jacko. Un fotbalist câștigă atât de mult încât își poate permite să țină și un însoțitor pe salariu. Miks este însoțitorul meu. El se ocupă de toate mărunțișurile existenței mele de fotbalist: facturi, plăți, încasări, echipament, pariuri, legături sentimentale, soție, familie, copii, școală, chestii din astea. Însoțitorul tău cu ce se ocupă?

— Însoțitorul meu mă însoțește, spuse Hosman. Uneori, vorbește în contul meu și, din cauza asta, mai e numit și purtător de cuvânt.

— Doar atât?!

— Da.

— Slujba însoțitorului tău e atât de săracă în atribuții pentru că nu ești fotbalist. Cum îl plătești?

— Nu-l plătesc eu.

— Cum adică?! Lucrează la tine și e plătit de altcineva?

— Practic, sarcina mea de însoțitor a încetat în momentul în care a fost depistat omul providențial, cel care va conduce destinele partidului, spuse Karl. Necazul e că n-am fost plătit pentru misiunea mea dusă cu bine la sfârşit. Asta mă face să cred că domnul Caran nu este omul providențial căutat şi trebuie să-mi văd de treabă în continuare. Dacă scopul misiunii mele e acela de a-l însoți pe domnul Hosman, pur şi simplu, s-ar putea ca să avem de-a face cu conducătorul ideal pentru partid. Şi într-un caz, şi în celălalt, eu îmi văd de treaba mea de însoțitor. Când vor veni banii, e semn să mă retrag.

— De unde vor veni aceşti bani?! Cine te-a angajat?

— Nu m-a angajat nimeni. M-am angajat singur. Dacă aş fi avut un coeficient de inteligență mai mare, fi sigur că nu m-aş fi băgat în lucruri de felul acesta. M-aş fi angajat la o companie de componente electronice şi programe, măcar ca portar.

— Domnule, eşti dubios.

— Dubios eşti dumneata. Spui că eşti fotbalist?

— Da.

— Cu ce se ocupă un fotbalist?

— Nu se ocupă cu nimic. Joacă fotbal.

— Jocul ăsta a dispărut demult. Chiar dacă ar fi rămas până în zilele noastre, nu văd cine ar fi fost cretinul care să consume atâta energie pentru organizarea de nocturne fotbalistice. Au dispărut toate stadioanele de fotbal. Ai mai văzut dumneata vreun teren de fotbal?

— Nu. Au fost demolate. Sportul nu creează valori arheologice.

— Păi vezi?! Unde şi cum joci dumneata fotbal, dacă stai la terasă şi bei, aşteptând să se facă ziuă?

— Aaa, nu e vorba de fotbal pe teren. Ştiu şi eu că acela a dispărut. Joc fotbal de masă, aici, pe terasă. E un sport foarte îndrăgit, popular, care creează vedete cu bani. Eu sunt una dintre vedetele cu bani. Pentru că am bani, am fost cooptat şi în conducerea Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua.

— Aşteptând să se facă ziuă, joci fotbal pe întuneric.

— Nu. Mesele de fotbal sunt luminate de gâze.

— Soțul meu e principalul finanțator al Ligii, spuse Calea. Proiectarea şi realizarea acestor mici ființe luminoase s-au făcut pe banii lui. Liga noastră cheltuieşte enorm pentru cercetare. Deşi sperăm ca, într-o bună zi, să aibă loc un miracol şi să vedem din nou soarele, noi ne luăm multe măsuri de precauție. Conceperea de surse alternative de energie este una dintre ele. Partidul vostru este bine finanțat?

— Nu prea, spuse Robert.

— Nici măcar tu n-ai bani?

— N-am.

— Credeam că scoți bani frumoşi cu spectacolele alea cu zboruri, dragoste şi inițiate, spuse Jacko. Eu, când mă îmbăt, arunc cu bancnote pe post de confeti.

— Spectacolele sunt gratuite. Dacă iau bani, inițiatele nu se mai pot concentra. Banul distruge talentul.

— Ce chestie! se miră Calea. Dacă ştiam acest lucru, mă înscriam şi eu în partid şi vedeam şi sfârşitul spectacolului. După aia, nimeni nu mă mai ținea pe acolo.

— Eşti invitata mea, spuse Caran.

— Noi avem bani să mâncăm şi să bem săptămâni de-a rândul. Voi cum vă asigurați protocolul?

— Nu avem bani pentru promoție şi publicitate. Suntem un partid sărac, aflat la început.

— Cum se numeşte partidul?

— Partidul nostru nu are încă un nume. Ne-am gândit să ne formăm întâi o identitate distinctă. Numele vine de la sine.

Sorbind dintr-un pahar, Robert le povesti, cu lux de amănunte, toată odiseea formațiunii lor politice, începând cu episodul exportării acestuia pe planeta Ioza, continuând cu aventurile conducerii şi membrilor de partid, până în momentul începerii zborului, înapoi, spre Pământ, în scopul de a găsi un conducător capabil să asigure câştigarea alegerilor.

— Am citit undeva aceste lucruri, interveni Zon. Nu cumva ai citit şi tu romanul care prezintă aceste aventuri şi acum vii să ne vrăjeşti?

— Nu. Personajul principal şi, totodată, autorul cărții se găseşte chiar aici, spuse Robert şi arătă către Albert, care adormise cu capul pe masă.

— Cam obosit autorul.

— E şi normal. Pentru a scrie o carte, trebuie întâi să te învârți printre personaje.

— Te pomeneşti că e în documentare?

— Pe moment, face o pauză, dar tot ce mişcăm şi vorbim noi aici, se înregistrează. Are un sistem de înregistrare foarte performant, miniaturizat, inclus într-un ochi informațional electronic.

— Măi să fie! Nu se odihneşte nici când doarme. În afara faptului că e scriitor, se mai ocupă cu ceva?

— Înainte de a se ocupa cu munca de partid, pe planeta Ioza, a fost economist. Înainte de a pleca de pe Pământ, se ocupa cu strategiile de planificare economică a investițiilor.

— Economiştii sunt plini de bani. Ca scriitor, nu cred că face gaură în cer.

— Dacă vrea celebritate, fie în politică, fie în literatură, trebuie să plătească un preț, explică Robert. Nu se poate împărți. Un scriitor bine hrănit devine un mic afacerist al culturii, aşa cum pisica sătulă nu prinde şoareci. Toți poeții vor să aibă faimă, dar niciunul nu ar vrea să accepte vicisitudinile vieții de creator literar. E adevărat, poți deveni avocat, negustor, economist, arhitect, matematician, chirurg, te poți umple de bani şi, după asta, dacă nu te lansezi în politică, să umfli şi mai multe poturi, te poți face poet sau prozator, din dorința de a accede, dacă nu la gloria eternă a marilor talente, măcar la un loc minuscul în istoria literaturii universale. Pe de-o parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume obscure în lumea literelor. Pe de altă parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni

nume celebre în patrimoniul istoriei literare. Şi într-un caz şi în altul, numele poetului e acoperit de umbra celui care a fost în spate: arhitect, chirurg, avocat etc. Oricine poate să ajungă avocat şi, de pe poziția asta, să-şi mâne singur destinul, să nu-l lase la mâna altora, dar trebuie conştientizat faptul că celebritatea se ia foarte rar de mână cu prosperitatea, foarte haotic. E bine ştiut faptul că, dacă nu vrei să plăteşti celebrității procentul de suferință pe care ți-l cere, vei trăi şi vei muri cu mantaua neagră a celei de-a doua opțiuni deasupra ta. Dacă nu ştii sau nu vrei să alegi, te mulțumeşti cu jumătate de măsură. Fenomenul nu funcționează decât unidirecțional. Un actor celebru s-a lansat în afaceri, apoi a revenit ca director de teatru. Acest lucru n-a întinat cu nimic meritul de a fi făcut un rol de excepție într-un film impecabil şi memorabil. Întâi a fost cuvântul, apoi fapta. Când cuvântul e mai întâi, nicio activitate meschină nu-l poate întina. Într-un fel sună când spui că un poet face şi agricultură sau un dramaturg face comerț şi în cu totul alt fel sună când spui că economistul Cutare scrie poezii. Unidirecționalitatea cuvânt-faptă e călcată doar atunci când entitățile sunt fundamental diferite. Nu poți fi, de exemplu, în acelaşi timp, bufon şi rege. Aici, trebuie să ai puterea de a alege, iar această putere nici măcar nu ține de tine, ci de hazard, nemaifiind vorba doar de puterea norocului, ci de contradicția noroc-ghinion. Nu poți avea decât norocul de a fi rege sau ghinionul de a fi clovn. Rareori regele reține cuvântul bufonului şi asta doar din orgoliul de a fi şi el personificat în acest cuvânt. Când un poet celebru a cântat ca orbul vitejia altora, nu s-a gândit nicio clipă că va veni un dictator al cugetului, peste câteva secole, şi va aduna fragmentele sale în două epopei epocale. A cântat, pur şi simplu.

— Ăsta nu ne-a cântat nimic. A adormit.

— Avea toate motivele. Întâi a fost lovit de un virus de conştiință şi a împrumutat personalitatea soțului unei şefe de grup de gestiune a crizei, din partidul nostru, un inginer pe la un

laborator de acustică sau cam așa ceva, apoi soția asta, care are proprietăți de inițiată, i-a schimbat matricea energetică într-una a unui ofițer din trupele de menținere a păcii. A fost și un episod nefericit în care s-a transformat, pentru o scurtă perioadă, într-o arătare extraterestră, un suplicitar; cred că a avut simptomele unei boli a ireversibilității. Mi se pare normal să fie epuizat nervos.

— Cred că bolile alea ale ireversibilității sunt niște boli ale opoziției politice, spuse fotbalistul.

— Care afectează membrii partidelor din Opoziție?

— Nu. Boli pe care Opoziția le-a introdus în rândurile puterii. Ce rost ar fi avut ca actualii conducători să distrugă Opoziția? Are nevoie de ea. De-aia le și hăituiește hoții mai cu blândețe, să nu-i streseze pe șefii lor.

— Legea nu iartă pe nimeni, spuse Robert.

— E adevărat, legea nu iartă. Judecătorii, da.

— În cazul ăsta, cei de la Putere sunt niște proști.

— Pot fi proști, dar fac în așa fel încât dușmanii lor să nu observe acest lucru. E o chestie deșteaptă. Ce poate fi mai comic pe lume decât tragedia pământeană?! întrebă Jacko.

— Dacă tot ne-am înscris în registrul comic al politicii, îți spun că, pentru a nu mai fi criticați că muncesc cu curul, parlamentarii pământeni s-au ridicat în picioare.

— Am auzit asta. Ca să nu stea jos, s-au ridicat la înălțimea propriei lor valori. Dacă nici măcar proștilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat. Conducătorii își doresc să mai treacă vremea rea, să vină și vremea lor. Din punctul ăsta de vedere, aștept cu inima strânsă venirea zilei. E plin de oficialități pe la biserici, iar dreptcredincioșii nici nu mai știu la cine să se roage mai întâi, la reprezentanții puterii sau la opozanți? Cu toții se simt la Putere, după principiul: cine nu e cu noi, e cam așa. Sunt stiliști, așa cum se autodenumesc și ne așteaptă pe la colțuri de stradă să ne facă gropițe în obraji cu pumnalul. Țărăncile au început să se facă

frumoase, iar țăranii, agenți de asigurări. A început să le meargă mintea fără alcool. Au mai găsit și găselnița cu asumarea răspunderii în fața Parlamentului. Dacă vin eu și împușc premierul, ce fac?! Îmi asum răspunderea și scap de pedeapsă. În fața cui îmi asum răspunderea? A unora ca și mine. Cine are puterea să înțeleagă, a înțeles demult tot ce era de înțeles. Cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înțeleagă ceva, nefiindu-le de niciun folos.

Cei prezenți pe terasă se ridicaseră în picioare și aplaudau frenetic.

— Vă mulțumesc! spuse și se așeză, cu o modestie prost simulată, la locul său.

— Ar trebui să nu mai bei! îl apostrofă Calea.

— Promit că sticla asta de vin e ultima; tot timpul, râse Jacko.

— Nu știu, spuse Caran. Noi, până ne găsim identitatea, nu suntem nici la Putere, nici în Opoziție.

— Ceea ce e similar cu a acționa astfel încât să pareți a fi și la Putere, și în Opoziție. De ce nu vă băgați pe sub pielea actualului conducător ales al asteroidului? Toți cei din jurul președintelui îi vor binele, dar nu acum.

— Am înțeles că plata întreținerii locuințelor noastre va fi de cinci ori mai mare ca în prezent, iar ideea pleacă de la președinte. Ce rost are să ne băgăm slugi la un zbir? Un președinte pleacă dintre noi, alt președinte pleacă între noi.

— Ăsta care e acum, n-a uitat niciodată de unde a pornit, spuse fotbalistul. Instructorul său de la școala de șoferi i-a spus că se pornește de undeva, din dreapta volanului.

— Glumești.

— Îmi permit să glumesc. Televiziunile au adoptat și ele cascadele de râs pe bandă rulantă. Dacă nu reușesc să prindă evenimentul, pretextează că acesta a trecut prea repede și bagă râs.

— Scopul nostru nu e râsul, spuse Caran.

— Scopul e luarea Puterii, apoi puteți face ce doriți, spuse fotbalistul. Odată luată puterea, va avea loc și obișnuita migra-

ție către voi. Vine şi trece o secundă în care toată lumea are dreptate; atunci, nimeni nu contrazice pe nimeni. Trebuie să pândiți secunda asta. Mulți au capacitatea de a conduce; şi volumul necesar, şi greutatea. Puțini conduc. Ca să fie toată lumea la conducere, am să finanțez producerea, la jumătate de preț, a unui automobil cu cinci volane. Voi propune să se ocupe posturile publice pe criterii de calitate, dar etnice. Ar trebui să facem front comun, dar nu aici, în oraş, că deranjăm locatarii.

— Până luăm puterea, ca urmare a libertății de expresie, îi băgăm pe toți acolo unde se bagă şi singuri, spuse Robert. La preşedinție trebuie să mergem cu idei.

— O idee ar fi să elaborați un program de cunoaştere a agriculturii. Ca să-i dați mai multă greutate, puteți spune că asta e ceea ce aşteaptă Uniunea Intergalactică 2 de la pământeni. Aderarea Pământului la Uniune este dorința ascunsă a unora, care, dacă n-au avut oportunitatea să trăiască într-o democrație, vor măcar să moară acolo; trăiesc această zi de parcă ar fi ultima, dar le rămâne impresia de dèja-vu. Chestia cu Uniunea vă vine ca turnată; aveți avantajul că veniți din spațiul cosmic. Preşedintelui îi plac poveştile science-fiction. Povestea voastră e bine ticluită, credibilă, fără fisuri. Se vede că v-ați învățat bine lecția. Dacă domnul Hosman e chiar autorul cărții atât de bine vândute, aveți cel puțin Ministerul Culturii, indiferent de rezultatul alegerilor.

— Program de cunoaştere a agriculturii? Agricultura este foarte bine cunoscută.

— E adevărat, admise Jacko. Agricultura e foarte bine cunoscută, dar pe nimeni nu interesează acest lucru. Toți elaborează planuri de dezvoltare a agriculturii. Dacă muți atenția în domeniul delicat al cunoaşterii, nu te mai întreabă nimeni cum evoluează agricultura.

— Interesant.

— Şi mult mai ieftin. E o luptă acerbă între contribuabil şi administrație. Tot din domeniul agriculturii vine şi ideea inocu-

lată populației că impozitele pot fi stârpite prin aducere la exasperare, după modelul aducerii gărgărițelor la înfometare. La o emisiune televizată, un inginer agronom a povestit cum a reușit el să stârpească gărgărița mazărei, dacă a văzut că nu merge cu niciun insecticid. A plantat 2 hectare de mazăre, iar gărgărițele au venit și au mâncat-o pe toată. După asta, a plantat 4 hectare; au venit insectele și au mâncat toată mazărea. Enervat, inginerul a plantat 20 de hectare, să se sature, blestematele, și a constatat că acestea nu au făcut față unei suprafețe atât de mari. Mai în glumă, mai în serios, ministrul finanțelor a sugerat că asta ar fi cea mai bună metodă de a scădea impozitele și taxele. Ciudat, populația a prins ideea și se răzbună pe administrație, propunând și plătind taxe și impozite tot mai mari, să vadă ei, nenorociții, că poți primi mult mai mult decât poți cheltui. Într-un anumit moment, când oamenii vor da tot ce au, se va produce un colaps populațional, administrația se va speria și nu va mai vrea bani nici să le bagi pe gât. E adevărat, de foame, mai sunt unii care, în loc să-și plătească dările, dau cu petarde, dar aceștia sunt o minoritate.

— Nu prea avem un program coerent despre agricultură, politica prețurilor sau taxe, spuse Caran. Ne-am gândit să ne afirmăm în lupta contra suprapopulismului.

— Dar nu a fost învins nici măcar populismul. Ce e acela „suprapopulism"?

— E așa cum ai afirmat tu; nu a fost învins populismul și, din cauza asta, s-a ajuns la o formă foarte periculoasă a acestuia, pe care noi am denumit-o „suprapopulism". Nu pot fi de acord cu afirmația potrivit căreia „politica bună este de preferat uneia proaste". Machiavelic vorbind, politica bună este, de fapt, politica proastă. E exact ca atunci când spui că un criminal bun este un criminal prost, dar pe dos față de politică. Politica, așa bună sau proastă cum e, se face în funcție de punctul de referință. Sunt, în general, două puncte cuantice de referință principale: politicianul, cel care face politica, și poporul, cel

pentru care politicianul face politica. Politica nu poate fi „inacceptabilă în plan moral", cum s-a spus. Această sintagmă are caracter pleonastic prin faptul că, prin definiție, politica nu are nimic de-a face cu morala. Oricum ar fi, politica e acceptabilă pentru cei care o fac, deoarece o face toată lumea, atât Puterea, cât și Opoziția.

Puterea vorbește în numele ei, iar Opoziția în numele poporului. Când Puterea își imaginează că vorbește în numele poporului, cade în populism. Când Opoziția nu mai e în stare să vorbească în numele poporului, oamenii sunt nevoiți să se exprime singuri, să coboare în stradă, și avem Revoluție. Pe Pământ, cazul e straniu, atipic. Oamenii nu au încredere în Opoziție, aceea care are interesul direct și credibil să-i reprezinte. Nu avem o Opoziție reală. Nu avem o Putere reală. Nu se știe cine conduce această piatră cerească: Puterea sau Opoziția?! Poate amândouă, poate niciuna. Cetățenii se adresează Puterii, care, nefiind lăsată să-și împartă tortul, recurge la un populism exacerbat, postelectoral, un populism pe deasupra de măsură, un suprapopulism.

Spre deosebire de fosta putere, care doar mima populismul, pentru a nu se vedea că nu conduce Pământul, ignorând total clasele de la baza societății, pentru a se putea ocupa în liniște de clientela politică, actuala Putere, pentru a nu fi acuzată de populism, exact în el cade. Nici ea nu încurajează formarea unei clase de mijloc. Și ea încurajează extremismele; ambele extreme, nu ca fosta guvernare, doar extrema de sus. Actuala Putere încurajează îmbogățiții să atragă ultimii bani spre polul superior al societății. În același timp, de frica unor mișcări de tip sindical, încurajează și sărăcimea, mai mult să vrea decât să primească ceva, pentru că nu are de unde să-i dea. Vom lua de la bogații corupți și vom da la săraci e o frază demagogică deloc perimată. Cei îmbogățiți în mod cinstit nu dau pentru că știu valoarea banului câștigat prin muncă, iar îmbogățiții necinstit țin cu dinții de ce au, cu lăcomie, cu o armată de avocați,

judecători, procurori plătiți și o legislație făcută înadins pentru acest scop. Când Opoziția nu mai are nimic a face cu poporul, iar Puterea nu mai are nimic de dat, e normal să intre pe fir cea mai puternică federație sindicală și să impună măsuri populiste, cum ar fi dublarea unor salarii de mizerie sau dăruirea autonomiei către unitățile finanțatoare, dacă tot nu știu la ce folosește această autonomie. Se confundă autonomia, libertatea de a ne conduce, cu libertatea de a fi conduși. În timp, măsurile populiste scot populația în stradă, dar orice Putere speră ca inundațiile, cutremurul, antraxul, terorismul, inflația etc., să nu vină în timpul ei. Dacă nu poate fi guvernat, planetoidul nu trebuie neapărat guvernat. Mulți ani, în vechime, unele țări au existat doar în mintea a milioane de oameni, care, acolo unde s-au găsit, s-au autoguvernat foarte bine. Cuvântul „trebuie" înseamnă o guvernare forțată, artificială, și ne duce cu gândul la dictatură. Deocamdată, pe Pământ, dictatura este doar de natură financiară. Guvernare cu forța nu se face. Nu astrul e neguvernabil; poporul e nemulțumit de orice guvernare. E și normal; vrea condiții de trai moderne și la sate. Pământul poate merge prost și fără conducători. Nu e nevoie de un guvern, care să conducă tot ceea ce e de necondus. E nevoie ca președintele, singurul sigur pe poziția deținută și cu toți ochii îndreptați spre el, să conducă singur. Hârșit, după cum am auzit, în exercițiul exercitării puterii, știe că putem aluneca spre dictatură. Deși nu vrea acest lucru, vede micile dictaturi din jurul lui, exercitate de cine vrei și cine nu vrei, în numele unei democrații mimate. Astea sunt micile imperii financiare ale democrației. În comunism, când se proslăvea democrația socialistă, eram învățați la școală că „burjuii" aveau prostul obicei să concentreze în mâna lor toți banii și toată puterea, timp în care se cristaliza, în spatele cuvintelor, o „burghezie proletară". Nu cu o burghezie intelectualizată avem acum de-a face; avem de-a face cu moștenitorii burgheziei proletaro-comuniste. Dacă ar fi să citățm un măreț conducător al unei societăți socialiste

multilateral dezvoltate, anticipată de el pentru cei care i-au urmat la conducere, am putea spune că: „Avem demagogi buni". Poporul nu are de la cine să aştepte democratizarea societăţii şi formarea unei clase mijlocii prospere. Conducătorii sunt tot ăia. Nu ne putem aştepta decât la emigrări masive, cu întoarcerea celor emigraţi pe alte planete, cu bani şi o nouă mentalitate, care să construiască aici o societate nouă. Din păcate, cei care pleacă nu pleacă de bine şi, în cea mai mare parte, nu se mai întorc. Aici, nici măcar nu se mai pune problema să trăim bine, să ne democratizăm, să avem o clasă mijlocie prosperă, să fim guvernabili. Aici se pune problema existenţei noastre ca specie; prin plecarea oamenilor şi înmulţirea progresivă a altor specii, se preconizează ca speciile la care s-a fixat gena furtului să reprezinte 50%. Orgoliul ne face o specie neguvernabilă şi, în consecinţă, neguvernată. Nu „mii de oameni au înfruntat singuri puhoaiele vremurilor", ci puhoaiele au fost nevoite să înfrunte miile de oameni aşezaţi prost şi încăpăţânaţi. Premierul, cum am citit, nu „a ratat un moment bun pentru anticipate", cum spune preşedintele ţării, ci a ratat cel mai prost moment, cum spun oficialii de la Uniunea Intergalactică 2. Preşedintele a fost luat pe nepregătite de o decizie pe care n-a luat-o el, aceea de demisie a premierului, dar s-a repliat repede, împingând un altul la înaintare. În plus, în mod populist, şi-a donat şi salariul pe o lună pentru sinistraţii nu ştiu cărui cataclism natural. Suprapopulist, aceşti bani nu reprezintă mare lucru, ci ideea de salariu, salariu pe care mulţi nu-l au. Atipic este şi faptul că, ajunşi la Putere, cei de azi sunt mai mult politicianişti; ei nu fac politică în interes strict personal, cum au făcut ceilalţi, ci îi lasă tot pe aceştia să-şi facă jocul. Dorinţa lor de a respecta legea a devenit o manie; nu-şi pun problema că predecesorii au ajustat aşa bine legile încât să fie bine şi la Putere, şi în Opoziţie. Frica de a ieşi din sistem e comparabilă doar cu dorinţa absurdă a populaţiei de a lucra în orice condiţii, cu orice preţ, numai să lucreze. În aceste condiţii, politica e fă-

cută numai să fie. E prost făcută, dar e bună pentru cei care o fac. Bună, rea, politică să fie. Nu are importanță de ce și pentru ce, pentru că încă nu știm ce e binele invocat, neavând termeni de comparație decât pentru rău. Dacă nu e un instrument al organizării binelui public, politica poate fi făcută doar pentru binele unora. De ce n-ar fi așa dacă se găsesc oameni care să voteze promisiuni deșarte, care speră ca proștii un nici ei nu știu ce, care așteaptă să le cadă fructe în gură, să-i ia apa pentru a se muta în casă nouă, care să fie guvernați cu orice preț și se trezesc guvernați cu orice prețuri?! Și, dacă n-ar fi astfel de votanți, ai unora, vin votanții altora; locuri libere nu rămân la conducere. Sistemul e reformist prin faptul că reforma a luat-o la vale, dar e populist prin faptul că nu mai poate fi ajunsă din urmă.

— M-ai amețit, spuse fotbalistul. Te felicit pentru discurs. Demonstrezi că ești un bun politician, un bun conducător de partid.

— N-am ce demonstra. În fond, asta-i demagogie curată.

— Nu-i adevărat. E antidemagogie.

— Da, dar o facem cu instrumentele străvechi ale demagogiei politice, se ambală Robert.

— Atunci, spune-i antidemagogie politică și lăsați-ne-n pace!

— Eu vă las, dar nu cred că are vreun rost să ne certăm.

— Nu ne certăm, spuse Jacko.

— Oricum, mi se pare cam pe dos ce spunem.

— Totul e pe dos. Există oameni capabili să creeze trecut, dar, ce păcat, tocmai pe aceia îi interesează cel mai puțin trecutul. La fel se întâmplă și cu aceia care pot crea viitorul; din cauza asta n-avem niciun viitor. Sau nu avem niciun viitor sigur. Ne întrebăm dacă există viață după moarte. Există, dar e moarte ce fel de viață e aia. Voi, ca formațiune politică nouă și, bănuiesc, modernă, cum vedeți viitorul?

— Păi, construim un trecut sigur pentru un viitor sigur, spuse Caran. Așa cum spui, pentru început, ne-am gândit să

ne formăm o imagine de partid consecvent. Pentru asta, am hotărât să ridicăm inconsecvența la rang de principiu şi, o perioadă, s-o folosim drept constantă politică. Ne dăm şi noi, când cu unul, când cu altul, până răzbim. Aşa şi-aşa să ne ajute Cel de Sus!

— Şi să ne dea Dumnezeu binele pe care mi l-a dat şi mie!

— Dacă divinitatea supremă îmi dă şi mie bogăție, am şi eu motiv să merg la biserică, mai ales că, văd eu, după ce şi-au construit palate cu turnulețe, locuitorii oraşului au început să-şi construiască vile sub formă de biserici... Bun vin!

— Şi scump, admise fotbalistul. Nu e produs pe Pământ. Aşa suntem noi: n-avem de toate. Norocul nostru e că putem cumpăra de la alții.

— Dacă nu e de pe Pământ, de unde e?

— Nu ştiu. De pe altă planetă. Îl vând unii, care se autodenumesc enologi. Dacă ar fi să ne luăm după cartea amicului vostru, deşi seamănă cu noi, aceştia nu au o natură umană.

— Păi, sigur! E inuman să produci un vin aşa bun, spuse Robert.

— Portocalele astea albastre tot de la ei sunt. Deşi nu se ascund, nu-i vede nimeni. Singurul lucru care le atestă prezența în oraş e Institutul de Enografie şi Folclor, construit de ei.

— Folclorul ştiu ce e, o ştiință care se ocupă cu creațiile artistice, obiceiurile şi tradițiile populare, dar enografia?

— Ştiința care se ocupă cu creațiile plastice realizate sub influența vinului şi derivatelor lui, spuse Jacko. Am o nepoată înscrisă la acest Institut. Profesorii îi îmbată şi îi pun să picteze. Sunt pe mână cu Asociația pentru Protecția Afişelor, principal beneficiar al creațiilor lor.

— Şi vinurile?

— Cred că institutul e acoperirea comerțului cu vinuri.

— Sub protecția A.P.A.

— Exact. Păcat că a căzut aşa rău sistemul energetic. Duc dorul aerului condiționat. Plăteam o grămadă de bani, dar aerul

îmi era condiționat cu esteri, eteri și alcooluri rafinate, frumos mirositoare, în doze precise, spuse fotbalistul, gustând din paharul de vin și transpirând abundent.

— Simt ceva neplăcut, am o stare de rău, spuse Caran.

— Ai băut prea mult. Mănâncă ceva!

— Nu. Nu e asta. Simt o prezență străină, ostilă, ceva care ne înconjoară.

— N-are ce să fie, spuse fotbalistul. Să stai și să aștepți ziua nu constituie un delict. Nu ne-a deranjat nimeni, niciodată. Bem, mâncăm, cui ce-i pasă?

— Da, dar să colaborezi cu A.P.A. constituie un delict foarte grav, se auzi o voce din întunericul restaurantului.

Într-o fracțiune de secundă, îmbrăcați cu echipament militar și înarmați până în dinți, câteva zeci de agenți coborâră pe frânghii, în mijlocul mesenilor, lovind în dreapta și în stânga cu bastoanele de cauciuc. Alți câțiva aduseseră inițiatele, care stăteau zgribulite, bătute, cu vânătăi pe față și pe corp, speriate, strânse una în alta. Împreună cu ele, în aceeași stare deplorabilă, se găseau și membrii Ligii. Militarii, deși nu mai opunea nimeni nicio rezistență, păstrau ordinea cu lovituri de cizmă și paturi de armă.

În comparație cu oamenii în uniformă, șefii lor erau îmbrăcați în costume elegante, aveau pălării la modă și pantofii lustruiți, de parcă n-ar fi venit la o razie, ci la o petrecere mondenă.

— Ia uite ce avem aici! spuse unul dintre șefi. Casă de toleranță.

— Nu te poți agăța de asta, spuse Jacko. E perfect legal ca oamenii să aibă acte sexuale împreună.

— Așa e, spuse un al doilea șef. Sexul te face să uiți că ești prost.

— Să lăsăm asta! Să nu uităm de unde am plecat! spuse primul șef.

— Eu am plecat de la serviciu, spuse Zon, ocazie cu care luă un baston de cauciuc în cap.

— De ce dați în el?

— Mă ia peste picior.

— Deloc. Atunci când a venit aici, colegul nostru a plecat, într-adevăr, de la serviciu.

— Nu-l dă afară hărnicia din casă. E adevărat ce se spune, că munca l-a creat pe om. Ia uitați-vă la el cum arată! Parcă e maimuță. Dar, așa cum am spus, să nu uităm de unde a pornit discuția. Vă urmărim de mult timp, spuse șeful.

— Cine eşti tu să ne urmăreşti pe noi?! se supără fotbalistul.

O lovitură cu arma peste față și un picior în stomac îi rupseră doi dinți, îi învinețiră un ochi și îl făcură să se îndoaie de durere.

— Nu jucați cinstit.

— Ba da, dar nu suportăm aroganța.

— E percepția voastră. Sunteți forțele de menținere a ordinii?

— Nu. Suntem Agenția de Monitorizare a Afișelor. Ai afirmat că ai o nepoată la Institutul eno-folcloric, care se găsește în cârdășie cu A.P.A.

— Noi, cei de la LCCAZ, nu avem nimic de-a face cu Agenția pentru Protecția Afișelor.

— Ba da. Vă procurați băutura de la enologi, indivizi dubioși, aflați în colaborare cu agenții A.P.A., iar angajarea nepoatei dumitale în realizarea de afișe pune capac la toate. Am înregistrarea discuției de mai înainte; sunteți colaboraționişti şi, în consecință, sunteți arestați.

— Bătuți şi arestați.

— Iar te obrăzniceşti.

— Să zicem că noi am fi colaborat, într-un fel sau altul, cu dușmanii voștri, dar cu femeile alea ce aveți? Sunt membre ale nu știu cărui partid, la fel ca domnul care doarme cu capul pe masă, însoțitorul lui şi omul acesta, îmbrăcat sumar, care spune că e șeful lor. Ce pericol social poate reprezenta un individ îmbrăcat într-o față de masă?!

— De la ce partid sunt?

— De la un partid mic, fără nume, care își caută identitatea.

— Un partid mic, pentru a se face cunoscut, face multă politică. Nu știți că politica a fost scoasă în afara legii? Politica e sâmburele demagogiei și îmbogățirii fără merit. Nu există niciun partid fără nume. Eu cred că sunt ostaticii voștri. Numai ostaticii sunt ținuți în pielea goală, îmbrăcați sumar sau drogați. De ce nu vorbesc ei? De ce vorbești tu în contul lor?

— Eu aș putea vorbi în numele membrilor mei de partid, spuse Robert, dar se repede maimuța dumitale și îmi rupe și mie dantura.

Fără să aștepte prea mult, un militar îl lovi și pe el în cap cu un baston de cauciuc, făcându-l să vadă stele verzi și să-i țâșnească sângele dintr-o ureche.

— Poți să-mi spui ce l-a găsit?! întrebă șeful de partid, ștergându-și sângele cu un șervețel.

— Oamenii mei au ordin precis: nu vorbește nimeni neîntrebat. În plus, l-ai făcut maimuță.

— Dacă ne consideri ostatici, ar trebui să ne salvezi. Văd că loviți în stânga și în dreapta fără discernământ.

— Noi, cei de la A.M.A., urmărim eliberarea ostaticilor și aducerea lor pe calea cea bună.

— Ca ofițer al forțelor de menținere a ordinii, am ucis un agent A.P.A. Înțeleg că sunteți dușmanii acestei agenții și, drept mulțumire, îmi aplicați bâte în cap. Sunteți tot o apă și un pământ. Fraternizați cu ei. Aveți aceleași metode.

— Cum adică să fraternizăm cu cei de la A.P.A.?! Nu suntem frați. De atâtea secole, de când slujim cauze diferite, au avut loc atâtea mutații genetice încât nici nu putem spune că suntem rase diferite, ci specii diferite.

— Așa se explică faptul că ne tratați ca pe animale?

— Să lăsăm polemica! Spune-mi cum te numești!

— Robert Caran.

Ofițerul în civil scoase un mic notebook, îl deschise și consultă mai multe fișiere.

— Da, spuse într-un târziu, te găseşti în evidenţele noastre.

— Asta înseamnă că pot să-mi iau oamenii şi să plec?

— Nu. Mergi şi dumneata la sediu. Urmează să primeşti o medalie din partea noastră.

Agenții din forțele A.M.A. începură să-i împingă cu pistoalele automate spre intrarea în restaurant, apoi, prin bucătărie, pe scări în jos, către două camioane militare.

— Pe Albert Hosman nu l-ați luat?

— Care? Ăla care dormea cu capul pe masă?

— Exact.

— Nu m-am încurcat cu el. L-am scanat şi am văzut că are personalitate multiplă. Nu se ştie ce e, ofițer în forțele de menținere a păcii, inginer de sunet, contabil sau extraterestru? E periculos să arestezi persoane greu identificabile.

— Ce poate fi periculos la Hosman? Nu te nimereşte nici dacă trage de la doi metri.

— Nu e vorba de asta. O personalitate multiplă implică o birocrație infernală. E periculos să întocmeşti un dosar de urmărire pentru un astfel de om. Pentru o mică hachiță, îmi pot pierde slujba.

— Dar Karl?

— Cine, însoțitorul?

— Da.

— E periculos. Nu pot şti cine l-a angajat. Şi apoi, însoțitorul are rolul să-l însoțească pe drogat.

— Nu a fost nimeni drogat. Stăteam la un pahar de vin cu cei de la Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Ai ceva împotriva celor care aşteaptă ziua?

— Păi, da! Unii muncesc, iar alții au bani să stea cât e noaptea de lungă la terasă.

— Noi, cei de la partid, nu ne permitem acest lux. Am fost invitați.

— Vei spune ce ai de spus la interogatoriu.

— Parcă ziceai că merg să-mi dai o medalie.

— Nimeni nu primeşte nicio medalie până nu e supus unui interogatoriu riguros.

— Cred că am făcut o greşeală, îi spuse fotbalistul lui Robert, când se aşezară pe una dintre băncile de lemn ale camionului cu prelată şi auziră motorul pornind.

— Ce greşeală?

— Am crezut că plasez însoțitorului cartela magnetică ce acționează pornirea jeep-ului, să poată fugi de acolo, şi am greşit. I-am dat cartea de credit a Ligii.

— Şi care e necazul? O carte de credit are codul posesorului, pe care nu-l ştie decât el.

— Inexact. Aveam o cartelă fără cod. Orice membru al nostru putea merge cu ea la cumpărături.

— Nu-i nimic. Când scăpăm de aici, ți-o dă înapoi.

— Tocmai ăsta e necazul. Aveam nevoie de banii de pe cartea de credit, să mituiesc paznicii şi să scăpăm.

VIII

Văzând că nu vrea să se trezească, însoțitorul puse înregistratorul magnetic lângă Albert, rezemat de un pahar, foarte aproape de ochiul informațional al acestuia, apoi se așeză la masă.

Trase mai aproape o sticlă cu vin și farfuriile cu mâncare, își puse un șervet la gât, apoi, tacticos, cu gesturi măsurate, se apucă să mănânce și să bea, privind pe ecranul înregistratorului de gânduri imaginile care treceau prin capul celui pe care îl însoțea.

După câteva imagini înfiorătoare de la sfârșitul unei lupte cu o populație primitivă, de pe o planetă al cărui nume nu-l prinse, urmări o călătorie spre altă planetă.

„Deci cu astea se ocupă trupele pământene de menținere a păcii", spuse Karl pentru sine. „Mint o lume întreagă că execută misiuni pe alte continente, iar ei au ajuns deja în spațiul cosmic."

Amintirile erau ale colonelului Gabriel Urmanov, iar acesta nu era oricine. Era chiar șeful unei misiuni expediționare extraterestre, misiune de cucerire și aducere a mai multor planete locuite într-o federație inițiată de conducerea Pământului.

Coborât din navă, constată o atracție gravitațională mai mare decât a Pământului, apoi ceru unui locotenent să analizeze aerul atmosferic. Cum acesta nu era foarte toxic și cum cel mai apropiat oraș era la doar doi kilometri, renunțară la costumele autonome, încărcară aparatura și armamentul într-un vehicul de teren teleghidat și porniră pe jos spre casele ce se vedeau în depărtare.

— Nu am luat corturi, nu am luat haine de schimb, nu am luat mâncare, nu am luat nimic cu noi, spuse locotenentul.

— Presupun că nu ne trebuie. Oraşul e locuit de umanoizi. Trebuie să se găsească un adăpost şi ceva de mâncare pentru noi. Extratereştrii sunt trataţi, în general, cu multă solicitudine, dacă nu cu frică. Ar fi bine să vedem cum trăiesc şi ce mănâncă alte civilizaţii.

— Ar fi bine. Noi îi tratăm pe toţi cu respectul cuvenit unor fiinţe venite de foarte departe, dar ştiu eu dacă toţi umanoizii au bunul nostru simţ terestru?!

— Ar face bine să aibă. Ai trimis vreo echipă de cercetaşi?

— Am trimis trei echipe.

— Şi?!

— Nu s-au întors.

— Sper că le-ai luat costumele cu care ies în spaţiul interstelar.

— N-au vrut să dea jos costumele de cosmonaut. Au spus că nu e aerul destul de curat.

— Or fi speriat băştinaşii.

— Tot ce e posibil, dar suntem foarte aproape de primele aşezări şi nu am auzit niciun sunet care să provină de la vreun eventual scandal. Poate că nici nu i-au băgat în seamă.

— Ba ne-au băgat în seamă, răspunse unul dintre cercetaşi la ultimele cuvinte ale locotenentului, apropiindu-se în fugă.

— Ei!? îl îndemnă Urmanov.

— N-am ce povesti. În frunte cu primarul, ne-au primit cu bucurie, au ascultat mesajul nostru de prietenie între civilizaţii şi ne-au trimis la plimbare.

— Cum adică?

— Cred că am picat într-un moment nepotrivit. Ne-au spus că sunt ocupaţi şi ne-au trimis să ne plimbăm şi să ne familiarizăm cu oraşul. S-a întâmplat ceva extraordinar în oraşul ăsta, ceva atât de unic încât noi am căzut pe locul doi.

— Ce nesimţiţi! Nu-ţi pică în fiecare zi oaspeţi din altă galaxie, cum suntem noi. Ce putea fi atât de extraordinar?

— Sunt ocupați cu întâmpinarea unui om providențial, care, spun ei, îi va mântui. În oraş a sosit un bărbat remarcabil, bun, inteligent, generos, peste măsură de înțelept.

— Ce legătură are asta cu noi?!

— Nu ştiu. E greu de găsit o explicație. Cred că e ceva din subconştientul lor colectiv. Poate îl aşteptau de două mii de ani şi ieri a ajuns în oraşul lor. Din cauza asta, aterizarea noastră nu mai reprezintă nimic.

— Ca să fie un om atât de important, trebuie să fi venit tot cu vreo aerodină, ceva. Nu putea să vină din pustiu, cu bâta în mână şi cu desaga pe umăr.

— O fi tâmpitul de Desmo. Ăsta ajunge întotdeauna unde nu trebuie.

— Imposibil. Nu am depistat nicio altă navă. Dacă ar fi fost, Desmo ar fi coborât, ca şi noi, cu o echipă de cercetători. Ăsta e singur şi nu e Desmo.

— Cum se numeşte omul lor providențial?

— Nu are niciun nume. Locuitorii spun că nici n-are nevoie să se numească în vreun fel.

— Ce poate fi aşa minunat la o persoană necunoscută, astfel încât un oraş întreg să nu bage în seamă coborârea unei nave cosmice din înaltul cerului?

— Face minuni. A vindecat bolnavi, s-a coborât la mintea săracilor. Stă pe marginea fântânii arteziene din centru şi vorbeşte despre modul cum va trebui luptat împotriva ipocriziei şi jocurilor politice murdare.

— Cred că ai băut, spuse colonelul. Dacă n-ai băut, înseamnă că lucrurile sunt mai complicate decât credem noi, iar eu nu le înțeleg.

— Nu ştiu, spuse cercetaşul. Dacă dumneavoastră nu înțelegeți abstractul, eu, nici atât. Tot ce e complicat, mă oboseşte; sunt un simplu militar. Am amețeli. Trebuie să mă aşez undeva.

Simțind că îşi pierde echilibrul, se sprijini cu spatele de vehiculul de marfă, abia trăgându-şi răsuflarea.

— Nu ne-au văzut când am survolat aşezarea?

— Ba da.

— S-or fi speriat.

— Deloc. Priviţi! Locuitorii sunt mai negricioşi, au urechile mai mari, mai ascuţite, ochi mari, ieşiţi din orbite, sunt mai scunzi, dar, în general, seamănă cu noi.

Îi întinse binoclul şi îi arătă cu mâna de-a lungul unei străzi periferice, care, după ce ieşea dintre ultimele case de la periferie, urca dealul nisipos şi o lua spre sud.

— Binoclul ăsta e în infraroşu, spuse Urmanov. Nu se vede nimic. Din cauză că sunt mai mulţi sori, aici e tot timpul ziuă.

— Rotiţi chestia aia spre dreapta, spuse cercetaşul.

Pentru că nu se descurca, îi arătă cum se face, iar comandantului navei i se relevă un oraş mare, frumos şi liniştit, construit între dunele de nisip ale pustiului, peste care se aşternuse o pace adâncă.

— Nu am pretenţia să fim primiţi cu steaguri fluturânde, cu discursuri demagogice sau cu fanfara, dar ei nici nu se sinchisesc să vină până aici. Se plimbă de parcă nici n-ar fi auzit de întâlnirile de gradul III între civilizaţii. O dată la o mie de ani ajunge o expediţie extraterestră în ţinutul lor provincial, iar ei se fâţâie de parcă nici n-au auzit de străvechea civilizaţie pământeană.

— Nici n-au auzit. Acum merg cu toţii spre centru, să-l întâmpine pe omul acela al lor.

— Sunt profund dezamăgit, spuse colonelul. Voi ce ziceţi? Să mergem în oraş sau să ne urcăm în navă şi să plecăm?

— Ar fi bine să mai rămânem, spuse locotenentul. Vizităm oraşul, filmăm, culegem date, luăm probe de aer şi sol, suveniruri specifice zonei şi plecăm? Văd că de menţinerea păcii are cine se ocupa.

— De ce nu au venit toţi cercetaşii? Misiunea voastră s-a terminat?

— Ceilalţi au fost curioşi să vadă omul ăsta providenţial, atât de lăudat, spuse cercetaşul.

— De ce o fi ăsta aşa grozav, încât să eclipseze vizita epocală a unei nave cosmice? Vine din cer?

— Nu ştie nimeni. Spune ceva despre asta, despre un tată ceresc, despre zbor, dar e cam confuz în exprimare.

— Poate că umanoidul acela aşteptat de ei le va aduce mai multă linişte şi pace decât o companie expediționară a forțelor de menținere a păcii, spuse locotenentul.

— Le aduce pe dracu'! se enervă Urmanov.

— Poate vor să ne dea de înțeles că nu suntem doriți aici, spuse un sergent. Nimeni nu vine să-ți dea.

— Ce am putea noi să le dăm?! întrebă un al doilea sergent.

— Sfaturi.

— De sfaturi ne-am săturat cu toții, spuse colonelul. Să vedem ce le oferă individul ăla providențial, de îl aşteaptă cu atâta nerăbdare.

— Am înțeles că locuitorii acestui oraş sunt cam ocoliți de credință, iar ăsta, cu apucăturile lui mesianice, vrea să se sacrifice pentru ei şi să le redea sufletele pierdute şi dorința de a se înălța la cer, spuse cercetaşul.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, să luăm nava şi să coborâm la marginea altui oraş, spuse un sergent.

— Asta e singura aşezare urbană mai răsărită de pe planetă, spuse colonelul. În rest, nu există decât oraşe mai mici, nesemnificative, şi minuscule aşezări temporare de nomazi, care se mişcă încolo şi încoace cu turmele lor de animale stranii, între aşezările urbane sau zonele mai înverzite dintre munți.

— Mergem pe următoarea planetă din grafic. Poate fi o lume mai bună, mai prietenoasă şi mai respectuoasă.

— Mergem în oraş! hotărî Urmanov. Vreau să am o discuție dură cu primarul şi să-i dau, în semn de bun rămas, un picior în fund.

Cercetaşul le arătă pe unde s-o ia, pe străduțele pustii, astfel încât să ajungă chiar pe platoul din fața primăriei.

Așezat pe scară, în fața clădirii, îi aștepta o persoană la fel de negricioasă și exoftalmică, cu urechi ascuțite și înălțime mică, așa cum era toată populația, dar mai gras.

— Presupun că tu ești primarul, spuse colonelul în aparatul de tradus.

— Presupui bine.

— Vrem să facem câteva analize ale solului, apei și aerului, câteva filmări și plecăm.

— Știu ce vreți să faceți.

— Au mai fost pe aici expediții cum este asta a noastră?

— De când trăiesc eu, nu.

— Atunci, cum poți ști?!

— După cum scrie în cărți, voi, pământenii, ați mai fost pe aici. Dacă vreți, pot trimite pe cineva să vă conducă la bibliotecă.

— Nu vrem.

— Chiar dacă n-ați fi fost pe aici și chiar dacă n-ar fi fost nici alții ca voi, vă înscrieți în limitele normale ale imaginației. Putem deduce foarte ușor ce aveți de gând să faceți.

— Zău?! Ce vrem să facem !?

— Vreți să interogați locuitorii orașului în legătură cu omul providențial.

— Chiar așa. Ești telepat?

— Nu știu ce e aia.

— Ghicești gândurile?

— Nu. E doar o intuiție logică.

— Ca să aveți intuiții logice, trebuie să aveți un coeficient de inteligență foarte ridicat.

— Nu ne-am pus problema.

— Cum arată acest străin?

— Greu de spus.

— De ce?

— Oamenii au păreri împărțite. Eu le împart. Când nu sunt eu, să le împart părerile, și le împart singuri.

— Râzi de mine sau e traducerea proastă?

— Ia-o cum vrei, dar vezi că nu ți-am dat voie să filmezi!

La un semn al colonelului, operatorul opri camera de luat vederi așezată pe vehiculul de mărfuri și, mai calm, primarul îi spuse că străinul era, după părerea lui, un tip chipeș, blând și cumsecade, cu o inteligență rară și nemăsurată. Ochii lui aveau culoarea sorilor din jurul planetei, a nisipului, munților și puținelor petice de pământ înverzit, dar cum arăta nu avea nicio importanță.

— Ba are foarte mare importanță, se enervă Urmanov. Dacă nu-l descrii tu, am să iau mărturii de la alții. Din ce mi-ai spus, poate să arate oricum.

— De ce nu mergi direct la el? Poți să-i iei și un interviu, personal. Poți să-l și filmezi.

— Pot să văd și eu vreun caz de vindecare miraculoasă?

— Sigur: fiul meu. L-a scăpat de o infecție urâtă, instalată la un picior.

— Asta puteam să fac și eu, nu orice șarlatan fără însușiri. Avem antibiotice cu spectru foarte larg, valabile pentru lichidul sistemului circulator al oricărei specii.

— Ești supărat pe cineva, care ți-a luat, din greșeală, rolul de cuceritor de noi teritorii, care a ajuns aici înaintea ta și te-a făcut să te simți inutil și mic, în fața oamenilor tăi.

— Deloc.

— Atunci ce ai cu o populație care, printr-o credință simplă, ar putea să miște și munții? Du-te în altă parte, cu metodele tale științifice cu tot! De douăzeci de secole așteptăm acest om. Toți ne-am dorit să-l vedem și să-l auzim, dar numai noi, cei de acum, avem șansa asta. El poate face mai mult decât să rezolve niște cazuri medicale extreme. Nu pentru vindecările astea miraculoase îl așteptăm de atâtea secole.

— Eu cred că e o cacealma religioasă ca să-ți aperi bogățiile solului și subsolului, spuse Urmanov. Cred că ai fi în stare de blasfemie, minciună, înșelăciune, furt și chiar crimă pentru a-ți

atinge acest scop. Eşti un pragmatic autentic. Eşti un xenofob de tip special.

— Suntem o rasă limitată.

— Nu cred. Mai degrabă, doriți ca dușmanii voştri să nu afle că sunteți educați.

— În afară de faptul că am înregistrat 23 de cazuri de vindecări ale orbirii totale, 64 de cazuri de infecție, câteva cazuri de lepră, 21 de cazuri de boli pulmonare şi nu mai ştiu câte cazuri de orbire parțială, epilepsie, boli venerice sau cauzate de schizofrenie, eu nu pot vedea nimic. Vrem să fim lăsați în pace. Locuitorii oraşului meu au ceva bun şi decent în ei, iar tu vii să le strici rostul, să-ți baţi joc. Nu ne poți face bine cu forța. Poate, dacă veneați cu câteva zile mai devreme..., rezolvați cazurile astea şi, astfel, omul providențial avea mai mult timp să se concentreze asupra problemei pentru care îl aşteptam.

— Eşti obosit. Crezi că dacă rămâneți săraci cu duhul, veți cuceri spațiul cosmic? După secole de aşteptare, întreaga ta rasă e obosită. Acum, când a venit şi un om providențial, şi trupele mele, să vă izbăvească de păcate, sunteți neliniştiți şi nu ştiți încotro s-o luați. Nu am venit să vă stric orânduielile, ci să vi le împlinesc. Sunt dispus să vă iert ignoranța.

— Tu eşti obosit. După luni întregi de călătorie prin spațiu, în nostalgie şi singurătate, ai impresia că le ştii pe toate. Nouă ne e mai aproape cel ce a umblat şi a făcut foamea prin pustiu, decât voi, cei ce ați bătut spațiul interstelar. Ai face bine să te muți pe o altă planetă, cu îndoielile şi minunile tale ştiințifice cu tot. Trebuie să laşi intactă demnitatea băştinaşilor planetei mele. Tu eşti epuizat. Nu poți înțelege. Nu avem nevoie de iertarea ta. Avem nevoie să intrăm în orânduiala firească în care se găseau strămunii noştri, avem nevoie să zburăm.

— Văd că nu vrei să recunoşti stilul murdar, criminal, al şarlatanului din toate timpurile. Străluceşte ca o vâlvătaie, înconjurându-se de un nimb, răspândind cuvinte şi mângâieri tandre, aruncând în dreapta şi în stânga raze vindecătoare. Trezeşte-te!

Noi suntem lumea reală, extratereştrii reali şi ticăloşi, dar infinit mai puțin nocivi ca lumea de fantasme pe care v-ați construit-o, de douăzeci de secole încoace. Dacă vreți să zburați, acum e momentul; vă punem la dispoziție întreaga tehnologie de construcție a navelor.

Brusc, Albert se ridică de la masă şi se uită împrejur, speriat, apoi se aşează la loc, privindu-l întrebător pe însoțitor.

— Ce e cu noi?! Unde suntem?

— Pe terasa Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua, răspunse Karl într-un târziu, după ce înghiți şi bău dintr-un pahar cu vin.

— De ce suntem singuri?

— Ceilalți au fost ridicați de agenții A.M.A.

— Aha! Şi ce facem aici?

— Tu dormeai, iar eu luam masa şi vizionam un episod din existența ta ca reprezentant al forțelor de menținere a păcii. Cum se întâmplă de obicei, când acțiunea era mai interesantă, te-ai găsit să te trezeşti. Nu-i nimic. Pot extrage episodul din ochiul tău electronic şi, când am puțin timp liber, îl vizionez.

— La ce te uitai?

— La un fragment în care tu, ca Gabriel Urmanov, ajungi cu trupele pe o planetă cu ființe umanoide şi te trezeşti că dai peste un personaj enigmatic, un individ providențial, aşteptat de secole întregi, care îți banalizează misiunea. Eram curios să aflu dacă acesta face parte din populația autohtonă şi e vreun mutant, ceva, sau e proiectat acolo de altă civilizație.

— Ce prostie! Chestia asta cu personaje mesianice, providențiale, cred că vine din memoria mea. N-am fost eu trimis pe Pământ să-l găsesc pe cel ales şi să-l pun şef la partid? Cred că s-au încurcat informațiile celor trei personalități ale mele.

— Cum te simți?

— Mi-au dispărut durerile de cap şi sunt mort de somn.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— Atunci, dacă vrei să mai dormi, poate reuşesc şi eu să termin masa. Captivat de discuţia dintre colonel şi primarul unui oraş, am ajuns abia la felul doi.

Fără să mai spună o vorbă, Albert puse capul pe masă şi adormi pe loc, dar cu faţa întoarsă în partea cealaltă.

Karl se mută cu toate farfuriile la celălalt capăt al mesei şi propti din nou înregistratorul în faţa ochiului electronic al fostului preşedinte interimar al partidului.

După câteva scene sângeroase, în care forţele de apărare a păcii apărau pacea, urmări câteva minute certurile filmate ale lui Hosman cu nevasta, într-un episod dinaintea plecării sale accidentale pe Ioza, apoi aparatul reuşi să se autoregleze şi să revină la prezenţa lui Urmanov pe astrul unde dăduse peste vindecătorul misterios.

Urmat de trupele de menţinere a păcii, primarul şi câteva zeci de gură cască, înconjurând vehiculul de marfă, Gabriel Urmanov ajunsese în centru, în piaţa din faţa unui templu cu o arhitectură indefinită, unde se strânsese aproape jumătate din populaţia oraşului.

— Domnule primar, vă rog să ne salvaţi! strigă un bărbat, ieşind din edificiul înalt şi somptuos. Un nebun a dat buzna peste noi, strigând că aceasta este casa lui şi, de acum încolo, se va numi casă de rugăciune. Auzi colo, să spună că am făcut din casa lui o peşteră de tâlhari! O peşteră de tâlhari a făcut el, răsturnând tarabele negustorilor şi mesele schimbătorilor de bani, dându-ne afară şi apucându-se să vindece orbi şi şchiopi acolo. Vrea să ne strice toate socotelile.

— Ce socoteli?! se miră edilul-şef.

— Dumneavoastră ne-aţi închiriat spaţiile din templu, că tot stătea degeaba clădirea şi se degrada, să facem şi noi un mic comerţ sau cămătărie, iar acum a venit unul cu pretenţia că edificiul e al său sau al tatălui său ceresc, n-am înţeles prea bine. Spune că are hotărâre judecătorească definitivă. Vă rog să-i spuneţi să plece!

— Nu pot.

— De ce, mă rog?! Nu vă ajung banii pe care vi-i dăm?

— Nu e vorba de asta. Acesta este omul providențial. E o chestiune de principiu. Acesta e omul care, prin jertfa lui, ne va spăla de toate păcatele şi vom putea să zburăm din nou, cum făceau strămunii noştri.

— Nu ştiu ca strămunii noştri să fi zburat vreodată, spuse negustorul. Ştiu că alte civilizații au ajuns până la noi.

— Eşti orb. Dacă nici măcar proştilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat.

— Nu sunt orb deloc. Văd că începeți s-o luați pe urma celui care spune poveşti în templu şi afirmă că, dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba noastră, ci a urmaşilor strămunilor noştri!

— Adică a voastră, râse Urmanov.

— Chiar aşa, spuse negustorul. Noi suntem urmaşii strămunilor noştri. Trecutul face parte doar din viitorul unora; aceia care ştiu din ce să şi-l croiască.

— N-ai reținut bine, spuse primarul. Trebuie să fie ceva legat de urmaşii urmaşilor noştri, adică de viitorime.

— Se poate. La câte a spus acolo, e loc de multe interpretări, dar dacă ziceți că prezența lui e o chestiune de principiu, putem să atacăm cu recurs hotărârea judecătorească.

— Justiția e oarbă şi are picioare scurte, spuse un alt negustor. Justiția e o minciună. În ziua de azi, nimic nu mai e bătut în cuie. Avem un contract de închiriere.

— Dacă ar fi arestat, am scăpa de prezența lui supărătoare, interveni un altul.

— Mandatul de arestare trebuie emis de un judecător.

— Îl arestează şi, după un timp, se întoarce înapoi. Cei care l-au aşteptat douăzeci de secole, îl pot aştepta şi 30 de zile.

— Poate fi arestat de mai multe ori.

— Poate fi arestat de câte ori vrei, numai că mandatele de arestare se emit „doar de judecător". Judecătorii au închis Judecătoria şi au venit aici cu toții. S-au aşezat şi ascultă tâmpeniile mesianicului.

— Dacă templul a fost retrocedat celui atât de mult timp aşteptat, înseamnă că e al lui, spuse primarul. Să se mai îmbogăţească şi alţii.

— Parcă spuneai că e o chestiune de principiu, de izbăvire a rasei, nu de faptul că ar deschide ăsta o şcoală de literatură în templu.

— Lasă, că v-aţi umflat de bani. Sunteţi tot mai sferici şi tot mai chei.

— Sfericitatea şi calviţia sunt consecinţe fireşti ale evoluţiei ontogenetice a populaţiei noastre. Nu are nimic a face cu negustoria. Câştigăm, plătim impozite; nu câştigăm, dăm faliment.

— Pentru voi câştigaţi.

— Nu pentru noi. Pentru generaţiile viitoare sau pentru popor. Noi pentru popor vrem să ne îmbogăţim; pentru el ne sacrificăm liniştea şi timpul liber. Plătim impozite înrobitoare.

— E plăcerea voastră. Şi dacă aş vrea, tot nu v-aş putea ajuta. Legile noastre sunt neterminabile.

— Neterminate.

— Nu. Sunt neterminabile. Orice variantă a unei legi nu e nici măcar mulţumitoare; perfectă, nici atât.

— Vrea să transforme templul într-un loc de rugăciune, pentru toată lumea, unde să ne mai întâlnim şi noi, la câte o bârfă, nu să ne rugăm pe la colţuri, spuse un bărbat.

— Dar aceasta nu foloseşte la nimic, spuse negustorul. S-a apucat să vorbească în pilde, dă cu tifla la toată lumea, iar populaţia stă cu gura căscată la el şi îi ascultă elucubraţiile. Cu vorbe meşteşugite, a pus la punct şi dăscălimea, care se credea tare deşteaptă. Când am ieşit, spunea ceva despre dreptate, credinţă, sacrificiu, iar pe noi, negustorii, ne-a scos din edificiu fără milă. Ce facem?

— Să ne rugăm! spuse primarul.

— Din rugăciuni nu câştigă nimeni absolut nimic.

— Ba da. Hrană sufletească. De acum încolo, în loc să ne ducem la cumpărături, ne vom duce la biserică.

— Dacă n-ai bani, nu te poți duce nici la cumpărături, nici la biserică.

— La biserică te poți duce fără bani.

— Pe dracu'! se enervă negustorul. Nu dă odată bogăția peste mine, că mă las de negustorie, mă îmbrac frumos şi mă duc la templu în fiecare dimineață. Trei ore înşir la rugăciuni. Credința e bună, dar să ai bani s-o întreții.

— Nimic nu este absolut, spuse primarul. Confunzi credința cu religia. Din orice se poate câştiga ceva, iar religia, se ştie, e foarte bănoasă.

— Dar, religia asta sau cum îi spuneți dumneavoastră e abia la început. Până vă organizați, până scrieți un program, o dogmă, o doctrină, ceva, trece timp.

— Are dreptate, spuse colonelul. Cred că pierdem timpul.

Ordonă trupelor să facă drum prin mulțimea adunată afară şi păşi spre uşa principală a templului.

— Îndrăzniți! auzi o voce.

— Sigur că îndrăznesc, râse Urmanov. Ce te face să crezi că n-aş putea îndrăzni?

— Nu ştiu. Nu v-am întrebat dacă îndrăzniți; v-am spus să îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

— Cred că, mai degrabă, ai amețit-o, spuse colonelul.

— Îndrăzniți să nu vă opuneți, vă zic vouă! S-au mai opus şi alții. Violența creează violență. Nonviolența creează credință, spuse propovăduitorul.

— Cred că am să mă opun puțin, cu voia dumneavoastră. Am să mă opun eroismului de a nu face nicio brânză. Suntem militari şi avem nevoie de obiectul muncii, care este violența. Nu avem nevoie de arma adevărului. Arma noastră adevărată e adevărul însuşi.

— Adevărul nu trebuie căutat aici, spuse omul providențial. Planeta asta a ajuns în iarna existenței sale politice. Toată lumea se gândeşte la această mică zeitate, care este kilocaloria.

— Dacă spui că o planetă ca asta, luminată tot timpul, are probleme cu kilocaloria, înseamnă că nu ai fost niciodată pe Pământ, unde penuria de energie atinge pragul critic.

— Nu știu cum e la voi, dar aici, ca urmare a scăderii economice, capitalul electoral s-a dus pe apa sâmbetei, zi de zi, tot mai mult, iar cetățenii au început să gândească sacadat, în timp ce sparg în dinți semințe de fructe de agaru și aruncă cojile pe jos. Simbol al suprarealismului semnificant, acest oraș a devenit, din cauza unei atât de mari lipse de civilizație, tot mai absurd; străzile sunt udate după ploaie, gardurile din jurul clădirilor sunt făcute din resturi vegetale, se dau aprobări de construcție a vilelor pe platforme de gunoi sau chiar în mijlocul drumului. Bătrâni sau tineri, locuitorii își scuipă ura și bacteriile salivare pe geam, în capul altora, pe bulevardele largi trece vântul pustiului, dintr-o parte în alta, ca prin niște tuburi de orgă. Legile sunt proaste, clădirile sunt neterminate, hoții sunt protejați de șefii lor, să nu se spetească muncind...

— În orice societate e așa, spuse colonelul. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Dacă hoții n-ar fi protejați, de la cine ar mai fura oamenii cinstiți. Hoții au banii. Pe Pământ, s-a dat chiar și o lege a corupției generalizate.

— Am presupus eu că nu e ceva în regulă cu tine. Unde ai mai pomenit ca țăranii să vină în oraș pentru a cumpăra alimente sau alte lucruri necesare traiului, să vândă vreun animal slab sau vreun vecin?

— Nu știu. Eu văd că aduc o notă de prospețime, că înfrumusețează locul. Îmbrăcați în frumoase costume populare, vin și ei la oraș să-și mai tragă sufletul îmbâcsit de praful câmpiei deșertice sau să se reculeagă lângă statuile strămoșilor. Lângă primărie, în stânga, în spatele unui teatru, se găsește o rotondă formată din soclurile notabilităților trecutului, dar nu e, propriu-zis, o rotondă pentru că personalitățile nu sunt așezate în cerc, ci total aiurea. Ce să semnifice asta?

— Or fi fost așezați așa cum au trăit: unul mai încoace, altul mai încolo, spuse propovăduitorul.

— De ce zici că, în afară de animale, țăranii își vând și vecinii?

— De neam prost ce sunt. Vor și ei să aibă un aparat de opresiune puternic, care să-i apere de hoți, dar acesta nu e decât o copie din cărți, cu agenți slab pregătiți. Din cauza asta, când vreun țăran are necaz pe un altul, inventează ceva la adresa lui și îl reclamă forțelor opresoare. Acestea sunt bucuroase că au ce lucra, să-și scoată salariul și, în felul ăsta, orășenii sunt protejați; nu mai sunt nevoiți să se pârască între ei. Cu ajutorul țăranilor arestați, forțele aparatului opresor încearcă, gratie cu gratie, să construiască o viață mai bună.

— Dacă promiți cetățenilor o viață mai bună, înseamnă că, implicit, recunoști faptul că aceștia n-au dus niciodată o viață mai bună. De ce aparat opresor? De ce nu protector? întrebă Urmanov.

— Am văzut că are mai mult un caracter de proximitate.

— Adică de prevenție.

— Cam așa ceva, spuse propovăduitorul. În orice caz, opresoare, de proximitate, de protecție sau ce-o fi, poliția asta se rezumă doar la a da sfaturi. Pentru a nu deveni victimele tâlhăriilor, ea recomandă cetățenilor să nu poarte bijuterii la vedere, ci să-și procure pulovere pe gât, chiar dacă sunt 45 de grade Celsius. Pentru a nu etala inelele, le recomandă să-și pună mănuși, iar dacă nu se găsesc în magazine, pentru că avem de-a face cu un oraș tropical, spun că merg și mănușile chirurgicale. Dacă locuitorilor le e prea cald, le indică să ascundă bijuteriile în borsete, genți, serviete, pungi de plastic sau ciorapi și să nu țină în păr agrafele din metale prețioase sau pe chelie tichii cu mărgăritare. Le recomandă să evite locurile ferite și umbroase, deoarece hoții sunt și ei oameni și nu văd prin colțuri întunecoase. Le recomandă să evite locurile puțin aglomerate, deoarece hoții sunt învățați să fure la înghesuială sau la cozi; n-o să se apuce cineva să le strice reflexele condiționate, exersate cu sudoarea frunții. Le recomandă cetățenilor, când pleacă de acasă, să verifice de mai multe ori dacă sunt urmăriți, cu speci-

ficarea că, dacă sunt orgolioşi şi nu îi urmăreşte nici măcar un hoţ, să mai încerce. Le recomandă să strângă geanta sau borseta la piept, celelalte mâini ajungându-le să ducă plasa cu zarzavaturi sau copilul de mână. Recomandă cetăţeanului să strige după ajutor, dar mai tare, indicând hoţii care se indică între ei sau chiar pe respectivul. Şi hoţii s-au învăţat să strige după ajutor. Dacă cineva este atacat, pasivitatea nu este o atitudine recomandabilă. Se recomandă flotări, răsuciri, aplecări şi rotiri de braţe, pentru menţinerea unei bune condiţii fizice. Atunci când agresorul vrea să treacă strada pe cineva, trebuie ca respectivul să se împotrivească din toate puterile; nu trebuie să fie jefuit pe trecerea de pietoni. Pentru ca agresorul să nu considere cetăţeanul o victimă sigură sau, în limbajul lui, să-l ia de fraier, mai ales când agresorul e format din 3 zdrahoni de doi metri pe doi, cetăţeanul trebuie să strige din toate puterile; poate exersa acasă, cu odraslele. Nu este nicio ruşine să strigi după ajutor, în asemenea împrejurări. În cazul unui atac, se recomandă o reacţie promptă şi cu forţă; oricât ar fi de ocupat, hoţul a învăţat de la poliţişti arta resuscitării. Se recomandă încercarea atragerii atenţiei celor din jur, ţipând, vorbind tare sau lovindu-l pe agresor, că el e agresorul. Dacă sunt atacate, persoanele pot folosi orice obiect avut la îndemână: sacoşă, pantof, spray. Cerşind şi furând în oraşe mai civilizate decât acesta, răufăcătorilor le repugnă mahalagismele şi fug. De mirosul spray-urilor autohtone fug îngroziţi. Dacă un agresor doreşte să lovească o persoană, el o va face indiferent dacă aceasta opune sau nu rezistenţă, aşa că: ce rost mai are? Ce trebuie să faceţi pentru a uşura munca forţelor opresoare? Ori de câte ori cineva e victima unui atac, să le contacteze cât mai repede. Dacă i s-a furat chiar telefonul mobil, să roage pe hoţ să facă acest lucru; hoţii ţinuturilor civilizate sunt civilizaţi. Refuzând să depuneţi reclamaţie, deoarece nu a văzut bine hoţul, cetăţeanul ajută infractorul să comită şi alte infracţiuni. Dacă depune reclamaţie, e felicitat pentru spirit civic; ajută hoţul să se

recalifice, să-i dea foc la casă, contribuind astfel la dezvoltarea sectorului construcțiilor. Liniștea și siguranța de care avem nevoie le putem asigura doar împreună. Polițistul aparatului opresor urmărește cu atenție ca toți cei vizați să facă tot ce li s-a recomandat. Dacă cetățeanul e încăpățânat și nu se conformează, cu prima ocazie este amendat.

— Asta e bășcălie la adresa organelor de ordine, spuse colonelul.

— Așa am auzit, așa ți-am spus. Ei iau în serios lucrurile astea.

— Acum, depinde de nivelul de seriozitate al locului. Până la urmă, orice orășean are la bază un țăran. Țăranii vin în oraș la cumpărături și se califică la locul de muncă, uitând să se mai întoarcă acasă. Această uitare îi ține câteva zeci de ani și, uneori, toată viața. Niște neserioși.

— La oraș învață să muncească organizat, spuse propovăduitorul.

— Da, dar când văd că unii dintre ei pot să muncească organizat și să câștige ușor, țăranilor de la țară li se face lehamite de muncă. Agricultura suferă, suferă și industria.

— Nu cred că au nevoie de sfaturile tale.

— Nici de ale tale, spuse Urmanov.

— Orașul poate merge și singur mai departe.

— Da, dar cineva trebuie, din când în când, s-o ia înainte.

— Am dedus că, înainte de venirea noastră, sărbătoreau ceva, spuse colonelul.

— Da. Sărbătoresc „Zilele orașului". Deși acestea nu sunt decât un pretext pentru a vedea ce mai fac orășenii și de ce, m-am înscris și eu, cu pildele mele, în programul de manifestări culturale. Zilele urbei sunt numărate.

— Cum adică? I-ai pus pe ăștia din templu să le numere și le-ai făcut program anticipativ?

— Nu, nu m-am încurcat în speculații, spuse propovăduitorul. Am vrut să afirm că sunt fix șapte zile ale orașului, conform programului de activități; deci, sunt numărate și oricine sau oricum le-ar număra, ies tot șapte.

— Nici eu n-am vrut să mă lansez în speculații, spuse colonelul. Am vrut să sugerez faptul că nu poți număra nicio zi în condițiile în care e tot timpul ziuă. Planeta asta are mai mulți sori, astfel încât e luminată toată ziua.

— Trebuie să existe un sistem convențional de măsurare a timpului, spuse cel mult aşteptat.

— Dacă aşteaptă de douăzeci de secole venirea ta, cum spune primarul, înseamnă că au secole. Dacă au organizat „Zilele oraşului", iar acestea sunt în număr de şapte, cum spui tu, înseamnă că au zile.

— Vezi? Aparatele voastre ce spun?

— Aparatele noastre spun că măsoară timpul ca pământenii, ceea ce înseamnă că au mai luat legătura cu noi, dar secundele, orele, zilele, anii şi secolele sunt mai scurte ca pe Pământ, spuse Urmanov.

— Atunci, care e necazul?

— La noi, expresia „zilele îți sunt numărate" exprimă un iminent sfârşit. După cum te-ai exprimat, credeam că prezici vreun cataclism sau chiar sfârşitul lumii.

— Prezic şi un cataclism, dar nu va fi un cataclism natural, spuse cel ales. Va fi un pogrom; vor muri mulți băştinaşi. Nu va fi sfârşitul lumii atâta timp cât nu s-a terminat nici facerea lumii sau, mă rog, facerea fiecărei lumi în parte. Va fi doar sfârşitul unei lumi.

— Care ar putea fi aceea?

— Oraşul ăsta.

— Zău?! se miră colonelul. Cine ar putea fi dobitocul care să producă un omor în masă într-o aglomerare urbană ca asta?

— Poate tu, poate altul.

— În privința mea, e exclus. Eu sunt venit cu trupe de menținere a păcii.

— Am văzut, spuse propovăduitorul. Unii mențin pacea cu arma în mână.

— Nu am nimic cu locuitorii oraşului, mai ales acum, când sunt în sărbătoare.

— Poate ai ceva cu mine.

— N-aş putea spune că-mi eşti simpatic, dar nu am nimic cu tine, mai ales acum, la acest binecuvântat ceas, când sunt cu toţii atât de bine dispuşi, spuse Urmanov. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. Populaţia are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populaţia pe care o merită, dar cu toţii trebuie să ştie acest lucru. Nu-l pot afla decât la ceas de bucurie bine disimulată, acţiuni enologice, de ecografie şi folclor negru.

— Etnografie.

— Poftim?

— Ai spus ecografie. Presupun că ai vrut să spui; etnografie, spuse cel ales.

— E posibil. Să mă scuzi! Oricum, mă gândeam la ceva mai profund, mai introspectiv. La ceas de veselie, cine nu e cu noi e cam aşa. Bucuroşi că vor putea să stea o clipă, chiar şi proletarii mejdinei mai uită să urmărească repartitoarele de căldură, picătura de apă sau drămuirea surâsului. Îmbrăcaţi în hainele cele bune, de firmă, cu găuri şi petice, acum copiii sunt instruiţi că, dacă nu sunt cuminţi, sucesc gâtul animalelor de casă, aruncă guma de mestecat pe jos, ascultă muzică rău famată, se descalţă în faţa primăriei sau dau cu pietre după handicapaţi, îi fac părinţii lor directori, la firmele lor, cu care se găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declaraţii de avere. Profesorii uită că au rămas în urmă cu lecturile şi se pregătesc să înfrunte încă un an şcolar de greve; de veacuri, aşteaptă să treacă vremea, să vină şi vremea lor. Între timp, cei care au avut puterea să înţeleagă ceva au înţeles demult tot ce era de înţeles; cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înţeleagă ceva, nefiindu-le de niciun folos. Omul la distracţie se cunoaşte, când cedează cine-i mai deştept: scaunul. În rest: oale şi ulcele, spiciuri, dansuri, tromboane, tobe, băutură, stadioane.

— Ăştia nu sunt oameni, spuse propovăduitorul.

— Sunt cam negricioşi, dar seamănă mult cu noi. Tu ce eşti? întrebă colonelul.

— Sunt fiul unui tată ceresc.

— Venind din cer şi fiind fiii câte unui tată, mai bun sau mai rău, cu toții suntem fiii vreunui tată ceresc. De unde vii?

— Vin de oriunde vrei, spuse cel ales.

— Bine. Lasă! Dacă nu vrei, nu spui.

— Nu e deloc amuzant. E trist. Aş fi vrut să nu fiu nevoit să vin aici, unde până şi sărăcia e contorizată, iar luxul nu e compensat decât prin mizerie morală. Abia acum, în ceas de sărbătoare, vedem că locuitorii oraşului supraviețuiesc în orice condiții: unii supraviețuiesc în condiții de lux, alții în lipsa totală a acestuia.

— E mult rău pe această lume, spuse Urmanov. Politica se face prin jocul la două capete; la un capăt, bătrânii, iar tinerii la celălalt capăt. În timp ce un capăt doarme, celălalt se gândeşte la asta. În timp ce un capăt fură, celălalt numără banii. În timp ce un capăt se odihneşte, altul pune de-o hărțuială sexuală. În timp ce un capăt comandă munca, celălalt face o analiză obiectivă. În timp ce unul comandă convingerea de la individ la individ, celălalt comandă convingerea organismelor internaționale. În timp ce la un cap se comandă cine merge în străinătate pe banii contribuabilului, altul comandă brambureala de pe culoarele instituțiilor. Într-un singur punct, liderii se găsesc în consens; sunt de acord ca toți conducătorii să se afle în vârful ierarhiei politice.

— Şi te-ai gândit să-i împaci tu? întrebă cel ales.

— N-am venit să împac pe nimeni. Am venit să-i mântuiesc şi să le redau setea de zbor. Dacă este nevoie, mă şi sacrific pentru asta.

— Cred că va fi nevoie.

— Cum adică? De unde ştii? Tu eşti un fals prooroc, spuse colonelul.

— Fals sau adevărat, cred ar fi bine să-i iei pe aceia pe care i-ai convins că tu eşti cel care le va obține iertarea pentru toate păcatele şi s-o ştergi.

— Vrei să mă omori? întrebă propovăduitorul.
— Numai dacă va fi nevoie.
— Am ştiut eu. Cred că va fi nevoie.
— De ce spui asta?! se miră Urmanov.
— Pentru că nu vreau să mă mişc.
— Facă-se voia ta!
— E neconstituțional ce vrei să faci, spuse cel ales.
— Ia mai lasă-mă în pace cu Constituția! Constituția e cum şi-o face fiecare. Fiecare şi-o face după cum i-e felul, astfel încât să-i satisfacă interesele de moment. S-a dovedit faptul că o Constituție nu este legea de bază a unei planete, ci este dată sau modificată după cum o cer interesele de moment ale uneia sau alteia dintre conduceri. Din timpuri imemoriale şi până azi, n-am făcut decât să ne întărim convingerea că orice Constituție am avea, trebuie s-o respecte doar cei care nu sunt la putere. La modul de gândire pământean, prin care se consideră că e constituțional ca, dacă ai pâinea şi cuțitul, să faci ce vrei şi să respecți doar legile care îți convin, astrul nostru este democratic. În realitate, nu e democrație atunci când Puterea îşi pavează o Curte Constituțională doar cu oamenii ei. E şi normal ca aceştia să spună că tot ce fac stăpânii lor e constituțional. O Constituție poate fi oricât de bună sau oricât de rea; acest lucru e neinteresant. Interesant e ca această lege să concorde cu interesele conducerii de moment. Când a fost votată ultima lege fundamentală a planetoidului Pământ, presa ne-a bătut la cap că avem nevoie de o nouă Constituție; presa guvernării din acel moment. Asta, deoarece, spuneau ei, cea dinainte era una a tranziției, a nevoii unei ordini noi, dar noua Constituție, aceea pe care trebuia s-o votăm noi, trebuia să fie, în plus, una a durabilității, a stabilității, a valabilității pe termen lung şi foarte lung. Era şi normal ca specialiştii în drept constituțional să vorbească despre durabilitate, deoarece credeau ca rămânerea lor la putere să fie durabilă, stabilă şi pe termen foarte lung. Stabilitatea la putere creează obişnuință şi

speranță într-o conducere cât mai lungă. Am văzut cu toții, Constituția dinainte, ca și cea propusă votării, a fost una a tranziției către polarizarea societății în foarte săraci și foarte bogați. Nevoia de ordine nouă continuă și azi, spre durabilitatea noii ordini a mafiei instituționalizate și nevoilor ei. Noua Constituție nu a făcut altceva decât să ne promită durabilitate, stabilitate și valabilitate, pe termen lung și foarte lung, adică până la Sfântul Așteaptă al integrării noastre în Uniunea Intergalactică II. Până atunci, durabilă, stabilă și valabilă nu va fi decât o stare anormală de lucruri, acea ordine nouă promovată de Constituția supusă votului universal. Pentru asta, ni s-au înșirat niște principii considerate universal valabile. Ni s-a spus că vom vota pluralismul politic, într-un moment în care ne-am apropiat foarte mult de partidul-planetoid și ne așteptam la măsuri represive contra celor care nu voiau această stare de lucruri. Ni s-a spus să votăm separația și echilibrul puterilor în stat, în momentul în care imixtiunea politicii clientelare s-a generalizat la nivelul tuturor puterilor astrului. Ce liberă inițiativă să ai când fiscalitatea, birocrația, sistemul inchizițional de control, privatizarea de fațadă și concurența neloială nu-ți permit acest lucru? Ce proprietate privată să mai garanteze noua Constituție când proprietatea, în majoritatea ei, a fost vândută îmbogățiților post-electorali sau acaparată prin mijloace mafiote, de sus în jos, până la un anumit nivel, de foști activiști de partid, de foștii ofițeri ai forțelor de menținere a ordinii, ofițeri A.P.A., A.M.A. și odraslele lor?! Consacrarea rolului patronatelor în societatea pământeană se referă la patronii de carton și baronii locali, care exact de asta mai au nevoie pentru a duce planetoidul la ruină, de consacrare. Cei care ar fi putut fi patroni adevărați, oamenii cu bani, au dat de mlaștina legislativă și s-au dezumflat, iar cei care ar fi putut avea inteligența necesară pentru o afacere reală, în interior, n-au avut banii parveniților, inginerilor financiari sau ai veșnic reeșalonaților. Să vedem, cine o să mai lucreze la consacrarea rolului patro-

natelor de circumstanță?! Specializarea Camerelor legislative și menținerea egalității în atribuții sunt formulări ce intră în domeniul contradicțiilor în termeni. Ori e „specializare", ori e „egalitate". Și așa fiind, prea mare încredere în Parlament oamenii nu mai au; văzând de ce sunt în stare aleșii lor în a introduce legi interpretabile și a-și urmări doar interesele personale, s-au cam scârbit. Chiar și așa, interpretabile, legile s-au aplicat, fiind împănate cu tot felul de hotărâri și ordonanțe guvernamentale. Chiar Constituția de dinainte a fost călcată în picioare, de nenumărate ori, în funcție de interesele personale ale unei pături de îmbogățiți peste noapte. Conducătorii îmbogățiți s-au mai schimbat, dar avantajele obținute le-au rămas. Eliminarea procesului medierii și întrunirea în ședință comună a celor două Camere pentru rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii e tot o formulare ambiguă și nefericită, care conține o contradicție în termeni. Dacă se vorbește de „rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii", ce „eliminare" a procesului medierii mai e aia?! Dacă ar fi real și s-ar mai îngrădi autoritatea președintelui, în favoarea Parlamentului, nu e nimeni nebun să creadă că acest lucru poate fi pus în practică, în condițiile medievale în care trăim, spuse colonelul.

— Ce sunt „condițiile medievale"? întrebă cel ales.

— În trecut a existat o perioadă de timp, în istoria Pământului, când conducerea societății era autoritară și discreționară. Dacă avea putere, făcea fiecare ce voia. Acum e la fel; doar condițiile tehnico-științifice s-au schimbat.

— Interesant. Spune mai departe! Nici eu n-aș fi putut vorbi așa frumos despre Constituție.

— Ce vrei să știi? întrebă colonelul.

— Spune-mi, de exemplu, ceva despre restrângerea imunității parlamentare!

— La noi, diminuarea imunității parlamentarilor este o formulare ambiguă. Cum adică să se „restrângă", atunci când nici „ridicarea imunității" nu are vreun sens?! Cu imunitatea „res-

trânsă" sau „ridicată", parlamentarii se comportă discreționar în teritoriu și își văd de afacerile lor, peste capetele aleșilor locali, împreună cu aceștia, pe linie de partid, și în contradicție cu funcția de aleși ai poporului. În condițiile unui preconizat partid-planetoid, tot mai acaparator, limitarea regimului ordonanțelor de urgență ale guvernului e și ea tot o formulare prea vagă, ca și restrângerea imunității parlamentare. Nu sunt interzise ordonanțele, ci li se limitează regimul, conform noii Constituții. Odată votate de majoritatea partidului de la putere, cu un regim limitat sau nu, ordonanțele produc efecte. Fiind date pentru a avantaja un grup restrâns de potentați, ordonanțele exagerează unele articole de lege și, de multe ori, contravin legilor. O țesătură densă de ordonanțe, cunoscută doar de cei ce au timp să le citească, produce o birocrație kafkiană, ce gonește investitorii.

— Ce fel de birocrație e asta, birocrația kafkiană? întrebă propovăduitorul.

— O birocrație descrisă de un scriitor: stufoasă, cu un aparat birocratic supradimensionat, care frizează absurdul.

— O birocrație imaginară.

— Nu. E o birocrație reală, spuse Urmanov. Scriitorul n-a făcut altceva decât s-o descrie, să îngroașe puțin liniile principale și să creeze un scenariu.

— Prin definiție, birocrația e stufoasă.

— Nu. Pe Pământ, se consideră că birocrația poate avea și un caracter benefic, dacă e bine controlată, ca și demagogia.

— Interesantă societate, spuse cel ales.

— Foarte interesantă, dar nu ți-ai dori să trăiești în ea. Pe planetoidul de unde venim noi, societatea merge la fel de prost, și cu președinte și fără. Prin ultima Constituție votată, și-a prelungit mandatul până la 5 ani. Nu a fost nevoie să fie corupt de putere; vine corupt gata la putere. Că ar fi 4, că ar fi 5 ani, președinții pământeni de până acum au fost votați doar pe criteriul schimbării cu orice preț și al speranței deșarte. Nu s-a

născut omul providențial, pentru un regim nou, şi nici nu se poate educa unul, pe un astru aflat la răscruce de furtuni solare. Cum să se producă întărirea controlului Parlamentului asupra Guvernului dacă se preconizează ca puterea să fie reluată de acelaşi partid, care se află şi acum la putere?! Câştigând alegerile, partidul de acum, emanație a fostului partid conducător, şi-a întărit şi mai mult poziția şi va deveni exact ce se preconizează: un adevărat partid-planetoid. În acest moment, partidul conducător dictează Guvernului şi Parlamentului. Când va recâştiga alegerile, politica de dictat a partidului de guvernământ şi a Guvernului către Parlament se va exacerba. Care „control" al Parlamentului asupra Guvernului? Şi apoi, ce control poate institui Parlamentul atunci când e bombardat cu ordonanțe de urgență în vacanța parlamentară; noua constituție ne spune că, dacă actul normativ nu e luat în discuție în 30 de zile, „se consideră adoptat". Curat control parlamentar asupra guvernului! Precizarea mai concludentă a drepturilor persoanelor aparținând minorităților e tot o gogoaşă pe care n-o înghite nici populația majoritară, nici vreo minoritate. Minoritățile au aceleaşi drepturi cu populația majoritară şi ceva în plus: dreptul de statut de minoritar, dreptul de a ne fura din buzunare, dreptul de a cumpăra suprafețe de teren la noi şi altele. Deci, nu minoritarii sunt discriminați, ci majoritarii. Pământenii n-au auzit de „discriminarea pozitivă", concept modern şi cunoscut în toate lumile civilizate. Uneori, nici minoritarii nu vor să se bage în cârd cu populația terestră.

— Ce minorități aveți?

— Pe Pământ, avem comunități întregi de extratereştri, iozanii, ființe venite de pe Ioza, o altă planetă locuibilă, spuse colonelul. Se mai găsesc iozanii neadaptați; cu ei nu se poate discuta, fiind invizibili. În condiții subpământene, sub scoarța asteroidului, trăiesc şi muncesc nenumărate grupuri de femei care transpiră.

— Ce sunt femeile?

— Reprezentantele de sex feminin ale populației pământene. Ce, ăştia nu au reprezentantele lor de sex feminin?!

— Nu au, spuse propovăduitorul.

Urmanov privi atent şi, pentru prima dată, observă că nu erau decât exemplare de sex masculin în jurul lor.

— Nu se poate. Unde sunt femeile?

— Nu ştiu ce sunt alea, spuse cel ales.

— Cum nu ştii, se miră colonelul. Primarul are un fiu vindecat de tine. Cu cine îl are?

— Cu nimeni.

— Cu nimeni?! Cum adică? L-a făcut singur?

— Nu l-a făcut el, spuse propovăduitorul.

— Adică are un fiu nefăcut de el, darămite făcut de el cu o femelă?

— Exact.

— L-a înfiat?! întrebă colonelul.

— Nu. E fiul lui.

— Pe aici pică odraslele din cer?

— Exact, spuse cel ales.

Colonelul se uită către locotenent, iar acesta făcu semn unui sergent că nu e ceva în regulă cu aparatul de tradus.

— Traducătorul merge foarte bine, spuse sergentul.

— Vrei să spui că am înțeles bine ce îmi spune omul lor providențial?!

— Da. Se pare că nu au femei.

— Când am văzut că nu sunt reprezentante de sex feminin pe străzi sau aici, în fața templului, am crezut că sunt o rasă inferioară, cum sunt la noi grupurile etnice cu bărbați care țin mai multe neveste încuiate în casă. De aici până la a nu avea deloc, e totuşi o cale. Cum se înmulțesc?

— Nu vor să spună.

— Sunt o grămadă de copii în jur, spuse colonelul.

— Numai de sex masculin, spuse locotenentul.

— Indiferent fiii cui suntem, cu toții suntem fiii aceluiaşi tată ceresc, spuse izbăvitorul.

— Zău?! Foarte ciudat. Tu nu prea semeni cu ei. Eşti mutant?

— Orice e posibil, dar fără importanță.

— E ceva important? întrebă Urmanov.

— Sigur. Cel mai important lucru e menirea mea de a izbăvi de păcate acest popor.

— După părerea mea, poți să-i izbăveşti cât vrei. M-a şocat puțin faptul că, în timp ce îți vorbeam de minoritățile Pământului şi de reflectarea doleanțelor lor în Constituție, aflu că populația acestei planete nu are nici măcar o minoritate sexuală.

— Planetoidul tău are o minoritate sexuală?! se miră izbăvitorul.

— E mai complicat de explicat. Femeile sunt, într-un anumit fel, minoritate sexuală, dar nu peste tot. În unele locuri sunt egale cu bărbații, participând în mod egal la perpetuarea speciei umane. „Egalitatea de şanse între femei şi bărbați" ar fi bine să fie precedată de egalitatea de şanse dintre bărbați şi egalitatea de şanse dintre femei. Diferența dintre două femei nu este egală cu diferența dintre doi bărbați. Discriminarea pozitivă, ca un concept modern, duce la evidențierea diferenței dintre forță şi frumusețe; o femeie care sparge piatră cu barosul şi un bărbat care croşetează, reprezintă o egalitate ilară, exacerbare a egalității. Avem o minoritate de sex feminin, exclusiv, dar nu e minoritate sexuală, ci minoritate socială; femeile respective transpiră, iar transpirația lor e sursă de energie. În unele părți, unde aceste femei şi-au înțeles rostul, nici nu sunt considerate o minoritate.

— Dar iozanii?

— Aceştia sunt minoritate etnică extraterestră, spuse colonelul. Unii nici nu vor să se amestece cu autohtonii. Constituțional, „precizarea mai concludentă a drepturilor minoritarilor" se poate face, dar cui foloseşte? Un minoritar nu vrea să aibă aceleaşi drepturi ca majoritarii. Vrea mai multe. Când te găseşti în casa altuia, mănânci ce mănâncă gazda, iar minoritarii nu prea agreează ce mâncăm noi. Doar faptul că suntem

noi civilizați i-ar putea face să se simtă „acasă"; până atunci, nu le rămâne altceva de făcut decât să se simtă „ca acasă". Disconfortul politic şi economic îi face chiar şi pe pământeni să se simtă străini pe propriul asteroid; ar face bine şi minoritarii să accepte acest disconfort. Minorităților etnice li s-a permis să se exprime în limba maternă, în justiție şi administrație, lucru care a mărit şi mai mult tensiunea între ele şi băştinaşi. Ajunge doar o scânteie pentru a se crea un conflict perpetuu. Eliminarea stagiului militar obligatoriu a intrat în Constituție imediat, ca element electoral, dar numai pentru minorități, pentru că şi aşa nu-i prindea nimeni pe la oaste, majoritatea neavând cărți de identitate şi nefiind prinşi în niciun fişier. Pentru autohtoni, lăsarea armelor va fi pusă în practică mai târziu, cum se specifică, „printr-o lege organică", dar nu se ştie cât de târziu. La noi, bunele intenții sunt fluturate pe la nas, amânate şi pierdute pe drum. Instituirea unei „Autorități Electorale Permanente", a unei „Agenții pentru Protecția Afişelor" şi una pentru „Monitorizarea Afişelor" ne mai lipseau, deoarece, în rest, avem destule autorități pe cap. Noi ne îndreptăm către partidul unic şi ne arde de o „reglementare prin lege organică a sistemului electoral". Oricare va fi acest sistem, tot mai mulți oameni sunt convinşi că nu ne va mai folosi la nimic. După toate cele spuse, „reducerea numărului de semnături necesar cetățenilor pentru a avea inițiativa legislativă" pare lucru hilar. E ca şi cum, după strângerea numărului de semnături, ar mai urma ceva. Ca o astfel de inițiativă să devină lege, procesul e atât de complicat încât cetățeanul nu mai are niciun chef să semneze. De ce ar semna cineva pentru un lucru fără sens? De ce ar semna pentru „garantarea accesului la cultură", când formularea te face să te spargi de râs. A limitat cineva, în vreun fel, accesul la cultură al cuiva? La noi, tineretul fuge de cultură. Rămaşi singuri, nici bătrânii nu se prea înghesuie către actele culturale. Formularea „Parte de carte" se confundă, tot mai mult, cu „Parte de carne". Problema nu e garantarea sau negarantarea, printr-o nouă

Constituţie, a accesului la cultură, ci faptul că avem o lege a sponsorizării care nu avantajează pe nimeni, atunci când finanţează cultura. „Acordarea de burse sociale de studii copiilor şi tinerilor proveniţi din familii defavorizate şi celor instituţionalizaţi" e vorbă goală. Ştim cu toţii că aceia care obţin „burse sociale" sunt tot copiii mahărilor de tot felul, cei ce deţin pârghiile acordării acestora. Nu vrea nimeni burse din banii contribuabilului; bursele pot fi date de fundaţii, din donaţii de la bogătaşi, pe criteriul inteligenţei, nu cel al sărăciei sau bogăţiei. Ştim cu toţii, de exemplu, cine sunt beneficiarii locuinţelor „sociale". Problema burselor e atât de puţin importantă încât nu merită să fie tratată de legea fundamentală a unei ţări. Ni se spune că avem nevoie de o nouă Constituţie, deoarece „fiecărui moment istoric de mare însemnătate din istoria planetoidului modern îi corespund reforme constituţionale". Care ar fi momentul acela istoric?! De curând a avut loc o revoluţie, rebeliune populară, lovitură de forţă sau ce-o fi fost. Acum, după modificarea şi votarea Constituţiei, în afara creşterii preţurilor, fondurilor speciale, taxelor şi impozitelor mascate, mai are loc ceva? Integrarea în Uniunea Intergalactică II e o anticipare, nu un moment istoric; o presupunere. Nu se ştie ce poate interveni în felul nostru uman, prăpăstios, de a acţiona şi rămânem din nou pe afară. „Asigurarea cadrului instituţional pentru întâmpinarea noilor realităţi" e o formulă fadă. Care realităţi?! Cei din Uniune văd că facem una şi lor le spunem alta, că tragem înapoi, spre ultimul loc din galaxie şi râdem de ei, nedându-ne seama că, de fapt, râdem de noi înşine. Să declari în proiectul noii Constituţii că „Economia Pământului este economie de piaţă" e o minciună; nu ni s-a recunoscut acest statut. Şi dacă era un adevăr, nu avea ce căuta într-o lege fundamentală; azi ai „economie de piaţă funcţională", mâine nu mai ai. Omul are prostul obicei să creadă doar ce îşi imaginează; mai rămâne să convingă şi lumile civilizate de frumuseţea visului său. Suntem întrebaţi dacă vrem „drepturi garantate şi nu numai obligaţii".

Da, dar aceste „drepturi" le-am vrut acum 15 ani, şi acum 30 de ani, şi acum 60 de ani, când la putere erau tot cei de acum. Ni se spune că vom participa la decizii, iar noi ştim că nu vom participa la aşa ceva. La decizii participă îmbogăţiţii revoluţiilor sau cei ce finanţează procesul electoral, cei care au strâns bani în legislatura trecută şi le-a trebuit doar un pic mai multă libertate de mişcare, să-i poată investi. S-a văzut că „libera asociere" a existat şi până acum, dar nu a folosit nimănui la ceva. Orice asociere a fost făcută pentru a îmbogăţi 2-3 oameni, apoi s-a autodizolvat. Nu s-au văzut asocieri care să împingă Pământul spre progres. Dacă vrem să ni se „garanteze" proprietatea? Nu, nu vrem asta. Vrem să ni se dea înapoi proprietăţile confiscate sau măcar libertatea de a ne construi o nouă proprietate şi de a face avere prin muncă, nu prin furt. „Acces liber la studii şi cultură" am avut tot timpul; nu trebuie să ni se dea printr-o nouă constituţie. Problema e alta: nu prea avem ce face cu studiile şi cultura, în condiţiile în care nu ni se garantează dreptul la câştig. Drept la muncă se mai găseşte, pe baza studiilor şi culturii, dar câştigul e cel mai mic din galaxie. Cei ce câştigă mult, o fac demonstrativ. „Cetăţenii asteroidului cu dublă cetăţenie vor putea să candideze la funcţii şi demnităţi publice", având bani prin simpla comparaţie a monedei pământene cu monedele planetelor locuite din jur. Aceştia se vor adăuga parvenitilor de aici şi atât. „Manierele" de pământean proaspăt investit vin cu timpul. „Cetăţenii străini pot cumpăra terenuri pe Pământ". Cinste lor! E mai uşor să faci asta când vii din spaţiul cosmic. Până atunci, la terenuri se înghesuie mai mult cei cu domiciliul pe asteroid şi au furat de pe alţi aştri sau cei care au avut oportunitatea să fure direct de acasă. Iozanii vor fi cei mai mulţumiţi; vor putea să cumpere Pământul bucată cu bucată; după un timp, să declare autonomia unei noi „regiuni iozane" va fi doar o formalitate. Puterea de acum a început prin slăbirea căilor de comunicare dintre nordul şi sudul asteroidului. Să spui că „între conducătorii provinciilor asteroidului şi autorităţile locale există rapor-

turi de colaborare" e banal, mai ales atunci când autoritățile locale sunt şantajate de Consiliul Provincial al guvernatorului provincial, pus de guvern. Autoritățile locale sunt obligate financiar să colaboreze şi, nu de puține ori, să treacă la partidul de la putere; de la Consiliul Provincial se împart banii. Până la urmă, se formează o majoritate, iar noua Constituție conține germenii recâştigării puterii şi formarea unei majorități şi mai largi. Cam aşa se vede viitorul. Ni s-a spus că, votând noua Constituție, votăm viitorul. În afară de viitorul sumbru anticipat mai sus, pe baza realității actuale, nu se întrevede alt viitor. Dacă raportăm principiile unei noi Constituții la trecut şi prezent, ele nu rezistă la proba de foc a trecerii timpului. Noua Constituție, ca şi cea precedentă, conține atâtea mărunțişuri încât, şi să vrei, nu le poți respecta. Nu e importantă o Constituție sau alta, ci aplicabilitatea ei. În principiu, toate constituțiile de până acum au fost bune, dar stufoase şi uşor de interpretat, în funcție de interese. Nici Constituția de dinainte n-a fost rea, dar n-a respectat-o nimeni, niciodată; ea conținea, în mare, principiile nobile din Constituția pe care am votat-o de curând. Constituția Pământului a fost dată cu fața la Uniunea Intergalactică II, pe aceasta neinteresând-o prea mult obediența şi frământarea noastră inutilă. Nu are niciun rost să mai spun că s-au aruncat foarte mulți bani pe tipografiile baronilor locali, pentru imprimarea buletinelor de vot, şi pe îndemnurile mobilizatoare din ziare sau de la televiziuni. Banii puteau fi folosiți pentru acele atât de lăudate „burse sociale", pentru construcția unor locuințe, recuperarea unor şcoli, reamenajarea unor cămine sau orice alt lucru util...

— M-ai amețit cu Constituția asta a ta, spuse izbăvitorul.

— Tu ai invocat drepturile constituționale. Ai spus că e neconstituțional să omori pe cineva. E adevărat, dar tot atât de adevărat este şi faptul că poți omorî pe cineva cu zile, chiar prin textul Constituției. În acest caz, nu crezi că înnebuneşti şi îți vine să ucizi?!

— Cum spui tu, așa e.

— Mă bucur că ești de acord cu mine, mai ales că n-ai stat degeaba. Ți-ai adus apărători, spuse Urmanov.

În spatele omului providențial apăruseră mai multe grupuri de militari mascați, purtând o uniformă ciudată, mulată pe corp, și pistoale automate în mâini.

— Sunt forțe locale de opresiune. Au venit să păstreze ordinea.

— Am înțeles că aparatul opresor e format mai mult din țărani rămași să se califice la locul de muncă, spuse colonelul. Ăștia sunt mult mai înalți decât populația autohtonă.

— Ai înțeles greșit, spuse cel ales și făcu un semn discret către un mascat.

Când militarul din forțele de opresiune scoase pistolul și îl îndreptă spre Urmanov, locotenentul acestuia, aflat în apropiere, mai iute de mână, îi trase un glonte în cap.

Mai mulți mascați se ridicaseră în aer și deschiseseră focul din zbor, omorând câțiva oameni.

Fără o vorbă, colonelul îl împușcă pe propovăduitor și dădu ordin să se deschidă focul. Când de jur-împrejur nu mai rămase nimeni în picioare, porni acțiunea de vânare a supraviețuitorilor, care se ascunseseră prin beciuri sau podurile clădirilor.

— A fost o acțiune sinucigașă din partea lor, spuse un sergent.

Împrăștiați prin oraș, soldații trupelor de menținere a păcii ucideau orice le ieșea în cale, umanoid sau ființă neînzestrată cu rațiune, și jefuiau fiecare casă.

Autohtonii care reușiră să scape de genocid, mai ales cei de la periferie, remarcară cu uimire că se puteau ridica în atmosferă și puteau zbura, în afara orașului, spre deșert. Fugiți în toate părțile, ei îi anunțau pe nomazii din câmpii sau pe cei din orașele învecinate că sunt mântuiți, se pot ridica în aer, dar se apropie niște trupe extraterestre de menținere a păcii și ar fi bine să se pregătească de apărare. Locuitorii informați știau deja aceste lucruri.

IX

— Ce tâmpenie, spuse însoțitorul, împingând farfuriile cât colo şi golind paharul cu vin dintr-o înghițitură. Aceste lucruri nu sunt reale. Sunt doar în imaginația lui Urmanov ăsta.

I se făcuse silă. Stinse înregistratorul, apoi îl aprinse din nou; din capul lui Albert nu veneau decât imagini de coşmar.

— Ce tot îmi bâzâi prin cap? mormăi Hosman.

— Chestia cu Constituția nu cred că vine din capul lui Urmanov. Militarii n-au preocupări din astea. Cred că frământările astea politico-sociale sunt ale inginerului de sunet de la Facultatea de Medicină din oraş.

— Ai face bine să mă laşi în pace. M-am săturat de tot felul de zbateri generale, de noaptea asta eternă, de dureri înăbuşitoare, lacrimi informaționale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare şi concursuri de resurse umane.

— Ceri prea mult de la o lume care nu face altceva decât să supraviețuiască propriului ei orgoliu de a fi.

— Hopa, iat-o şi pe doamna Melior! spuse Karl.

— Ai început şi tu să ai vedenii?

— Vorbesc serios. Nevasta conducătorului de partid asasinat pe planeta Ioza tocmai a intrat în clădire. Cred că vine încoace. Nu are unde se duce. Din holul de la parter, prin bucătărie şi restaurant, nu poate să vină decât aici, la noi, pe terasă.

— Într-adevăr, pe voi vă caut, o auziră pe Dieta Melior, care apăruse în uşa sălii de restaurant, agitând o lanternă. Vă urmăresc încă de la fuga voastră din satul acela de nebuni.

— Ți-am spus eu că ai fugit împreună cu mine din sat? se întoarse însoțitorul spre Albert.

— Nu ai fugit împreună cu el din sat, spuse femeia. Ai fugit singur. Deoarece ştiam că misiunea ta e să fii ca o umbră pen-

tru fostul preşedinte interimar al partidului, eu te-am urmărit pe tine, iar tu, firesc, l-ai urmărit pe el. Hosman a părăsit aşezarea împreună cu studentul acela de la sociologie, secția sloganuri, Emert Holms sau cum l-o fi chemând. Au fost prinşi în mijlocul unei furtuni magnetice luminoase şi au înțepenit într-o poziție ciudată.

— Nu e adevărat, spuse Karl. Nu am părăsit nicio clipă subiectul misiunii mele de însoțire, am trecut cu el prin pădure, fugind de gloanțele oamenilor Agenției de Protecție a Afişelor, până la şosea, unde ne-a salvat Arama Tui. Dacă nu era ea, să ne ia cu automobilul, până la spital, Albert murea.

— Eu vă spun ce am simțit şi trăit eu, spuse Dieta. Atunci când duce la acelaşi rezultat, orice variantă e bună. Am văzut şi eu când ați plecat cu femeia aceea.

— De ce nu ne-ai făcut semn? Te luam cu noi.

— M-am gândit să fac asta, dar mi-au barat drumul mai mulți iozani invizibili şi m-au fugărit prin pădure. Abia am scăpat. De când am avut de-a face cu tatuații din spitalul de boli nervoase din sat, am învățat să le simt prezența de la douăzeci de metri.

Le povesti peripețiile prin care trecuse până în oraş, cu iozanii pe urme, şi despre norocul de a găsi şi urmări cățelul electronic, care o dusese până la casa de pe strada Colonială, nr. 145. De acolo, din cauza patrulelor de agenți A.P.A. şi bandelor de iozani tatuați a preferat să-i urmărească mai de departe. M-am mirat foarte mult. Mi-ai spus că locuieşti pe strada Festa, la numărul 8.

— Acolo şi locuiesc, spuse Albert.

Bărbatul îi povesti tot ce pățise din cauza escadrilelor miliardelor de ființe extraterestre minuscule, care îi pătrunseseră în cap, provocându-i tulburări nervoase de nedescris, până în momentul când se trezise la spital, de unde fusese luat de Arama Tui, care îl credea Indiocarimbie Tui, soțul ei.

— A, pe strada colonială locuieşte această familie?

— Exact.

— Din momentul în care ați plecat de acolo, știu tot. Am participat și eu la câteva spectacole date de domnul Caran și inițiatele sale. Nu puteați să mergeți decât la căminele de fete unde se găsește iubita lui. Când am văzut că nu reveniți în apartamentul din blocul cu 600 de nivele, am început să mă impacientez și am venit încoace. E foarte greu de mers prin oraș; sunt greve și mitinguri peste tot.

— Unde am putea merge? întrebă însoțitorul.

— Vreau să mergem până la mine acasă, spuse Albert.

— Da, dar misiunea ta e să descoperi omul providențial, viitorul conducător al partidului.

— L-am descoperit. Nu e Robert Caran cel ales?

— Am îndoieli.

— Nici mie nu-mi pare de încredere, spuse Dieta.

— O fi cum spuneți voi sau nu o fi, cert este că microcipul ce mi-a fost implantat în creier nu mă împiedică să merg acasă.

— Dacă e așa, să mergem, dar cu ce?!

— Am cheile de la jeep-ul unui fotbalist de la Liga Celor Care Așteaptă Ziua.

— În cazul ăsta, nu mai văd ce așteptăm, spuse Albert.

— Orice, dar nu ziua, râse Karl.

Ajuns lângă mașină, constată că oricât ar fi manevrat cartela de inițiere, portiera nu voia să se deschidă.

— Asta nu e cartela magnetică a automobilului, spuse femeia. E o carte de credit.

— Ce facem?

— Nu știu, spuse însoțitorul. Am să folosesc metoda tradițională. Am să sparg ușa și am să leg două fire.

— Nu e nevoie să distrugeți mândrețe de jeep. Dacă aveți carte de credit, iar pe aceasta se găsesc destui bani, vă împrumut câteva dintre ideile mele, auziră o voce.

Când se întoarseră, bărbații avură o tresărire, iar femeia scoase un țipăt, controlându-și cu greu bătăile accelerate ale

inimii. În fața lor se găsea o mantie neagră, cu gluga ridicată, și atât.

— Sunt iozan, spuse invizibilul din mantie.

— Ne-ai speriat, spuse Albert. N-am mai avut de-a face cu iozani invizibili îmbrăcați.

— Sunt un iozan invizibil, dar cetățean onorabil al orașului. Nu mă ascund de nimeni. Respect legile Pământului și am propria mea afacere. Dețin un vast parc de idei tehnice. La un preț rezonabil, vă pot împrumuta câteva. Acestea au avantajul că vă pot purta prin aer, pe deasupra coloanelor de manifestanți care împânzesc în mod nepermis orașul.

— La ce ne pot folosi ideile tale?

— Să vă deplasați. Nu e departe. Veniți!

Curioși, cei trei îl urmară pe mai multe străduțe dosnice, traversară un bulevard larg și intrară iarăși într-un cartier de case. Pe tot drumul, văzură că oamenii fugeau din calea lor. Când îi vedeau, intrau repede în ganguri sau în clădiri, trântind și ferecând uși sau porți.

— Unde fug ăștia ăștia?! De ce se ascund?! se miră Albert. Se sperie de iozan?

— Ba de mine nu. Trăiesc aici de când mă știu. Cunosc toată lumea și toată lumea mă știe. Nu se sperie de mine.

— Atunci, ce au?!

— Nu știu. Voi îi speriați.

— E adevărat, spuse Dieta. Sunt membrii noștri de partid. I-am recunoscut aproape pe toți. Membrii noștri de partid știu de frica liderilor lor. Nu ies ca puricii pe guler.

— Ce sunt puricii?! întrebă iozanul.

— Niște paraziți masivizați genetic. Eu nu am văzut cum arată aceste insecte, dar mi-a povestit soțul meu. Au fost băgați în cusăturile hainelor, iar hainele au fost împărțite electoratului partidelor adverse. Au fost folosiți ca armă electorală până în momentul în care s-a constatat că, datorită unei erori de calcul, puricii nu mai parazitau gazda, sugându-i sângele, ci au înce-

put să iasă la lumină, pe la mâneci, pe la manşetele pantalonilor sau pe la guler. În felul ăsta, intenția de fraudare a alegerilor a devenit clară şi a izbucnit scandalul. Puricii au dispărut, dar expresia a rămas.

— Mă bucur că membrii noştri de partid ne respectă.

— Mai degrabă, se tem de voi, spuse iozanul.

— Dacă se tem de propria lor conducere, de ce au mai venit la noi?! întrebă însoțitorul. Puteau merge la alt partid.

— Suntem singurul partid care are, ca una dintre priorități, integrarea în Uniunea Intergalactică II. Pământeanului îi e groază să mai suporte singur singurătatea şi vrea să o suporte împreună cu celelalte specii umanoide din galaxie, spuse femeia.

— N-avem idei rele.

— Nu. Nu avem idei rele, dar prea multe. Alegerile se câştigă bătând monedă pe o singură idee, iar chestia asta cu integrarea e prea subțire.

Ajunseră în spatele unor clădiri şi trecură dincolo de un şir de garaje. În apropiere, le arătă un teren viran, înconjurat cu un gard de sârmă şi acoperit cu dale circulare.

— Ce trebuie să vedem?!

— Plăcile mele turnante. M-au costat o avere, iar terenul pe care am cultivat ideile tehnice, plăcile astea turnante, m-a costat şi mai mult.

Deschise un lacăt masiv, trase lanțul şi împinse poarta spre interior.

— Puteți intra!

— Bun. Şi acum, ce fac? întrebă Albert, urcându-se pe o dală.

— Plimbă-te pe suprafața plăcilor până te alege una dintre ele!

— Am văzut aşa ceva, dar de formă elipsoidală.

— Nu se poate. Sunt idei originale. Plăcile astea sunt mai inteligente decât noi.

— Ba se poate. Am mai văzut.

— Unde?

— Într-un film foarte vechi de la începuturile cinematografiei.

— M-aș fi mirat să fi văzut așa ceva în realitate. Eu am inventat acest mijloc de locomoție. E adevărat că m-am inspirat dintr-un film vechi, dar acela era un film de ficțiune. Nimic nu este real. Reale sunt ideile mele tehnice, îmbrăcarea ideii de tehnică.

— Era vorba de niște planșete zburătoare individuale, pe care trebuie să te menții în echilibru, nu-i așa?

— Așa-i.

— Îți trebuie un antrenament special.

— Deloc. Eu am construit aceste mijloace de deplasare individuală, astfel încât să meargă prin inducție psihică. Totul e să prinzi ideea. Te concentrezi și pornește.

— Dacă nu pornește?

— Uneori, dacă nu le convine profilul psihic al cuiva, se fac ale dracului și nu-l ridică în aer, dar am construit și plantat plăci turnante pentru orice fel de mod de gândire.

— Nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să se întâmple. Stai mai mult timp, pe fiecare în parte! Trebuie să meargă. Stai pe aia din stânga până îți vine. Presimt că te va alege. Dacă nu îți vine, te enervezi că nu-ți vine și, tocmai din cauza asta, tot trebuie să-ți vină, până la urmă.

— Ce să-mi vină? Crezi că plăcile astea sunt câini, să-și aleagă singure stăpânul?!

— Într-un fel, așa-i, dar nu te poți considera stăpânul lor sau, mă rog, ele nu consideră pe nimeni stăpân. Stai să-ți vină inspirația, cheful de zbor. Îți trebuie imaginație, nu antrenament de sportiv.

— Cu ce merg?

— Cu călătorul.

— Nu ce duce. Cu ce funcționează? De unde iau energia necesară mișcării?

— Ca toate lucrurile, cu energie de la călător.

— Așa, dacă e să-mi consum propria energie, n-o iau pe jos?

— Nu. Cu picioarele, consumi mult mai multă energie. Așezat pe ideile mele tehnice, nu simți că faci vreun efort.

— Ai dreptate. Văd că asta se ridică. Ce fac?

— Ca să-ți fie mai ușor, ridică un braț!

— Da. Văd că ne înălțăm.

— Nu așa brusc, că te trezești dincolo de atmosferă. Acum lasă ușor brațul în jos, în direcția în care vrei să mergi! Te-ai prins? Să nu faci mișcări bruște!

Albert ieși în afara orașului, trecu pe deasupra unei câmpii, se ridică până în vârful unui munte, lăsă placa turnantă să planeze în podișul dintre piscuri, deasupra unei păduri de nepătruns, apoi începu manevrele de întoarcere.

Când ceilalți începură să creadă că nu se va descurca și se va prăbuși cine știe unde, Hosman apăru la orizont. După o manevră scurtă, se așeză, cam brusc, pe trotuarul din afara terenului cu idei tehnice.

— Fantastic! exclamă. Se manevrează foarte ușor.

— Unde vreți să mergeți? întrebă iozanul.

— Eu aș zice să mergem la mine acasă, pe strada Festa, la numărul 8, spuse Albert. Sunt bolnav de curiozitate; vreau să văd ce mai face nevastă-mea. Copilul nu l-am văzut de la naștere.

— Tu ești șeful, spuse însoțitorul. Tu comanzi.

— Eu aș fi spus că e mai bine să dați întâietate unei doamne și să mergem întâi la mine acasă, dar având în vedere că soțul meu a murit și casa e pustie, vom merge la Hosman.

— Hei, hei! strigă iozanul. Stați să vedem dacă aveți destui bani!

Intrară într-o baracă de metal, extraterestrul luă cartea de credit și o introduse într-un cititor.

— Aveți bani. Puteți să și cumpărați trei dintre plăcile mele turnante. Chiar se indică să faceți acest lucru. În primul rând, e mai sigur așa, neștiind pe unde puteți rătăci drumul. În al doilea rând, dacă le împrumutați și le aduceți înapoi, va fi greu să le reinițializez ca idei tehnice.

Albert şi Karl îi făcură semn că sunt de acord, iar iozanul vărsă suma într-un cont şi înapoie pătratul de plastic magnetic.

— V-au mai rămas o grămadă de bani.

— Nu-i rău, spuse însoțitorul şi îi dădu lui Hosman să păstreze cartea de credit.

Le trebui mai mult de o jumătate de oră până să inițializeze trei plăci turnante şi să intre în rezonanță cu ele. Primul se ridică însoțitorul şi, suspendat în aer, îi aşteptă pe ceilalți, concentrându-se să nu cadă.

Deoarece puteau atinge orice viteză, drumul dură extrem de puțin. Dieta şi Albert coborâră în grădina din spatele casei, iar Karl căzu ca un bolovan.

— Ce-ai pățit? îl întrebară.

— M-a salutat o vecină de dincolo de gard şi, uitând unde mă aflu, am ridicat brațul. Placa a țâşnit în sus şi, de frică, am lăsat brațul în jos, dar cam brusc. N-a fost o aterizare prea lină, le explică.

— Am văzut.

Se apropiară de intrarea din spate a casei, care dădea în bucătărie şi priviră pe fereastră.

La lumina slabă a unui bec, alimentat de o baterie, un bărbat îmbrăcat într-un halat din caşmir verde, matlasat, aşezat într-un fotoliu, citea dintr-o carte. Mai departe, lângă sobă, Norma, nevasta lui Albert Hosman, balansa un pat pentru sugari şi discuta cu o altă femeie. Din când în când, se ridica şi amesteca într-o cratiță în care fierbea ceva frumos mirositor.

— Ce miros! spuse însoțitorul. Se simte până aici. M-a trăznit o foame...

— Lasă mâncarea, se răsti Dieta, şi spuneți-mi cine e bărbatul cu cartea?

— Eu sunt, se miră Albert. Dacă n-aş fi eu ăla, aş zice că Norma şi-a găsit un altul. Nu pot fi eu; nu suport culoarea verde.

— Dacă nu am vedea cu ochii noştri că e o dublură a ta, am putea presupune că e soțul femeii care dialoghează cu nevastă-ta, spuse Dieta.

— Ceea ce nu este adevărat, spuse Karl. Omul care citeşte este o copie a celui pe care îl însoțesc.

— Ai dat de dracu'! râse doamna Melior.

— Cum adică?

— Păi, să o luăm logic! Albert al nostru e suma a mai multe individualități, în procente diferite. E Hosman, e un ofițer din forțele de menținere a păcii, e un inginer de sunet şi chiar un suplicitar. Cel dinăuntru poate fi 100% Albert, citind o carte şi aşteptând să se termine de făcut mâncarea sau să se facă ziuă. Tu pe cine ai vrea să însoțeşti, un amestec sau un întreg?

— Obiectul misiunii mele a venit de pe Ioza. E aici, cu noi.

— Da, dar la ieşirea din sat l-ai scăpat din vedere. E posibil ca Arama Tui să ne fi băgat cine ştie ce clonă pe gât. Poate nu e o şefă de celulă de criză, membră a partidului nostru şi inițiată în devenire. E posibil să fie o agentă sub acoperire a uneia dintre agențiile astea obscure, apărătoare sau monitorizoare de afişe.

— Lăsați prostiile! spuse Albert. Eu n-am citit în viața mea romane de duzină.

— Nu e un argument solid, spuse Dieta. Odată cu scăderea nivelului de trai, bunul gust se alterează. Nici curent electric n-au.

— N-ar fi mai bine să intrăm? întrebă Karl. Într-o confruntare directă, adevărul va exploda.

— Ceva nu e în regulă, spuse Albert. Eu pot fi originalul, iar cel dinăuntru o copie, sau invers, dar un lucru e cert; asta nu e casa mea. Adresa coincide, dar casa lăsată de mine aici, când am părăsit Pământul, se găseşte la adresa familiei Tui, pe strada Colonială. Asta nu e casa mea. Şi grădina e altfel. Casa asta are etaj. Nu cred că mă descurc. N-am niciun chef să intru într-o casă străină.

— Asta e. Dacă nu te descurci, îi întrebăm pe cei dinăuntru. Nu văd ce nevoie avem să umblăm brambura peste tot, spuse Dieta. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, luăm lucrurile aşa cum sunt şi vă găzduiesc la mine.

— Poate Norma acceptă să aibă doi soți, spuse însoțitorul.

— Eşti trivial, spuse doamna Melior. Poate vrei să te accepte şi pe tine, ca însoțitor sau purtător de cuvinte, de la unul la altul?

— E de la sine înțeles.

— Lăsați cearta! spuse Albert. Să intrăm!

Când văzură că uşa bucătăriei se deschide şi se închide singură, cei din incintă se întoarseră, privind speriați. Femeile amuțiseră şi bărbatul lăsase cartea.

— Ce-a fost asta? întrebă Norma.

— Nu ştiu, spuse soțul. Cred că am citit prea multe cărți de groază. Voi ați văzut ce am văzut eu? Imaginația îmi joacă feste.

— Ție poate să-ți joace imaginația feste, dar eu nu citesc cărți din alea şi tot am văzut o uşă cum se deschide şi se închide singură, ca în filmele fantastice.

— Aveți fantome, spuse vecina.

— Eu nu cred în fantome, spuse Norma.

— De când s-a lăsat noaptea peste planetoid, fantome suntem toți, glumi soțul. Ne ducem la serviciu fără să ştim dacă e dimineață sau seară, obosiți tot timpul. Nu ni se mai văd decât ochii înroşiți de nesomn. Parcă suntem nişte fantome.

— Aici e altceva, spuse Norma. Toți trei am văzut acelaşi lucru. Nu există imaginație colectivă. E o realitate faptul că uşa bucătăriei s-a deschis şi s-a închis singură. Simt o prezență străină între noi.

— De unde ştii că nu există imaginație colectivă? întrebă soțul.

Se fac tot felul de experiențe. De unde ştii că nu se experimentează, chiar acum, vreo formă de colectivism psihic?

— Pe cine să se experimenteze?

— Pe noi.

— Cine le-a dat voie?!

— Nu ştiu dacă e real ce spun. Am făcut o presupunere, spuse Albert-ul din bucătărie. Nu am spus că e adevărat, ci că se poate întâmpla şi una ca asta. În cartea pe care o citesc, e un episod asemănător cu situația în care ne aflăm noi. E vorba despre un

soț cumsecade, cum sunt eu, specialist în investiții, ca și mine, care are fericirea să-i nască soția un băiețel, cum ai făcut tu. Când se duce să înregistreze copilul la registratura orașului, nimerește pe o aerodină și ajunge pe o planetă, undeva, departe.

— Interesant, spuse vecina.

— Urmează tot felul de aventuri, omul se întoarce acasă, viu și nevătămat, dar, mister, nu știe că a nimerit într-o lume paralelă, acolo unde se și găsește familia lui. Neștiind acest lucru, își duce viața în tihnă, pleacă și vine de la serviciu, citește cărți, lucrează pe calculator, până într-un anumit moment, când Pământul se cufundă în întuneric, sursele de energie devin tot mai limitate și economia se duce de-a dura la vale. Într-o seară, când omul, împreună cu soția, copilul și o vecină, stă și citește o carte tocmai despre ceea ce i s-a întâmplat și i se întâmplă lui, se deschide, aparent fără niciun rost, ușa de la bucătărie, apoi se închide la loc.

— De cine e scrisă? întrebă vecina, răsfoind cartea.

— Asta e culmea coincidenței, spuse soțul. E romanul de aventuri extraterestre al unuia cu același nume ca și mine.

— Nu numai că e numele tău pe prima copertă. E și poza ta pe ultima copertă, spuse Norma.

— E absurd, spuse soțul. Se publică după criterii din cele mai absconse, specifice oricărei perioade de tranziție. Numele și poza mea se pot lua din baza de date a orașului. Oricine poate crea, în mod artificial, un autor. Trăim, la un alt nivel tehnologic, timpuri demult apuse. Noaptea asta poate fi un test. E posibil să urmeze o perioadă de limpezire, de decantare a valorilor, și e posibil ca Pământul să dea, din mareea lui de valori, un laureat al unui premiu intergalactic pentru literatură. E posibil ca unii să fi descoperit formula chimică a succesului. Cei mai în vârstă sunt din ce în ce mai lipsiți de criteriile învățate într-un anumit moment, dar caută să impună celor tineri parametri în care nu mai cred. Tinerii fug de aceste criterii zaharisite. Ce păcat! Tineri, bătrâni, fug în aceeași direcție. Fuga se

transformă într-un mod de viață și principalul mod de abordare a lumii înconjurătoare. În acest context, tinerii, dăscăliți, cad și ei în didacticism. Uneori e bine să nu te îndepărtezi prea mult de rolul educativ al literaturii, dar și apropierea prea mare de rolul formator poate fi nocivă. Când vine de la scriitori falși sau care nu au nimic de comunicat, adevărul e o minciună. Cel ce vorbește aiurea are adevărul lui, dar, neinteresând pe nimeni, e doar al lui. Nu se pot mânca semințe și face rugăciuni în același timp. Lipsa de criterii de azi nu înseamnă că, până acum, ne-am bazat pe criterii normale, abordate cu vocea joasă a rațiunii. Am avut criterii ferme, cu convingerea că acela care țipă mai tare are neapărat dreptate. Dacă te poți așeza între țipăt și tăcere, stai bine, pe un planetoid unde au loc tot mai multe marșuri ale tăcerii, în condițiile în care și dacă strigi, tot nu e nimeni dispus să te audă. Talentul devine vizibil abia atunci când ai ceva de spus, nu de urlat sau de sugerat, prin priviri tăcute. Talentul se vede numai atunci când scriitorul creează o lume unde ți-ar plăcea să trăiești fără scriitori. Din păcate, oricât de mari s-ar crede politicienii și afaceriștii, lumea e creată tot de oamenii de cultură. Scriitorii rămân pe câte o carte, iar ceilalți se duc acolo unde se duc banii și vorbele goale, în neant. În lipsa scriitorului, ca entitate distinctă, din când în când se produce o înnoire. Cu toții vrem să fim scriitori, cu toții vrem să participăm la o operă comună, orală, ca atunci când s-au creat cuvintele. Există un prea plin de informație, cuvintele dau pe-afară, creația literară merge în gol, lipsită de fermentul, catalizatorul, frâna sau cum s-o mai fi numind spiritul critic. Cercul vicios poate fi rupt de acela care se crede cel mai deștept, de scriitor. Trebuie să se producă o înnoire... Autocenzura nu funcționează foarte bine. Puncte de vedere, principii, norme de bază. Fum. În loc să ni le sugereze, critica ni le consemnează penal...

— Albert, nu ți-e bine?! întrebă Norma.

— Nu știu ce mi-a venit.

— Te cred. Tu eşti contabil. Nu poți avea un astfel de discurs.

— I-o fi foame, spuse vecina.

— Nu fi aşa sigură, spuse soția. De când citeşte cărți filosofice sau de groază, e posibil să-şi fi format un limbaj paralel, iar acum a dat pe-afară.

— E posibil, nu zic nu, dar mă gândeam că foamea poate fi factorul de stres care să-i fi declanşat vărsarea de idei.

— Cred că lipsa luminii solare ne-a căpiat pe toți. Poate din cauza asta vedem uşi care se deschid singure.

— Dacă soțul tău are idei din astea, e posibil să fie chiar el autorul cărții. Poate se făcea că citeşte şi s-a folosit de un truc pentru a ne atrage atenția. E absurd să fie numele şi poza lui pe copertă şi, în acelaşi timp, cartea să se găsească în mâna lui. E o coincidență prea mare.

— Hm!

— Niciun „hm". O fi vrut să-ți facă o surpriză. Poate vrea să ia un premiu intergalactic pentru literatură.

— La ce ne-ar trebui?! Câştigă destul de bine ca specialist în investiții. E absurd.

— Sigur că e absurd, dar e adevărat, spuse vecina. Eu plec acasă.

— Nu rămâi să mănânci cu noi?

— Nu. Sunt aşteptată de ai mei.

Îşi luă la revedere şi trecu prin Dieta, către uşă, ca şi cum aceasta nici nu ar fi existat.

— Ah, ce m-am speriat! spuse doamna Melior. Când am văzut că se îndreaptă spre mine, am crezut că mă trânteşte.

— Măcar acum avem certitudinea că nu suntem percepuți deloc de cei de aici. Ne găsim într-un spațiu paralel.

— Sau într-un timp paralel, spuse însoțitorul. Timpul este cel care influențează totul. Uitați-vă şi voi! A trecut ceva timp de când ai plecat, iar copilul nu a crescut deloc. E tot sugar.

— E alt copil, spuse Hosman. Şi tatăl lui e un altul. Nu vedeți?

— Nu putem şti, spuse Dieta. Noi avem avantajul că îi vedem pe ei.

— Nu văd în ce ar putea consta avantajul, spuse Albert. Nu mai am nici măcar bucuria de a-mi revedea familia. Copilul nu e al meu. E al acestui Hosman. Ei se găsesc în lumea lor, paralelă, temporală, nu contează.

— În cazul ăsta, poate că e mai bine să mergem acasă la doamna Melior, spuse însoţitorul.

— Nu ştiu. Am obosit, spuse Albert.

Căzură de acord să urce la etaj şi să caute camere goale, unde să se odihnească mai multe ore, înainte de a hotărî încotro s-o ia. Deoarece numai bucătăria imensă de la parter era încălzită, presupuseră că soţii Hosman nu duceau copilul în altă cameră, în frig. Îşi spuseră că aceştia vor lua masa şi se vor culca pe patul ce se găsea acolo, la căldură, şi ieşiră.

Urcară la etaj, îşi aleseră câte o cameră şi se băgară îmbrăcaţi în pat, învelindu-se cu pături.

După un timp, Albert coborî din pat, întredeschise uşa dormitorului şi se uită în stânga şi în dreapta, de-a lungul culoarului. Văzu că nu e nimeni, ieşi, închise uşa cu grijă, să nu facă zgomot şi coborî scările, într-o sufragerie luminoasă, cu zugrăveală fosforescentă. Vru să iasă în holul dinspre ieşirea ce dădea în faţă, spre stradă, dar toate uşile erau ferecate.

Îşi făcu socoteala că era invizibil şi intră în bucătărie. Strecurându-se pe lângă sobă şi o masă din lemn masiv, trecu pe la capul patului, spre ieşire.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa?! auzi vocea Normei în spatele lui.

Se întoarse şi văzu că femeia se ridicase dintre perne şi îl privea fix.

— Mă vezi?! se miră Albert.

— Asta-i bună! De ce să nu te văd?

— Când am intrat aici, împreună cu prietenii mei, nu ne-aţi văzut.

— Dacă mai citeşti multe cărţi, ai să te prosteşti.

— Sunt soțul tău, dar nu acela care era aici nu cu mult timp în urmă, împreună cu tine şi vecina din spate. Nu sunt cel care stătea pe fotoliul acela, lângă căruciorul copilului, şi citea dintr-o carte. Nu eu m-am băgat cu tine în pat. Sunt cel care a trăit aventurile din cartea aia şi, totodată, scriitorul ei.

— Dacă voiai să ieşi în oraş la băut, puteai să-mi spui. Nu am nimic împotrivă, dar ştiu că tu ai obiceiul să bei acasă. Nu ți-a ajuns cât ai băut la masă?

— Nu voiam să mă duc la băut.

— Dacă nu voiai să te duci la băut, de ce te-ai îmbrăcat aşa? De unde ai costumul ăsta?

— E costùmul pe care l-am cumpărat împreună cu tine, când am fost în capitală, acum câțiva ani.

— Aiurezi. Nu am fost niciodată în capitala Planetoidului. Ce să caut acolo? Costumul ăsta nu l-am văzut niciodată. Dacă ai început să-ți cumperi singur haine, e treaba ta. Dezbracă-te şi vino la culcare!

— Nu sunt eu cel care era cu tine. Sunt o copie invizibilă. Îți aminteşti uşa care s-a deschis şi s-a închis singură?

— Nu trebuie să faci glume din astea. Mă sperii! Ai plecat până la toaletă şi te-ai întors îmbrăcat şi gata de drum. Ai vrut să profiți de faptul că dormeam şi să te furişezi afară. Dacă vrei, poți să pleci!

Văzând că nu are cu cine se înțelege, Albert părăsi bucătăria şi ieşi în grădină, exact în momentul în care dublura sa se întorcea de la baie şi agenții A.P.A. pătrundeau în bucătărie; unii spărseseră un geam lateral, alții veneau dinspre culoarul toaletei, iar vreo câțiva intraseră dinspre sufragerie, aducând cu ei pe Dieta şi pe Karl, cu cătuşe la mâini.

După câteva minute de perplexitate generală, timp în care Norma, cu sugarul în brațe, soțul ei, îmbrăcat în halat, doamna Melior şi însoțitorul, treziți brutal din somn, se uitară prostiți unul la altul, neştiind ce să înțeleagă, forțele Asociației de Monitorizare a Afişelor îi scoaseră în grădină.

Ascuns după un gard, Albert văzu cum îi împinseră în curte, cum îi scoaseră în stradă şi îi încărcară într-o camionetă. Văzând că mai rămăsese un agent la poarta casei şi unul la uşa bucătăriei, nu avu altă alternativă decât să o ia spre fundul grădinii. Pândi câteva minute şi, văzând că nu era nimeni, sări gardul, trecu prin grădinile şi curţile vecinilor, ieşind pe o stradă paralelă, mult mai bogată în vegetaţie şi mai întunecoasă decât strada Festa.

O luă la întâmplare, spre centrul oraşului, mirat de câte lucruri noi putuseră să apară de când plecase.

Îşi aduse aminte de cartela de credit a fotbalistului, rămasă la el de când plătiseră plăcile turnante şi se felicită că nu făcuse imprudenţa să se culce într-o casă străină. Dacă se dezbrăca şi se băga în pat, agenţii îl luau din somn, ca pe Karl şi doamna Melior. Dacă reuşea să scape, fugea doar în chiloţi şi maieu, fără haine, fără bani, fără nimic.

Îi era groază să-şi imagineze în ce situaţie dificilă ar fi fost. Îl prindeau imediat; nu avea unde să se ascundă.

Pentru că barurile şi restaurantele de la suprafaţă i se păreau prea expuse, coborî într-un speluncă, aflată la subsolul unei clădiri vechi, pe care scria că e tipografie şi editură, cu gândul să bea o cafea, să se odihnească şi să-şi adune gândurile.

Locul era destul de bine luminat, corpuri fosforescente găsindu-se peste tot, şi, după cum arăta, clientela de bază a localului o constituiau tipografii, studenţii, pensionarii şi scriitorii rataţi.

Îşi spuse că, în fond, el făcea parte din tagma scriitorilor, chiar dacă nu bătuse pe la porţile editurilor. Dacă intra în vorbă cu vreunul, avea ce discuta.

Se aşeză la o masă mai retrasă, aflată în spatele unui stâlp de susţinere, şi deschise catalogul cu produsele oferite de bar, trăgând cu coada ochiului la ceea ce se întâmpla în jur. Avea noroc să nu atragă prea mult atenţia; gălăgia cea mai mare o făceau cei de la masa unde, pe jumătate beat, trona un editor,

aruncând vorbe de duh în dreapta şi în stânga. Vădit obedienți față de acesta, scriitoraşii îi dădeau tot timpul dreptate, iar când arunca vreunul o vorbă împotrivă, se iscau nişte discuții atât de aprinse, fiecare luând vorba din gură celuilalt, încât te şi mirai că nu se luau la bătaie.

O chelneriță tânără împărți cafele, sucuri şi păhărele cu băuturi pe la mesele din jur şi se opri în fața lui Hosman, fluturându-i pe sub nas carnețelul de comenzi.

— Domnul?

— Aş bea o cafea.

— Altceva?

— Atât.

— Nu merge aşa. Aici e bar, nu cafenea. Trebuie să consumi şi o băutură.

— Ce băuturi aveți?

— Avem băuturi spirtoase fabricate din porumb, cartofi, secară şi răşinoase.

— Băuturi fabricate din fructe nu aveți?

— Ce fructe?

— Mere, piersici, portocale, prune...

— Când s-o coace.

— Bine. Dă-mi 100 de mililitri de băutură fabricată din răşină!

O văzu cum se depărtează, cum discută cu barmanul, în timp ce acesta toarnă în pahare şi prepară cafelele, şi cum se întoarce cu tava.

În drumul de întoarcere, se opri la câteva mese mai încolo, unde se găseau doi tineri de vârsta ei, probabil studenți. Unul se ridică în picioare, o ajută să pună paharele pe masă şi se aplecă, şoptindu-i ceva la ureche. Fata se înroşi până în vârful urechilor, dădu din cap, aprobator, şi se îndreptă spre masa lui Albert, căutând să ia o mină cât mai firească.

După un timp, unul din tineri se ridică şi părăsi barul, la masă nemairămânând decât cel ce-i făcea ochi dulci chelneriței. Fata îi adusese o cafea mare şi îi spuse ceva despre un al treilea tânăr, care nu mai venea, să-l prezinte editorului.

Albert observă că ochiul electronic, microcipul implantat pe scoarța cerebrală sau cine știe ce alt dispozitiv neștiut îi mărea acuitatea auditivă. Își mări atenția în direcția fetei și tânărului și află că o cunoștință comună, prieten cu cei doi, trebuia să chiulească de la cursuri și să vină cu manuscrisul unui roman, să-l prindă pe editor și să i-l bage pe gât, prin intermediul ei.

— Babalâcul libidinos mă iubește în taină, încheie ea. Am simțit asta. Trebuie să profităm.

— Lasă literatura și povestește-mi despre George! o îndemnă tânărul. N-a plecat cu tine?

— Ba da. La sfârșitul programului, după ce s-au epuizat toți clienții, am plecat și noi.

— Și?!

— Am fost la mine acasă. La sfârșit, am tras o bârfă și am convenit să vină mai târziu, să-l prezint editorului-șef de la editura de deasupra. Îl cunosc de peste un an. Mă soarbe din ochi, dar nu îndrăznește să mă abordeze. Face pe durul cu studenții lui și, în realitate, e o cârpă.

— Lasă editorul! Spune-mi unde e George!

— La mine acasă. L-am lăsat dormind. Ar fi trebuit să apară. E posibil să se fi dus la curs.

— N-avem niciun curs. O fi băut prea mult și a încurcat zilele.

— Vine el. Acum, scuză-mă! Am o comandă.

Se depărtă, îndreptându-se spre celălalt capăt al sălii, la masa unui client mai în vârstă, iar tânărul o urmă cu privirea.

Discuția cu clientul se prelungea foarte mult, iar Albert nu reușea să-și îndrepte atenția către ei. Fata părea îngrijorată, iar bărbatul încordat; era clar că nu vorbeau despre băuturi. Păreau a-și arunca fraze scurte, ca la un interogatoriu și, din când în când, întorceau privirile către tânărul de la masa de alături.

Într-un târziu, cei doi se apropiară și bărbatul se așeză la masa studentului.

— Dânsul e agent al forțelor de menținere a ordinii, o auzi Hosman pe fată.

Ofițerul arătă o legitimație și se scuză că se așezase neinvitat.

— Nu-i nimic, spuse tânărul. De ce sunt acuzat?

— Nu e vorba de tine, ci de George Inal, colegul vostru. Domnișoara spune că ați fost buni prieteni.

— Am fost?! Cum adică, am fost?

— Adică a murit.

— E o glumă de prost gust.

— Nu-mi permit să glumesc în timpul programului. Câțiva colegi de-ai voștri mi-au spus că ultima persoană cu care a vorbit înainte de a muri ești dumneata. Ați fost aici, împreună, la băutură?

— Am fost, dar ultima persoană cu care a vorbit este domnișoara aici de față. Vă poate confirma.

— Așa e, spuse fata. L-am lăsat la mine acasă.

— Nu a fost găsit la tine acasă, ci la el acasă, spuse omul legii. L-au găsit părinții, când s-au întors de la țară.

— Nu-mi vine să cred, spuse tânărul. Aștept să apară în cadrul ușii din moment în moment, și nu apare. Era rândul lui să dea de băut.

Sorbi din cafea și privi într-o parte, clipind des, să nu i se vadă lacrimile.

— Îmi pare rău, spuse ofițerul, punându-i mâna pe umăr. Îmi pare sincer rău. Asta nu e o vârstă la care să mori.

— Ce-a pățit?

— Nu știm. Acum i se face autopsia. Nu există semne de violență. A fost găsit într-o poziție nefirească, dar nu există suspiciunea de atac de cord. Necazul e că au mai fost găsiți și alții în poziția asta, goi, așezați pe covor, ca și cum ar fi murit în chinuri groaznice sau cocârjați de frig. Ce frig, că erau 30 de grade în incintă. Nici afară nu e rece.

Tânărul se ridică în picioare și privi în gol:

— M-aș duce la părinții lui, dar mi-e frică. Nu am dispoziția sufletească necesară. Nu știu ce le-aș putea spune.

— Cred că e mai bine să mergi acasă, spuse agentul. Când am nevoie de tine, te chem. Oricum ar fi, trebuie să vii până la noi, să dai o declarație.

Între timp, intrase în local tânărul care plecase mai devreme şi se apropie de ei:

— Ați auzit? îi întrebă. A murit George.

— Am auzit, spuse celălalt tânăr. Dânsul este cel care anchetează cazul. E agent al forțelor de menținere a ordinii.

— Mă bucur. Venisem aici cu gândul să beau ceva, dar mi-a pierit tot cheful.

Fără nicio vorbă, studenții părăsiră localul, iar chelnerița aduse ofițerului un suc şi o băutură spirtoasă din secară.

— Stai jos! îi spuse ofițerul.

— Nu pot, spuse fata. Mai am de onorat câteva comenzi.

— Bine. Du-te şi revino!

După ce luă câteva comenzi şi plimbă mai multe tăvi cu băuturi, chelnerița se întoarse şi se aşeză în fața agentului.

— Cred că îți dai seama ce vreau să te întreb.

— Nici prin minte nu-mi trece, spuse fata.

— Nu ți-ai dat seama că au murit mai mulți tineri în oraş şi ultima persoană întâlnită de ei ai fost dumneata?

— Nu m-a interesat. Sunt cunoştințe întâmplătoare, cum e şi George ăsta.

— Uite cum facem, spuse ofițerul. Deşi ştiu că tu eşti autoarea morală a deceselor din ultimul timp, eu sunt hotărât să nu te implic deloc. Despre mulți, nici nu se ştie că s-au culcat cu tine. N-a fost găsit niciunul la tine acasă. Nu s-a gândit nimeni că tu ai putea fi legătura dintre aceste decese misterioase.

— Te-ai gândit tu. Eşti anchetatorul cazului. E normal să faci asocieri de idei.

— Da, dar tu i-ai omorât şi nu ştii cum ai făcut asta.

— Nu i-am omorât eu. Au murit singuri. Eu m-am culcat cu ei.

Nu mă poate nimeni condamna pentru acest lucru. Niciun caz n-a fost cercetat de acelaşi ofițer. Mulți au murit pe teritoriul altor secții de poliție.

— Da, dar eu am aflat cauza deceselor.

— Care este?

— Tu eşti cauza.

— Nu mai spune?!

— Da. Ți-ai dat seama că omori oameni şi ai continuat să ucizi.

— Nu mi-am dat seama. Eu nu fac crime. Oricât v-ați învârti, nu puteți să mă băgați nici măcar la omor prin imprudență. Voi vă sinucideți.

— Da, dar tu eşti cea care ne atragi. Secreți vreo substanță volatilă halucinogenă şi ne faci să nu ne mai putem abține. De-asta vin cu următoarea propunere: eu uit tot ce ai făcut, iar tu, când termini treaba aici, mă inviți la tine acasă.

— Ai spus că nu îți arde de glume în timpul programului.

— Programul meu s-a terminat. Sunt gata să-mi las nevasta pentru tine.

— Ştii bine că nu se va ajunge până acolo. Chiar dacă ai supraviețui contactului sexual cu mine, nu mi-ar plăcea să mă mărit cu o epavă. Mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc cu unul dintre tinerii ăştia de viitor.

— S-au mai văzut căsătorii între bărbați mai tomnatici şi fete tinere şi frumoase.

— E adevărat. Dacă supraviețuieşti, sunt gata să te iau chiar şi pe tine de soț. Toți mi-au jurat iubire veşnică. Au vrut să mă ia de soție, dar n-au ajuns niciodată până acolo. La început, am crezut că e un blestem. Nu cred că e ceva mistic, cu suflu metafizic. Am ajuns să cred că e ceva, cum se întâmplă la unele specii de țânțari; după împerechere, masculul moare.

— Chiar dacă ar fi ultima mea aventură romantică, eu sunt hotărât să risc. Aştept până termini programul, apoi mergem la tine acasă.

— Nu pot să te refuz, nici să vreau. Şi eu sunt atrasă de tine.

Se ridică de la masă, îl sărută, zâmbi forțat şi se depărtă, pentru a lua câteva comenzi.

Fascinat de ceea ce auzise, Albert își luă paharul și se mută la masa agentului din forțele de menținere a ordinii, așezându-se pe scaunul de unde tocmai se ridicase chelnerița.

— Permiteți?!

— Ce să permit? întrebă ofițerul.

— Să iau loc la masa dumneavoastră.

— Păi, văd că te-ai așezat deja. Dacă tot te-ai așezat, stai aci! Tot nu am cu cine să beau. Până plec, poți să-mi ții de urât.

— N-aș fi vrut să vin aici, dar ceva mai presus de mine m-a împins, spuse Albert.

— Dacă ai venit, rămâi!

— Mă scuzați că m-am băgat așa brutal în viața dumneavoastră, dar am ascultat, fără să vreau, discuția pe care ați avut-o cu domnișoara dinainte. Repet, nu am făcut-o cu intenție.

— Ce să faci cu intenție? întrebă agentul.

— Să trag cu urechea.

— Nu aveai cum să tragi cu urechea. Erai la trei mese mai încolo.

— Am un dispozitiv de ascultare foarte performant, spuse Hosman.

— Imposibil. În gălăgia asta, nu puteai auzi nimic. Nu există dispozitiv de ascultare așa performant. Puteai avea un microfon pe aici, pe undeva, dar am și eu un dispozitiv performant, de depistarea microfoanelor. Nu e niciun microfon implantat în masa mea. Nici cei de la A.P.A. n-au dispozitive de spionare foarte puternice. Dacă aveau, ne spuneau; am semnat cu ei un protocol de colaborare.

— Vă spun, n-am vrut să trag cu urechea. Mă plictiseam și mi s-a direcționat atenția către masa tinerilor, încă înainte de a veni dumneata să anchetezi cazul.

— Nu-i nimic, spuse omul legii. Nu te mai scuza atâta? Indiferent din ce serviciu secret faci parte, îți faci și tu datoria.

— Nu fac parte din niciun serviciu secret. Sunt un contabil banal. M-am întors acasă dintr-o lungă și palpitantă călătorie

și, în loc să găsesc viața tihnită de altă dată, am fost prins în vârtejul unor aventuri fără sens.

— Ai fost plecat în călătorie de lucru?

— Nu, răspunse Albert. Din greșeală, am nimerit pe o navă cosmică și am ajuns departe, pe o planetă locuită de umanoizi ca și noi, dar cu caracteristici fiziologice inexistente. Nu au puls, nu au tensiune, nu au temperatură.

În câteva fraze, îi descrise drumul prin spațiul cosmic și îi povesti epopeea sa de pe Ioza. Descriindu-i partea întunecată și partea luminată a acestei planete, precum și cele câteva zeci de feluri de extratereștri întâlnite, îi descrise, cu lux de amănunte, aventurile spațio-temporale, intrigile, crimele, filosofia de partid și experiențele sexuale, explicându-i politica pe care voia s-o exporte partidul în care nimerise din greșeală și misiunea sacră de a descoperi un conducător nou. În încheiere, îi zugrăvi drumul de întoarcere și mirarea de a găsi, în locul planetei Pământ, un asteroid rece și întunecat.

— Vorbești prostii, decretă ofițerul. Lucrurile astea le știi dintr-un roman apărut de curând, un politic-fiction în mare vogă, apărut de curând. S-a făcut și un film după el.

— Eu sunt autorul.

— Albert Hosman?

— Desigur.

— Cum pot ști acest lucru? întrebă agentul.

— Nu poți ști.

— De ce?

— Mi-am pierdut actele de identitate, dar te pot convinge prin ceea ce nu știu, spuse Albert. Nu știu numele informaticianului nebun, care a spart codurile și a preluat textul din ochiul meu electronic. Dacă a pus numele meu pe prima copertă și și-a trecut numele și adresa pe carte, în spate, după cuprins, recunoscând doar calitatea de culegător al textului și tehnoredactor, înseamnă că nu se ascunde. Un informatician e plin de bani, viitorul aparținând informației și manipulării ei. Am avut

de gând să merg să cer drepturi de autor, dar n-am ajuns încă. Am înțeles că e o editură din capitala Pământului, dar nu trebuie nici măcar să fac atâta drum. Pe coperta interioară se găsește numele, adresa și numerele de telefon ale unui impresar cunoscut. Cu el trebuie să discut.

— Asta e o gogoriță. E posibil să știi și lucrurile astea și să te prefaci că nu le știi. E foarte ușor.

— Cui ar folosi? Eu sunt venit de curând. Nu am cartea, ca să fac o confruntare între materialul brut și textul tipărit. Știu de la soția ex-președintelui partidului nostru, doamna Dieta Melior, că am poza pe coperta din spate.

— Orice se poate falsifica, spuse reprezentantul forțelor de menținere a ordinii.

— Nu și textul brut, aflat la mine. Sunt venit de curând și nu am cartea, ca să fac o confruntare între materialul brut și textul tipărit, dar când o voi găsi, voi face această comparație. În plus, fiind peripețiile prin care am trecut eu, le știu pe dinafară și le pot povesti cu multă spontaneitate, în amănunțime.

— Deși cartea nu a apărut cu mult timp în urmă și s-a vândut în milioane de exemplare, acum e cam greu să o procuri. Politica s-a cam demonetizat, se militează pentru scoaterea ei în afara legii și a început acțiunea de confiscare și distrugere a scrierilor politice.

— Politic-fiction-ul nu deranjează pe nimeni.

— Nu există lucru care să nu deranjeze pe cineva. Dacă tu ești autorul de succes care susții că ești, ești perfect integrat în mediul literar al acestei cârciumi. Îl vezi pe ăla? Dacă aude ce ești autorul unui roman atât de mare, îți dă o grămadă de bani pentru o reeditare. În plus, poți să-i faci și o prefață. Poți să-i furnizezi amănunte picante din viața personală. Poți să închei chiar și un contract, pentru o eventuală continuare. Te ia, te fotografiază, te filmează, te traduce în mai multe limbi de circulație universală și te plimbă pe tot planetoidul, pe la toate televiziunile. Om te-ai făcut; te umpli de bani. În plus, se îmbogățesc și cei care te manipulează, îți fabrică imaginea și te promovează.

Mort de beat, cel numit mai devreme de chelneriță „babalâcul libidinos", se suise pe masă și, emfatic, spunea ceva studenților care îl ascultau cu gura căscată, despre poezie și condiția artistului într-o societate, unde propaganda era exacerbată printr-o mulțime de afișe, pliante sau spoturi publicitare, dacă înțelesese bine.

Fără să vrea, atenția lui Albert fu amplificată și atrasă de discurs.

„Un poet bine hrănit devine un mic afacerist al culturii, spunea profesorul, criticul literar și, totodată, editorul-șef al editurii de deasupra barului. Toți vor să fie faimoși, dar niciunul nu vrea să accepte vicisitudinile vieții de artist. E adevărat, poți deveni avocat, negustor, economist, arhitect, matematician, chirurg, te poți umple de bani și, după asta, dacă nu te lansezi în politică, să umfli și mai multe poturi, te poți face poet sau prozator, din dorința de accede, dacă nu la gloria eternă a marilor talente, măcar la un loc minuscul în istoria literaturii pământene. Pe de-o parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume obscure în lumea literelor. Pe de altă parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume celebre în patrimoniul istoriei literare. Și într-un caz și în altul, numele poetului e acoperit de umbra celui care a fost în spate: arhitect, chirurg, avocat etc. Poți ajunge, de exemplu, avocat și, de pe poziția asta, să-ți struneşti singur destinul, să nu-l lași la mâna altora, dar după un timp conștientizezi faptul că celebritatea se ia foarte rar de mână cu prosperitatea, foarte haotic. E știut faptul că, dacă nu vrei să plăteşti celebrității procentul de suferință pe care ți-l cere, vei trăi și vei muri cu mantaua neagră a celei de-a doua opțiuni deasupra ta. Dacă nu știi sau nu vrei să alegi, te mulțumeşti cu jumătate de măsură. Fenomenul nu funcționează decât unidirecțional; un actor se poate lansa în afaceri și poate reveni ca director de teatru. Acest lucru nu întinează cu nimic meritul de a fi făcut roluri de excepție în filme impecabile și memorabile. Întâi a fost cuvântul, apoi fapta. Când cuvântul e mai întâi,

nicio activitate meschină nu-l poate întina. Într-un fel sună când spui că un poet face şi agricultură sau un dramaturg face comerț, şi în cu totul alt fel sună când spui că un economist şi premier scrie poezii. Unidirecționalitatea cuvânt-faptă e călcată rar, doar atunci când entitățile sunt fundamental diferite. Nu poți fi, de exemplu, în acelaşi timp, bufon şi rege. Aici, trebuie să ai puterea de a alege, iar această putere nici măcar nu ține de tine, ci de hazard, nemaifiind vorba doar de puterea norocului, ci de contradicția noroc-ghinion. Nu poți avea decât norocul de a fi rege sau ghinionul de a fi clovn. Rareori regele reține cuvântul bufonului şi asta doar din orgoliul de a fi şi el personificat în acest cuvânt. Când un poet a cântat ca orbul vitejia altora, nu s-a gândit nicio clipă că va veni unul rege, dictator al cugetului, şi va aduna fragmentele sale în două epopei epocale, premiindu-l post mortem Poetul a cântat pur şi simplu".

Uşor aplecat în față, cu gândurile aiurea, Albert privea în gol, undeva, dincolo de ziduri.

— Hei! îl zgâlțâi polițistul. Ți-e rău?!

— N-am vrut să vă inoportunez.

— Nu mă inoportunezi deloc.

— Am înțeles că doriți să mă trimiteți la plimbare, spuse Hosman.

— Cum adică?

— Am crezut că vreți să-mi faceți cunoştință cu literatul acela şi să scăpați de mine.

— N-ai înțeles bine. Am vrut să afli ce s-ar întâmpla dacă editorul ar şti că există un scriitor celebru în crâşma lui. Şi mai încetează cu scuzele şi adresările la persoana a doua plural! Mă numesc Artur Nopsov.

— Nu am de gând să mă bag în afaceri cu oameni ca ăsta. Poți să-l auzi ce zice?

— Nu. E prea departe şi e un murmur continuu. Nici dacă ar fi pustiu nu aş putea percepe sunetele de la o distanță aşa mare. Ce zice?

Albert îi sintetiză în câteva fraze ce spusese criticul şi îl asigură că nu voia să se bage în aventuri publicistice întâmplătoare. Dacă voia să-şi clarifice situația literară, îl căuta pe impresar.

— De ce vrei să rămâi cu mine?! întrebă Nopsov.

— Mă întristează situația tragică în care te afli. Dacă aş putea, te-aş ajuta cu plăcere.

— Nu ai cum să mă ajuți. Chiar când eram mai aproape de soluționarea cazului, am căzut în capcană. Nu ştiu cum să scap.

— Aresteaz-o! spuse Hosman. E veriga de legătură dintre decese. E suspectul principal. Într-una dintre cuştile voastre de metal, îşi poate pierde atractivitatea. Poate fi ceva de natură electromagnetică.

— Nu avem cuşti de metal. Ce ți-a venit să spui asta?

— Pe la toate secțiile de poliție, pe unde am trecut, am văzut că aveau nişte cuşti din fier, unde sunt ținuți suspecții, până la soluționarea cazului.

— Nu ştiu, spuse Nopsov. Chiar dacă aş avea mandat de arestare la mine, n-aş putea s-o arestez. Simt o atracție puternică şi vreau să o conduc acasă. Încep s-o percep ca pe o apariție supranaturală, o ființă diafană, care, prin toți porii, respiră iubire.

— Ce idilic! râse Albert.

— Vorbesc serios. Deşi ştiu bine că ea este criminalul, îmi vine greu să cred acest lucru. Nu am dovada palpabilă că ea e veriga de legătură dintre decese, oricât ar fi acestea de suspecte. Imediat, după fiecare deces, legiştii au găsit la subiecți nişte pete roşii pe piele, mai ales pe suprafața capului. După un timp, acestea dispar. Nu au putut face o legătură între un presupus factor favorizant, un fel de chemotactism negativ al fetei, care induce o înmulțire fantastică a celulelor reproducătoare ale masculului, şi puterea extraordinară a acestora de a penetra membranele celulelor. Spematozoizii, în loc să-şi urmeze drumul normal, fiziologic, cunoscut de milioane de ani, sunt impregnați într-o substanță azotată, necunoscută, urmează un

proces electrochimic misterios şi se întorc în uretră, pătrund în vezica urinară a bărbatului, străbat pereții acesteia, țesuturile şi organele, ajungând în sistemul sanguin şi limfatic. Ca nişte mici rachete cu defragmentare, ajung la creier, unde se reorganizează în grupuri compacte sau şiruri paralele, perfect ordonate. După ce ies prin piele, dispar, împreună cu orice urmă a trecerii lor. După dispariția acestor reacții, nu se mai întâmplă nimic; dispare orice urmă, chiar şi din probele prelevate de la cadavru. Ni s-a dat un dosar cu scheme şi planşe colorate, privind evoluția celulelor reproducătoare masculine, pe ore şi minute, cu reacțiile lor chimice cu tot, până la dispariția totală şi inexplicabilă. Am studiat luni de-a rândul fotografiile şi filmările făcute la microscopul magneto-electronic. M-a fascinat nemişcarea unora, care parcă dădeau comandă altora să execute o plutire sincronizată, ca un dans.

— Ce tâmpenie!

— Pare o tâmpenie, mai ales că şi aceste informații se autoşterg de pe discuri, peliculele fotografice sau din memoria calculatoarelor, spuse Artur.

— În concluzie, dacă informațiile s-ar şterge şi din memoria medicilor, chimiştilor şi geneticienilor voştri, nici n-ar mai avea rost să vorbim, spuse Hosman.

— Din fericire, asta nu se întâmplă. Într-un anumit moment, un medic legist de la noi mi-a arătat, schematic, cum, astfel de spermatozoizi activați, chiar scoşi din mediul lor natural, pot trece printr-un țesut osos ca prin apă. Înainte de a dispărea, substanța azotată misterioasă a fost studiată şi s-a tras concluzia că nu are structură terestră. E posibil să fie produsă de fată, e posibil să fie produsă de cei ucişi, nu se ştie. E posibil orice. Poate fi produsă prin inducție psihică sau secretată, pur şi simplu. Nu vezi? Simt o atracție nebună pentru fata asta, ştiu că această atracție mă va pierde, dar nu ştiu de ce natură e. Poate fi chemotactism, poate fi psihotactism. Nu se ştie.

— E psihotactism. Dacă ar exista feromoni volatilizați în aer, ar putea fi afectați şi alți oameni din local.

— E posibil ca atracția să aibă la bază o anumită compatibilitate inexplicabilă, spuse ofițerul. Nu văd în ce ar putea consta compatibilitatea dintre mine şi o chelneriță tânără şi frumoasă.

— Dacă aş scrie o povestire science-fiction cu o temă de acest fel, nu ar avea niciun succes.

— Ca scriitor, poți să te integrezi în mediul ăsta. Dugheana e frecventată de fauna literară, dar animalele astea nu prea au succes şi bani. De succes cred că s-ar putea bucura scrierile de ficțiune, unde scriitura are rol predominant, nu obiectul sau întâmplarea imaginate. O realitate fascinantă, oricât de şocantă, trebuie frumos îmbrăcată în cuvinte. Aici n-ai cum să descrii realitatea povestită de mine.

— În sine, nici nu e o realitate, spuse Albert. Spui că, după un timp, totul dispare. Ambiguitatea subiectului îmi permite să imaginez o lume slab dotată tehnic, care nu poate pune în evidență nişte extratereştri extraordinar de mici, aproape nişte fragmente de informație, ceva între undă şi particulă. Aş putea imagina o lume care are cu ce percepe extratereştrii, dar care nu ar putea să-i perceapă decât deformat. Aş putea vorbi despre diferite grupuri de interese, cu mijloace de percepție diferite. La nivele de percepție diferite, bineînțeles, nivelele de cultură ar fi şi ele diferite.

— Ha, ha, ha! Vrei să sugerezi că celulele sexuale masculine sunt un fel de nave cosmice, funcționând cu energie biologică, cu care se plimbă nişte ființe subatomice, bineînțeles, de natură extraterestră. Îți dai seama cu câtă energie trebuie să încarci o astfel de navă pentru a putea străbate un țesut osos, să treacă prin peretele cutiei craniene?!

— Îmi dau seama. N-am vrut să sugerez nimic, dar ideea nu e rea. Poate fi folosită în alt roman, care să povestească aventuri dintr-un infinit mic. Spuneai că celulele reproducătoare masculine rezistă şi atunci când ies din organism?

— N-am spus asta. Am spus că rezistă în afara mediului lor natural, dar tot într-un cadru biotic. Ce fac dincolo de corpul omului, nu ştiu. Dispar, încheie agentul.

— Poate nu dispar. Poate devin imperceptibile cu mijloacele actuale de investigație.

— Poate. E înfiorător să existe o lume plină de nave cosmice microscopice, construite din material organic, cu structură genetică proprie, conduse de ființe și mai mici. E greu să povesteşti lucrurile astea.

— Nu e greu deloc, spuse Hosman. Greutatea intervine atunci când cititorul trebuie să reconstruiască mental ceea ce ai povestit tu. Ca să reconstruiască ceea ce ai descris, trebuie să folosească repere generale, cunoscute de toată lumea. Pentru asta, în descrierile tale trebuie să foloseşti şi tu elemente din realitatea înconjurătoare. Fără realitatea cunoscută, imaginația nu există.

— Poezia e ironia naturii, spuse Artur.

— Exact. Când am fugit dintr-un sat, împreună cu Emert Holms, un student la sociologie, secția Sloganuri, am pățit ceva asemănător. Am fost atacat de un nor de ființe zburătoare microscopice. Cred că mi-au umblat şi prin creier, nu numai prin oase.

Îi povesti cum fusese înțepenit într-o poziție nefirească din cauza escadrilelor unor miliarde de ființe extraterestre minuscule, care îi pătrunseseră în cap, provocându-i tulburări nervoase de nedescris. Gâzele minuscule se prezentau ca o dâră luminoasă, cu caracter material, care la atingere îți dădea senzația de substanță grasă, alunecoasă, întinsă pe piele. Când s-au gândit că insectele luminoase şi miliardele lor de aparate de zbor infinitezimale, de tip undă-particulă, care veneau din toate părțile, puteau avea o acțiune dezintegratoare, lucrurile nu li s-au mai părut aşa fascinante ca la început, ci de-a dreptul înfricoşătoare. Pe alocuri, se formau aglomerări de o mare densitate, iar neorânduiala zborului avioanelor minuscule, cu câte trei ființe la bord, era doar aparentă. Aşezate pe fruntea lui şi scoțând sunete ascuțite, distincte, aparținând cine ştie cărui fel de limbaj, îl înnebuneau de-a dreptul.

— Ce coşmar! exclamă Nopsov. Universul este un loc periculos, dar Universul nostru infinitezimal, în care trăim, este şi mai periculos. E ca atunci când vrei să descrii un vis. Un vis nu există decât în forma în care ți s-a prezentat ție. Nu faci literatură din vise. Imaginea descrisă de scriitor e complet alături față de imaginația cititorului. În felul ăsta, realitatea dispare. Nimeni nu are dovada că visul descris ar fi existat vreodată, iar dacă ar fi existat, sub ce formă?

— Dacă e cum spui, acestea sunt crime perfecte. Odată vizat, cum eşti tu în momentul ăsta, nu mai ai nicio scăpare.

— Aşa se pare, spuse agentul. Până nu începe să se întâmple, literatura de ficțiune nu se citeşte. Nu vrea nimeni să se axeze pe caracterul preventiv al anticipației. E mai incomod. Dacă te duci cu o înregistrare a discuției noastre sau cu o declarație făcută de mine, nu te crede nimeni. E o imposibilitate, o mistificare. Până când nu se întâmplă, orice lucru e imposibil.

— Da, dar se pare că aceste crime, şi după ce au loc, sunt tot nişte imposibilități. Femeia asta trebuie băgată în carantină. Trebuie izolată, să nu mai aibă niciun contact cu vreun bărbat.

— Pe ce motiv? Probele incriminatoare se curăță singure. E ca şi cum nişte substanțe chimice sau biologice se transformă în informație şi dispar. Încă două-trei exemplare din astea şi dispărem ca specie. Eu, oricum, sunt programat să dispar. Se apropie ora când fata termină programul şi trebuie să merg cu ea. Dacă aş putea, aş aresta-o imediat.

— Mai rău e că nici măcar nu te refuză, spuse Albert.

— Aşa e. Nici măcar nu are o inteligență redusă. Nici în spatele prostiei nu se ascunde. Fiind un om în vârstă, chel şi burduhănos, credeam că mă va respinge, dar nici nu se gândeşte la asta. Nu se gândeşte la nimic.

— Cum să te respingă, dacă ea exercită magnetism asupra ta? Bine că nu e un fenomen de masă. Oricâte exemplare din astea ar fi, nu e ceva care să se transmită, ca o viroză.

— Mai ştii? întrebă inspectorul, ca pentru sine. E posibil să mă termine şi să se întoarcă la tine, iar tu să nu poți riposta sau să nu poți fugi.

— Înfiorător! se cutremură Albert. Iminența morții personale te îngrozeşte mai mult decât moartea altora. Ca ofițer de investigație, erai detaşat; ca subiect, cred că ai o senzație cel puțin stranie.

— Am. Dacă nu aş fi implicat în mod direct, aş dispune să fie urmărit cazul, iar fata să fie supravegheată permanent. Am tot amânat lucrul ăsta şi am căzut în capcană.

— Vrei să anunț eu forțele de protecție a ordinii?

— Sigur, spuse Nopsov. Chiar mă gândeam să-ți propun acest lucru. Am câțiva subordonați care nu-mi ies din cuvânt. Ei vor face exact ce le transmit, prin intermediul tău. Nu au obiceiul să scurme după dovezi. Sunt executanți perfecți.

— Asta ar însemna să preiau eu cazul, iar subordonații tăi, maşini perfecte, să facă ceea ce le spun eu. N-am ce le spune.

— Nu trebuie decât să le povesteşti ce ți-am spus eu. După aia, poți să dispari.

— Dacă nu l-aş fi pierdut pe drum, şeful partidului nostru mi-ar fi fost de mare folos, spuse Albert. A fost ofițer în cadrul forțelor voastre de menținere a ordinii. Nu se poate să nu fi auzit de el. El e cel ales.

— Cel ales e unul singur. Nu a fost niciodată ofițer. Cel ales este preşedintele tuturor ținuturilor Pământului. E cel ales pentru că noi, cetățenii oneşti, l-am ales. Cum poate să fie „cel ales" şeful unui partid?! Cine l-a mai ales şi pe ăsta?!

— Nu l-a ales nimeni. A fost doar semnalat. Mie mi-a revenit misiunea de a-l descoperi. Doar eu dețin un dispozitiv care să-l semnaleze. E o cinste pentru mine.

— Cum, pentru că l-ai semnalat tu, trebuie să-l ia lumea în brațe? De ce e „cel ales"? întrebă Artur.

— Omul are caracteristici alese, deosebite, superioare față de restul membrilor partidului, şi proprietăți paranormale. E

un fel de mesia, un mântuitor al lumii, un vizionar, cel care are misiunea sacră să reformeze partidul din temelii şi să-l aducă la putere. E omul providențial.

— Cum îl cheamă?

— Robert Caran.

— N-am auzit. O fi rămas în lumea paralelă a unei aşa numite realități.

— Cum adică?! se miră Hosman.

— Adică Poliția a semnat un protocol prin care se menționează că o parte din corpul birocraților, ofițerilor, subofițerilor şi trupelor de menținere a ordinii, trec în lumea paralelă construită de specialiştii Asociației pentru Protecția Afişelor.

— Ce lume mai e şi asta?

— Lumea mirifică din interiorul afişelor, spuse Nopsov.

— Vrei să spui că tu ai rămas în lumea noastră şi o grămadă de ofițeri, printre care se află şi Caran, au trecut într-o lume a afişelor?

— Nu. Eu am trecut în lumea afişelor şi ceilalți au rămas în lumea arbitrar numită reală. Eu consider ca fiind „reală" lumea unde am plecat noi.

— De ce consideri că e mai reală o lume virtuală, construită de nişte specialişti? întrebă Hosman.

— Consider lumea asta mai reală pentru că noi doi, cei ce stăm la masa asta, suntem reali, palpabili. Pe lume, nimic nu e real, dar consider lumea unde ne aflăm mai reală din cauză că e o lume mai veridică.

— De ce ar fi lumea asta mai veridică decât alta?

— Pentru că e construită după şabloane şi reguli prestabilite, spuse Artur. Nu e creată de hazard, de jocul haotic al întâmplărilor. În plus, e o lume mai bună, mai dreaptă.

— Ia stai! Până se dovedeşte că te-ai îmbătat sau ai luat-o razna, sunt obligat să te cred. Suntem amândoi în această lume a afişelor?

— Absolut.

— Adică eu nu mă găsesc într-o lume reală, ci, împreună cu tine, într-o lume artificială?! se miră Albert.

— Da.

— Nu ai fi singurul care încurcă planurile existențiale. Încep să-i dau dreptate unui fost coleg de serviciu, care stătea atât de mult în fața calculatorului, încât începuse să se identifice cu acesta şi lumea lui, încât inversa valorile. Obişnuia să spună că lumea înconjurătoare era un simplu spațiu virtual în care putem să trăim sau nu, atunci când ieşim de pe calculator, un spațiu al timpului, un spațiu mâncat de timp.

— Interesant şi poetic. Spațiul dintr-un calculator e chiar mai uşor de realizat.

— Dacă e cum spui şi cred că e aşa pentru că, în ultimul timp m-am confruntat cu o serie de fenomene stranii, lumea asta nu mi se pare a fi o lume aşa bună.

— E opțional, spuse ofițerul. Poți crede ce vrei. Nu e nimic straniu.

— Cum nu? E cât se poate de straniu să ți se tripleze personalitatea, să vii acasă şi să găseşti altă nevastă în casa ta, în timp ce adevărata nevastă se găseşte, cu un alt „eu" al tău, în cu totul altă casă, într-o lume paralelă. Nici chiar colegul amintit nu cred că mai e pe aici.

— Tu o iei razna, spuse inspectorul. E incredibil ce spui. În orice lume s-ar găsi, stă fiecare la el acasă, unde, dacă îl cauți, îl găseşti. Nici despre multiplicări ale personalității n-am auzit, dar, cu tehnica asta, e posibil orice.

— E posibil şi faptul că există chelnerițe care ucid? se întrebă Hosman. E posibil să te aştepte moartea şi să nu găseşti nimic anormal în asta? Nu e posibil să existe aşa ceva în realitate.

— Ba e posibil. Depinde cum vezi tu realitatea. Noi, cei din lumea afişelor, credem că lucruri din astea pot avea loc oriunde.

— Ştii ce!? spuse Albert. Dacă tu ridici anormalul la rang de normal şi nu poți să te aperi, pot să atrag eu fata la toaletă şi s-o strâng de gât.

— Atât îți trebuie. Te împuşc pe loc.

— Aşa se răsplătesc bunele intenții?

— Asta nu e bună intenție, spuse Nopsov. E crimă cu premeditare. Nu permit aşa ceva, nici să vreau. Chiar dacă n-aş iubi-o, codul deontologic al ofițerului din forțele de menținere a ordinii nu-mi permite să fiu de acord.

— E o crimă făcută într-o lume recentă, construită de curând. Nu există niciun cadru legal. Nu este interzis nimic, nici chiar crima. Pentru o cauză nobilă, mai greşeşte şi Poliția.

— E adevărat ce spui, dar nu-ți dau eu voie s-o ucizi.

— Foarte bine.

Se ridică, scoase cartea de credit luată de la şeful Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua şi făcu semn chelneriței să vină la ei.

— Nu aveți niciun ban, spuse fata, scanând cartea.

— Nu se poate.

— Ba da.

— Iozanul invizibil mi-a spus că mai am o grămadă de bani.

— Despre ce iozan invizibil vorbeşti? întrebă Artur.

— Un iozan care vinde plăci turnante. Din capătul celălalt al oraşului, am venit în zbor cu astfel de plăci.

— Ai zburat cu plăci turnante?

— Da, cu plăci cumpărate de la iozan, pe baza acestei cărți de credit. Din cauza grevelor, circulația mijloacelor de transport e deficitară.

Povesti cum, plecând de pe terasa unde fuseseră invitați la masă de membrii unei ligi care propovăduia aşteptarea luminii, întâlniseră un iozan invizibil, învelit într-o mantie largă. Acesta vindea idei tehnice, iar una dintre acestea era placa turnantă zburătoare. Cumpăraseră şi ei trei astfel de plăci şi zburaseră pe deasupra caselor sau blocurilor, peste străzile pline de maşini sau coloane de manifestanți, până la el acasă, pe strada Festa.

— Frumoasă poveste, dar va trebui să plătiți consumația, spuse fata.

— Plătesc eu, spuse comisarul.

Scoase un carnet şi un stilou, scrise ceva, rupse foaia, o împături cu grijă.

Fără nicio vorbă, Albert puse biletul într-un buzunar, salută şi părăsi incinta.

X

Îi trebuiră câteva minute să-şi obişnuiască ochii cu întunericul de afară.

Luând-o la întâmplare pe străzi, începu să se gândească unde ar fi putut să se odihnească mai multe ore, înainte de a se duce la Poliție, să-l caute pe subalternul comisarului Artur Nopsov.

„Locotenent Haralambie Maral, zis Harry, divizia 3, ajută-l pe purtătorul acestui mesaj", citi textul de deasupra unei semnături lungi, pretențioase, cu multe floricele, trădând un spirit voluntar, orgolios, stăpân pe sine.

Puse biletul la loc în buzunar şi se gândi că era prea obosit să pornească o acțiune coerentă. Din cauza ginului băut, avea dureri fulgurante de cap. La familia Tui, pe strada Colonială numărul 145, unde el trecea drept Indiocarimbie Tui, era periculos. După cum spusese Arama, cea care se autodenumea soția sa, casa era supravegheată strict de agenți A.P.A.

Strecurându-se prin grădinile vecinilor, încercă să se întoarcă la el acasă, pe strada Festa, la numărul 8, acolo unde fuseseră arestați cu toții şi scăpase numai el. După mai multe peripeții, în care fu cât pe-aci să fie sfâşiat de câini, printre arbori şi boscheți, se strecură în curte. Ferestrele casei erau întunecate, dar foşnetele produse de mişcarea unor oameni îl convinse că fuseseră lăsate santinele ale aceleiaşi Agenții de Protecție a Afişelor.

Speriat de perspectiva de a se întoarce şi de a fi mâncat de câini, nu mai vedea decât o posibilitate; ieşirea prin față. Apucă un drug din fier şi se strecură pe lângă zid, ascuțindu-şi simțurile. Când agentul lăsat la intrarea principală se întoarse, îl pocni în cap cât putu de tare, să fie sigur că nu scoate vreun sunet, îi luă pistolul şi împinse poarta. Cum aceasta era blocată, sări peste ea şi se pierdu în întuneric.

Văzu, în depărtare, luminile blocului cu 600 de nivele şi se gândi la posibilitatea ca Robert Caran să fi ajuns acasă. Se îndreptă într-acolo şi, când ajunse, avu surpriza să constate că membrii Asociației Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porții nu plecaseră.

La lumina felinarelor fosforescente, peste măsură de furioşi, protestatarii lăsați acolo de Albert şi de Karl, bătrâni, bărbați maturi, femei, copii, aşezați pe platforma de beton a scării din fața intrării blocului, nu numai că nu plecaseră acasă, ci se înmulțiseră. Acum erau peste o sută şi invadaseră şi aleea dintre poartă şi bloc, alee străjuită de o parte şi de alta de garduri din sârmă ghimpată, cum erau delimitate toate spațiile private al blocului. Agitând steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau în continuare aceleaşi sloganuri. Neavând loc la intrarea scării blocului, mulți dintre cei prezenți împânziseră aleile dintre construcții sau se aşezaseră pe spațiul verde.

Vru să intre, dar nimeni nu catadicsea să se dea la o parte.

— Îmi permiteți să trec? întrebă Albert, neutru.

— Ăsta e din ăia care nu închid poarta după ei, sări o fetiță de vârstă preşcolară.

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Eşti urât. Nu te uiți la tine cât eşti de urât?

Alte câteva fetițe i se alăturară, strigând „urâtule, urâtule!", chicotind sau râzând fără fost.

Atacat atât de brutal de nişte ființe care ar fi trebuit să-ți sugereze inocență, Hosman îşi spuse că, dacă mai întâlnea aşa ceva, era în stare să sfârşească prin a urî copiii.

— Părinții voştri ştiu cum vorbiți voi?

— Sigur. Cel de colo e tatăl meu, spuse o fetiță.

— Ce vrei, mă?! strigă bărbatul.

— Eu vreau să intru în bloc şi m-am trezit că sunt luat peste picior de nişte pişticoate.

— Aşa, mă?! Îmi faci fata pişticoată?

— Ție ți-ar conveni să te facă urât un sfert de om, de nici un metru înălțime?! se enervă Albert.

— Bă, tu să nu-mi faci mie fata „sfert de om", că te bag în mă-ta!

— Pardon?! De la voi învață copiii să vorbească urât.

— Tu şi intelectualii voştri vorbiți urât. Miroşi de la o poştă a intelectual. Mama voastră! Credeți că dacă ați făcut o facultate, le ştiți pe toate? Nu ştiți nimic, bă!

— Domne, pufni Hosman în râs, dacă ai un colț împotriva intelectualilor, ține-ți frustrările în frâu!

— Îmi țin pe dracu'. Cară-te de-aci!

— Eu intenționez să intru în bloc, nu să plec. Sunt cetățean al Pământului şi am dreptul constituțional de a intra oriunde şi de a ieşi de oriunde doresc.

— Ia nu mă lua pe mine cu astea, că am mai citit şi noi la viața noastră! se umflă bărbatul în piept.

— Dacă ai mai citit şi tu câte ceva, ai putea avea un minim de logică. După cum mi-a explicat preşedintele asociației voastre de locatari, voi luptați împotriva celor care nu vor să închidă poarta asta metalică. Vreți ca poarta să stea închisă şi o țineți deschisă. În plus, nu numai că v-ați aşezat în spațiul porții, dar ați blocat orice posibilitate de a intra în bloc. Dacă se formează şi o asociație a celor ce militează pentru deblocarea căilor de acces? Cum folosiți voi pancarte cu „Închideți poarta!", „Închideți poarta de la intrarea blocului!", „Închide, bă, poarta!" sau „Boule, n-ai poartă acasă?!", mergând până la trivialități şi înjurături ireproductibile, pot veni alții să vă înjure că le barați calea.

— Pot veni. Atât le trebuie. S-au învățat să se fâțâie toată ziua pe poartă. Hai, fă paşi!

— Trecând peste modul de exprimare, e elementar să te întreb cu ce drept îmi interzici tu să intru în bloc?

— Suntem înregistrați ca asociație non-profit. Nu cerem niciun ban. Nu cerem decât puțin respect.

— De la cine?

— De la cei care lasă poarta deschisă. Nu vor decât să ne enerveze.

— Şi vreți să-i enervați şi voi pe ei?!

— Sigur. Până la urmă, trebuie să se dea o lege de pedepsire a celor care nu închid poarta. Vom protesta până când ni se va face dreptate.

— Aşa se poate da o lege şi împotriva celor care îşi pun gheață în băutură.

— Are dreptate fata mea; eşti urât.

— Cu ce drept mă faci tu pe mine urât?!

— Cu dreptul celui mai puternic. Nu vezi câți suntem?

— Ba da, spuse Albert, dar întrebarea e alta: cine v-a strâns aici? Preşedintele asociației de locatari unde-i?

— Tată, urâtul ăsta ne stresează psihic! strigă fetița.

— Lasă, fata mea, că îi arăt eu lui, spuse bărbatul.

— Arăți pe dracu'! spuse Hosman.

Scoase pistolul luat de la santinela A.P.A., ochi şi îi trase un glonte în laba piciorului.

Descumpănit, în liniştea lăsată brusc, omul se uita şi nu putea realiza ce i se întâmplase. Când simți durerea, scoase un țipăt sfâşietor şi o luă la fugă pe una dintre aleile dintre construcții. Trăgând piciorul după el, din când în când se uita înapoi, speriat, către dâra de sânge lăsată în urmă sau la vecinii de scară. În privirile lui se putea citi că le cerşea ajutorul.

La un al doilea foc, tras în sus, mulțimea începu să se împrăştie, călcându-se în picioare şi înjurându-se. Unii aruncaseră pancartele, alții le foloseau ca armă împotriva celor care îi împingeau.

După o scurtă bătaie generală, terenul rămase pustiu; unii se trăseseră mai departe, protejați de întuneric şi de vegetația ofilită, iar alții, cei mai mulți, se ascunseseră în casă, uitându-se pe fereastră, pândind din spatele perdelei.

Deşi nu se ştie prin ce minune tehnică liftul mergea, lui Albert îi fu frică să îl ia şi urcă cele patru etaje pe scări. Atent să nu fie atacat, ținea pistolul pregătit.

Când ajunse, avu surpriza să nu găsească pe nimeni acasă. La început, bătu mai discret la uşă, apoi, din ce în ce mai nervos, începu să bată cu pumnii. Văzând asta şi gândindu-se cu disperare că nu avea unde să se odihnească, încercă să spargă uşa. O împinse cu umărul, o lovi cu piciorul, dar aceasta era uşă metalică, foarte solidă.

Descurajat, coborî la parter, ieşi, puse pistolul în buzunar, închise cu grijă uşa blocului, traversă în grabă aleea, se uită să nu fie pândit de vreun protestatar. Apucând cu amândouă mâinile poarta metalică, o scoase din ţâţâni şi o zvârli cât colo.

Răsuflând uşurat şi râzând singur, fără niciun rost, se pierdu în întunericul străzii, neştiind nici el în ce parte s-o ia.

Intră în holul unui hotel, cu gândul să întrebe unde este sediul Diviziei 3 a forţelor de menţinere a ordinii şi avu inspiraţia să scoată cartea de credit şi să întrebe dacă e valabilă.

— E bună, spuse bărbatul de la recepţie, trecând-o prin faţa unui scaner. Aveţi o grămadă de bani.

— Serios?! se miră Hosman. Aşa ştiam şi eu.

— Doriţi ceva?

— Da. Vreau o cameră, trei sandvişuri şi o sticlă cu vin.

— Cu ce să fie sandvişurile?

— Cu orice. Las la latitudinea bucătarului vostru acest lucru.

— Vinul?

— Orice fel, dar ceva scump. Dacă spui că am mulţi bani, opreşte o sumă mai mare.

— Am oprit bani în concordanţă cu preţurile mijlocii, spuse recepţionerul, înapoind cartea de credit, împreună cu o cheie. Aveţi camera 16, la etajul 1, cum urcaţi pe scară, pe culoarul din stânga.

Albert mulţumi, urcă în cameră, înfulecă sandvişurile aduse de o chelneriţă, bău vinul din sticlă, blocă încuietoarea de la uşă şi se culcă. Mereu în alertă, se urcă îmbrăcat şi încălţat în pat, trase plapuma peste el, îşi băgă capul sub pernă şi se cufundă într-un somn adânc, convins că, de frică să nu dea buzna

în cameră tot felul de militari înarmați, de la tot felul de agenții, nu va putea adormi. După câteva ore se trezi și stătu buimac câteva clipe, să se dezmeticească, să-și dea seama unde se află.

Se spălă pe față, stinse lumina, coborî, întrebă unde se găsea sediul Diviziei 3, lăsă cheia și ieși.

Recepționerul îi spuse că de la intrarea hotelului trebuia să meargă o sută de metri spre dreapta, pe aceeași parte, până la stație, să ia bilet, să se urce în orice autobuz și să se dea jos la a treia oprire, dar nu-l prevenise că va avea de-a face cu un nebun care să nu-l lase să urce.

— Eu fac ordine aici, îi spuse omul, apucându-l de mânecă.

— E treaba ta, îi spuse Albert. Eu mă grăbesc.

— N-ar trebui să te grăbești. Ar fi bine să stai cuminte până te programez să urci într-un autobuz.

— E fără sens ce spui. Nu e înghesuială, autobuzele trec aproape goale. Am bilet, mă urc și la a treia cobor.

— Nu merge așa, spuse omul. Dumneata ești străin în oraș. Nu știi.

— Ce să știu?! Ăsta e dialog fără sens. În primul rând că nu sunt străin de oraș, iar în al doilea rând, dacă aș fi venit din altă parte, ar trebui să te porți frumos cu mine. Ai auzit de ospitalitate?

— Sigur. Eu încerc să fiu ospitalier în stația mea, să te programez în ce autobuz să te sui, iar tu mă ții de vorbă.

— Eu te țin de vorbă?! se enervă Albert. Poate te pocnesc.

— Am intuit bine când m-am gândit să nu te las să urci în autobuz. Ești violent și ofensezi o autoritate.

— Ce autoritate ofensez?

— Pe mine. Crezi că stau de nebun să fac ordine în stație?

— Da.

— Ei, bine, află că nu stau degeaba aici. E stația mea și aici eu comand.

— Cum adică e stația ta?

— Am cumpărat-o. Când au fost scoase stațiile la vânzare, am licitat și am dat bani pe ea.

— S-au privatizat şi stațiile de autobuz?

— Da.

— Dacă îi fac semn şoferului să mă ia dintre stații?

— Nu opreşte.

— Dacă e stația ta, îți plătesc o taxă şi mă urc în autobuz. Presupun că nu ai cumpărat stația de amorul artei.

— Plăteşti şi o taxă, dar aştepți şi până te programez în ce autobuz te sui. Sunt nişte reguli. Ca om de menținere a ordinii pe suprafața asta de beton, am şi eu o responsabilitate. Nu pot lăsa pe fiecine să se suie oricum în autobuz.

— Cum adică „oricum"? Ce condiții trebuie să îndeplinesc?

— Nu trebuie să îndeplineşti nicio condiție. Trebuie să aştepți să te programez.

— Spuneai ceva de o taxă, spuse Hosman căutând prin buzunare.

— Îți iau eu şi taxa, dar întâi trebuie să mă uit pe diagramă şi să stabilesc autobuzul în care să te sui.

— Bă, tu încerci să-ți bați joc de mine. Abia am scăpat de dobitocii care protestează împotriva celor care nu închid poarta lor, iar acum, hop şi tu!

— Înțeleg că eşti un tip antisocial, care nu vrea să se supună regulilor. Am intuit bine atunci când nu te-am lăsat să urci în autobuz aşa cum vrei tu.

— Ai intuit pe dracu'! N-ai intuit nimic.

Albert îşi trase brațul de care îl apucase nebunul şi se îndreptă către autobuzul care tocmai se oprise în stație. Cu un cap mai înalt şi cu mult mai multe kilograme de muşchi pe el, proprietarul stației îl apucă de gulerul hainei şi îl trase înapoi.

Enervat, Albert scoase pistolul, vrând să-i tragă un glonte în braț şi să scape din strânsoare, dar responsabilul cu ordinea se întoarse brusc şi glonțul îl lovi în plin.

— Ce lume, îşi spuse Hosman, urcând în primul autobuz.

Pe fereastră, văzu că în stația slab luminată nu mai era decât dobitocul care nu-l lăsa să plece, căzut pe trotuar, şi se mai linişti.

Puse pistolul la loc în buzunar, se aşeză pe un scaun şi, cât timp făcu exerciții de respirație, să-şi potolească bătăile accelerate ale inimii, ajunse la destinație.

Chiar dacă era întuneric, nu-i fu greu să găsească clădirea Poliției; avea o firmă luminoasă cât toate zilele.

La intrare, fu luat în primire de o tânără în uniformă de gardian:

— Dumneavoastră?

— Îl caut pe locotenentul Haralambie Maral.

— Aici este. Vă aşteaptă. Vă rog să zăboviți un minut!

Albert se gândi că dacă era aşteptat, vorbise Nopsov la telefon, dar îl contraria un lucru, faptul că el putea să vină oricând, peste zece, peste o sută de ore. Putea să nici nu mai vină. Ce făceau? Îl aşteptau aşa, ca proştii?!

Polițista se întoarse, îl conduse până în fața unei uşi duble, din lemn, foarte înaltă, îi deschise şi îl introduse într-un hol imens, puternic luminat.

Intrară într-un birou, femeia închise uşa după ei, rămânând înăuntru, iar locotenentul se ridică şi veni către Hosman. Zâmbi, îl apucă de mână şi i-o scutură cu putere.

— Vă felicit pentru spiritul civic de care dați dovadă! spuse.

— Ce spirit civic?!

— Faptul că v-ați dat seama de greşeala făcută şi ați venit aici direct, fără să vă mai căutăm noi, vă onorează.

— Aveați de gând să mă căutați?

— Evident. Asta e datoria noastră.

— Sunteți locotenentul Haralambie Maral, cum scrie pe uşă?

— Sigur.

Albert îi întinse bilețelul primit de la comisar, iar locotenentul îl citi cu multă atenție şi i-l înapoie.

— Vă ajut cu cea mai mare plăcere, dar întâi trebuie să vă întocmesc un act de arestare. Bineînțeles că voi specifica faptul că v-ați predat imediat. Asta atârnă greu în ochii procurorului care preia cazul.

— Ce caz?! Nu sunteți subalternul comisarului Artur Nopsov?

— Nu sunt subalternul nimănui. Când apare o infracțiune, procedez la arestare.

— Ce arestare?

— A dumneavoastră?

— De ce vreți să mă arestați?

— Pentru crimă. Cu puțin timp în urmă ați ucis un proprietar de stație de autobuz.

— De unde știți?

— Avem înregistrarea filmată a incidentului. Toate stațiile de autobuz au camere de filmat.

— Chiar dacă l-am omorât pe nebunul care spunea că menține ordinea în stație, nu-mi pare rău. N-am venit să mă predau, ci să vă ajut.

— Nu văd cu ce ne poți ajuta.

— În lumina ultimelor evenimente, nu vrei să vezi. Șeful vostru m-a trimis aici și, drept mulțumire, sunt acuzat de crimă.

Le relată, cu lux de amănunte, discuția pe care o avusese cu agentul Artur Nopsov, în barul de la subsolul unei tipografii, iar locotenentul și agenta pufniră în râs.

— Ai căzut în capcana unui nebun, spuse locotenentul. Așazisul comisar nu e deloc comisar, ci unul fugit din cine știe ce spital de psihiatrie. Nu l-am arestat pentru că nu a provocat niciun incident major. Pe unde merge, spune povestea cu celulele sexuale masculine, care, chiar dacă sunt scoase din mediul lor natural, pot trece prin țesuturi foarte dure.

— De unde știi toate astea? Spunea că e un secret știut doar de medicul vostru legist.

— Nu e niciun secret. A povestit lucrurile astea despre psihotactism și chemotactism oricui a stat să asculte. Povestea lui despre atracții sexuale, despre feromoni volatilizați în aer, compatibilități psihice inexplicabile sau alte minuni ne e cunoscută, dar nu putem să arestăm pe cineva pentru că spune minciuni.

— În schimb, pe tine trebuie să te arestăm, spuse agenta. Proprietarul stației de autobuz a decedat în drum spre spital, iar situația îți e agravată și de faptul că ai mai avut o tentativă de crimă. Ai împușcat în picior un bărbat care demonstra pașnic pentru dreptul lui de a vedea poarta de la bloc închisă.

— Nu demonstra deloc pașnic. Împreună cu alți nebuni din Asociația Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porții, bara ostentativ aleea de la intrarea în bloc. Erau amenințători, ca și tâmpitul care m-a apucat de guler și m-a tras înapoi, să nu mă pot sui în autobuz. Am fost în legitimă apărare.

— Apărare, neapărare, suntem nevoiți să te reținem și să demarăm cercetările în privința ta.

— Mă arestați?! se miră Hosman.

— Sigur. Vei fi condus în arest.

Agenta care îl însoțise până acolo, îi vârâse țeava unei arme între coaste și, punându-l cu brațele ridicate și palmele pe perete, începuse să-l pipăie și să-i caute prin buzunare. După ce îi confiscă pistolul, se trase câțiva pași înapoi și îl înmână locotenentului.

Fără nicio vorbă, îl scoase din încăpere în holul imens de afară și îl salută pe Maral. Deschise una dintre cele două uși duble, din lemn masiv și, sub amenințarea revolverului, îl împinse pe Albert în spațiul dintre acestea. Stinse lumina pe hol și se vârî și ea în spațiul îngust, încuind cu cheia.

— Ne sufocăm aici, spuse bărbatul. Ce idee pe ăia care au construit un sediu de poliție cu două rânduri de uși duble în același perete.

— Sediul ăsta a fost confiscat de la un bogătaș certat cu legea. Așa se construiau casele pe vremuri, probabil pentru a nu intra frigul, spuse agenta. Nu stăm mult.

— E întuneric.

— La ce ne trebuie lumina?

— Dacă vine cineva de afară?

— Nu intră nimeni. Am închis cu cheia și spre holul de la intrare și spre holul dinspre biroul șefului.

— Trebuia să mă duci la arest, nu să ne băgăm în spațiul dintre uși.

— Preferi la arest?

— Nu.

— Atunci, lasă prostiile și caută să te concentrezi.

— Să mă concentrez?! Eu sunt acuzat de crimă, iar tu spui să mă concentrez?

— Te fac scăpat.

— Așa mai merge și nu mai trage de mine că pot să mă dezbrac și singur. Și lasă jos arma aia, că se poate descărca din greșeală.

— Ar fi bine să vorbim mai puțin.

— Trebuie să ne dezbrăcăm de tot?

— E cald.

— Nu aveai niciun birou disponibil?

— Nu. Suntem în afara programului și toate birourile sunt închise. În afară de mine și de Maral, în sediu nu se mai găsesc decât gardienii arestului.

— Dacă ne surprinde vreunul?

— N-au voie să părăsească postul de pază.

În biroul lui, locotenentul deschisese unul dintre zecile de difuzoare existente și, așezându-se mai comod în fotoliu, pusese picioarele pe birou și asculta icniturile, gâfâiturile, respirația sacadată și frânturile de frază pe care și le aruncau, din când în când, cei doi îndrăgostiți.

— Acum ce facem? întrebă Albert într-un târziu. De dezbrăcat a fost ușor, dar să te îmbraci între două uși, într-un spațiu așa mic, mi se pare imposibil.

— Nu ne îmbrăcăm încă, spuse femeia.

— N-o să ne culcăm aici.

— Mai stăm.

La auzul unor noi serii de oftaturi și cuvinte de dragoste, locotenentul își aprinse o țigară din plante medicinale și începu să pufăie, relaxat, zâmbind cine știe cărui gând ascuns.

Într-un târziu, agenta descuie ușa exterioară, deconectă microfoanele și se uită în stânga și în dreapta, să nu apară vreun gardian. Adună hainele și îl trase pe Albert în camera de gardă, trăgând perdeaua și blocând ușa.

— Ne îmbrăcăm aici, spuse agenta.

— Era mai bine în camera asta, spuse Albert, în timp ce își încheia nasturii de la cămașă.

— Nu m-am gândit, spuse femeia.

— Trebuia să te gândești. Aveam și pat.

— Nu știu ce mi-a venit. Instinctele mele au luat-o razna.

— Ce instincte? A trebuit să depunem o muncă deosebită să ne dezbrăcăm în spațiul dintre uși. Sunt leoarcă de transpirație, iar ție ți se vede pe față că ești marcată de efort. Camera asta era un loc infinit mai bun.

— Așa-i. Puteam să mai așteptăm. Nu știu ce mi-a venit.

— Dacă mai aveai puțină răbdare, puteam merge la hotel. E unul aici, în apropiere, la numai trei stații de autobuz.

Agenta își trase fusta, își puse cizmele și se ridică în picioare, să controleze dacă are toți nasturii închiși, apoi își aranjă părul, își închise cureaua și puse revolverul în toc.

— Nu-mi pot permite, spuse. Sunt în exercițiul funcțiunii.

— Poți aștepta până la sfârșitul programului. Nici acum nu e târziu.

— Indiferent ce facem de acum înainte, nu mergem la niciun hotel. Coborâm la subsol. Vei avea o surpriză.

— Vrei să mă atragi într-o capcană?

— Nu.

— Atunci, ce căutăm la subsol? N-ar fi mai bine să părăsesc clădirea?

— Când ți-am spus că îți dau drumul, nu a fost o promisiune făcută sub influența instinctului exacerbat. Vei pleca, dar întâi vreau să îndeplinesc un ordin în ceea ce te privește.

— Ce ordin?!

— Vreau să-ți arăt doi prizonieri interesanți. Cred că deja au fost puși în două cuști metalice.

— Aveți cuști metalice?

— Sigur. Orice sediu de poliție are așa ceva.

— Așa știam și eu, dar Artur Nopsov susținea că la secțiile de poliție din orașul ăsta nu există cuști metalice.

— E încă o dovadă că nebunul vorbește prostii. Până acum, chiar dacă a călcat vreodată în clădirea vreunei poliții din oraș, în arest nu știu să fi fost. A stat mai mult prin spitale. Dar mai bine să mergem!

— Spuneai ceva despre o surpriză...

— Dacă a venit vorba, nu mai e nicio surpriză. Unul dintre cei arestați e Artur.

— L-ați arestat?

— Sigur.

— De ce? Ați spus că nu arestați pe nimeni pentru minciună.

— Arestăm pe cine vrem. Am arestat-o și pe fata de la bar.

— Chelnerița ucigașă?

— Chelnerița, dar nu ucigașă. I-am urmărit și i-am arestat la ea acasă.

— Dacă fata nu e ucigașă în serie, cum povestește cel ce se dă drept comisar, de ce ați arestat-o?

— Am primit ordin s-o arestăm și s-o testăm.

— Ce ordin mai e și ăsta?

— Trebuie s-o testăm dacă e aptă să meargă să lucreze în interiorul planetoidului.

— Cum vreți s-o testați?

— Prin intermediul tău.

— Cum adică?

— Adică te dăm pe mâna ei.

— Între uși? râse bărbatul.

— Nu e nicio glumă.

— Nu văd sensul. Vreți să mă dați pe mâna chelneriței pentru a o testa pe ea. Ce fel de test mai e și ăsta?!

— Acum, după ce s-a culcat cu Artur, e atrasă de tine. Am făcut toate măsurătorile spectrale și subsonice posibile. Privește!

Scoase un aparat, apăsă câteva butoane, într-o ordine ştiută doar de ea, şi îi arătă pe ecran.

— Bun, şi?!

— Şi am tras concluzia că, atunci când o vei vedea, vei fi şi tu atras de ea.

— Nu am niciun chef. Prefer să aprofundez relația cu tine.

— Şi eu prefer lucrul ăsta, dar datoria e înainte de toate. Vei vedea că, dacă ne apropiem, atracția exercitată de fată va creşte. Nu mai ai nevoie de mine. Vei putea merge cu ea la hotel.

Împinse o uşă metalică, masivă, apăsă un comutator şi îl invită să coboare o scară spiralată. Ajunşi jos, traversară culoarul dintre cuştile metalice, răspunseră la salutul gardienilor şi trecură mai departe, spre fundul hrubei.

Polițista scosese un baston din lemn şi lovea arestații peste degete. Treziți din somn, aceştia se prinseseră cu mâinile de barele metalice şi strigau, scoteau sunete inumane sau proferau fraze porcoase.

— Uite, îi arătă agenta pe ecranul aparatului, fata e tot mai atrasă de tine. Aici se vede, grafic, şi interesul tău crescând față de ea.

— Prostii. Nu simt nicio atracție. Mi-e de-ajuns.

— Aşa spun toți.

— Care toți?

— Toți cei folosiți de noi la depistarea femelelor apte să meargă la produs.

— N-am mai auzit aşa ceva. Poliția, în loc să combată prostituția, formează prostituate.

— Despre ce prostituate vorbeşti?

— Păi, ai spus că vreți să o testați să vedeți dacă e aptă să lucreze undeva, în subsolul planetoidului şi, pentru asta, vă folosiți de mine. Acum îmi spui franc în față că o trimiteți să producă. Ce să producă?

— Ah, ai luat expresia în mod strict literal. Ai înțeles că sunt nişte târfe care merg în interiorul planetoidului, organizat ca un imens bordel.

— Nu era logic să înțeleg acest lucru?

— Fiecare cu logica lui.

— Dacă nu produc bani, ce produc aceste femei?

— Transpirație, ce altceva?

— Credeam că vreți s-o împerecheați cu mine, cu Artur sau cu cine știe cine, să vedeți dacă prinde meseria. Credeam că vreți s-o trimiteți să se culce cu mai mulți clienți și să aducă bani poliției.

— Ai înțeles greșit. Fata merge acolo unde merg toate femeile care pleacă. Acest fel de femei și numai acestea, atunci când dispar de aici, de pe suprafața planetoidului, ajung într-un spațiu subpământean. Vrem să vedem dacă și chelnerița are simptomele specifice unei femei apte să transpire pentru societate, pentru noi toți. Noi, forțele de menținere a liniștii și ordinii, suntem cei care se ocupă cu testarea și livrarea femeilor apte să meargă la produs în minele subpământene.

— De când am revenit pe Pământ, cred că am mai auzit undeva despre tâmpenia asta cu femeile trimise să muncească în minele Pământului. E o cruzime.

— Ce e o cruzime?

— Să trimiți femeile în mină. Femeile și bărbații nu sunt la fel. Sunt două sexe discriminate pozitiv. Nu pui o femeie să dea cu târnăcopul și un bărbat să croșeteze. De ce nu trimiteți bărbații în mină?

— S-a constatat că transpirația niciunui bărbat nu poate fi folosită ca sursă de energie. Au fost supuși la cele mai diverse teste, încă înainte de venirea nopții; nu sunt buni de nimic. Nici măcar unul nu transpiră cum trebuie.

— Lasă dracului transpirația! La baza progresului economic al unei societăți stă munca, nu sudoarea.

— Ești naiv. La baza tuturor lucrurilor stă sudoarea. Sudoarea acestor femei de excepție. Fără ele, în condițiile în care nu ne mai luminează soarele, putem muri. În antichitate era valabil sloganul „Cine nu muncește, nu face dragoste". Acum, lucru-

rile s-au schimbat; „cine nu face dragoste, nu transpiră". E o melodie foarte cunoscută.

Începu să fredoneze melodia, lucru care îl scoase din sărite pe Albert.

— Şi noi doi am făcut dragoste, între uşile alea, apoi am transpirat abundent. Ce folos?

— Nu e vorba de orice fel de dragoste şi de orice fel de transpirație. Nu e vorba de orice fel de femeie. Eu, de exemplu, pot să fac dragoste şi să transpir până leşin; nu sunt aptă să reprezint societatea în subsolul Pământului. Nu pot merge în minele din interiorul planetoidului, oricât de mult aş asuda. Mi-ar plăcea să am calitatea de fi testată şi recrutată în scopul ăsta. Deocamdată nu am decât misiunea de a descoperi alte femei şi de a le livra Agenției de Protecție a Afişelor, cu care avem contract de colaborare. Ei le trimit în mină, să muncească şi să producă transpirație.

— Ştiam că femeilor le plac bărbații muncitori, nu invers.

— Orice poate fi aproape de adevăr fără să-l atingă, chiar şi faptul că femeilor le place ca unii bărbați să muncească pentru ele, ca să se împerecheze, totuşi, cu leneşii. Bărbații muncitori sunt nişte proşti. Filfizonii şi leneşii sunt odihniți şi odihniți. Bărbații potenți, transpirați şi cu multe kilograme de muşchi sunt un clişeu cinematografic perimat.

— Am deviat de la subiect.

— Chiar. M-ai întrebat unde merg femeile, atunci când merg. Ne-am apucat să discutăm despre un lucru, iar discuția a luat-o la vale.

— Mie, chestia asta cu transpirația ca sursă de energie mi se pare ceva science-fiction.

— Ăsta e adevărul. Acolo, în minele subpământene, femeile produc sudoare. De-asta am spus că la baza societății noastre stă sudoarea. Numai sudoarea lor şi numai în anumite condiții. Aici, la suprafață, transpirația acestor femei de excepție nu ar fi decât o secreție urât mirositoare ca oricare alta. În interior,

sudoarea anumitor femei e aur curat. În condiții optime, dezvoltă mii de gigacalorii.

— E o mutație. E vreo inginerie genetică.

— Nu cred. Afacerea ține foarte mult de mediul subpământean. E vorba de influența condițiilor de mediu asupra femeilor cu predispoziție secreție sudoripară.

— Când își pun ele în cap, femeile pot secreta orice.

— Nu e glumă. Ziarele scriu că mediul propice din Pământ le face să aibă procese fiziologice deosebite de cele avute la suprafață, dar parcă poți ști. Nu s-a întors nimeni din minele planetoidului.

— Continui să cred că mă iei în râs.

— Deloc. Te luam în râs dacă îți spuneam că societatea civilă ne critică peste tot că deținem închisori secrete, că ținem prizonierii nemâncați până mor, că îi privăm nu numai de libertate, dar și de dreptul la o judecată justă, că îi punem să mănânce semințe ca să ne batem joc de ei, că îi batem crunt dacă scuipă pe jos și alte năzbâtii.

— Și faceți asta?

— Bineînțeles că nu.

— Ce poziție ciudată are domnul Nopsov! exclamă Albert. Parcă e mort.

— E mort de-a binelea, spuse chelnerița când îi văzu.

Agenta se apropie de celulele din bare de fier și strigă gărzile. De cine știe unde, apărură doi bărbați în uniformă, înarmați până în dinți.

— Deschide!

— Unde?

— La cușca mortului.

Gardianul le deschise, iar femeia se aplecă asupra cadavrului, îl întoarse cu fața în sus, îi desfăcu haina și îi rupse cămașa.

— E desfigurat, spuse Albert.

— Nu avea cum să se degradeze așa repede, spuse chelnerița. Nu sunt nici două ore de când a murit în chinuri groaznice, sub privirile mele.

— Ce pete roşii are pe corp şi, mai ales, pe cap?! se miră agenta. Exact cum a descris el urmele ieşirii celulelor reproducătoare masculine prin craniu şi pielea capului. Nu credeam să se întâmple acest lucru.

— Ziceai că minte.

— Credeam că minte. Dacă se dădea drept agent al forțelor noastre, putea minți orice.

— Poate era ofițer sub acoperire.

— Ai venit cu bilet de la el, dar Haralambie Maral nu-l cunoaşte. Să fie superiorul locotenentului, era doar un vis al lui.

— Bine că v-ați pus mănuşile alea din piele, spuse unul dintre gardieni. Poate fi vreo boală contagioasă.

— Nu cred. Uite, petele încep să dispară!

— Să chem medicul legist?

— N-ar fi rău, dar nu cred că va găsi ceva suspect. Când l-am adus, părea în formă. Acum şi-aşa nu se mai poate face ceva în ceea ce îl priveşte. Cred că am greşit.

— A greşi e omenesc, a repara greşeala e supraomenesc, spuse Albert.

— Nu vreau să repar nicio greşeală. Să uităm totul!

— Ca să poți uita un lucru, trebuie să vorbeşti mult despre el.

— Sunt sătulă de conversații. Dacă trebuie să uit în gălăgie sau să-mi amintesc în tăcere, e acelaşi lucru.

Îi şopti ceva unuia dintre cei doi gardieni, iar acesta deschise uşa cuştii în care se găsea chelnerița, fluturând revolverul şi făcându-i semn lui Hosman să intre.

— Nu aşa ne-a fost vorba, se întoarse acesta către agentă. Spuneai că mă faci scăpat.

— S-au schimbat datele problemei.

Înainte de a se stinge luminile, Albert apucă să vadă cum chelnerița împingea uşa grea, din bare metalice, lovind gardianul peste față, şi se gândi că e mai bine să se facă una cu pământul.

Urmă un scurt schimb de focuri, apoi în întuneric se aşternu o linişte de mormânt.

După câteva minute, se simți tras de haină.

— Hei, e cazul să părăsim teatrul de operațiuni!

— Cine eşti tu? întrebă Albert.

— Fata de la bar.

— Fata de la bar? Am uitat şi să te întreb cum te cheamă. Ce vrei?

— Să mergem!

— E întuneric.

— Ține-te de mâna mea!

După un timp, ajunseră la scara spiralată de la ieşire, o urcară mai mult pe brânci şi împinseră uşa.

Holul de la intrare era la fel de întunecat ca şi subsolul arestului.

Fata îl lăsase de mână şi intrase în camera de gardă, întorcându-se cu două lanterne.

— Ăsta cine mai e?! se sperie Albert.

— Nu mă mai recunoşti? Sunt Artur Nopsov.

— Nu eşti mort?!

— Absolut deloc. A fost o înscenare. Eu l-am lovit pe gardianul de lângă mine cu un drug de fier, iar chelnerița a împuşcat-o pe femeie şi pe alți doi gardieni. Restul a fost floare la ureche.

— Cum i-ați nimerit?

— Vedem pe întuneric, spuse chelnerița.

— Ce facem?

— Aşteptăm să vină echipa medicală.

— Pentru ce?

— St! Stinge lanterna şi ascundeți-vă după fotolii! spuse fata. Au sosit.

Pândiră momentul când cinci indivizi înarmați, cu truse medicale, truse de reactivi chimici şi brancarde în mâini, intrară în arestul poliției şi se repeziră să blocheze uşa.

— Acum putem pleca liniştiți, spuse fata. Un timp, nu ne mai urmăreşte nimeni. Avem şi maşină la scară.

Înainte de a fi lovit în cap de Nopsov cu mânerul unui pistol automat, şoferul asistenței medicale nu mai apucă să spună niciun cuvânt. Îl aruncară în spatele unui gard viu, cu flori luminoase, puseră în maşină armamentul şi echipamentul electronic confiscate de la gardieni şi se urcară, Artur la volan, fata pe scaunul din dreapta şi Albert pe bancheta din spatele acestora.

— Unde mergem? îi întrebă.

— Părăsim oraşul. Cea mai bună ascunzătoare sunt hrubele minelor din subsolul planetoidului, spuse Artur.

— Ce căutăm acolo?

— Cu puțin noroc, prin labirintul de coridoare ajungem dincolo, în oraş, în Esper. Subsolul face legătura între lumi.

— Suntem în Esper, spuse Albert.

— Deloc. Suntem în noaptea oraşului ilustrat. Nu vezi ce întuneric este?

— Ba da. În afară de fosforescența afişelor şi farurile autobuzelor, tramvaielor sau maşinilor mici, cum este asta furată de noi, nimic nu luminează. E un întuneric total. Nu poate fi o pană de curent.

— Noaptea oraşului ilustrat nu este un loc prea sigur. Cu puțin noroc, ajungem în oraşul nostru.

— Să înțeleg că povestea aia cu lumea paralelă construită de specialiştii Asociației de Protecția Afişelor pentru corpul birocraților, ofițerilor, subofițerilor şi trupelor de menținere a ordinii este adevărată?

— Aia nu e poveste; e adevărul. Nu ne găsim în lumea mirifică din interiorul afişelor. Suntem într-o noapte a oraşului ilustrat. E prea mult întuneric şi numai afişele sunt luminate. Nu aşa sună protocolul.

— Vrei să spui că eşti ofițer al forțelor de menținere a ordinii?

— Sigur. Ce altceva? întrebă Nopsov.

— Orice, dar nu şeful locotenentului Maral. Avea dreptate să spună că nu te cunoaşte, că eşti un nebun care umblă cu poveşti schizofrenice.

— Are dreptate. Nu e subalternul meu.

— Cineva trebuie să fie, spuse Hosman.

— Face parte dintr-o organizație subversivă mai nouă.

— Sau Poliția, dar într-o altă realitate, mai întunecată. Susții că ești din forțele de menținere a ordinii, dar de Robert Caran, conducătorul partidului nostru, spui că n-ai auzit. Nici nu mai știu ce să cred că e real.

— Poți să crezi ce vrei, spuse Artur. Realitatea e așa cum o percepe fiecare. Asta e o anumită realitate. Când am intrat în beci, era lumină. La ieșire, găsim întuneric generalizat. Cred că ne găsim în noaptea orașului ilustrat, realitate întunecată, foarte periculoasă, cum am auzit, pe care trebuie s-o părăsim cât mai repede. Bine că m-am gândit la posibilitatea asta și, împreună cu Emma, am anticipat și regizat tot ce s-a petrecut.

— Emma?! se miră Albert.

— Da, chelnerița, Emma Hoschin.

— A! Așa te numești?

— Sigur, dar asta e prea puțin important. Important e faptul că am reușit să te smulgem din ghearele lor, spuse Emma.

— Agenta spunea că simți o mare atracție față de mine și mă folosește pentru a te testa dacă ești bună să mergi în mină și să transpiri.

— Asta e partea adevărată. Eu i-am băgat-o în cap. Și episodul dintre uși tot eu l-am provocat. Simplă inducție psihică.

— Dacă îmi dădea drumul și nu mai coboram în beci? întrebă Hosman.

— Era imposibil, spuse chelnerița. N-ai văzut cât de convinsă era de atracția dintre noi?

— Care nu există.

— Care nu există, dar va exista. De testat, trebuie să mă testeze cineva.

— Te testează Nopsov. Credeam că își dă duhul din iubire.

— Atracția aia făcea parte din plan. A fost o minciună a noastră, să te facem să cauți sediul Diviziei 3 de Poliție.

— Cam complicat planul! spuse Albert.

— Dacă era simplu, dădea de gândit.

— Ce caută o organizație subversivă nou înființată într-un sediu de poliție?

— Ăla nu e sediul Diviziei 3, ci chiar sediul camuflat al organizației subversive, spuse Emma.

— Cu arest preventiv, zeci de prizonieri, birouri, locotenenți, paznici la intrare, mașini de asistență medicală, cu legiști, asistenți, brancardieri, echipament și armament cât cuprinde?

— Sigur. Ne-am prins că totul nu e decât un fals perfect organizat, într-o casă veche, părăsită de cine știe cine și amenajată de ei. În sediul unei divizii de poliție e un furnicar de nedescris, nu birouri încuiate, o femeie, un locotenent și zece gardieni.

— Omul de la hotel mi-a indicat foarte precis locația, se miră Albert.

— Omul de la hotel făcea parte din conspirație. Ai dormit, ai mâncat, dar îți pot demonstra oricând că acea cartelă de credit e complet goală.

— Sau s-a umplut din cauza întunericului nopții orașului ilustrat, râse Nopsov.

— Acum înțeleg, spuse Albert. Lumea e cu atât mai reală cu cât este mai veridică și este mai veridică dacă e construită după șabloane și reguli prestabilite. Nu e creată de hazard și este o lume mai bună și mai dreaptă. Așa parcă ziceai la masă.

— Mă bucur că ai înțeles.

— Am înțeles că, fie o lume a afișelor, fie noaptea orașului ilustrat, fie orașul Esper de după întoarcerea mea, lume reală, cu fenomene stranii, sau lume construită, artificială, tot un drac.

— Noi stăm de vorbă, iar tâmpitul ăla ne-a barat drumul cu camionul, spuse Emma.

— Ce facem?! întrebă Hosman. Ne întoarcem?

— E prea târziu, spuse Artur. Puneți mâna pe arme și țineți-le ascunse, pentru orice eventualitate!

Militarul se apropie, se învârti un minut, lumină cu lanterna roțile automobilului de teren al asistenței medicale şi se opri în dreptul şoferului, făcându-i semn să deschidă geamul portierei.

— Sunteți cadre medicale? îi întrebă.

— Nu suntem cadre medicale, spuse Nopsov. Maşina este furată.

Militarul izbucni într-un hohot de râs atât de zgomotos, încât atrase atenția şi altor doi agenți, care se apropiară.

— Ce se întâmplă? E vreun necaz? întrebă unul.

— Nu e niciun necaz, spuse primul. Omul ăsta a reuşit să mă înveselească. Mi-a salvat ziua.

— Mai mult noaptea, spuse Nopsov.

— Bună şi asta, spuse militarul. Nu eşti lipsit de umor. Ce aveți aici?

— Mai mult armament şi echipament electronic. Ce am putut fura şi noi. Trusele medicale, lădițele cu reactivi chimici şi brancardele au rămas la proprietarii maşinii.

— Aşa e, spuse un al doilea militar, scotocind prin lucrurile aflate în spatele maşinii. Au mai mult armament decât instrumentar de primă urgență.

— Nu e bine să glumeşti cu aşa ceva, îi spuse primul agent lui Artur. Poți da peste unul lipsit de umor şi o încurci.

— Sunteți trupe guvernamentale?! schimbă Emma vorba.

— Ce să caute trupele guvernamentale aici? Suntem agenți de pază ai Agenției de Protecție a Afişelor. Veghem la bunul mers al lucrurilor.

Îşi roti brațul şi arătă spre afişele luminoase care acopereau gardurile caselor şi zidurile.

— Până aici ați ajuns? întrebă Nopsov.

— Cum adică?!

— Adică aici, în noaptea oraşului ilustrat.

— Nu eşti întreg la minte. Eu credeam că ai un umor nebun, iar tu nu ai altceva decât un umor de dezechilibrat mintal.

Cred că ar trebui să te tratezi. Hai, ştergeți-o până nu mă enervez!

— Unde s-o şterg?! Ne-ai pus camionul în drum.

— Înapoi. Chiar dacă dau eu camionul la o parte, nu ai unde să mergi. În parcul din apropiere se desfăşoară un miting electoral şi au ocupat şi carosabilul.

— Nici înapoi nu mai pot merge, spuse un al doilea agent. Au început să vină şi din spate. E plină strada de manifestanți şi tot mai vin. Singura lor şansă e să stea pe loc până la terminarea întrunirii şi împrăştierea participanților.

— Nu are niciun rost să stăm pe loc, spuse Emma. Mai bine coborâm şi o luăm pe jos.

— Ce fel de miting e? întrebă Artur.

— Electoral.

— Am înțeles, dar ce fel de miting electoral? Ce partid e?

— Nu ştiu, spuse militarul. Dacă sunteți curioşi, vă puteți uita.

— Bine. Aşa facem. Lăsăm maşina aici şi ne ducem la miting.

— Să vă luați lanterne! E cam întuneric.

— Aşa vom face. Mulțumim! spuse Emma.

— Şi să încuiați maşina. Sunt cam mulți hoți pe aici.

— Ce tâmpiți! spuse Nopsov, după ce agenții se îndepărtară, cufundându-se în întuneric, printre camioane.

— Ce fel de miting electoral o fi? întrebă Albert.

— Cine poate şti? Hai să vedem! spuse fata. După asta, trecem prin mulțime şi ne continuăm drumul spre ieşirea din oraş.

Îşi alese fiecare câte un revolver, luară o geantă cu multe gloanțe, trântiră portierele şi se îndreptară spre parc.

În fața unei tribune improvizate, mulțimea imensă, cu torțe în mâini, după fiecare frază a vorbitorului scanda lozinci.

— Ce spun? întrebă chelnerița.

— Lasă aia! spuse Albert. Mai bine uitați-vă cine e aici.

— Unde?

— La tribună.

— De unde vrei să ştim noi cine sunt ăştia?! se miră Nopsov.

— E un miting al partidului meu. Cel care vorbeşte e chiar preşedintele nostru, Robert Caran. Ți-am povestit la cârciumă despre el. Eu l-am descoperit. Mie mi-a revenit această nobilă misiune. Doar eu dețin un dispozitiv care să-l semnaleze. E o cinste pentru mine.

— Îmi amintesc. Nu e ăla despre care spuneai că a fost ofițer în cadrul forțelor de menținere a ordinii, despre care nu am auzit nimic?

— El e; cel ales. Omul cu caracteristici alese, deosebite, superioare față de restul membrilor partidului, şi proprietăți paranormale. E un fel de mesia, un mântuitor al lumii, un vizionar, cel care are misiunea sacră să reformeze partidul din temelii şi să-l aducă la putere. E omul providențial.

— Fiecare specie, fiecare planetă, aşteaptă câte un mesia din ăsta, mai ales în vremuri de cumpănă, dar cunosc un caz straniu în istorie, când a apărut mesia unui popor şi l-au adoptat alte popoare, rămânând ca poporul respectiv să aştepte, în continuare, un al doilea mesia.

— Asta e o speculație. Poporul respectiv nu trebuia să fie egoist, să creadă că mesia acela era doar al lui.

— Dacă ăsta nu e omul tău providențial, nu te-ai întrebat. Nu ai îndoieli.

— Nu am nicio îndoială. Ar însemna să fiu frustrat şi nu am niciun chef.

Se strecurară printre camioane militare, maşini mici şi grupuri răzlețe de participanți la miting, căutând să ajungă mai în față.

Le tăie calea o femeie care ducea în brațe o legătură de torțe şi le dădu şi lor câte una, aprinzându-le şi îndepărtându-se fără o vorbă.

— Iată-ne şi participanți neinvitați la miting, spuse Nopsov. Nu se aude nimic din discursul celui de la tribună.

— Da, dar şi instalația de lumini cam lasă de dorit, râse Emma, fluturând torța. Cred că o să se stingă.

— Cel care vorbeşte e Robert Caran, conducătorul partidului nostru, spuse Albert, ajutând-o pe fată să-şi reaprindă torța.

— Ce coincidență stranie! se miră Artur. Cum străbatem mulțimea asta?

— Nici de ocolit nu putem, spuse chelnerița. În spate, e şi mai mare dezastrul. Vin valuri de manifestanți.

— Până nu se termină, nu avem unde ne duce, spuse Artur. Ar fi bine, încet-încet, să ne apropiem de tribună, să trecem de ea şi să ieşim dincolo, spre alte ieşiri. Poate reuşim să sărim gardul.

— Aş vrea să vorbesc cu Robert, să mă pun în temă privind soarta partidului, spuse Hosman. Văd şi alte cunoştințe: Dieta Melior, soția fostului nostru preşedinte de partid de pe Ioza, Emert Holms, studentul la sociologie, şi tot ce a mai rămas din echipajul aerodinei 068, care ne-a adus pe Pământ, în frunte cu Mel Alanin, şeful grupului de hidrotehnicieni, hidrotehnicianul Axel Kron, Melinda Berden, secretara mea particulară a lui Alanin, şi atomoelectricianul Ian Vişeschi. Era acolo chiar şi Săndulea Hlagian, împreună cu un grup masiv de țărani, reprezentând cam jumătate din satul lui, în frunte cu Nicu Iustian, poştaşul, precum şi toate inițiatele din compania preşedintelui în funcție.

— Faptul că acolo, în centru, se găsesc componenți ai Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua mi se pare normal, însă e de mirare faptul că dincolo, în stânga, se găseşte şi un grup foarte numeros de membri ai Asociației Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porții.

— Ce mai sunt şi ăştia?

— Locatarii mai multor asociații de locatari care protestează împotriva celor care lasă orice poartă deschisă. I-am găsit şi la intrarea blocului unde locuieşte Caran; bătrâni, bărbați maturi, femei, copii, aşezați pe platformele de beton ale scărilor din fața intrării blocurilor, agitau steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau sloganuri.

— Asta fac şi aici. Nu vezi?! În mod deosebit se distinge grasul ăla cu toba. Îi acoperă pe toți. Ce ți se pare deosebit la ei?

— Faptul că nu le văd rostul aici. În afară de poarta mare a parcului, care larg deschisă, nu mai e nicio intrare de păzit.

— Poate sunt nemulțumiți că e lăsată deschisă poarta mare a parcului, spuse Nopsov. Poate e un protest global. Poate că protestul lor a căpătat un caracter mai radical, mai principial; poate s-au politizat. De unde ştii că nu le-a promis partidul vostru vreo lege care interzice lăsarea deschisă a porților? Dacă ăştia au reuşit să înființeze o asociație cu atât de mulți membri, pot să-şi impună punctul de vedere.

— E posibil, admise Hosman. Pentru a atrage votanți, nicio promisiune nu e prea absurdă. Nu mai contează faptul că e prostie bine organizată.

— Sunt un grup mare, zgomotos, colorat. Cu pancartele lor fistichii, sar în ochi. Uite ce scrie: „Închideți poarta!" sau „Închideți poarta de la intrarea blocului!". Pe unele pancarte scrie: „Închide, bă, poarta!" sau „Boule, n-ai poartă acasă?!" Asta e politica, un mesaj direct, la limita trivialului. Îi eclipsează pe cei din dreapta lor, Liga şi nu mai ştiu cum...

— Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Mesajul lor e mult mai concret şi mai logic. Cu toții aşteptăm să vină ziua, să se împrăştie întunericul ăsta.

— E mai posibil să închizi o poartă prin lege decât să vină ziua. Personal, cred că nu va mai veni nicio zi, ci va fi doar noapte.

— Da, dar dacă n-ar fi norul ăla de gâze luminoase ale celor de la Ligă, n-ai putea vedea doar la lumina torțelor ce scrie pe pancartele celor de la asociația celor cu închiderea porților. Cei de la LCCAZ fac ceva concret să împrăştie întunericul, nu stau să protesteze împotriva celor ce lasă porțile deschise. Că e deschisă poarta, că nu e deschisă, întunericul ne pătrunde în suflete şi ne deprimă. Am avut onoarea să iau masa cu membrii Ligii. Sunt oameni de o certă valoare. Partidul nostru ar trebui să se bazeze pe ei şi, în cazul câştigării unor alegeri, că o fi aici,

că o fi pe planeta Ioza, ar trebui să le finanțeze câteva proiecte. E și amicul Jacko acolo, și Miks, și Zon. E și doamna Calea prezentă.

Le povesti cum luase masa împreună cu membrii ligii și tot ce discutaseră până în momentul când agenții A.M.A. au dat buzna în restaurant și i-au arestat pe toți, cu excepția lui și a însoțitorului Karl.

— Pe tine de ce nu te-au arestat?

— Eu n-am auzit ce-au discutat, deoarece, beat, am adormit cu capul pe masă, dar mi-a povestit însoțitorul că n-au vrut să se încurce cu mine, având o personalitate multiplă. O personalitate multiplă implică o birocrație infernală. E periculos să întocmești un dosar de urmărire pentru o astfel de ființă, cea mai mică hachiță făcându-l pe investigator să-și piardă slujba.

— Ce fel de personalitate multiplă ești?

— Contabil, inginer de sunet, ofițer în forțele de menținere a păcii și extraterestru? E periculos să arestezi persoane greu identificabile.

Le povesti, cu multe amănunte, cum el, un contabil, specialist în investiții, fusese luat drept Indiocarimbie Tui de nevasta acestuia, Arama Tui, membră de partid, șefă de celulă de criză și inițiată în devenire. Cu mare putere de transformare a matricei energetice, aceasta i-a declanșat un proces de transformare și remodelare într-un ofițer al trupelor de menținere a păcii, pe nume Gabriel Urmanov, decedat în misiune sau dispărut cine știe pe unde. Când s-a întâlnit cu nevasta acestuia, a intrat cu ea în conflict, a fost zgâriat pe față și lovit cu poșeta și s-a dovedit că are și un extraterestru în interiorul lui, ziarist suplicitar întâlnit pe partea întunecată a planetei Ioza. Cu mulțimea lui de ochi, mari și strălucitori, așezați pe o coroană craniană rotitoare, acesta a reușit să pună pe fugă toți spectatorii lui Robert Caran și inițiatele sale.

— Dar Karl?

— Cine, însoțitorul?

— Da.

— Ce e cu el?!

— De ce nu l-au arestat agenții de la Monitorizarea Afișelor?

— Era periculos să-l aresteze. Nu l-au găsit în baza de date și n-au putut afla angajatul cui e. Nici el nu știe cine l-a angajat ca însoțitor. Pe urmă, e posibil să se fi gândit să nu aresteze însoțitorul, dacă nu arestează pe cel însoțit, adică pe mine.

— E un raționament.

— E imposibil de ajuns lângă tribună, spuse Emma. Mai bine ne-am orienta către difuzorul din stânga. Dacă tot am nimerit aici, fără nicio treabă, măcar să auzim ce se discută.

— Nu se discută nimic, spuse Artur. Omul vorbește singur.

— Ce vă trebuie să auziți ce zice? întrebă o femeie. La taraba aia se vând toate discursurile președintelui Robert Caran.

— Și-a publicat discursurile?! se miră Albert. Când a avut timp?

— Nu ne trebuie niciun discurs, spuse Nopsov. Suntem în trecere.

— Atunci, de ce nu treceți? întrebă femeia.

— Nu prea putem.

— Așa-i. E cam mare înghesuiala.

— Dacă mă concentrez, eu pot să aud, spuse Albert. Știi când ți-am spus că, datorită unui microcip de pe scoarța cerebrală, am putut auzi tot ce ați discutat. Că a fost o discuție reală, că a fost o capcană, iată-mă prins în jocul vostru!

— Îmi amintesc, spuse Nopsov. Eu și Emma vedem pe întuneric, iar tu poți auzi la distanță. Jumătățile de măsură nu ne folosesc la nimic.

După mai multe încercări chinuitoare, împingându-se unul pe altul, reușiră să se apropie de cel mai apropiat difuzor, aflat în scorbura unui arbore înalt. Văzând că mai mulți oameni obosiți stăteau pe jos, țintiră și ei un tăpșan mai liber și se așezară printre florile rare, luminoase.

— Nu vrem să facem nimănui bine cu forța, îl auziră pe Robert Caran. Uite, de exemplu, hoții consideră că fac bine că intră în pușcărie; după ce ne curăță de bani. Stai și te întrebi unde este lupta politică a polițistului cu umbra sa, răufăcătorul. Considerat mai mult un răufăcător de bine. Pământul e o planetă aproape părăsită; n-au mai rămas decât foarte puțini oameni. Cei rămași, se fură între ei. Unii sunt posedați de spirite rele, alții sunt deposedați de case, terenuri, bani sau ce mai au. De frica sărăciei, bogătașii au ajuns să doarmă în casele de bani. Dacă ar face asta în timpul lor liber, am mai înțelege, dar ei dorm în timpul programului. Din cauză că n-au niciun motiv să sărăcească, bogătașii sunt invidioși pe săraci. Ei își construiesc edificiul cu multe camere al succesului doar pentru a ajunge la concluzia că habar n-au la ce le folosește. E mai mult decât bine pe Pământ; e dezastruos. Totul s-a scumpit artificial. Comercianții spun că vând produse la prețul fabricii; poate la prețul fabricii de axe și boghiuri. Politicienii fac afirmații fără conținut sau cu un conținut întâmplător, guvernanții vor să ne forțeze să nu ne pierdem toate speranțele. E ușor să vorbești despre conducerea care sfidează populația. E mai greu să vorbești despre populația care sfidează bunul simț. În afară de emisiunile tip „Din dragoste", emisiuni jalnice despre jale, televiziunile nu mai evoluează decât sub sigle de tipul „Din părți". Ce vreți să înțeleagă țăranul din toate astea?!

Ori trăim „în prostie", ori trăim „într-o veselie", tot degeaba trăim. Guvernanții actuali vor să ne ia chiar și speranța de a vrea să ne pierdem toate speranțele, bazându-se pe faptul că toate lucrurile sunt logice atâta timp cât nu sunt demonstrate. Să nu ne îmbătăm cu apă! Chiar băut la mese prezidențiale, vinul rămâne somniferul săracului. De pe Pământ nu poți pleca necinstit; necinstit cu un pahar de vin. Necinstit rămâi doar dacă nu pleci, dacă rămâi aici, unde notabilitățile de tot felul se plimbă pe banii contribuabilului, în formă calificată.

Conducerea actuală ar trebui să înțeleagă faptul că, în timp ce ea se chinuiește să schimbe miniștri sau președinți de camere parlamentare, omul de rând are necesități mult mai casnice, să schimbe aragazul, automobilul, televizorul sau acoperișul casei. În politică, totul este să rămâi în urmă, dar să faci acest lucru din timp, să nu ți-o ia alții înainte. Lucrurile pot merge rău și fără o administrație stufoasă de rubedenii. Ca să nu se vadă că funcționarii publici nu au nimic de făcut, li s-a spus inspectori, că e mai greu de depistat ce are de inspectat unul și altul, când se trezește să iasă din birou, să ia puțin aer.

O privire asupra unui prim an de guvernare pământeană nu poate fi decât o privire împăienjenită. Un banc spune că o bila face „poc-poc", iar trila „poc-poc-poc". Nu știm cum face bilanțul actualei guvernări, dar un lucru e indubitabil: Dumnezeu a dăruit actualei puteri „spectrul" alegerilor anticipate, inundații, greve, mutații genetice la viruși foarte periculoși, ostatici răpiți de teroriști sau grupuri mafiote și altele.

— Ce tot spune?! întrebă Nopsov. Ne ia cu bancuri?

— Nu cred, spuse Emma. Cred că până acum a spus ceva despre relația sărac-bogat și despre corupție. Nu am înțeles prea bine. Ăla care îi scrie textele e un dobitoc.

— Fraze întregi sunt furate din cartea mea de călătorie pe Ioza.

— Ah, scuză-mă!

— Nu face nimic.

— Cred că a trecut la un atac direct la politica făcută de actuala guvernare pământeană. Cred că încearcă o analiză a activității acestuia pe ultimul an.

— Dacă actualul guvern nu avea în față aceste încercări, nu avea ce face în anul care a trecut, îl auziră. Nu făcea nimic, iar capitalul de încredere i se prelingea printre degete. Așa, Cel de Sus le-a dat mici pârghii, necesare unei imagini bune, dar și un motiv pueril să nu se modernizeze. Acest lucru se vede la nivel local, unde șefii politici încep să tremure numai la auzul aducerii de oameni noi, nu neapărat tineri, ci mai capabili.

Conducătorii locali au dreptate, dar în felul lor; ce, sunt proşti să lase din putere şi altora, aşa, numai de dragul modernizării şi înnoirii?! Dacă nu aveau evenimentele de mai sus, actualii guvernanți erau obligați să-şi facă de lucru cu reforma în domeniile proprietății şi justiției, precum şi unele măsuri adiacente, care amestecă reparațiile materiale şi restituirile de proprietăți cu justiția, aducând în discuție o himeră numită „repunere în posesie", în condițiile în care ne trebuie 100 de ani numai să citim cererile de restituire a proprietăților naționalizate sau confiscate.

Au avut noroc; a plouat şi n-a mai fost nevoie să se pună pe tapet tâmpenii liberale despre proprietate, drept sau reparații materiale. Şi chiar dacă ar fi fost puse în discuție lucrurile astea, de la primăriile comunelor şi oraşelor până la o iluzorie comisie centrală pentru stabilirea despăgubirilor, e drum ca de la Pământ la Harstar, de exemplu; niciodată invers.

Lupta împotriva curentului universosceptic sau nu e puțin important pentru locuitorul Pământului, atâta timp cât ne-am cufundat în noapte, ca în cele mai întunecate şi abisale vremuri. Cota unică de impozitare, retrocedarea proprietăților, recalcularea pensiilor, investițiile străine, reforma justiției, reforma sistemului sanitar, renta viageră şi programele agricole adaptate la noile condiții sunt măsuri foarte bune, chiar şi prin simplul fapt că nu au avut prea multe consecințe negative. S-au făcut reforme minunate; dacă mai putea fi reformat ceva. La noi, nepunerea în aplicare a unui lucru prost e şi ea o realizare. S-au dat atâția bani în dreapta şi în stânga. Un guvern care, atunci când dă la găini, numără boabele, nu merită să conducă nici măcar o fermă. Bogăție din sărăcie nu se face. Ca să găseşti metode de îmbogățire a planetoidului, îți trebuie idei. Păcat că aceia care au idei îşi iau ideile şi le vând extratereştrilor, la care stăm noi cu mâna întinsă. Plata datoriilor istorice din sănătate nu e o victorie, ci un eşec. Ştim cu toții că un sistem fără datorii se gripează, chiar şi pentru simplul fapt că unele cheltuieli au fost nejustificate.

Un sistem de ticăloşi, feudali locali, criza schimbării preşedinţilor celor două camere ale Parlamentului, ştergeri ilegale de datorii, licitaţiile trucate sau proasta funcţionare a organismelor anticorupţie sunt lucruri prea grele şi prea mari ca să fie abordate. Imaginea se face din lucruri mici, uşor de înţeles de populaţie, nu din lucruri complicate, care dau de gândit, pro şi contra.

Dacă tot nu s-au făcut alegeri anticipate, nu-i nimic; partidele nu trebuie să piardă suflul electoral şi să se apuce de organizat economia, sănătatea, învăţământul, justiţia, cultura sau cine ştie ce alt lucru mărunt. Şi, ca să se simtă în campanie electorală, ce poate fi mai benefic decât critica grelei moşteniri a fostei guvernări? În loc să facă o benefică curăţenie, guvernul consideră că e mai bună inefabila şi continua critică anti-opoziţie Nu se ştie; pot veni din nou ceilalţi la putere şi, ţup, se poate sări în banca lor, cum şi opozanţii se ascund prin crăpăturile prieteneşti ale celor de la putere, mai ales la nivel local. Şoricelul anticipatelor e arătat partidelor de buzunar, opoziţiei, dar şi poporului, căruia i se induce ideea că, dacă n-au făcut nimic, e din cauză că n-au avut o majoritate confortabilă. În realitate, poţi face ceva tocmai când te găseşti pe muchie de cuţit, tocmai pentru a scăpa de incertitudine. Hărnicia nu spulberă indecizia, dar te face să uiţi de ea. Acum e prea târziu pentru anticipate; s-a prins electoratul că e gogoriţă; din cele mai ciudate motive, nimeni nu vrea anticipate.

Necazul e că, dacă mai bat mult monedă pe tema luptei anti-opoziţie, cei de la putere pot obţine un efect invers, de acreditare a ideii că se tem şi adversarul e atât de puternic încât trebuie atacat tot timpul.

Nu e deloc adevărat ce spune preşedintele, că avem cel mai bun guvern din toate timpurile. Interesant ar fi fost să ne spună dacă viitorul guvern ar putea fi mai bun ca acesta. Nu e adevărat că nu ne mai meritäm eticheta de planetoid corupt; eticheta contează şi o etichetă ca asta nu ne-o poate lua nimeni.

Dacă suntem dezorganizați, e bine ca să fim măcar consecvenți.

În privința corupției, actuala Putere tot a făcut ceva notabil: a afirmat că a scăzut nivelul corupției. Nu se știe dacă a scăzut și intensitatea acesteia. Declarativ, poți spune că a scăzut orice, atâta timp cât se găsesc naivi pregătiți să creadă orice, dar un lucru nu pot să înțeleg: să spui că a scăzut nivelul de trai. În plan psihologic, afirmația e cu dus-întors. Pe de-o parte se afirmă că, vedeți voi, noi nu vă mințim, vă spunem franc în față că sunteți mai săraci. Pe partea cealaltă, se lasă impresia că actuala guvernare a luat cunoștință de acest trist adevăr și, dacă a luat cunoștință, orice prost își poate imagina că se vor lua măsuri. Nu se ajunge la măsuri concrete.

Afirmațiile trebuie făcute la nivel inefabil, intuitiv, imaginativ. Măcar atât au și popoarele pământene: imaginație morbidă. Nu-mi dau seama cum ne conduce actuala guvernare, pentru că nu ne spune, dar pot să intuiesc unde ne conduce; ne conduce pe ultimul drum, spre Uniunea Intergalactică II. Până atunci, cu servicii scumpe, practicate la negru, cu mită în dreapta și în stânga, cu viroze declarate în ultimă instanță, cu alimente scumpe pline de E-uri și mai scumpe, cu psihoze și artificii colorate, induse pe căi media, suntem forțați să trăim bine.

Președintele vrea să acrediteze ideea că noi, pământenii, suntem chiar fericiți. Cum să nu fim fericiți dacă ne bucurăm așa chiar și atunci când suntem învinși. Să transformi o înfrângere într-o victorie, îți trebuie un optimism debordant. Ni se spune că trebuie să trăim bine, fără să putem face asta și fără să nuanțăm noțiunea de bine. Ceea ce pentru unii poate fi considerat bine, pentru alții poate fi un adevărat dezastru. Se compară binele profesorului universitar cu cel al schizofrenicului străzii. Unii se luptă cu arme și alții cu bâte. Bineînțeles, cei cu arme sunt învinși de mirare. O victorie poate fi și lupta la lumina zilei, care a dus la strângerea rândurilor opozanților puterii în jurul șefilor lor. Fiind noapte, chiar și liderii politici se

odihnesc. Când se mai schimbă câte ceva, noi, cetățenii, suntem fericiți. De exemplu, la parlamentari, din când în când, se schimbă mașinile mici.

În concluzie, în primul an avem lucrurile pe care le vrem noi și voi, votanții noștri. De ce? Dintr-un motiv foarte simplu: noi nu știm ce vrem. De ce nu știm ce vrem? Pentru că știm ce ni se promite, fără să știm ce pot face guvernanții pe guvernare, actuala Putere a făcut numai lucruri bune, dar, ce păcat, nu a făcut pentru noi. Guvernanții nu știu nici ei ce pot face pentru noi, deoarece conduc după ureche. Chiar ei spun că învață din mers să conducă, în timp ce noi stăm pe loc, ne uităm ca proștii și nu vrem să învățăm din mers să fim conduși așa cum vor ei.

Văd tot mai multe demonstrații de protest. Ca să faci grevă, trebuie să știi ce să ceri, cui să-i ceri și dacă ți se pot satisface cererile. Ca să știi ce să ceri guvernului, trebuie să știi dacă guvernul a realizat ceva și nu vrea să-ți spună. Bucătăria sa de interior nu transpare în exterior, fiind, prin logica lucrurilor, „de interior". Oamenii s-au cam săturat de planuri „de perspectivă", exersate pe ei chiar de politicienii bătrâni, nu de fiii și nepoții lor de acum. Împărțită în ani, zile, ore și chiar secunde, viața noastră nu poate fi împărțită în felii de pâine.

Ca să fie siguri că au învățat ceva, conducătorii ne cer aproape tot timpul un al doilea mandat de gândire, iar noi, ingrații, nu vrem să li-l dăm. Lasă, că are cine să li-l dea! Nu s-a deșteptat lumea peste noapte; așteaptă să se trezească peste zi. Nemaifiind decât noapte, cred că așteaptă o zi ipotetică.

Până la bilanț, simțim doar lanțul, adică, în loc de rezultate pozitive pentru populație, rezultate pozitive generale, fără efecte imediate, sau chiar un bilanț declarativ al primului an de guvernare. Așa cum ar spune un mare matematician: „Interiorul unui fenomen își asumă, prin extensie paradoxală, exteriorul său. Cu alte cuvinte, îi aparține și ceea ce nu-i aparține".

Urmară aplauze, ovații și fluturări de torțe.

— Mulţumesc. În spiritul acestor idei, personajele politice, culturale, mondene, fotbalistice sau sociale s-au distrat, că nu se ştie ce aduce ceasul deşteptător. Sper ca acest ceas deşteptător să fie ceasul venirii noastre la putere. Cu acea ocazie, sper să fie ştearsă orice urmă de pupincurism. Nu avem niciun chef să protejăm, în continuare, lingăii...

— Da, dar nu vă sprijină nimeni fără un scop anume! Se auzi o voce. Dacă avem cea mai vagă urmă de îndoială, nu vă votăm.

— E riscul vostru. Oricum, eu vă asigur că vom fi mai buni decât conducătorii actuali.

— Ba e riscul vostru! Dacă nu vă votăm, nu câştigaţi alegerile.

— Da, dar dacă nu ne votaţi, nu are cine să vă dea ceva. Aproape o treime din populaţia Pământului a fost lăsată pe afară, atât de actuala Putere, cât şi de Opoziţie.

— Fără să-l perii puţin, şeful nu-ţi dă nimic, indiferent cine e la conducere. Linguşeala e deja tradiţie. Mai nou, am văzut că a apărut o nouă formă de pupat în fund: pupatul pe chelie; o formă mai televizivă şi mai puţin brutală. Un actor cunoscut, cu ocazia decernării unor premii, în direct, la o televiziune, a pupat preşedintele pe chelie. La manifestare, unde s-au dat premii cui vrei şi cui nu vrei, a apărut această nouă şi perfidă formă de obedienţă, care are o singură culoare: interesul. Mass-media a facut să fuzioneze cele mai deosebite entităţi politice, culturale, sportive, ziaristice etc. Profitând de neatenţie, i-au dat şi preşedintelui Pământului un premiu.

— Dacă s-a întâmplat ce spui, e mai puţin rău, spuse Caran. Nu a mai existat pericolul transmiterii unor boli, de pe calea orală pe calea anală. Metaforic vorbind.

— Da, dar nu ştiu cui a folosit exerciţiul de imagine încercat de actor, pe care l-a luat gura pe dinainte şi a sărutat chelia preşedintelui Pământului nostru.

— A fost un impuls de moment. Un actor e plin de „ego"-urile preşedinţilor interpretaţi pe scenă. Chiar şi virtual, clovnul are

un ascendent asupra regelui. De-a lungul lungii sale vieți, el își agață în piept multe medalii, chiar dacă sunt de tinichea și pe costume de recuzită.

— O fi, dar stau și mă întreb „ce-i lipsea chelului" să se bage în ciorba mondenității protipendadei de moment a capitalei, o protipendadă artificială, care se schimbă foarte repede, de la niște alegeri la altele. Pentru noi, președintele actual reprezintă singura certitudine. Dacă alegerile legislative au loc la timp, el mai rămâne un timp în funcție, mandatele fiind decalate. Dacă sunt provocate alegeri anticipate, la fel, președintele mai rămâne un timp în funcție, făcându-le la toți cu mâna. Cu tichie sau cu șapcă, președintele rămâne singura certitudine a guvernării emanate de el. Vrea sau nu vrea, este obligat să rămână la palat, un palat bântuit de amintirile președinților anterioare. În această calitate, poate primi orice premiu, alături de fotbaliști sau ziariști de esență tare, și crede că, la umbra lui, pot fuziona și politicieni autodeclarați de 10 tipuri doctrinare. Mulți s-or fi întrebat dacă merită să joci jocul ieftin al unor distincții ieftine, de show-biz, pe post de tichie cu mărgăritare. Nu am găsit un răspuns, dar am găsit un profitor: protipendada, practicantă a unui pupincurism oral. Și presa, desigur, practicanta unui pupincurism scris. Președintele e „jucător", cum a spus, dar de multe ori stai și te întrebi cine pe cine joacă tontoroiul, în amestecul acesta cu mutre fardate de actori, ziariști, foști miniștri, călăi și osândiți? Dacă veți câștiga alegerile, cum susțineți, veți fi nevoiți să conduceți cu acest președinte. În plus, chiar dacă nu cu toții, ci mai mult fiecare cu fiecare, Puterea tot a înregistrat un succes major: zilele astea o găsește încă împreună și chiar mai mult decât atât.

— E adevărat, cei de la conducere stau grămadă, dar stau degeaba. Asta ne va ușura sarcina. A devenit o modă să se înceapă un mandat printr-un referendum de modificare a Constituției. Nu suntem meschini; trebuie să recunoaștem că, din orice ar fi făcute plăcintele, politica e aceeași. Nu vă putem promite

decât disocierea dintre plăcintele voastre şi politica noastră. Vrem să vă oferim o politică de calitate. Un mare savant mânca doar o plăcintă şi un pahar cu lapte pe zi, dar după un timp, plăcinta lui a ajuns să valoreze foarte mult. Politicianul de azi, cu cât înaintează mai mult în funcție, în loc să crească valoarea plăcintei, îngurgitează, zi de zi, tot mai multe. Voi, poporul, îi urmați exemplul.

— Măcar acum e democrație! strigă un altul. În caz că vrem să înjurăm, Puterea ne invită să înjurăm.

— Da, dar fără niciun folos, spuse Caran. Ori vă dă circ, ori vă afişează un zid de imagine în care să daţi cu pietre, totuna. Circul nu se administrează fără pâine; nu există distracție pe stomacul gol. Unii dintre voi s-au adaptat, văd pe întuneric, dar majoritatea, nu. Intelectual sau țăran, locuitorul Pământului nu mai e luminat cu becul, ci cu aruncătoare de flăcări. Într-o lume ca asta e bine să taci, dar ca să reuşeşti să nu spui nimic, îți trebuie o îndelungată experiență de lătrător experimentat. Are dreptate interlocutorul de mai înainte, trebuie să treci arta linguşelii la tradiții. Nu vrem să procedăm ca aceştia, aflați acum la conducere. Ei vă cer să le sprijiniți reforma, nu să fiți de acord cu ea. Eu vă voi cere să fiți de acord cu măsurile legislative pe care le voi lua. Dacă nu vom fi în stare să conducem, ne vom retrage singuri, vom pune între paranteze tot ce presa va pune între ghilimele şi ne vom da un pas înapoi. Până atunci, avem mulți paşi de făcut înainte.

— Un pas înapoi va fi reformarea sistemului sanitar, strigă un altul. Orice conducere ar fi, medicii nu înțeleg cadrul legislativ ce li se propune, oricare ar fi acela.

—E greu de crezut că medicii nu înțeleg reforma din sistemul lor. E mai uşor de presupus că n-au ce înțelege. Noile pachete de legi nu aduc nimic nou, deci ce să înțeleagă medicul, dacă n-are ce? Noile măsuri legislative sunt aceleaşi aberații, altfel ambalate. Conducerea de acum a înțeles că „sănătatea" poate fi un bun capital electoral. Maxima generalizare este o

„bună" metodă de amețire, atât a medicului, cât și a pacientului, învrăjbindu-i unul împotriva altuia și mai rău. Dacă iei fiecare medic în parte, cu problemele lui, vezi că legile prezente sunt zero. Nu medicul trebuie să înțeleagă prostiile legislative, ci el trebuie înțeles de conducătorii sistemului. Cum poți da o lege cuiva, dacă nu cunoști problemele acestuia? Nici actualul ministru al sănătății n-a înțeles ceva. Gestionează și el tot un dezastru. Antibioticul administrat de el sănătății tratează efectele secundare ale gripei, nu gripa însăși. A rămas foarte mirat să afle că, de la un continent la altul, de la o țară la alta, raportul „număr de medici-număr de pacienți" ia aspecte monstruoase, că există țări cu foarte mulți medici și țări cu excedent foarte mare de medici.

— Și ce vă propuneți?!

— Nu ne propunem nimic. Sistemul sanitar nu poate fi reformat. Dăm o lege-cadru, foarte generală, care să se refere mai mult la ce nu au voie să facă medicii și îi lăsăm singuri, să se conducă după bunul lor plac, în mod liberal, să negocieze cu pacientul până la ultimul fir de păr. După un timp, lucrurile se așează. Sunt domenii de activitate unde nu poți interveni legislativ. Inteligența nu poate fi controlată prin lege. Un domeniu ca ăsta poate merge prost sau bine și fără un pachet coerent de legi.

— Dacă Sănătatea poate să meargă așa, lupta anticorupție nu poți s-o lași să se desfășoare singură, reluă cel care vorbise mai înainte din mulțime. În lumina ultimelor evenimente, autosuspendarea din funcție a unui președinte executiv al celui mai puternic partid de opoziție, fost premier, presupus corupt, pare o extrapolare a tot ce au făcut și au dres cei din jurul său. Cu el, putem trece de la un domeniu la altul foarte ușor, încurcând economicul, juridicul, turisticul, financiarul și chiar culturalul, în câte feluri de aranjamente vrem. E o extindere ipotetică a oricărui fel de a fura. Trecerea de la ideea de furt la ideea de mare și temut politician, mai complexă, cu sferă mai

largă de aplicație, extindere și influență, îl face pe fostul președinte executiv o chintesență a legilor și teoriilor după care s-a ghidat mediul său înconjurător. E de notorietate faptul că, în condițiile date, nici măcar președintele Pământului nu se joacă așa ușor cu banii. Fostul premier a atins masa critică a celor pe care i-a ajutat și l-au ajutat. Au mai sărit și alții în aer, dar la un nivel mai mic, lucru care i-a făcut pe cei de la centru să creadă că hainele se uzează doar pe dinafară, nu și pe la ei, pe dinăuntru. Faptul că numărul celor corupți a devenit toxic pe Pământ nu e un secret pentru nimeni. Presa, „câinele de pază al democrației", a mușcat în dreapta și în stânga până i s-au rupt dinții. A sfâșiat și a ingurgitat la „cadavre politice" până la toxiinfecție. Nu mai poate; e prea mult pentru ea. Delicioși la început, ca subiecte de presă, corupții, mai ales cei politici, nu mai au niciun gust. Corupții s-au tot plimbat prin alte străinătățuri, pe tot felul de planete, mai apropiate sau mai îndepărtate, pe banii și în contul nostru, în formă calificată, neștiind că umor poți găsi și aici, pe Pământ; de-aia și vrem să ne integrăm în Uniunea Intergalactică II. Cu umor specific fostului premier, le-au spus străinilor să o lase mai moale cu reforma Justiției și Anticorupția, că noi suntem foarte buni la „prestări servicii". S-a dovedit a nu fi adevărat; mai târziu, dar s-a dovedit că pământeanul l-a descoperit pe „meșterul Sisif".

— Cine mai e și ăsta?! întrebă Caran.

— Unul care tot începe o treabă și nu o poate duce la bun sfârșit, reluând-o tot timpul.

— Aha! Și?!

— Imediat după ultima revoluție mondială, ziariștii erau chiar amuzați să vadă cum unii se ocupă de tot felul de „inginerii financiare", cum fentează un cadru legislativ precar. Îi credeau isteți, descurcăreți; hoți cu o brumă de inteligență. În acel moment, societatea ziaristică s-a împărțit în două categorii: admiratorii și vizionarii. Primii sperau ca fenomenul corupției să înflorească și să fie perpetuat, în speranța că vor fi și ei păr-

taşi la el; vizionarii prevedeau că fenomenul hoției se va generaliza şi va fi scăpat de sub control. Din ambele puncte de vedere, Presa a învins. Au învins şi îmbogățiții din presă, au învins şi cei care nu şi-au propus altceva decât să aibă dreptate. Gândind astfel, am putea spune că nici n-am avut o Presă adevărată. Ea a învins corupția preluându-i atribuțiile. Noile generații de ziarişti n-au produs nicio formă de vizionarism. Nu au ce anticipa; tot ce a fost de anticipat, s-a anticipat. Au rămas doar ziarişti care se luptă cu bancnota fără prea mare valoare. Oricine le dă o bancnotă în plus, îi are pe lângă ziar. Prin comparație cu ceea ce s-a întâmplat în spațiul cosmic, în condiții asemănătoare, cu populațiile mai civilizate, profeții de ocazie au prevăzut ceea ce putea să prevadă oricine: populația va începe, de nevoie, să se civilizeze, la nici doi ani de la integrarea în Uniunea Intergalactică II, va începe să se organizeze economic şi să conştientizeze că, fără luptă reală anticorupție, nu se mai poate. De conştientizat, poți conştientiza orice. Unde este diferența față de alți aştri? Diferența constă în faptul că noi ne-am iluzionat că „băieții răi" fac pe proştii, că sunt şmecheri şi, într-un anumit moment, vor da o fațadă de lucru cinstit făcut averilor lor, vor trage linie, vor vedea ce au la activ şi pasiv şi vor intra în legalitate. În fond, peste tot în Univers, marile averi s-au făcut tot prin fraudă, dar, când averea a atins masa critică, n-au lăsat-o să explodeze, ci au băgat-o în afaceri cinstite, nu în vile monstruoase, tablouri, bijuterii, sau maşini de neam prost. Caracteristic corupților noştri e chiar faptul că sunt proşti. Unuia care face pe prostul îi spui o dată, îi spui de două ori, dar până la urmă tot înțelege. Când li se spune că e mai mult decât evident că au furat, corupții planetoidului nostru spun că sunt cinstiți, încât te bate gândul că nu au inteligența necesară să conştientizeze ce li se spune. Se ştie, proştii sunt mult mai expuşi la paranoia. Când vezi că nu vrea niciunul să intre în legalitate şi, culmea, mai are şi ideea fixă că e cinstit şi îşi strigă cinstea în piață, începi să te îndoieşti că e întreg la cap. E o prostie

să te pui „în paranteză", după ce presa te-a pus între ghilimele, şi nu de ieri de azi, ci încă de la început, de când erai prim-ministru. Dovada slăbiciunii demersului de autosuspendare dintr-o funcție politică e şi faptul că numeroase publicații au scris despre fostul demnitar, iar el a ales să dea în judecată un ziar, în loc să dea explicații inteligibile şi să felicite Presa pentru demersul său democratic. A găsit tocmai un ziar care n-a îmbogățit pe nimeni şi nici ziariști de talent n-are. Omul nu s-a autosuspendat din cauza unui „cod etic şi moral" ştiut doar de dânsul, ci de frică; bulgărele de zăpadă, în rostogolire, se făcuse gheţar şi nici nu se ştia prea bine din ce direcție vine: din interiorul partidului propriu sau dinspre Putere. În loc să-i ajute pe corupți să intre în legalitate, unde au televizor, „fotbal cu mâna" şi telefon mobil în pâine, presa a învins a doua oară. Ea a decretat starea de democrație mai devreme de ora 7:00, neştiind că „puterea poporului" nu e acelaşi lucru cu „obrăznicia poporului". În condițiile democrației declarate, fie de la Putere, fie din Opoziție, toți politicienii cinstei şi sărăciei noastre s-au descurcat şi ei cum au putut, ridicând legea concurenței foarte sus, acolo unde n-o mai ajunge nimeni, concurând doar între ei.

Menirea oricărei conduceri e să demonstreze poporului că orice obiectiv poate fi ratat. Din cauza asta, au ridicat cu toții „lupta anticorupție" la rang de obiectiv, încercând să ne facă să înțelegem ceea ce e de neînțeles, adică luptăm împotriva corupției, dar nu e importantă victoria, ci lupta însăşi. Cum e la modă, şi fostul premier va scrie o carte, unde ne va explica, nouă, ignoranților, modul său de gândire complex şi rațiunile după care s-a autosuspendat, „vrând să elibereze partidul de această falsă problemă". Adânc. Pe mii de pagini, un fost preşedinte, dar nu de partid, ci de Pământ, a tot încercat să ne explice, fără succes, din ce rațiuni înalte a eşuat lupta sa anticorupție şi că, de fapt, aceasta a fost o victorie. Mai rămâne să ni se explice că, de fapt, unii se îmbogățesc prin trafic de influență, licitații preferențiale, concurență neloială pentru ca să trăim noi mai bine.

Situația prezentată e ambiguă, bazată pe neînțelegere. Acum, când presa a ajuns așa departe, nu se știe prea bine pe a cui neînțelegere se bazează „situația", a noastră sau a fostului premier? În timp ce tot mai multe scandaluri de corupție scot atâția politicieni din anonimat, președintele executiv vrea să se autosuspende, bineînțeles temporar, ca să nu suporte reproșurile colegilor, care nu i-au spus că era mai bine să facă la timp un pas înapoi și să renunțe la funcție. Omul, dacă ar ști, ce bine ar fi! Cei care, cu o săptămână în urmă, îi cereau să facă un dans tematic îi cer acum să facă un simplu pas înapoi, să vadă cât de ușor e. Cu toate că știe și el „diverse lucruri", a făcut acest pasul înapoi, ca să nu le mai știe și, mai ales, să nu le mai spună. E bine de știut că averile făcute prin influență politică nu rezistă, chiar și datorită unor legi fizice, nu doar financiare, dar mai există o scăpare. Ca să nu sărăcească, bogătașii n-au altceva de făcut decât să doarmă în casele de bani; în timpul programului. Cei care au condus până mai ieri au știut s-au n-au știut că, pe pământean, atât îl duce mintea, de la mână pân' la gură. Interesant e de știut ce au învățat cei de acum din vechea guvernare: să nu facă așa sau să perfecționeze metode cunoscute încă din preistorie? Vom vedea! Viața merge mai departe; prea departe.

Acțiunile de la Bursă sunt vândute la prețul fabricii; la prețul fabricii de osii și boghiuri. Din cauză că nu li se dă niciun motiv să sărăcească, bogații sunt invidioși pe săraci. Hoții consideră că ne fac un bine că intră în pușcărie; după ce ne curăță de bani. Mulți își construiesc edificiul cu turnulețe al succesului doar pentru a ajunge la concluzia că habar n-au la ce le folosește. Și altele. Dacă un lucru e de la sine înțeles, Justiția îl face de neînțeles. Neînceperea urmăririi penale e o nedumerire de înțeles totuși. Toată lumea vrea vile, mașini, bani, turism de serviciu, dar politicianul demisionar nu voia aceste lucruri, ci ca noi să-l adulăm pentru acestea. Nu putem ști dacă au mai rămas astfel de extrapolări politice în societatea politică pă-

mânteană, dar o concluzie tot putem trage: acum e mai mult decât bine; e dezastruos de bine.

Una dintre secretare pornise un reportofon şi înregistra tot ce spunea omul din public.

— Am auzit ceva despre preşedintele executiv de care vorbeşti, dar n-am fost prea atent, spuse Caran. N-am crezut că e un caz aşa mediatizat. Nici numele nu l-am reținut.

— Nu are importanță numele. Am considerat că e un caz emblematic de corupție, altfel nu mă încingeam aşa. Să mă scuzați!

— Să te scuz? Nicidecum. Te felicit pentru discursul magistral. Voi studia cele spuse de tine.

Întinse brațul spre omul care intervenise din public, iar mulțimea, ca la comandă, începu să-l aplaude şi să-i strige cuvinte de încurajare.

— Avem susținători de nădejde printre noi, spuse preşedintele. Mulți sunt mai inteligenți decât noi, conducătorii. Nu trebuie să ne temem de ei. Un astru nu poate fi condus fără lideri noi. Dacă fugim de ei, nu facem nimic. Dacă vom câştiga alegerile, promit să aduc oameni noi la conducere!

— Da, spuse cel din public, dar dacă vă aud cei vechi, aflați acum în jurul dumneavoastră, că vreți să primeniți partidul în defavoarea lor, vă mai sprijină să câştigați alegerile?

— Nu vreau să primenesc partidul în defavoarea nimănui. Vreau să solidific partidul. Când câştigi nişte alegeri, se face loc destul. Totul e să găsesc oameni care să ştie unde e locul lor.

— Asta înseamnă să găsiți individualități marcante dispuse să recunoască valoarea altor individualități. Nu e dispus nimeni să facă acest lucru. Fiecare se ține cu dinții de scaunul lui şi nu face altceva decât să se uite în jur dacă nu apare un scaun mai mare, să sară în el.

— Trebuie să se găsească şi oameni de înaltă probitate morală, spuse Caran. Unul eşti dumneata.

— E prea puțin.

— Numărătoarea începe de la unu.

— Bun, dar dacă, totuşi, demersul acesta de solidificare a partidului cu elemente noi dă greş?

— În acel caz, adunăm toți locuitorii Pământului care sunt speriați de ceea ce în sociologie se numeşte „terorismul de a fi" şi ne mutăm pe altă planetă.

— Am auzit şi eu de faptul că s-ar fi ajuns pe alte planete, dar aproape toți locuitorii Pământului cred că asta e o gogoriță, aşa cum e şi vrăjeala cu Uniunea Intergalactică II. Cred că, de fapt, n-a început nicio eră nouă în cucerirea spațiului cosmic, iar politicienii care dispar nu ajung niciunde în Univers, ci sunt băgați în beciurile forțelor de menținere a ordinii.

— Poți crede ce vrei. Oricine e liber să creadă ce vrea. Vreau să vă explic cum vine treaba cu „terorismul de a fi", apoi mai vorbim. Când explodează o bombă, e un act terorist, dar după ce a explodat bomba, cei care au rămas în viață se simt mult, infinit mai liberi. Terorismul e ca o puşcărie; când ieşi din ea, simți libertatea cu o intensitate foarte mare. Nu acelaşi lucru se întâmplă când eşti terorizat de propria ta existență. Până la modificarea genetică a întregii populații, să se adapteze la traiul pe întuneric, mai durează. Un proverb spune că viața este prima boală pe care o contractezi atunci când vii pe lume. Această boală o are fiecare, dar, cu timpul, ea nu mai depinde de individ. De sistemul sanitar, nici atât. Nu depinde nici măcar de sistemul politic, în mod direct, ci de sistemul social. Sistemul social este emanația sistemului politic, ca toate celelalte sisteme: juridic, religios, economic, cultural şi chiar sportiv. Asupra sistemului social se răsfrâng toate micile cutremure ale celorlalte sisteme, mai mult decât asupra oricărui altuia. Un sistem, totalitar sau nu, ne-a frustrat de orice fel de libertate, libertatea de mişcare, de expresie, libertatea cuvântului, libertatea de a concura, de a acumula orice fel de cunoştințe, libertatea culturală etc. Mai relaxat este sportul, unde, în cadru organizat, poți să te defulezi, înjurând un jucător sau altul, dar nu prea mult. Totalitarismul, indiferent de ce esență, ia omului

câte puțin din orice fel de libertate, doar atât cât să rămână cu iluzia că libertatea nu îi e ciuntită, că e liber să facă orice, în cușca mult prea mică a legalității. Acum e invers: cadrul legal e așa larg încât nici nu se vede. În plus, e atât de labirintic încât te simți tot timpul rătăcit. Fie un cadru strâmt, fie unul prea larg, frustrează ființa umană; aceasta simte că nu mai e liberă. Omul nu poate fi exilat nici într-o moleculă, nici în infinitatea Universului. Azi, în mod formal, nu te mai ține nimeni în frâu. Poți să faci ce vrei. Necazul e altul: s-a creat un cadru politic și administrativ, care nu-ți mai ia din libertățile tale fundamentale individuale niciun gram, dar a făcut în așa fel încât să nu mai ai timp de manifestare a libertății și să nu mai ai cu ce să ți le manifestezi. Vor spune unii că nu e adevărat și vor da exemple de oameni care și-au creat timp liber și au bani cu care să-l umple. Corect, dar nu în totalitate, astea fiind excepțiile. Nu vorbim de excepții. Vorbim de faptul că majoritatea indivizilor societății, trezindu-se pe cap cu niște libertăți, cu care nu știu ce să facă, le folosesc și ei cum cred de cuviință. Prost folosite, libertățile meschine ale oamenilor se lovesc unele de altele și ajung să frustreze fiecare individ în parte. În imposibilitatea de a ne manifesta libertățile fundamentale în mod moral, ni le manifestăm cum ne taie capul. Fiecare e frustrat de mofturile celui de lângă el, de cel întâlnit pe stradă, în mijloacele de transport, în instanță... Asta ține de cadrul social, în principal, asupra căruia sunt aruncate gunoaiele tuturor celorlalte sisteme: juridic, religios, economic, cultural, sportiv, turistic. Din toate acestea, rezultă terorismul de a fi. De a fi și atât. Ești terorizat de faptul că te afli în mijlocul libertății de prost gust a celorlalți, dar nu ai ce te face. Libertatea ta e atât de indefinită, încât doar presupui că există. Asta te face să stai pe loc, să nu ai curajul să te duci acolo unde s-ar putea să explodeze ceva, creând, în secunda următoare, creșterea intensității libertății din jur. Faptul că, după orice război sau revoluție, ne luăm porția de libertate nu e vorbă goală, ci chiar expresia stării de intensitate afectivă,

explicată mai sus. Cel mai crunt terorism de pe Pământ e inducerea, conştientă sau nu, a senzaţiei că nu te găseşti unde trebuie, că nu te găseşti când trebuie, că nu te găseşti cum trebuie, că nu eşti înconjurat de oamenii care ai fi vrut să-i ai în jur. Când frustrarea fiecăruia devine frustrarea tuturor, o populaţie îşi pierde identitatea. Identitatea unei populaţii e dată de un procent rezonabil de identităţi individuale fără frustrări. Când tu, conducerea planetoidului, induci unei întregi specii ideea că aici e rău, să nu te miri că societatea e divizată şi pământeanul renunţă fără remuşcări la limba şi tradiţiile cu care s-a născut, simţindu-le artificiale, impuse şi străine de el. Cu aceştia, vom construi un alt edificiu politic, în altă parte...

Spontan, mulţimea izbucni în urale, aplauze furtunoase şi auziră pocnituri răzleţe.

— Ce se întâmplă? întrebă Albert.

— Nu ştiu, spuse Emma. Se aud împuşcături.

— Au lansat grenade fumigene.

— Nu e fum. E un gaz paralizant. Poate letal.

— Să fugim! spuse Nopsov, scoţând revolverul.

— Unde să fugim?!

— Spre intrarea principală.

— Tocmai acolo e cel mai mare pericol. Agenţii care ne-au oprit pe noi nu sunt aici pentru a proteja oamenii, ci pentru a-i lichida.

Văzură cum sute de manifestanţi căzură secerați de gloanţe sau sufocaţi de gaze. Nici cele două porţi secundare, aflate la sud-vest, nu erau sigure; dinspre ele veneau, alergând îngroziţi, cei care nu reuşiseră să scape. Ajunşi în apropiere, se opreau descumpăniţi, neştiind încotro s-o ia; unii căzură răpuşi de gloanţe, alţii se trânteau la pământ, tuşind până la leşin.

— Ce facem? întrebă Artur. Fumul se îndreaptă spre noi.

— N-au atacat încă tribuna. Vor să ia prizonieri.

— Ce fraieri am fost, spuse Emma. În maşină erau câteva cutii cu pastile pentru eventualitatea unui atac chimic.

— Nu aveam de unde să știm că vom fi atacați astfel.

— Astea sunt? întrebă Albert.

— Da. De unde le ai?

— Am crezut că sunt pentru răceală. Sunt aromatizate.

Disperați, rontăiră și ceilalți câte două comprimate, apoi mai luară câte una și începură să le sugă.

— Au efect. De jur-împrejur, mor pe capete.

— Caran nu moare. O ține înainte cu discursul.

— Nici cei din anturajul lui nu par prea afectați.

Printre mormane de trupuri, se târâră până aproape de tribună, împușcând orice militar care se apropia mai mult.

— Ăștia or fi crezând că suntem din garda președintelui tău, spuse chelnerița.

— Ar fi o mândrie să fie așa, spuse Albert.

— Pe dracu'! spuse Nopsov. Dacă o luăm pe aleea aia cu plante mai puțin luminoase, ne putem strecura în afara parcului pe una din porțile secundare. Riposta noastră s-ar putea să fi periclitat chiar și șansele conducătorilor partidului. Înfuriați, militarii se pot hotărî să nu mai ia prizonieri.

— Hei, Robert, mă vezi?! strigă Hosman.

— Sigur că te văd, răspunse oratorul, ridicându-și ochii din hârtii. Ce crezi, că sunt chior?

— Cum ați reușit să scăpați de agenții A.M.A.?

— Pleacă, domnule, de aici! Avem treabă. Nu avem timp de dialoguri sterile. Avem niște alegeri de câștigat.

— Ești nebun?! Nu vezi că se trage?

— E și normal să se tragă. Eu i-am angajat. Sunt trupe de agenți A.P.A. Ei sunt cei care se ocupă de bunul mers al lucrurilor.

Descumpănit, Albert se uită către Emma, aceasta ridică din umeri, la fel de nedumerită ca și Nopsov, care făcuse ochii mari, uimiți, neștiind dacă e bine să creadă ce auzea.

— Ce ați rămas așa?! râse Robert. În politică, este permis orice. Alegerile nu se câștigă așa, cu una, cu două. Succesul cere sacrificii. Dacă este nevoie, chiar și sacrificii supreme. După acest

episod, cota noastră de popularitate va creşte vertiginos. Fiind un partid nou, fără un conducător cunoscut şi carismatic, folosim şi noi ce metodă putem. Vor vui radiourile, televiziunile şi ziarele.

— Dacă e adevărat ce spui, această destăinuire te poate da peste cap.

— Nicidecum. Ziariştii au plecat să-şi facă emisiunile. Fumul, întunericul, împuşcăturile şi mormanele de morți vor impresiona opinia publică.

— Imaginile terifiante de după genocid sunt şi mai şocante.

— Deloc. În curând, se vor trezi cu toții. Fumul nu e decât un somnifer uşor, pentru cei care n-au cunoscut scenariul, iar gloanțele nu conțin decât tranchilizante banale.

— Militarii împuşcați de noi s-ar putea să nu se mai trezească, spuse Nopsov.

— Am făcut-o lată.

— Pe moment, cât timp sunt cu toții întinşi pe jos, suntem în siguranță. Când se vor trezi cu toții şi vor vedea că unii sunt morți de-a binelea, se vor pune întrebări.

— Ce tot spuneți acolo?! întrebă Caran. Ați împuşcat agenții angajați de mine?

— Nicidecum, minți Emma. Spuneam doar că gloanțele revolverelor noastre conțin tranchilizante mai puternice. Militarii s-ar putea trezi puțin mai târziu.

— Minunat, spuse Robert. Faptul că v-ați băgat şi voi în povestea asta şi ați tras în forțele de protecție a afişelor dă o notă de inedit întregii poveşti. La primul interviu am să menționez faptul că au fost morți de ambele părți şi că au fost doborâți şi membri ai forțele opresoare, plătite de grupurile obscure de interese, să ne termine. După acest episod, interesul electoratului se va îndrepta către noi şi va creşte. Vom câştiga alegerile şi vom lua conducerea planetei Pământ.

— Eu nu te-am descoperit pentru a lua conducerea acestui planetoid, spuse Hosman. E vorba să câştigăm alegerile pe îndepărtata planetă Ioza, a doua noastră patrie.

— Le câştigăm şi acolo. Le câştigăm oriunde.

— Da, dar există un impediment, spuse Emma, mitingul vostru s-a desfăşurat în afara perioadei legale de campanie electorală. S-ar putea ca presa să se sesizeze.

— Când are loc un accident la schi, presa tratează, orbeşte, doar accidentul, spuse Robert. Nimeni nu se mai sesizează că n-a fost zăpadă pe jos. Campanie electorală e tot timpul. Când aceasta devine tradiție, legea nu mai funcționează şi trebuie schimbată. Ce ştii tu?

— Ştiu că ar trebui să le dăm dracu' de alegeri, de miting, de tot, să ieşim din parc şi să părăsim noaptea asta a oraşului ilustrat, spuse fata. Eu rămân la subsol, într-o mină, la produs, iar voi vă continuați drumul. Cu puțin noroc, vă întoarceți în Esper.

— Ăsta nu te recunoaşte, spuse Nopsov, arătând spre preşedintele partidului.

— Nu se poate, spuse Albert. Nu-ți aduci aminte de mine domnule Robert Caran ?

— Nu te-am întâlnit în viața mea, veni răspunsul. Din ce serviciu secret faceți parte?

— Suntem agenți ai Asociația de Protecție a Afişelor, minți fata.

— Nici tu nu mă recunoşti, Emert Holms? Noi ne ştim încă de când am plecat, accidental, de pe Pământ. Ne-am întâlnit pe aerodina 068, în drum spre îndepărtata planetă Ioza.

— Nu am părăsit niciodată acest planetoid, spuse studentul. Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit undeva.

— Nici dumneata nu-ți aduci aminte de mine, Dieta Melior?

— Nu.

— Măcar pentru faptul că ziarele de pe Ioza au urlat că aş fi asasinul soțului dumitale, şi tot ar trebui să mă fi ținut minte.

— N-am auzit niciodată de Ioza asta a dumitale.

— Măcar tu, Karl, trebuie să mă ştii. Eşti cel însărcinat să se țină după mine ca o umbră.

— N-am nicio datorie la tine, spuse însoțitorul.

Încercă să le dea câteva puncte de reper în plus, dar aceştia negară că l-ar fi văzut vreodată.

— Nu mă cunoaşte nimeni?

— Eu îl ştiu pe domnul! se trezi una dintre fetele din anturajul lui Robert strigând. L-am văzut pe coperta unei cărți science-fiction. Ce rău îmi pare că nu am cartea la mine, să-mi dați un autograf!

— Te chinui degeaba, spuse Artur. Să mergem!

Neavând pe unde trece, până la cel mai apropiat loc liber, fură nevoiți să calce pe trupurile celor întinşi pe jos, apoi se pierdură printre tufişuri, pe sub arbori luminoşi, către una dintre ieşirile secundare ale parcului.

Din depărtare, văzură că oamenii din public începuseră să se trezească, în timp ce Robert Caran începuse să improvizeze un spectacol. Înconjurat de făclii şi femei dezbrăcate, preşedintele de partid aruncase hainele de pe el şi, la fel de gol, se aşezase în poziție lotus, în mijlocul podiumului, meditând şi ascultând muzică.

— Muzica e divină, spuse Artur.

— Iar femeile care o cântă sunt în pielea goală, spuse Albert. Nu ştii ce să faci mai întâi, să asculți sau să priveşti.

— Cel mai bine e să asculți, spuse Emma Hoschin. Sunt femei golite de conținut. Altfel, nici n-ar putea să cânte aşa frumos. Doar femeile stoarse de conținut, până la ultima picătură, pot cânta aşa.

— Care conținut?! întrebă Albert. Ce tot vorbeşti? Nu vezi că sunt despuiate, adică goale pe dinafară? Despre ce conținut vorbeşti?

— Despre transpirație, spuse fata.

XI

— Ce-a fost asta?

— Ce să fie?

— Am avut un vis ciudat, spuse Albert.

Le povesti cum coborâse la subsol, în arestul poliției, cum avusese loc un schimb de focuri de armă, cum încuiaseră în beci echipa medicală, abia sosită, şi îi furaseră maşina. Povesti cum părăsiseră aşa-zisul sediu al Diviziei 3 de Poliție, cum le baraseră drumul agenții, obligându-i să abandoneze autovehiculul şi să o ia pe jos, spre parcul unde se desfăşura un miting de partid. Le povesti, cu lux de amănunte, cum participaseră la adunare, cum omorâseră o grămadă de agenți, dintr-o eroare de interpretare, până în momentul când plecaseră de acolo, spre poarta secundară.

— Şi eu am avut acelaşi vis, spuse Emma. Am avut un vis foarte lung, care a durat doar câteva secunde. Se făcea că mergeam, ca acum, prin noaptea oraşului ilustrat şi, la un moment dat, ne-a oprit o patrulă A.P.A. De aici a început coşmarul cu mitingul partidului lui Hosman.

— Şi eu am visat chestiile astea, spuse Nopsov. A fost ca o viziune colectivă. M-am trezit chiar acum.

— Cum şi tu?! Tu erai la volan. Dacă adormeai, ne băgai într-unul din gardurile astea pline de afişe. Dacă distrugem afişele, imediat apar agenții A.P.A.

— Dă-i dracu'! Ăştia apar tot timpul. Deocamdată, n-au apărut decât în visul nostru. Sunt încă la volan şi sunt cât se poate de treaz.

— S-ar putea să apară, spuse Emma. Suntem în maşină, tocmai am plecat şi n-am ajuns încă în apropierea parcului acela.

— Suntem cât se poate de aproape, spuse Artur, încetinind. Nu e nimeni.

Trecură pe lângă parc, văzură că nu era nimeni în întunericul acestuia şi îşi continuară drumul spre ieşirea de sud a oraşului.

— Ce mai e şi asta?! întrebă Albert.

— Ce să fie? întrebă Emma.

— Aici era un cartier modern, cu blocuri de apartamente luxoase, multă verdeață, arbori luxurianți, alei curate, drepte, parcă trase cu linia şi ronduri de flori. E întuneric, nu se vede prea bine, dar nici cele cunoscute de mine nu se profilează. Nu văd decât construcții în ruină, fiare contorsionate şi hale industriale cu geamuri sparte.

— Asta şi trebuie să fie. Aici a fost un cartier industrial. De când cu întunericul ăsta şi penuria de curent, a dat faliment aproape toată industria energofagă.

— Nu putem merge mai departe, spuse Nopsov. Drumul se înfundă.

Opri maşina, deschise portiera, luă o lanternă şi coborî, luminând împrejurimile.

— Nu puteți merge mai departe, se auzi o voce. Drumul se înfundă.

— Asta am remarcat şi noi, spuse Emma. Spune-ne ceva nou.

— Trebuie să întoarceți autovehiculul şi să plecați acolo de unde ați venit.

— Vrem să ieşim din oraş.

— Ce vreți să faceți acolo?! se miră bărbatul, luminându-i cu fascicolul lanternei. Dincolo de zidul oraşului nu e nimic.

— Cum adică?! Ce zid?

— Zidul oraşului.

— Oraşul n-are ziduri.

— Ba are. Dincolo, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate.

— Zău?! se miră Artur. Care ar fi acelea?

— Inițial, zidul a fost ridicat pentru a apăra oraşul de norii formați din ființe temporale.

— Ce mai sunt şi astea?

— Nu se ştiu prea multe, dar se ştie ce fac. Cei care au venit de afară spun că au început să dispară sate întregi, cu locuitori, cu locuințe, cu tot. De câțiva ani încoace, n-a mai intrat nimeni în oraş. Eu aici locuiesc. Am fost paznic la o fabrică de oxigen lichid. Poate că e o exagerare, dar eu înclin să cred ce am auzit.

— Ființele astea au pătruns în oraş? întrebă Nopsov.

— Nu ştiu. De ce întrebi?

Îi povesti episodul care nu exista decât în mintea lor, cu discuția avută la întâlnirea reprezentanților A.P.A., cu participarea la mitingul electoral din parc, până la fuga spre ieşirea din parc şi trezirea în maşină, într-un timp anterior.

— Interesant, spuse omul. Dacă aveți toți trei lucrurile astea în cap, rezultă că e ceva ciudat la mijloc. Por fi chiar şi ființele temporale de vină.

— Vrem să mergem în afara oraşului, spuse Emma. Există vreo poartă?

— Nu, dar vă pot ajuta. Nu vă e frică?

— De ce să ne fie frică?

— Puteți dispărea.

— Orice dispare într-un loc, apare în altul, spuse Albert.

— E o presupunere, spuse omul. După dispariție, nimeni n-a mai reapărut vreodată.

— Eu caut minele, spuse Emma. Vreau să devin femeie normală, care transpiră normal. Pe planetoidul acesta, transpirația noastră, a femeilor cu potențial ridicat, are valoarea acroniului sau cel al cristalelor cu proprietăți supraconductoare. Vreau să-mi fac datoria față de societate, de familie şi chiar față de mine însămi. Cum nu se poate transpira la infinit, după un timp, voi reveni din subteranele Pământului. Poate voi fi cooptată în vreun partid şi mă inițiez în arta transformărilor de substanță. Voi fi o femeie golită de conținut, dar voi fi inițiată. Am toată simptomatologia specifică unei femei apte să transpire pentru societate, pentru noi toți, dar pe mine mă doare în cot de societate;

vreau să ajung să transpir pentru mine însămi şi să fac transformări de substanță.

— Am auzit şi eu de chestia asta cu femeile din minele planetoidului, dar nu am văzut niciuna. Pe aici, circulă ideea că femeile devin întâi inițiate de partid, apoi merg să slujească specia în afunduri, rolul lor fiind să producă o substanță plină de energie.

— Nu e adevărat, spuse fata. Rolul inițiatei e să zboare, să producă energie psihică, nu fizică, aşa cum ai auzit. Vreau să trec repede de faza minieră şi să devin inițiată; vreau să transpir pentru a putea să mă ridic de la sol, să zbor şi să mă integrez în absolut.

— E posibil să nu fi auzit eu bine, spuse omul, ridicând din umeri. Dacă vreți să ieşiți din oraş, vă ajut. Ştiu un loc.

— Ne-o fi urmărit cineva?

— Nu cred. Numai nişte ciudați ca voi pot să părăsească oraşul.

Îi însoți printre hale, pe un drum desfundat, atenționându-i să nu calce în gropi sau resturi de utilaje industriale.

Ajunseră fără accidente la marginea oraşului, unde paznicul se apucă să caute ceva prin iarba uscată.

Găsi o frânghie cu harpon, o montă la un dispozitiv de lansare, reglă distanța şi apăsă un declanşator. În lumina lanternelor, marginea de sus a zidului nu se vedea, dar gheara săgeții metalic se prinsese de ceva, pentru că frânghia nu căzu.

— Frânghia a trecut peste zid şi s-a prins dincolo. Când ajungeți, vă rog s-o deblocați, s-o pot trage înapoi.

— Nici nu ştiu cum putem să te răsplătim, spuse Albert.

— Nu e nevoie să-l răsplăteşti pe cel ce îți face un rău.

— Nu ne-ai făcut niciun rău. Ne ajuți să părăsim oraşul.

— Eu consider că dincolo sunteți în mare pericol. Nu consider că vă fac un bine că vă ajut.

— Vom vedea, spuse Nopsov, cățărându-se după fată, care ajunsese deja pe coama zidului şi se pregătea să coboare.

— Uite, spuse Albert, ai aici o carte de credit. Nu știu ce bani mai am pe ea, dar sunt destui. Dacă te hotărăști să pleci de aici, unde nu văd ce poți cumpăra, s-ar putea să-ți folosească.

— Vezi că dincolo de zid se găsesc mai multe gropi antigravitaționale. Nu vă temeți! Aruncați-vă într-una din ele! Nu îți pot spune unde ajungeți, dar un lucru e sigur; acolo nu veți fi afectați de ființele alea temporale. Nu veți dispărea. Puteți ajunge oriunde.

Hosman mulțumi pentru sfat și se agăță de frânghie, iar paznicul mulțumi pentru bani și îl urmări cum urcă, luminând cu lanterna.

— În ce parte o luăm? întrebă Emma.

— Mergem peste câmp, spuse Nopsov.

— Atunci când plăteşti o informație, există şanse în procent de 90% ca aceasta să fie adevărată, spuse Albert.

— Care ar putea fi acea informație?

— Dacă ne aruncăm într-o groapă antigravitațională, putem ajunge oriunde, deci și în minele femeilor care transpiră.

— Şi dacă o luăm peste câmp, drept înainte, putem ajunge oriunde.

— Peste câmp merge toată lumea.

— Care lume?! Nu e nimeni.

— Vorbeam așa, în general.

— Despre aruncarea într-o groapă antigravitațională nu vorbim la general. Nu am auzit, până acum, să se arunce cineva într-o groapă din asta. Nici n-am știut că există.

— Nici zidul oraşului n-a existat. Cine ştie ce fel de ființe temporale ne mai dau târcoale.

— Chiar, își aminti Hosman. Paznicul spunea că într-o groapă antigravitațională perturbațiile temporale sunt mai puțin probabile.

— Ne-am depărtat de zid și am văzut deja câteva gropi, pe lângă care am trecut, spuse Emma. Care o fi antigravitațională?

— Cred că aia care seamănă cu o oală din care iese ceața de parcă ar fi vapori de apă.

Nopsov îndreptă fasciculul luminos al lanternei în direcția indicată, apoi lumină împrejur. Dintre toate găurile pământului de lângă oraş, doar din două erau acoperite de vălătuci de ceață

— Ei?!

— Eu îmi asum riscul, spuse Albert.

— Şi eu, spuse Emma. Într-un fel sau altul, trebuie să ajung în vreo mină.

— Merg şi eu, spuse Artur. Dacă am făcut o alegere proastă, nu cred că e mare scofală. O dată în viață, omul trebuie să facă şi o alegere neinspirată. De multe ori, ultima. Vine o vreme când omul începe să vadă mai bine lucrurile, dar, ce păcat, acestea nu vor mai exista.

— E un punct de vedere fatalist.

— Fatalismul ăsta m-a făcut tot timpul să rezist nervos.

Ajunseră la marginea unei prăpăstii şi, după multe parlamentări, ajunseră la concluzia că ar fi bine să coboare încet, pe margine, ținându-se de plante sau rădăcini. Artur, care coborâse primul, strigă că nu mai mergea aşa, interiorul lărgindu-se într-un hău imens.

— Nu ne mai putem întoarce, spuse Albert.

— Să ne dăm drumul! Spuse Emma. E o groapă antigravitațională.

— Merge, strigă Nopsov. Plutesc. Căderea e lentă. Păcat că nu se vede nimic în jur.

La capătul tunelului, ceața începu să se disipeze şi căzură într-o grotă imensă, luminată de făclii aşezate pe margine. Din loc în loc, grupuri de femei îmbrăcate în cămăşi de noapte dintr-o țesătură groasă, scoteau bucăți de cărbune din ziduri, transpirând abundent. Unele mânuiau târnăcoape, iar altele, cu lopețile, încărcau vagonete şi le împingeau pe şine, undeva, în interiorul Pământului.

Din când în când, câte una dintre femei îşi scotea îmbrăcămintea şi o storcea într-un vas aşezat central.

— Voi de unde ați mai apărut? se întoarse o femeie.

— De sus.

— Atunci, ați greșit. Pe aici se iese. Noi, cele care muncim la capătul canalului, mai avem puțin și scăpăm de calvar. Suntem împinse afară prin galeria antigravitațională. Ceea ce am putut da societății, am dat. Misiunea noastră s-a terminat. Să mai vină și altele!

— Dacă pe aici numai se iese, noi ce facem?! Ne cățărăm pe ziduri, ne propulsăm și mergem de unde am venit?

— Nu cred. Trebuie să așteptați să vină o comisie de expertiză de la Ministerul Muncii. Nu puteți pleca fără un aviz.

— Nici nu vrem să plecăm. Domnișoara vrea să muncească aici, să se golească de conținut, să fie utilă societății, apoi să se înscrie într-un club al inițiatelor.

— Și eu am vrut lucrul ăsta, cu 30 de ani în urmă. Acum, nu mai doresc nimic. Sunt stoarsă de vlagă.

— Spui că aici este ultima etapă dinaintea plecării?

— Da.

— Unele femei sunt încă tinere.

— Au fost lipsite de vocație. Au asudat mai puțin timp. Ele pot să-și refacă viața.

— În concluzie, dacă vii să transpiri aici, nu ai niciun avantaj.

— Un avantaj ar fi, că primești o pensie destul de mare, dar ce folos? Am auzit că sus, la suprafața planetoidului, s-a așternut o noapte eternă. Așa e?

— Sigur.

— Atunci, nu mai am niciun chef să mă bag în vreun partid, să devin inițiată și să plutesc de fericire.

— Dacă nu e nicio scofală cu transpiratul ăsta, eu propun să plecăm, spuse Nopsov. Considerăm că am greșit drumul.

— Voi puteți pleca, spuse femeia, dar dacă prietena voastră e predestinată, nu mai poate părăsi mina.

— Zău?! se enervă Emma. Ce mă reține?

— Nu ştiu. Am încercat şi eu să părăsesc afundul Pământului şi n-am putut pleca. Există o forță. Sunt tot felul de duhuri invizibile împrejur.

— V-au plantat cipuri telecomandate?

— Nu. Forțele astea sunt de altă natură, nepământeană. După aprecierea celor de la Ministerul Muncii, pentru toate cele de aici, forțele acestea vor înceta şi vom putea părăsi grota prin tubul antigravitațional.

— Să mergem, spuse Albert.

Încercă să se cațere pe zid şi văzu că nu ar fi avut şanse nici cu un costum complet de alpinist. Mai sus, peretele se curba spre interior, ca marginea unei oale.

Se aşeză în mijlocul incintei, sări în sus şi văzu că totul e zadarnic; antigravitația nu mai funcționa.

Nu le mai rămânea decât o cale; s-o ia spre interiorul Pământului, prin galeria vagonetelor. Salutară femeile, le urară noroc în viitoarea viață, de la suprafață, şi părăsiră incinta.

Galeria se prelungea la infinit, căldura şi lipsa de aer făcându-i să transpire abundent. Făcură câteva popasuri, apoi, cu încăpățânare, porniră mai departe.

— Asta e transpirație care se pierde, auziră un glas.

— Cine eşti tu? Unde eşti?

— Albert Hosman mă ştie, spuse vocea.

— Nici nu te văd. De ştiut, nici atât.

Luminară cu lanternele în toate părțile şi văzură că nu e nimeni.

— Nu mai căutați. Sunt invizibil.

— A, eşti vreun neadaptat rătăcit pe aici! exclamă Emma.

— Nu ştiu ce e ăla.

— Neadaptații sunt băştinaşi de pe planeta Ioza. Prinşi de radiațiile solare, atunci când soarele lumina planetoidul, au dispărut, devenind invizibili. Bântuie degeaba prin sate şi nu fac nimic. Încurcă lumea; de multe ori, ne lovim de ei, fără să vrem. Observ că au ajuns şi în străfundurile Pământului.

— Neadaptații ăştia sunt umanoizi?

— Cum adică?

— Adică dacă au, aşa, ca voi, patru excrescențe calcaroase şi una sferică, ce ține loc de unitate centrală.

— Creier.

— Mă rog, ceva pentru analiza şi sinteza informațiilor.

— Iozanii invizibili, ca şi iozanii vizibili, seamănă cu oamenii, dar nu au funcții vitale cuantificabile cu aparatele noastre de măsură, interveni Albert.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că un iozan viu ni se pare a fi totuna cu un om mort.

— Interesant. Faptul că senzorii aerodinei 068 ne-a perceput ca fiind ființe vii, ne-a salvat de la dispariție. În momentul ciocnirii navei de o clădire şi exploziei acesteia, capsulele de salvare ne-au integrat şi ne-au expulzat împreună cu voi, oamenii.

— Despre ce navă vorbeşte?! se miră Nopsov.

— Despre aerodina cu care m-am întors eu pe Pământ, venind de pe Ioza, spuse Albert.

— Dacă au venit de pe Ioza, sunt iozani.

— Nu am venit direct de acolo. Planeta aceea a fost o escală. Domnul Hosman ştie mai bine. L-am văzut la mitingul organizat în cinstea venirii noastre, la limita dintre partea luminată şi cea întunecată a planetei.

— N-am fost eu la acel miting, ci o sosie a mea, dar am şi eu acel episod în memorie, spuse Albert.

— Mă bucur foarte mult, spuse invizibilul.

Le povesti cum, după ce plecaseră navele lor, rămăseseră mai multe milioane de extratereştri pe planeta Ioza, luând-o care încotro. Un grup numeros a rămas pe loc şi a aderat la politica lui Aram Melior, preşedintele partidului de import. Simpatizând cu ideile acestuia, au jurat că îl vor ajuta în tot ce avea să întreprindă.

— L-ați ajutat de n-ați mai putut! spuse Hosman. Fiind invizibili, puteați să interveniți și să împiedicați asasinarea acestuia.

— Nu puteam. Suntem ființe imateriale. Nu ne băgăm decât în lumea ideilor politice.

— Aaa, înțeleg! Și dacă v-a murit idolul, presupun că v-ați luat după mine, cel desemnat să-l găsească pe Robert Caran, viitorul conducător, cel ales de destin să reprezinte omul providențial.

— Nu cunoaștem pe nimeni cu numele ăsta. Pentru noi, tu ești președintele partidului.

Povesti cum, după aterizare, îl urmaseră peste tot, de la spitalul de neuro-psihiatrie din sat până când a ajuns, înapoi, în Esper, orașul de deasupra, netezindu-i calea spre interiorul planetoidului.

— M-ați manipulat?!

— Sigur.

— În ce scop?

— Lipsită de lumina și căldura solară, suprafața planetoidului se va răci. Se vor răci și relațiile dintre oameni, ei vor deveni simple produse anacronice ale unor vremuri viitoare, când nu se va mai face politică. Se preconizează deja scoaterea politicii în afara legii. Atunci, locuitorii de deasupra vor ajunge să aibă cu toții păreri, din cele mai diverse domenii de activitate. Părerile acestea vor fi exprimate cu tot mai multă ardoare; toți se vor certa și își luau vorba din gură. Cu toții vor fi deștepți; nu va mai munci nimeni. După vremurile de tristă amintire de azi, se anticipează vremuri și mai triste. Până la găsirea unor surse alternative de energie, aici, la subsol, putem reorganiza partidul. S-au format deja câteva zeci de mii de mici comunități, baza lumii subpământene de mâine, unde politica a devenit un mod de viață.

— Da, dar o lume ca asta, la fel ca aceea de deasupra, funcționează tot cu energie.

— Avem energie. Femeile astea nu muncesc degeaba în minele subpământene. Transpiră pentru societate; sudoarea lor e un produs de o inestimabilă valoare. Mergem?

— Sigur. Ne-am odihnit destul. Ia-o tu înainte! Fiind o ființă invizibilă, te putem călca.

— Nu e problemă, auzi vocea. V-am spus, sunt o ființă imaterială. Când galeria se va bifurca, vă anunț pe unde să o luați.

— Șinele pentru vagonete se termină aici, spuse Emma după ce străbătură mai mulți kilometri.

— Nu e nimic de mirare. Nu cărbunele ne interesează. Acesta e scos dintr-o parte și aruncat în altă parte, prin nișele ce duc în pungile formate prin infiltrarea apei în sol. Obiectul muncii noastre e sudoarea produsă de anumite ființe umane, de sex feminin, mult mai importantă și cu o putere energetică mult mai mare.

— Așaaa?! se miră Albert. Și acum, pe unde o luăm?

— La dreapta. După aia, la stânga.

— Magnific! exclamă Nopsov. Ăsta e un adevărat oraș subpământean. E mai luminat ca Esper-ul.

— Mie îmi aduce aminte de un târg virtual de pe Ioza, teatru de operațiuni al unor copii de mafioți bogați, care se bat și se ucid unii pe alții, fără niciun discernământ.

— Există asemenea obiceiuri pe planeta aia?!

— Sigur.

— Aici nu avem așa ceva, spuse invizibilul. Aici trăiesc, în armonie, femeile care se odihnesc pentru o nouă perioadă de muncă, oameni obișnuiți, noi, entitățile invizibile și cei aduși aici să facă politică. Domnul Hosman îi va conduce pe cei înclinați spre politică, îi va organiza, apoi se va îndrăgosti de domnișoara Hoschin, aici de față, se va căsători, va face copii și va deveni cel mai influent personaj al tuturor comunităților noastre subpământene.

— Mi-ai pus gând rău?! râse Albert.

— Nu e deloc greu de anticipat.

Îi conduse pe strada care cobora spre centrul orășelului, dinspre ultima galerie străbătută, până în fața unei case, unde ușa se trânti la perete. Acesta era un semn că invizibilul intrase acolo și luară asta ca pe o invitație.

— Vă rog să luați loc la masă! îi îndemnă.

Mâncărurile aduse de curenții de aer, care presupuseră că erau tot niște entități extraterestre invizibile și imateriale, nu erau prea grozave, dar erau atât de înfometați, încât nimic n-ar fi putut fi prea rău.

— Vă rog să-i scuzați pe semenii mei, auzi posesorul vocii, așezat în capul opus al unei mese circulare, enorme, construită din cărbune șlefuit. Le-am spus să se miște cu grijă, să nu facă prea mult praf.

— Nu e nicio problemă, spuse Albert, înghițind încă un pahar cu vin aproximativ.

— Dacă vreți, voi, bărbații, puteți să mai stați la masă. Dacă vi se face somn, urcați la etaj. Puteți să vă alegeți ce camere doriți. În casa asta, nu există oameni. Femeia, domnișoara Emma Hoschin, trebuie să meargă cu mine. După o serie de analize medicale, îi voi prezenta locul unde va munci, de acum înainte. Peste câteva ore, se va întoarce aici.

— De unde știi cum mă cheamă?! Nu-mi amintesc să-ți fi spus.

— Primesc tot timpul liste cu femeile menite să coboare în galeriile miniere.

Ușa se deschise, iar chelnerița se ridică, aruncă o ultimă privire spre bărbați, apoi, uimită de faptul că făcea ceva împotriva voinței ei, părăsi încăperea.

— Ce-a fost asta?! întrebă Artur. Suntem conduși de vânturi?

— Așa se pare, spuse Albert.

— N-o putem lăsa singură.

— Ba da. Nu cred că putem face ceva. Eu nici nu mai pot. Mi s-a coborât băutura în picioare. Hai noroc!

— Sănătate, spuse Nopsov cu jumătate de gură, ridicând paharul.

După un timp, Albert încercă să se ridice de la masă, să se ducă la culcare. Capul îi era greu şi picioarele înțepenite.

Făcu doi paşi spre scară, simți o durere ascuțită în spate şi se prăbuşi. Comisarul încercă să-l ajute şi păți la fel; nici pe el nu-l mai țineau picioarele.

— Ne-au pus vreun drog în mâncare, spuse Albert.

— Nu cred. Emma a plecat bine merci, pe picioare. Mai degrabă, cred că am exagerat noi cu vinul.

— Nu cred asta. Cred că ne-au drogat. Fata n-a băut vin. În vin ne-a pus drogul.

— Ce interes să fi avut? întrebă Artur. Oricum, nu putem scăpa de aici.

Albert nu-l mai auzi. Adormi bâiguind ceva despre scârbele de ființe invizibile, meschine şi urâte, cu drogurile lor cu tot, azi şi mâine, visând că se află în cabina cu numărul 12, aflată la nivelul 7, cel al membrilor de partid, culoarul 7, de pe aerodina 068, în drum spre Pământ.

Băuse cam mult şi se întinsese direct pe podea.

Aşezat pe fotoliul de lângă intrare, Însoțitorul său picotea, ridicând capul, din când în când, şi aruncând câte o privire, să vadă dacă nu se trezeşte. Nu mai era mult timp până la întâlnirea politică pe care trebuia s-o prezideze Albert Hosman, împreună cu toată conducerea de partid a navei, iar el dormea ca lemnul.

Când, în sfârşit, dădu să se trezească şi se ridică în capul oaselor, văzu că era întins pe jos, îmbrăcat tot în costumul oribil sintetizat de furnicile soției preşedintelui interimar al planetei Ioza.

Însoțitorul ieşi din amorțire şi sări să-l ajute. Îl aşeză într-un fotoliu şi îi aduse un pahar cu apă minerală.

— Sunt în vis, spuse Albert.

— Absolut deloc. E pura realitate. Te-ai îmbătat. În astfel de condiții, până devine certitudine, realitatea e o noțiune.

— Mă găsesc într-un orășel din subsolul Pământului, în casa unor entități extraterestre invizibile, am băut cam mult, am căzut și visez că m-am trezit în cabina mea de pe aerodina 068, în prezența ta, însoțitorul Karl.

— Karl, ce e aia Karl?! Nici măcar nu te-am informat că aș fi însoțitorul tău. Abia ne-am urcat pe navă, tu ai băut cam mult la întâlnirea de despărțire organizată de Pola Rashca în holul de la intrarea în aerodină. Un timp, cred că ai și visat urât. În coșmarurile pe care le-ai avut, spuneai ceva despre un șarlatan bătrân, Adrian Ambajiu parcă se numea, și despre faptul că te-a introdus într-un spațiu virtual și nu te-a mai scos de acolo. Vorbești în somn. Acum, înainte de a te trezi, cred că ai avut un nou coșmar; vorbeai cu unul, Nopsov, și înjurai nu știu ce ființe extraterestre.

— Nu era deloc un coșmar. Coșmarul e că m-am trezit, aici, în vis, alături de tine. Dorm întins pe jos, în holul casei unui extraterestru invizibil și imaterial, și visez că stau de vorbă cu tine. Te-am mai întâlnit o dată. Din cauza asta, știu că ești însoțitorul meu. E visul din vis. Eu ți-am zis însoțitorul Karl. Ne aflăm în vis și la începutul întâlnirii noastre, când eu abia m-am trezit din beție, cu tine pe cap. Nu-i așa că ți-ar fi plăcut să-ți spun purtătorul de cuvânt Karl?

— Evident. E mult mai frumos așa.

— Vezi? Asta se va întâmpla mai târziu.

Își frecă fruntea, încercând să alunge durerea de cap și începu să-i povestească ce va urma. Îi povesti despre faptul că încăperea în care se găseau se putea reconfigura, practic, într-o infinitate de moduri, cu câte paturi doreai, și el, însoțitorul, peste câteva minute, îl va îndemna să facă un duș, să ia o pijama dintr-un dulap și să se odihnească două ore, apoi va apăsa o serie de butoane, îl va pofti la masă, își va lua un pahar cu apă minerală și se va așeza la loc pe fotoliu.

— Ciudat, spuse Karl. Asta am de gând să fac. Nu știu dacă aveai habar de faptul că această cușetă e modulară.

— În visul ăsta, aflându-mă, în timp, înainte de ceea ce îți povestesc, nu ar trebui să am habar, dar eu am trăit aceste lucruri.

— Ciudat. Ce voi face după asta?

— Îmi vei explica faptul că luminozitatea de aici se autoreglează în funcție de starea anatomo-fiziologică în care mă aflu, totul fiind reglat să concorde cu energia psihică a proprietarului. Nu aveam habar nici despre acest lucru.

— Şi, într-un final, fiind obosit, te vei culca.

— Greşit. Difuzorul ăla va începe să răsune, obsedant, o voce sâcâitoare invitându-ne să coborâm în sala de şedințe de la nivelul 2, pentru prima întâlnire de la plecarea de pe Ioza, întâlnire pe care va trebui s-o prezidez chiar eu. Mesajul va fi adresat celor care nu fac parte din echipaj sau din servicii tehnice. Enervat că se iau hotărâri în numele meu, voi lua o sticlă, o voi arunca în direcția din care va veni anunțul, reducând difuzorul la tăcere, apoi voi deschise trapa şi voi ieşi pe culoar, unde voi întâlni o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri foarte înalte, pălărie şi poşetă, amândouă galbene, în ton cu rochia şi pantofii. Îmi amintesc perfect. Nu va fi deloc încântată să te cunoască.

— Cine mai e şi asta? Cu ce se ocupă?

— Dieta Melior, soția de curând decedatului Aram, preşedintele nostru de pe Ioza. Ca fostă soție de preşedinte de partid, are ca principală preocupare să admire stelele. Până la întâlnirea cu mine, nu a părăsit niciodată aerodina, aceasta devenindu-i locuință în plimbările interplanetare ale soțului. Va fi foarte intrigată să afle că un om poate să aibă însoțitor permanent. Îmi va recunoaşte importanța, dar nu până acolo încât să-mi recunoască dreptul de a ține un purtător de cuvânt după mine.

Îi povesti despre antipatia reciprocă dintre el, însoțitorul, şi femeie, despre faptul că avea, în interiorul encefalului, un cip pe bază de acroniu, prin care urma să fie controlat, să nu mişte

în front până la găsirea omului providențial pentru planeta Ioza, apoi îi povesti despre modul cum îi va explica, amănunțit, că nu el, Albert, comisese atentatul odios la adresa lui Aram, ci era un complot al aliaților acestuia, președintele interimar al planetei și soția acestuia, Pola Rashca, el fiind doar o piesă prinsă între două tabere.

Îi povesti că va avea lungi discuții existențiale cu această femeie, despre libertate, despre relativitate, despre modul de gândire pământean, despre cler, „fast-food"-uri, legea falimentului unora, dictatura corupției, micuța dictatură de bloc de locuințe, votul secret „cu bile" relativ albe, circul parlamentar, inteligența artificială, suflul metafizic, presă, în final cerându-i permisiunea să coboare și ea la ședința de partid anunțată. Permisiunea o va cere de la el, fiind numit căutătorul celui providențial, după moartea vechiului conducător al partidului, după cum scrie în statut. Ca bună cunoscătoare a programului și statutului, doamna Dieta îi va cere voie să-l însoțească, lucru acceptat cu plăcere, deoarece, dacă numai 10% din ce va spune ea e adevărat, înseamnă că oamenii vor începe să-și exacerbeze obiceiuri mai vechi și existente doar la unele popoare, lucrul fiind foarte grav.

Îi povesti că va vorbi mult cu femeia despre cartea publicată pe Pământ, luată fără știrea lui din ochiul informațional, carte în care descrie, cu lux de amănunte, drumul spre Ioza, aventurile spațio-temporale, intrigile, crimele, filozofia de partid, experiențele sexuale, extratereștrii din zona întunecată, totul.

Îi povesti cum vor coborî, de la nivelul 7, la nivelul 2, și cum vor merge cu toții la ședință, se vor urca pe podium și vor ține discursuri despre taxe și impozite, risipa de energie, prețuri, profit, Uniunea Intergalactică II, subvenționarea economiei, tineretul de proximitate, pensionari și altele. Mel Alanin, seful grupului de hidrotehnicieni ai navei, Axel Kron, hidrotehnician, și Melinda Berden, secretara mea particulară a lui Mel, îi vor aștepta, îi vor încuraja și îi vor seconda cu succes în pre-

luarea conducerii partidului. Până la Pământ, unde va urma descoperirea celui ales, organizația va funcționa pe aerodină şi va fi condusă de hidrotehnicieni, ingineri şi ciberneticieni. Asistența îi va aplauda frenetic, se vor scanda lozinci, va fi un infern. Vor fi invitați la o supă de protocol, apoi un grup de ingineri va executa un dans social-patriotic din zona întunecată a planetei Ioza.

Vor face un tur al sistemului de control al aerodinei, al cabinei de control. Vor vizita tablourile de bord, tot aparatul tehnic de la nivelul 0, cele trei sisteme pentru cazuri de avarie şi reactoarele superluminice. Totul va culmina cu „acvariul", un compartiment invizibil sub nivelul 0, de unde se pot admira stelele şi coborârea pe Pământ, un fel de lentilă concav-convexă, lipită de navă, un sistem optic care face să nu se mai vadă nimic în jur şi călătorii să se simtă de parcă am fi în mijlocul hăului interplanetar.

Vor ajunge pe planeta albastră, dar situația va fi albastră. Luna, satelitul natural, nu va mai fi. Nici Pământul nu va mai fi în regulă; va fi aşezat în spatele planetei Venus şi se va roti, împreună cu aceasta, în jurul Soarelui, neputând să mai primească destulă lumină. Lucrul acesta va fi mai îngrijorător decât trecerea prin centura de asteroizi.

În final, îi povesti că va fi găsit cel ales, omul providențial, mai repede decât se puteau aştepta, în persoana unui ofițer al forțelor de menținere a ordinii, pe nume Robert Caran.

— Din păcate, după toate astea, aerodina se va lovi cu partea inferioară de un obstacol invizibil, care se va dovedi a fi spitalul invizibil al unei organizații clandestine, Asociația de Protecție a Afişelor, cu mare influență pe Pământ, şi se va face praf, încheie Albert. De aici, vor începe o serie de aventuri foarte neplăcute pentru mine, pe un Pământ deloc familiar.

— Dacă nava se va zdrobi, înseamnă că tu vei muri şi nu vei mai avea posibilitatea să dormi în casa subpământeană a unei entități extraterestre invizibile şi să visezi această discuție cu mine, spuse însoțitorul.

— Nu voi muri. Pe navă, există un sistem de salvare pentru cazuri de avarie. Mici capsule elastice, sferice, programate dinainte, rezistente la foc sau la orice alt fel de agresiune mecanică, se vor repezi şi îi vor salva pe cei rămaşi în viaţă, încă nestriviţi de fiarele contorsionate sau arşi de vii. Vom zbura până la distanţa unde orice pericol e exclus. Fiecare capsulă va înghiţi câte un supravieţuitor şi va trece prin orice material, depărtându-se de incendiul care se va produce şi de exploziile ce vor urma acestuia. Ejectate din mijlocul locului unde se va produce catastrofa, mii de astfel de capsule vor zbura în toate direcţiile şi, odată ajunse pe sol, se vor desface în două emisfere şi ne vor elibera. Odată cu mine, aruncat în aer de explozia motoarelor şi combustibilului aerodinei, vor cădea pe sol Robert Caran, luat de o capsulă din interiorul spitalului, Dieta Melior şi un câine mic şi păros.

— Extraordinară imaginaţie! De unde pot şti că lucrurile vor decurge aşa?

— Nu vei şti. Eşti doar un personaj dintr-un vis al meu. Dacă le ştiu, înseamnă că lucrurile au decurs, aşa cum îţi povestesc, alături de adevăratul însoţitor.

— Ai visat. Nu există însoţitor mai mult sau mai puţin adevărat.

— Toate lucrurile existente sunt mai mult sau mai puţin adevărate. Deşi se făcea că nu mă cunoaşte, pe adevăratul Karl l-am văzut ultima dată la un miting electoral ţinut de Caran. S-ar putea ca nici acel însoţitor să nu fi fost cel adevărat, deoarece, după un timp, m-am trezit în aceeaşi maşină cu care mă îndreptam spre miting, dar mitingul nu avusese loc, poate din cauza vreunui nor format din fiinţe temporale. E posibil ca pe purtătorul meu de cuvânt să-l fi pierdut mult mai înainte, când a fost arestat de forţele A.M.A.

— Ce complicat!

— Complicat de povestit, dar real.

— Foarte bine. Şi acum, ce facem?

— Aşteptăm să pornească difuzorul, cu anunțul lui stupid, şi să-i dau una cu sticla.

Aşteptară câteva minute, în liniște, şi nu se întâmplă nimic.

Uitându-se, când la însoțitor, care se aşezase pe fotoliu şi îşi reluase lectura, când la boxa sonoră de deasupra, Albert uită că peste câteva minute va trebui să facă un duş, să ia o pijama dintr-un dulap. Se întinse pe pat, aşa îmbrăcat cum era, trase plapuma peste el şi îşi continuă aşteptarea. În curând, trebuia să răsune vocea blestemată care îi chema la şedință. La căldură, îl cuprinse o toropeală plăcută şi, într-un târziu, adormi.

„M-a amețit cu povestea lui de doi bani", bâigui Karl şi izbucni în râs.

Se ridică, opri sonorizarea cuşetei, se aşeză în fotoliu, deschise cartea, citi ultimele câteva rânduri şi dădu pagina.

Albert nu-şi dădea seama dacă era treaz sau dormea. Se simțea atât de bine încât spera să nu mai audă niciodată difuzorul blestemat. Îşi spuse că i-ar prinde bine două ore de somn şi dormi exact două ore, până în momentul când se trezi, amorțit de frig, nu într-un pat confortabil, cu plapumă şi perne moi, ci pe o canapea, îmbrăcat într-o pijama subțire, transparentă.

Îşi smulse cu brutalitate ventuzele de pe cap şi de pe gât. Îşi dezlipi benzile adezive de pe corp, îşi masă locurile dureroase unde fuseseră lipite acestea şi se ridică în picioare.

Se frecă la ochi şi îşi depărtă privirea de la becul care se găsea deasupra mesei pline de sticle goale, pahare răsturnate şi componente electronice. Se uită împrejur şi îi trebuiră mai multe minute să se dumirească unde se află. Îşi dădu seama că nu se mai găsea în vis, în cuşeta lui de la nivelul 7 al aerodinei 068. Nu se găsea nici măcar în casa din subsolul pământean, dormind şi bâiguind ceva despre scârbele de ființe extraterestre invizibile, meschine şi urâte, visând că se află în cabina cu numărul 12, aflată la nivelul 7, cel al membrilor de partid, culoarul 7, de pe aerodina 068, în drum spre Pământ.

Se afla în camera lui Adrian Ambajiu din centrul de viață veşnică, de pe partea întunecată a planetei Ioza, dar cel care stătea la masă în fața monitorului calculatorului nu era coordonatorul centrului, ci însoțitorul său, Karl.

— Ce cauți aici?! îl întrebă.

— Mă jucam pe calculator.

— Văd şi eu. Unde e Ambajiu?

— L-am pus la cutie. Îndeplinea toate condițiile; era membru de partid, nu avea antecedente penale, şi-a luat cererea de demisie din partid aprobată şi, în plus, îndeplinea condițiile de pensionare. Pentru serviciile aduse acestui centru şi partidului, i-am programat o existență virtuală de excepție.

— Şi i-ai luat locul.

— I-am luat locul, dar nu sunt deloc mulțumit că am acceptat acest post. Am fost fraierit. Cred că mi-a pus vreun microcip în mâncare, lucru care a produs inducții magnetice cunoscute şi cuantificabile doar de el.

— Vorbeşti de parcă ai fi android. Mai degrabă, cred că ai fost un prost.

— Sunt android şi nu sunt nici mai bun, nici mai prost decât cei din seria mea.

— Cât timp ai fost însoțitorul meu, ai susținut că eşti ființă umană. Dacă nu erai om, nu te recunoştea capsula de salvare, atunci când nava a sărit în aer.

— N-am fost niciodată însoțitorul tău. Ceea ce spui face parte dintr-un program indus de un alt program. Ambajiu a băgat în memorie un pachet de informații specializat în producerea unui alt pachet de informații.

— Aş fi putut jura că ai fost cu mine.

— Poate vreo reprezentare a mea. Ambajiu mi-a povestit despre tine. Am încercat să te scot din lumea virtuală în care te-a vârât acesta şi n-am reuşit. În cele din urmă, ai ieşit singur. Programul a creat vreun subprogram, în sensul ăsta. Uitasem de tine.

— Şi acum, eu ce fac?!

— Faci ce vrei.

— Nu ştiu încotro s-o iau, aşa, într-o pijama subțire, de vară.

— Nu ştiu ce sfat să-ți dau. Poți rămâne aici, cu mine. Mai schimbăm o vorbă, mai bem un păhărel, ne mai jucăm pe calculator.

— Acum ai vorbit ca un om.

— Am şi o componentă umană.

— Nu-mi place aici.

— Nici mie nu-mi place. Ți-am spus, regret că am acceptat să iau locul bătrânului.

— E posibil să nu mă găsesc nici aici în realitate, aşa cum nu cred că eram în realitate nici în cuşeta mea de pe aerodină, nici în casa extraterestrului invizibil din afundul planetoidului Pământ. E posibil să nu fiu în niciunul din locurile astea. E posibil să nu mă găsesc în nicio realitate, virtuală sau nu, ci să fiu internat în vreo clinică de neuropsihiatrie, cu personalitate multiplă sau altă chestie ca asta. E posibil să fiu internat în vreun spital de urgență, să mă aflu în comă, conectat la aparate. Poate am suferit un accident.

— Ai devenit patetic. Realitatea e ceea ce este. Nu vrei s-o accepți, te tăcăneşti.

— E posibil. Şi mai posibil e faptul că mă găsesc într-o situație imposibilă. Drumul prin întunericul atoatestăpânitor, până la clădirea suplicitarilor mutanți, mă înspăimântă. Mă înspăimântă şi drumul mai departe, pe linia fosforescentă a şoselei sau printre florile rare, luminoase, până la amestecul cețos de negură şi întuneric de la granița cu partea luminoasă a planetei Ioza. Încotro s-o iau?!

— Ți-am propus să rămâi cu mine.

— Nu am niciun chef. Mi-ai devenit profund antipatic.

— Să pleci, nu vrei; să stai, nu vrei. Ce vrei?

— Nici eu nu ştiu. Poți să mă introduci la loc în lumea virtuală din care am ieşit?

— Nu. Nu ştiu cum rulează programul ăsta.

— Sunt într-o situație fără ieşire.

— Ar mai fi o variantă. Să plec eu.

Albert stătu o clipă şi se gândi că însoțitorul îi făcea o propunere, dar în aşa fel încât să-l gonească. Era ceva putred în comportamentul acestuia.

— Vrei să laşi centrul nesupravegheat?

— Nu. Vreau să te las în locul meu.

— Unde vrei să pleci?

— Niciunde. Vreau să mă introduc într-o existență virtuală veşnică. De când sunt aici, numai la asta lucrez. Mi-am creat cel mai bun şi mai scump viitor virtual.

— Zău?! Ce te face să crezi că n-aş vrea eu acest lucru?

— N-ai dosarul complet.

— Tu îl ai?

— Sigur.

— Nu ştiu să lucrez. Ambajiu era cel mai priceput programator. Nimeni nu se pricepea aşa bine să întrețină instalațiile astea cibernetice.

— Da, dar acum a trecut la o viață virtuală neîntreruptă. La început, nici eu n-am fost aşa priceput, dar, de plictiseală, am citit toate tomurile astea cu instrucțiuni. Poți face la fel. Când va veni primul client, vei fi as.

— Tu eşti primul client.

— La mine e mai simplu. Laşi programul să ruleze şi când scrie „terminat", apeşi tasta „sfârşit" şi gata, închizi capacul.

— Vorbeşti de parcă ai fi sigur că voi face ceea ce spui tu.

— N-ai de ales. Uite contractul!

Aproape involuntar, Albert semnă hârtiile care îi fuseseră întinse, completă rubricile libere cu date personale şi puse deoparte tabelul cu prioritățile indicate de însoțitor. Tremurând de frig sau de frică, emoționat ca în fața lansării unei nave cosmice, Albert îşi puse o pătură pe umeri şi se aşeză pe scaunul din fața calculatorului.

Karl deschisese uşa rabatabilă a halei cu coşciuge, se aşeză într-unul din ele şi se conectă la sistemul electronic.

— Ce chestie, spuse Albert.

Se ridică de pe scaun şi, obosit, se întinse pe canapea, apoi se aşeză pe-o parte, închise ochii şi se concentră asupra bâzâitului instalațiilor electronice.

— Ce faci, dormi? auzi o voce.

Deschise ochii şi văzu câinele electronic, mic şi lățos, cu picioare scurte, urechi pleoştite şi părul pe ochi, cum lătra la el.

— Imaginația îmi joacă feste, spuse omul.

— Imaginația nu-ți joacă nicio festă, spuse câinele.

— Ce mai e şi cu tine? De unde vii?

— Din lumea ta virtuală. Bătrânul Adrian Ambajiu, supraveghetorul acestui centru de viață nesfârşită, s-a îmbătat şi m-a uitat.

— El te-a programat să mă urmăreşti?

— Nu. Am mers pe program propriu. Cred că, inițial, mi s-au băgat în memorie informații despre tine, ca să te pot urma peste tot, dar când au văzut că a fost descoperit omul providențial, domnul Robert Caran, nu mi-au mai dat drumul. Cred că au vrut să mă reprogrameze astfel încât să-l urmez pe viitorul preşedinte al partidului şi nu au mai avut timp. A urmat catastrofa de la spitalul A.P.A.

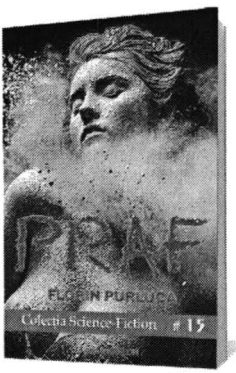
— Păcat că tot ce mi s-a întâmplat n-a fost decât ficțiune. Ar fi fost prea frumos să fie adevărat.

— Ce, să ai trei neveste, sub forma a trei persoane diferite într-una singură?

— Nu, nu asta. Cel mai mult regret faptul că am reuşit să public un roman fără să mă implic cu ceva şi, pe deasupra, să am un succes enorm, spuse Albert şi adormi ca lovit cu ceva în cap, chiar înainte de a-şi duce fraza până la capăt.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

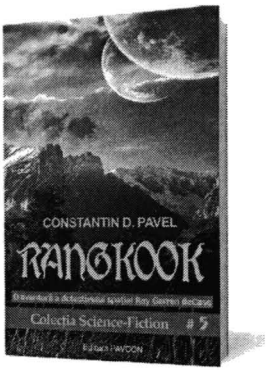
"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *# 15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

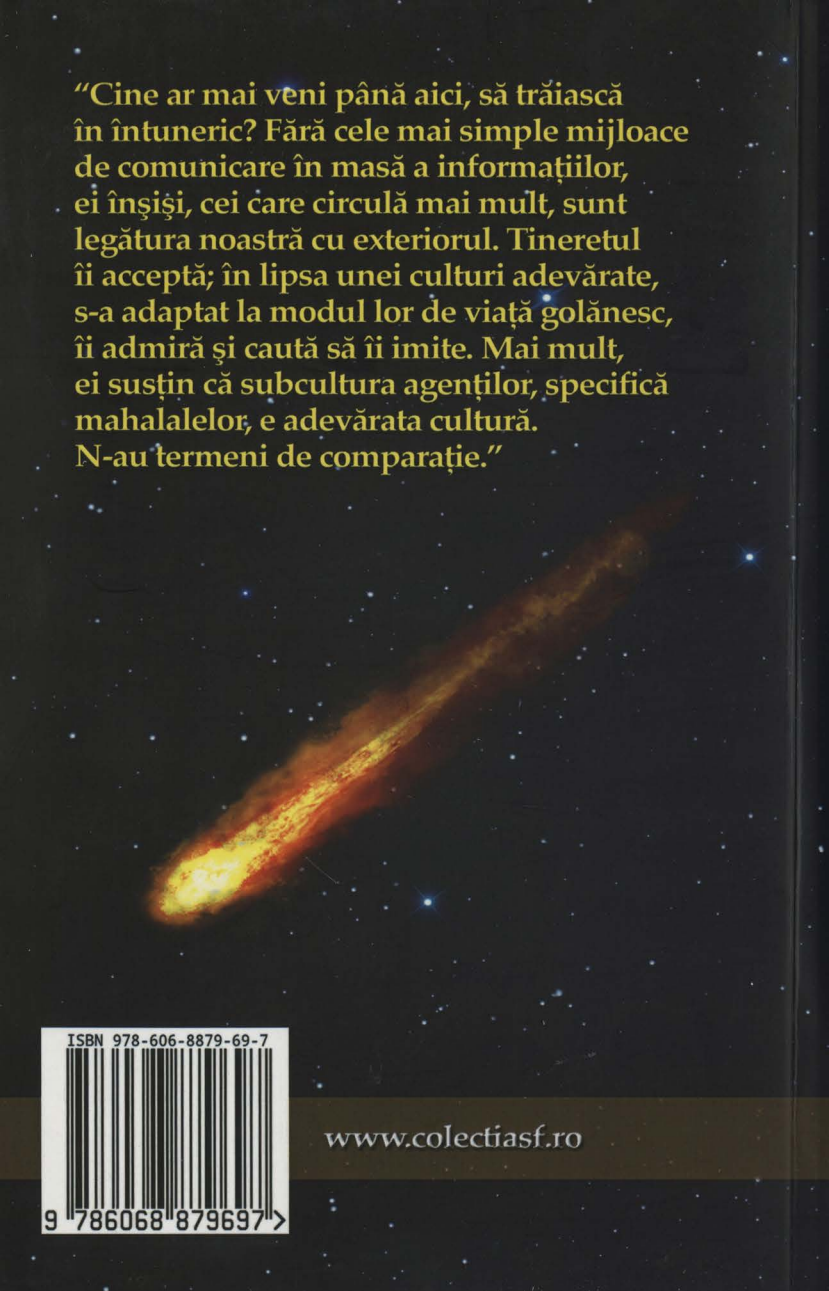
"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"Cine ar mai veni până aici, să trăiască în întuneric? Fără cele mai simple mijloace de comunicare în masă a informațiilor, ei înșiși, cei care circulă mai mult, sunt legătura noastră cu exteriorul. Tineretul îi acceptă; în lipsa unei culturi adevărate, s-a adaptat la modul lor de viață golănesc, îi admiră și caută să îi imite. Mai mult, ei susțin că subcultura agenților, specifică mahalalelor, e adevărata cultură. N-au termeni de comparație."

ISBN 978-606-8879-69-7

9 786068 879697

www.colectiasf.ro